

ფლოიდ ა. ბრობელი

ძნელბედობა გზაზე

ლევნა ქრისტინულ ცხოვრებაში

”თუ კი არსებობს რომელიმე წიგნი, რომელიც მოითხოვს ‘ყურადღებით კითხვას’ სწორედ ეს წიგნია. თქვენ შეიცვლებით როდესაც მას წაიკითხავთ.”

ოცდამეერთე საუკუნეში დასავლეთის ქვეყნებში ეკლესია მომსწრეა იმ რელიგიური შეზღუდვების, ზეწოლისა და დევნის ისტორიული ზრდისა, რომელიც მიმართულია ქრისტიანებისა (და სხვა რელიგიური უმცირესობების) წინააღმდეგ. თუმცა, გაგება და გადაწყვეტილებათა მიღება “ძნელბედობათა (ძღვლვარებათა)” ამ სხვადასხვა ფორმებს შორის იესოს მიმდევრებისთვის მთელს მსოფლიოში, მაინც გამოწვევად რჩება. ფლოიდ ბრობელის წიგნი ძნელბედობა გზაზე ოსტატურად მოგვითხრობს ამ დევნის სხვადასხვა ფორმების შესახებ და გვაწვდის იმ ცხოვრებისეული მოგზაურობისა და ამბის ლამაზ ტილოს, რომელსაც ქრისტეს სახარების ჭეშმარიტი ერთგულება ჰქვია. ეს ყოველივე დაკავშირებული ფლოიდის პერსონალურ გულწრფელებასთან, მგრძნობელობასა და მგზნებარებასთან, ამ წიგნს უაღრესად საინტერესოს ხდის და მე დაბეჯითებით ვუჩიევ ყველას მის წაკითხვას.

— **Brian F. O’Connell**, CEO REACT Services; Facilitator Religious Liberty Partnership

თქვენ, დევნის შესახებ როდესაც საუბრობთ, ალბათ მხოლოდ ძველი დრო გახსენდებათ. მაგრამ ამ წიგნიდან დაინახავთ, რა იყო ეს ახალი აღთქმის დროს და რა არის ის ახლა ქრისტიანებისთვის მსოფლიოს მრავალ ქვეყანაში. იმისდა მიუხედავად, რომ თქვენ შეიძლება ტკბებოდეთ კომფორტულ გარემოში ცხოვრებით, იფიქრეთ იმის შესახებ, როგორ შეიძლება შეხვდეთ ძნელბედობას ქრისტეს გზაზე.

— **Christof Sauer**, DTh Professor for Religious Freedom and the Study of Persecution of Christians, Gießen School of Theology; Germany Co-Director, International Institute for Religious Freedom

ტანჯვა ღმერთის გეგმის უცილობელი ნაწილია ბოროტების დასამარცხებლად და ქრისტეს ნათელის გასაბრწყინებლად ბნელ მსოფლიოში. დევნა არ არის ის მოვლენა, რომელიც მხოლოდ განსაკუთრებულ გარემოებებში ჩნდება. წიგნში, *ძნელბედობა გზაზე*, ფლოიდ ბრობელი შეგვახსენებს, რომ ადამიანები სახარებას ორგვარად პასუხობენ: ისინი ან ისმენენ მას და სიხარულით იღებენ უწყებას, ან უარყოფენ უწყებას და ეწინააღმდეგებიან მის მაცნეს. ეს წიგნი ძირითადად დასავლეთის ქვეყნების ქრისტიანებისთვისაა განკუთვნილი, რომლებიც მიეჩვივნენ კომფორტულ ცხოვრებას. ბრობელი მიმართავს ქრისტიანებს და მოუწოდებს მათ სერიოზულად მოეკიდონ ტანჯვის ყოვლისმომცველ თეოლოგიას. ეს გამომაფხიზლებელი წიგნია, ამავე დროს ის იმედისა და შთაგონების კრებულიც არის. წაიკითხეთ ის და შეიცვალეთ.

— **Jim Tune**, Pastor, Emmaus Church; President, *Impact Ministry Group*

ვფიქრობ, რომ ჩრდილოეთ ამერიკის ეკლესიას ავიწყდება ის, თუ როგორი ცხოვრება აქვთ ქრისტიანებს მსოფლიოს სხვა ადგილებში. შესაძლოა ეს ახალგაზრდა თაობის გამო ხდება, რომელმაც არ იცის რას ნიშნავს დევნა, ან დიდი დავალების შესახებ ცოდნის ნაკლებობის გამო, ანდა კულტურის შეცვლის გამო რისკის თავიდან ასაცილებლად. წიგნი *ძნელბედობა გზაზე* დევნის შესახებ მორწმუნეთა შორის არსებული უმეცრების წინააღმდეგ მიმართული ანტიდოტია. პირველი სამწუხაროა, მეორე კი სასიხარული და ეს აირეკლავს სწორედ დევნისადმი დამოკიდებულებას.

— **Ted Esler**, PhD, President, *Missio Nexus*

„თუ კი არსებობს რომელიმე წიგნი, რომელიც მოითხოვს ‘ყურადღებით კითხვას’ სწორედ ეს წიგნია. თქვენ შეიცვლებით როდესაც მას წაიკითხავთ.“ ეჭვის ადგილი აღარ რჩება. ფლოიდ ბრობელმა ძალზე არაჩვეულებრივი გზით მოახერხა ჩვენთვის

იმ დებისა და ძმების ხმის მოწვევნა, რომლებიც დევნაში ცხოვრობენ. მან გააძლიერა მათი ხმა წმიდა წერილით, სხვა ადამიანების შთაგონებული დამოწმებებითა და მათი ნაწერებით, რომლებიც მანამდე მიჰყვებოდნენ გზას და ზრუნავდნენ, ფიქრობდნენ და მოქმედებდნენ. ეს ის წიგნია, რომელიც პირდაპირ მიმართავს დასავლეთის ეკლესიას და ლაპარაკობს ჩვენს უძლურებაზე, ჩვენს შეცბუნებაზე და არაკომფორტულად ნელთბილ მიდგომაზე იმ ჭეშმარიტებისადმი, რომ უნდა ვიყოთ მარილი და ნათელი. წაიკითხეთ ის მოწადინებით ან იქადაგეთ ის და ეს შეცვლის როგორც კანადის, ასევე სხვა მრავალ ეკლესიას, რომლებსაც სჭირდებათ ეს გამოწვევა იყვნენ ქრისტეს ნამდვილი მიმდევრები.

— **Emma Dipper**, Gender and Religious Freedom Consultant, VOM Canada; Lecturer, *All Nations Christian College UK*

ეს საუკეთესო წიგნია იმათ შორის, რომელიც მე წამიკითხავს დევნის შესახებ. აშკარაა, რომ ღმერთის მადლი და ცხებულება იყო ფლოიდ ბრობელზე, როდესაც ის წერდა ამ წიგნს. როდესაც დავიწყე წიგნის კითხვა, აღარ შემეძლო შეჩერება. წიგნში არაჩვეულებრივი ბიბლიური შინაარსია, რომელიც წარმოდგენილია ძალიან სასიამოვნო და ადვილად კითხვადი ფორმატით. რეკომენდაციას ვუწევ ყველა დასავლელ ქრისტიანს წაიკითხოს ის, ვინაიდან წიგნი დაეხმარება მათ მხნედ შეხვდნენ მიმდინარე, მზარდ და მომავალ დევნას ჩვენს „თავისუფალ“ ქვეყნებში.

— **Hormoz Shariat**, PhD, Founder/President, *Iran Alive Ministries*

დიდი ხნის მანძილზე, ქრისტიანების დევნის შესახებ ბევრი არაფერი იცოდნენ მსოფლიოში, ის გაუძნელებელი ამბავი იყო. წიგნში *ძნელბედობა გზაზე*, ფლოიდ ბრობელი, რომელიც აღჭურვილია ბიბლიის ღრმა ცოდნითა და მსახურების მდიდარი გამოცდილებით, საინტერესო კუთხით წარმოაჩენს „დევნის“ საკითხს და მკითხველს

იწვევს მოგზაურობაში, რომელშიც წინა პლანზე წამოსწევს იმ განზომილებებს, წახნაგებსა და გამოწვევებს, რომლებსაც რწმენის გზაზე მდგომი ადამიანი ხვდება. ათწლეულების მანძილზე, ფლოიდი იყო მეგობარი, დამცველი და მხარდამჭერი დევნილი ქრისტიანებისა მთელ მსოფლიოში. იმის გამო, რომ მას აქვს გამოცდილება ყოფილიყო დევნილი ეკლესიის გვერდით, ფლოიდის აზრები, ცოდნა და შეგონებები ღრმა, პრაქტიკული და ძლიერია. დევნა, რომელიც ყოველდღიური სინამდვილეა მრავალი ქრისტიანისთვის, ჯერაც უცხო გამოცდილებაა სხვებისთვის. ამიტომაც, ფლოიდის წიგნი, სავალდებულო წასაკითხია ყველა ქრისტიანისთვის. *ძნელბედობა გზაზე* პირადად შეგვხებათ თქვენ, დაგეხმარებათ, რომ გაძლიერდეთ ქრისტეს გზაზე და გააღრმავებთ თქვენს სიყვარულს ჩვენი დევნილი ძმებისა და დების მიმართ მთელ მსოფლიოში. მე ძალიან მომწონს ეს წიგნი.

— **Godfrey Yogarajah**, BTh, BD, Deputy Secretary General, World Evangelical Alliance; Executive Director, *WEA Religious Liberty Commission*

ფლოიდ ბრობელი ისე წერს, რომ თითოეული ქრისტიანი შესძლებს დაინახოს ის დევნა, რომელიც ხდება დღეს, სახლში იქნება თუ სადმე მსოფლიოს ნებისმიერ ნაწილში. ასე რომ ჩვენ შეგვიძლია მოვამზადოთ საკუთარი თავი. იესოს დევნიდნენ და მან ჩვენ, მის მიმდევრებსაც გვითხრა, რომ იგივე ხვედრი გვექნებოდა. თუ მოვისმენიათ ფლოიდის საუბარი, შესძლებთ გაიგოთ იგივე ხმა მის მიერ დაწერილ და შეკრებილ ნამდვილ ამბებშიც, და სიტყვებით გაზიარებულ ფაქტებშიც, რომლებიც ისევე გაგიტაცებთ, როგორც მხატვრული ლიტერატურის ნაწარმოები. ის, ისე კარგად იყენებს მთელი მსოფლიოს ქრისტიანების მიერ მოთხრობილ ამბებს, დაკვირვებებსა და გამოცდილებას, როგორც საღმრთო წერილს. ის სწორად არჩევს ამ ამბებს და წარმოგვიდგენს ე.წ. „დევნის შკალას.“ ეს წიგნი გავაგებიანთ თქვენ, როგორ მოქმედებს ქრისტიანის გულზე დამცინავი სიტყვები და დისკრიმინაცია, ასევე ფიზიკური ცემა, წამება და პატიმრობა. „დევნის შკალა“, წერს ფლოიდ ბრობელი, არ არის მხოლოდ ინტენსიურობის აღმნიშვნელი; ის

ხაზს უსვამს მსოფლიოში არსებული სიძულვილის დიაპაზონს და იმას, თუ როგორ მჟღავნდება ეს სიძულვილი ღმერთის შვილებთან მიმართებაში.

— **Don Hutchinson**, Principal, *Ansero Services Inc.*; Author, *Under Siege: Religious Freedom and the Church in Canada at 150 (1867–2017)* and *Church in Society: First-Century Citizenship Lessons for Twenty-First-Century Christians*

დევნა, ფარული იქნება ეს თუ ღია, ცოცხალი სახარების ბუნებრივ შედეგად არის წარმოდგენილი. აქედან გამომდინარე, წიგნის ტექსტი წერილის ლინზების გავლით, გადაიქცევა მძლავრ თხრობად იმ ერთგულ მოწმეებზე, რომლებმაც გადაწყვიტეს იყვნენ იესოს მიმდევრები თავიანთ ადამიანურობაში.

— Commissioner **Christine MacMillan**, Founding Director, *The Salvation Army International Social Justice Commission*

ამ გამაცოცხლებელ წიგნში, ჩემი კარგი მეგობარი და თანამშრომელი ფლოიდი განავრცობს იდეას იმის შესახებ, თუ როგორ უნდა გავიგოთ დევნა. წიგნი შთამაგონებელია იმ მხრივ, რომ ფლოიდი არა მხოლოდ იძლევა დევნის განსაზღვრებას, არამედ წარმოაჩენს იმასაც, რომ ეს იესოს გზაა. ამგვარი მიდგომა გამოსადეგია, რადგან ფლოიდი გვაწვდის დევნის სხვადასხვა ფორმების განსაზღვრებას და ყოველ სერიოზულ ქრისტიანს ეხმარება ეს ინფორმაცია გამოიყენოს თავის ყოველდღიურ ცხოვრებაში.

— **Bob Fu**, PhD, Founder/President of *China Aid*; author of *God's Double Agent*

დევნა და მოწამეობა ის საკითხებია, რომლებიც ნამდვილად იპყრობს ჩვენს ყურადღებას, დღეს იქნება თუ ხვალ. უნიკალური და დამატყვევებელი გზით, ფლოიდი წარმოგვიდგენს დაპასუხობს

ამ კითხვას. ის ამ საკითხის ახსნას ცდილობს კონტროლის ქვეშ მყოფ ზოგიერთ ერებში მცხოვრები ღმერთის შვილების ცხოვრებათა მეშვეობით, რომელთაგან ზოგიერთებთან მას პირადად ჰქონდა ურთიერთობა იმ წლების მანძილზე, როდესაც ის წამებულთა ხმაში მსახურობდა. მნიშვნელოვანი წიგნია, ვინაიდან უნდა მოვემზადოთ იმისათვის, რაც შეიძლება ყოველ ჩვენგანს ელოდეს წინ.

— **Merv Knight**, Cofounder, *VOM Australia*; *ICA Historian/Archivist*

ჩემმა მეგობარმა ფლოიდ ბრობელმა ქრისტიანულ ეკლესიას დიდი სამსახური გაუწია, როდესაც მოახდინა იმ ასპარეზის იდენტიფიცირება, რომელსაც „სიძნელეთა გზა“ შეიძლება ვუწოდოთ და რომელზეც ჩვენ დავდივართ, როგორც იესო ქრისტეს მოწიფული მოწაფეები. მისი თხრობის სტილი ზემოქმედებას ახდენს ჩვენზე და ჩემის აზრით, იმის გამო, რომ ფლოიდი მრავალი წლის მანძილზე მუშაობდა დევნილ ქრისტიანებთან, ძალზე ზუსტი და სარწმუნოა.

როცა წავიკითხე წიგნი, მან დამაბრუნა უკან, როდესაც იერუსალიმში პირველად ჩავედი 1992 წელს. მე კანადელი ქრისტიანი ტურისტების ჯგუფს მივუძღოდი Via Dolorosa-ს გზაზე თოთხმეტი სადგურის გავლით. უსასოობა და ტკივილი არ მწვევია. ჩემს მიერ იმისი შეფასება, რაც ქრისტემ გააკეთა ჩემთვის (და ყველასთვის) უფრო გაღრმავდა და მისმა მაგალითმა მხნეობით აავსო ჩემი ყოველდღიური სკლა ჭეშმარიტების გზაზე.

გამოცდებისა და გამოწვევების რვა სტადიის ფლოიდისეული ხედვა, რომელიც იესოს მიძღვნილი მოწაფეა ამ ცხოვრებაში, გამჭრიახობით არის სავსე. იგი მკაფიოდ ახდენს განმსაზღვრელი ფაქტორის იდენტიფიცირებას, როდესაც ამბობს, „ბიბლია გვასწავლის, რომ ქრისტიანების დევნა მიღებული უნდა იქნას, როგორც ჭეშმარიტი მოწაფეობის ნორმატიული შედეგი.“ და კიდევ უფრო მნიშვნელოვანი, ის გულდასმით გვაჩვენებს ჩვენ, როგორ გამოისცადა და უპასუხა ყველა ამ გამოწვევას ჩვენმა

მოდღვარმა და უფალმა, იესო ქრისტემ. და როგორც პეტრე გვეუბნება ჩვენ თავის პირველ წერილში, ჩვენ უნდა მივბადოთ იესოს ამ ყველაფერში! კარგი ბიბლიური ანალიზით, შესაფერისი პერსონალური დამოწმებებითა და მათი შემოქმედებითი გამოყენებით ეს წიგნი ჩვენს ყურადღებას იპყრობს. გაუზიარეთ ის თქვენს მეგობრებს!

— **Paul Estabrooks**, Retired writer/speaker/teacher with *Open Doors Canada*

ძნელბედობა გზაზე

ლევნა ქრისტინულ ცხოვრებაში

ფლოიდ ა. ბრობელი

*ძნელბედობა გზაზე
დევნა ქრისტიანულ ცხოვრებაში*
ფლოიდ ა. ბრობელი

თავდაპირველად გამოქვეყნდა ინგლისურ ენაზე სათაურით:

ძნელბედობა გზაზე: დევნა ქრისტიანულ ცხოვრებაში

© 2021 წამებულია ხმა

ყველა უფლება დაცულია

არცერთი ნაწილი ამ გამოცემისა არ შეიძლება გამრავლდეს, შენახულ იქნას საძიებო სისტემაში, ან გადაიცეს რომელიმე საშუალებით – იქნება ეს ელექტრონული, მექანიკური, ფოტოგრაფიული (ფოტოკოპირება), წერილობითი, თუ რომელიმე სხვა სახით – წინმსწრები წერილობითი ნებართვის გარეშე.

ISBN 978-1-933591-34-6

ქართულ თარგმანში გამოყენებული ციტატები, მოყვანილია 2001 წელს სპს-სტოკჰოლმის მიერ გამოცემული ბიბლიიდან.

თარგმანი: ლუხუმ მაისურაძე
რედაქტირებული: ლალი ჰანძერ

წიგნი გამოცემულია ქრისტიანული დონაციების საშუალებით და არ არის განკუთვნილი გაყიდვისათვის.

მეტი ინფორმაციისათვის წამებულია ხმის და ჩვენი რესურსების შესახებ, რაც ლოცვით ბიულეტენსაც მოიცავს, ეწვიეთ გვერდს: www.vom-ru-org.

თქვენ ასევე შეგიძლიათ გამოიწეროთ ჩვენი წერილობითი და ციფრული მასალები მისამართზე: info@vom-ru-org.

შეგიძლიათ გამოგვიგზავნოთ ჩვენგან მიღებული მასალების გაცნობის დროს გადაღებული ფოტოები, რაც იქნება იმისი მოწმობა თუ როგორ მოქმედებს ეს მასალა თქვენს ცხოვრებაში ანდა თქვენს ირგვლივ მყოფი ადამიანების ცხოვრებაში. თქვენი გამოხმაურების გარეშე, ჩვენ არ გვეცოდინება, თუ როგორ იყენებს ღმერთი ჩვენს საქმიანობას. თქვენი წერილები და გამოხმაურებები დიდად გაამხნევეს ჩვენს გუნდს.

ჩემს მეუღლეს და საუკეთესო მეგობარს ვანესას
ასევე ჩემს შვილებს, ქალებს და ბრუკს, ჰარმონის
და ჯეისის – ვლოცულობ, რომ სიხარული ჰპოვოთ
თქვენს მოგზაურობაში რწმენის გზაზე და
თავშესაფარი მასში, ვინც მარად ერთგული
და ჭეშმარიტია.

სავლე კი, რომელიც ჯერ კიდევ მუქართა და
სიკვდილით სუნთქავდა უფლის მოწაფეთა
წინააღმდეგ, მღვდელმთავართან მივიდა და
სთხოვა წერილები დამასკოს სინაგოგებისადმი,
რომ ვისაც იპოვიდა ამ გზაზე, კაცებს თუ ქალებს,
შეპოროკილი მიეყვანა იერუსალიმში.

საქმეები 9:1, 2

წინასიტყვაობა

დაახლოებით ათი წლის განმავლობაში მე ვარწმუნებდი ფლოიდ ბრობელს, რომ დაეწერა ეს წიგნი.

ზოგიერთი წიგნი იმისათვის იწერება, რომ პოპულარული გახდება. ეს კი სიმართლის გამო უნდა დაწერილიყო. და რადგან მასში სიმართლეზეა საუბარი, ის შეიძლება არ იყოს პოპულარული. მაგრამ იმის გამო, რომ *ძნელბედობის გზა* ყველა ქრისტიანს ეხება, ამ წიგნს დღის სინათლე უნდა ეხილა.

ეს წიგნი გამოსაყენებელია ყველა ქრისტიანისთვის რადგან, 2 ტიმოთე 3:12-ში, მოციქულმა პავლემ დაწერა, „და ასევე იქნება დევნილი ყველა, ვისაც სურს ღვთისმოსავად იცხოვროს ქრისტე იესოში.“ როდესაც ჩვენ არ ვართ დევნილები, შეიძლება შეგვაწუხოს ამან და ვიფიქროთ, რომ თავს ვატყუებთ და არ ვცხოვრობთ ღვთისმოსავი ცხოვრებით. თუმცა, ალბათ უკეთესია, საკუთარ თავს ასეთი კითხვა დავუსვათ, თუ გვესმის რა არის დევნა და როგორ ფორმებს იღებს ის.

ამაშია ძნელბედობის გზის მნიშვნელოვანება. ქრისტიანები ზოგადად ფიქრობენ, რომ დევნა ფიზიკურ თავდასხმას უტოლდება. როდესაც ისინი ამგვარად ფიქრობენ ე. ი. უარყოფენ, რომ იყვნენ დევნილები. მეორეს მხრივ, დღეს ზოგიერთი ქრისტიანი ამტკიცებს, რომ დევნილები იყვნენ, ვინაიდან მათი აზრები და შეხედულებები საჯაროდ იქნა სასაცილოდ აგდებული. ქრისტიანების პირველი ჯგუფი (ისინი, რომლებიც უარყოფენ, რომ იყვნენ დევნილები) შეცბუნებაში მოდიან ქრისტიანების მეორე ჯგუფისგან (ანუ მათგან, რომელთა აზრები სასაცილოდ იქნა აგდებული). პირველი ჯგუფი ამბობს, „ეს არ არის დევნა. წადით ჩრდილოეთ კორეაში და ნახავთ, რას ნიშნავს ნამდვილი დევნა.“

რომელი ჯგუფია მართალი?

ფლოიდის მიხედვით, პასუხი არის ის, რომ ორივე ჯგუფი ერთდროულად მართალიც არის და ცდება კიდეც. დევნა, რომელიც ერთის შეხედვით შავი და თეთრი ფერის ჩანს, სინამდვილეში ნაცრისფერია.

ეს არ არის თანამედროვე ტოლერანტობის ხმა. როგორც ავტორი წარმოაჩენს წიგნში, ეს წერილის ხმაა.

წერილის მიხედვით, დევნა ყოველთვის წარმოდგენილია, როგორც ხარისხის საკითხი. იგი მოჰყვება იმ თანმიმდევრობას, რომლის წინასწარ დანახვაც შესაძლებელია. აზრების დაცინვა საჯაროდ ცხადია განსხვავდება ჩრდილო კორეელი მკვლელების წინაშე დგომისაგან. მაგრამ ის განსხვავდება ხარისხით და არა არსით.

იმისი გაგება, რომ დევნა ხდება სხვადასხვანაირად და არა ერთგვაროვანად ფასეული და ბიბლიური ცოდნაა. ის ფასეულია იმიტომ რომ გვეხმარება არ გავყოთ მსოფლიო ორ ნაწილად, „დევნილებად“ და „თავისუფლებად.“ ის წერილისეულია, რადგან გვეხმარება დავინახოთ, რომ დევნა ჩვენი, როგორც ქრისტიანების შობისეული უფლებაა, მიუხედავად ჩვენი დაბადების ადგილისა. მოციქული არ ამბობს, „ყველა ვინც ცხოვრობს, როგორც ქრისტიანი ჩრდილო კორეაში დევნილი იქნება.“ ის ამბობს, „ასევე იქნება დევნილი ყველა, ვისაც სურს ღვთისმოსავად იცხოვროს ქრისტე იესოში.“ (2 ტიმოთე 3:12). არსებობს მხოლოდ ერთი მსოფლიო, და ამ მსოფლიოში, ქრისტიანები დევნილები არიან.

ეს იმას ნიშნავს, რომ საჭიროა ჩვენ შევცვალოთ დევნის ჩვენეული გაგება. ფლოიდი ამას გაცილებით უკეთ აკეთებს ვიდრე ვინმე სხვა, ვისაც მე შევხვედრივარ მსახურების ორი ათეული წლის მანძილზე დევნილ ქრისტიანებთან. იგი ორივენაირად წერს, როგორც ბიბლიის სტუდენტი და როგორც ქრისტიანების გამოცდილი კოლეგა დევნის ყველა ეტაპზე.

ამიტომაც ამ წიგნის თითოეული გვერდი ღირს, რომ წაიკითხოთ — როგორც ბიბლიური ნაწილები ასევე თხრობითი ნაწილები. თხრობითი ნაწილები სიმართლითაა გაჯერებული.

იგი აირეკლავს იმას, სინამდვილეში, როგორ აზროვნებენ და მოქმედებენ დევნილი ქრისტიანები და მათი მდევნელები. ძალზე ხშირად, ქრისტიანები ძალიან დიდ პატივს მიაგებენ ქრისტიან მოწამეებს და ახდენენ იმათ დემონიზირებას, ვინც აწამებენ მათ. თუმცა ქრისტე არ აკეთებს ამას. იგი მოუტევებს თავის მდევნელებს და მოითხოვს, რომ ჩვენც იგივე გავაკეთოთ. იგი თავის მდევნელებს არ მიიჩნევს დემონებად, არამედ ისეთ ადამიანებად, რომლებმაც არ იციან რას აკეთებენ. საინტერესოა, რომ იგი თავის დევნილ მიმდევრებსაც ანალოგიურად ეყვრობა. გამოცხადების წიგნში, ისინი ეკითხებიან მას, რამდენ ხანს გაგრძელდება ეს დევნა. „კიდევ ცოტა ხანს,“ პასუხობს იგი, აძლევს მათ მოსასხამებს და ეუბნება დამშვიდდნენ (გამოცხადება 6:10, 11). მათ არ იციან, რას აკეთებს ის (ქრისტე). არც იმათ იციან რას აკეთებენ, ვინც მათ დევნის.

ჩვენც არასოდეს გვეცოდინება, რას აკეთებს ის, როდესაც საქმე ჩვენი ძმებისა და დების ტანჯვას ეხება. მაგრამ ჩვენ ვიცით რაღაც, რასაც შეგვიძლია მოველოდეთ. იესო მთელ თავს უთმობს და დეტალურად აღწერს რას უნდა მოველოდეთ, როდესაც საუკუნის დასასრული დადგება. მარტინ ლუთერმა ეს ერთ წინადადებაში შეაჯამა და დაწერა: „ყველაფერი გაუარესდება. ამინ.“

გაუარესდება? დიახ, გაუარესდება. კიდევ ცოტა ხანს, გაუარესდება. ამ ყოველივეს უკან დგას ერთობა ტანჯვაში, რაც სინონიმურია ქრისტიანად ყოფნისა. ამ ერთობაში ტანჯვა და სიხარული უკუპროპორციულები კი არ არიან, არამედ კავშირში არიან ერთმანეთთან. ეს ბავშვის ყოლას ჰგავს, ამბობს მოციქული პავლე. და ფლოიდი გვატარებს ჩვენ მშობიარობის ტკივილის გზით, რომელიც შეგვიძლია და უნდა გავიაროთ კიდევ, როგორც ეს წერილშია განსაზღვრული.

ეს არ არის სევდიანი წიგნი, ისევე როგორც ბიბლია თავისთავად არ არის სევდიანი წიგნი. ცხოვრებაში იმის დადმოჩენა, რისთვისაც შეიძლება ტანჯვა, დიდი საგანძურის შეძენას ჰგავს. გარკვეული აზრით, ჩვენ არ გვესმის სიყვარული, სანამ არ დავითანჯვებით

მისთვის. და რაც უფრო მეტს ვიტანჯებით მისთვის, მით მეტად გვესმის მისი ფასი, მით მეტად ივსება ჩვენი გული სიხარულით, რადგან რომაელთა 8:18-ში ნათქვამი სიტყვები რეალური ხდება ჩვენთვის. ჩვენ ვეთანხმებით მოციქულ პავლეს: „რადგან ვფიქრობ, რომ ახლანდელი ტანჯვანი არაფერია იმ ღიდებასთან, რომელიც გამოცხადდება ჩვენს მიმართ.“

ეს ის ღიდებაა, რომელიც უკვე გაცხადებულია ჩვენში. ახლა ის შეიძლება დაფარულია ჩვენი კომფორტული და უსაფრთხო ცხოვრებით. მაგრამ ის აქ არის და ადრე თუ გვიან, რაც უფრო მეტად მიეწვდებით ქრისტეს და მისი ეკლესიის სიყვარულს, ეს ღიდება უფრო მეტად გახდება საცნაური. ქნელბედობა გზაზე გვაჩვენებს, რომ ეს ისე გამოიყურება, თითქოსდა უკვე ხდება, ნაბიჯ-ნაბიჯ.

ვეჭვობ, რომ ამან სევდა მოგგვაროთ, პირიქით ეს ძალას მოგცემთ, რომ უფრო მეტად შეიყვართ ქრისტე.

მაღლიერი ვარ უფლისა, რომ დამთანხმდა ეს კაცი და წიგნი უკვე დაიბეჭდა. წიგნის დაწერას გარკვეული დრო დასჭირდა. ეს ისეთი წიგნია, რომელსაც დრო უნდა დაუთმოთ, ყურადღებით წაიკითხოთ და გაიაზროთ. დრო, რომელიც, არა მხოლოდ წასაკითხად და გასააზრებლად არის საჭირო, არამედ მისაღებადაც. მაგრამ როგორც უფალი ამბობს გამოცხადების 6-ში, კიდევ ცოტა ხანს, კვლავ რჩება. კიდევ ცოტა ხანს ღევნა.

შემდეგ კი ღიდება, რომელიც მწვერვალებს სწვდება!

REV. DR. ERIC FOLEY,
Cofounder/CEO, Voice of the Martyrs Korea

შესავალი

*ღმერთმა მთელი ეს ცხოვრება შემართებისა
და ბრძოლისთვის განგვიკუთვნა; მოსვენების
მდგომარეობა, როცა ჩვენ საფრთხე აღარ
დაგვემუქრება და არ დაგვჭირდება სულ მუდამ
ყოფნა ფრთხილად, მომავალი სამყაროსთვის
გვაქვს გამზადებული.*

— ჯონათან ედვარდსი

როცა პატარა ბიჭი ვიყავი, მეგონა ვერავინ მომერეოდა. ჩემთვის არ არსებობდა სუპერგმირის განმსაზღვრელი მომენტი, დრო ან ადგილი, სადაც მე აღმოვაჩენდი განსაკუთრებულ ძალას ან უნარს, რომელიც ჩვეულებრივი პიროვნების ძალას სცილდებოდა. მიაბიჭურად მეგონა, რომ ტყვიაგაუმტარი ვიყავი, და ეს კვებავდა ჩემს ილუზიებს.

მე არ ვერთვებოდი იმ სულებურ საუბრებში, თუ ვისი მამა იყო ყველაზე ძლიერი. რაში მჭირდებოდა ეს, როცა მე ვერავინ შემეხებოდა? არცერთ მამას არ შეეძლო გზაზე გადამდგომოდა, გარდა იშვიათი გამოჩაკლისებისა მამაჩემის შემთხვევაში, როცა ჯერაც გარეთ ვიყავი კომენდანტის საათის დაწყების შემდეგ, ზოლო შეუსრულებელი საშინაო დავალებები ისევ ჩემს ჩანთაში ელაგა. საინტერესოა, მისი მკაცრი მზერა აშკარად ამარცხებდა ჩემს წარმოდგენას საკუთარ თავზე. თუმცა, მეორე დღით, როცა სკოლაში მივდიოდი ჩემს ამხანაგებთან ერთად, ისევ ისეთი უძლეველი ვხდებოდი.

ერთხელაც ვუთხარი მეგობრებს, რომ ისეთი ძლიერი ვიყავი, რომ შემიძლო ამეწია ჩემი სახლის კუთხეები, ამეცილებინა ისინი საძირკვლისთვის და შემდეგ სახლი ქუჩაში გადამეტანა. მიუხედავად იმისა, რომ ეს ძალიან სულებურად ჟღერდა, მათ

დამიჯერეს (მხოლოდ ერთმა მეგობარმა დამიჯერა, მაგრამ ეს ჩემთვის საკმარისი იყო).

ფანტაზიის უბედურება ის არის, რომ სიმართლე ბოლოს და ბოლოს ცხადი ხდება. თქვენ შეიძლება უარყოფდეთ გრავიტაციის არსებობას, მაგრამ ერთ ნაბიჯსაც თუ გადადგავთ კლდიდან, გრავიტაცია უცებ ხდება რეალური ძალა, იმისდა მიუხედავად გჯერათ თუ არა თქვენ. ნება მომეცით მოგიყვებოთ იმ მომენტის შესახებ, როდესაც თერთმეტი წლის ასაკში ჩემი ილუზიები ჩემს ძალებთან დაკავშირებით დაიმსხვრა და სამუდამოდ შეიცვალა ჩემი სამყარო.

სკოლიდან ჩემს მეგობარ რონისთან ერთად ვბრუნდებოდი, როდესაც გადავაწყდით ორ ჩვენზე დიდ ბიჭს, რომელთაგან ერთ-ერთმა დაუყოვნებლივ შეუტია რონის. ის, რაც მე არ ვიცოდი, მათ შორის ორი კვირის წინ მომხდარი კამათი იყო. აი ეს ამბავი: ამ ბიჭებმა გადაწყვიტეს ჩვენი სკოლის ტერიტორიის გავლით მოეჭრათ გზა. ისე მოხდა, რომ ამ დროს მოსწავლეები შესვენებაზე იყვნენ გარეთ გამოსულები. ნაცვლად იმისა, რომ გაეგრძელებინათ გზა, ამ ორმა იფიქრა, რომ კარგად გამხიარულდებოდნენ თუ ჩაშლიდნენ ბურთის ჰოკეის თამაშს, აიღებდნენ ბურთს და მას ერთმანეთს გადაუგდებდნენ. რამდენიმე წუთის შემდეგ, სანამ ისინი ასე ერთობოდნენ და იჭერდნენ ბურთს, რონმა პირდაპირ უთხრა მათ, რასაც ფიქრობდა მათზე და მათ საქციელზე. შეიძლება რონი უფრო დიპლომატიური უნდა ყოფილიყო თავის მიმართვაში, მაგრამ რომელი მოზარდი გაიგებს დიპლომატიის ნიუანსებს, როდესაც ბიჭები ბურთის ჰოკეის თამაშობენ?

სამწუხაროდ ამან დაძაბა სიტუაცია და ერთ-ერთი მოძალადე მიუტრიალდა და გაართყა რონის. დაწყებულმა არეულობამ გამოაფხიზლა მორიგე მასწავლებელი, რომელიც სწრაფად მოვიდა იმის გასარკვევად თუ რაში იყო საქმე. ამ დროისათვის ორივე ხულიგანმა დატოვა სკოლის ტერიტორია, მაგრამ მასწავლებელმა მომხდარის შესახებ შეატყობინა პოლიციას, რომელმაც იპოვა ისინი და ორივე მკაცრად გააფრთხილა, რომ თავი შორს დაეჭირათ სკოლის ტერიტორიისგან. — თუ ამას

არ გააკეთებთ თქვენ დაგადანაშაულებენ უკანონო შეჭრაში – სად ვიყავი მე ამ დროს ჩემი ზებუნებრივი ძალით, რომ ჭკუა მესწავლებინა ამ მარადიორებისთვის? ჩემი უძლეველობა სახლში იყო, იწვა ლოგინში, სჭირდა გრიპი.

რონი პირველად შეხვდა ამ მოძალადეებს იმ შემთხვევის შემდეგ სკოლის ეზოში. ის, ვინც რონის თავს დაესხა, გამძვინვარებული იყო იმით, რომ მისი საქმე პოლიციაში მოხვდა. მან წააქცია რონი, მოაჯდა ზურგზე და თავს მიწაზე გაშლილ ხრეშზე ახლევიანებდა.

ჩემი „სუპერძალა“ არ აღმოჩნდა საკმარისი იმისათვის, რომ შიშველი ხელებით ჩავრეულიყავი ჩხუბში, ამიტომაც ხელი ვტაცე ჰოკეის ჯოხს, და მოვუღერე მას ვინც ტკივილს აყენებდა ჩემს მეგობარს. როდესაც მივუახლოვდი მან გესლიანად გადმოხედა და მითხრა, „თუ ჩამარტყამ ამ ჯოხს, ბიჭო, ჩემი ძმაცაა, რომელიც შენს ზურგს უკან დგას, იზრუნებს იმაზე, რომ შენ იმაზე უარეს დღეში ჩავარდე ვიდრე ეს პატარა მახინჯია.“

ადგილზე გავჩერდი და გავხევედი, სანამ მოძალადის ამხანაგი არ მოვიდა უკნიდან; მან ხელიდან გამოგლიჯა ჰოკეის ჯოხი და ქუჩის მეორე მხარეს გადაადგო. შემდეგ შემომხედა, ტუჩები მოებრიცა და დამემუქრა, რომ კისერს მომიგრებდა თითსაც თუ გავანძრევდი.

აი, ასე ვიდექი, შეშინებული და უძწეო, და ვხედავდი, როგორ ურტყამდნენ ჩემს საუკეთესო მეგობარს. თავდასხმის შემდეგ, აშკარად ჩანდა, რომ რონი ძლიერ იყო ნაცემი. მას სახეზე გაჩენილი ჭრილობებიდან სისხლი სდიოდა. ჩვენ გამოვიძახეთ პოლიცია, რომელიც სწრაფად მოვიდა და რონის დახმარება გაუწია. პოლიციამ დააპატიმრა ის ბიჭი, რომელიც რონის დაესხა თავს და წაუყენა ბრალდება თავდასხმასა და ზიანის მიყენებაში. ის დამნაშავედ იქნა ცნობილი და სასჯელის მოხდა საზოგადოებრივ სამუშაოებში მონაწილეობით დაეკისრა.

თავდასხმის შედეგად რონიმ ტვინის მსუბუქი შერყევა მიიღო. მე თავს ძალიან დამნაშავედ ვგრძნობდი იმის გამო, რომ ვერ დავეხმარე ჩემს მეგობარს. რონის წყენა არ შეუნახია

გულში და სწრაფად მაპატიოა ის, რომ ვერ დავეხმარე, როდესაც ჩემი დახმარება ესაჭიროებოდა. მახსოვს, რონიმ შემომხედდა და მითხრა, „აბა რა შეგვეძლო გაგვეკეთებინა იმ ბიჭების წინააღმდეგ, რომლებიც ჩვენზე ასაკიანები და ორჯერ ჩვენზე დიდები იყვნენ? არ იყო საჭირო, რომ ორივე ვეცემეთ.“

ამ სიტყვებმა დამანახეს სინამდვილეში როგორი სუსტი ვიყავი — პატარა ბავშვი, რომელიც პათეტიკური ბრძღვინვის მანტიის იმალეობდა. საქმე იმაშია, რომ გულის სიღმეში, თავს არასდროს ვთვლიდი ასე ძლიერად, მაგრამ არც ის ვიცოდი, როგორი მხდალი შემეძლო ვყოფილიყავი, როდესაც საქმე თავის გადარჩენას ეხებოდა.

ახლა, როცა უკვე გავიზარდე ხანდახან ვფიქრობ, როგორ მოვიქცეოდი თუ იგივე სიტუაციაში აღმოვჩნდებოდი. შევუტევდი იმ ბიჭს და ჩავიგდებდი თავს საფრთხეში, თუ კვლავაც ადგილზე გავხევდებოდი შეშინებული? ერთი საქმეა ხმამაღალი ქადილი და სრულიად სხვა — ბრძოლაში ჩართვა, როდესაც ძნელბელობა მოდის.

მე ეს ამბავი იმიტომ მოვყევი, რომ ვხედავ მსგავსებას იმაში, თუ როგორ უდგებიან დასავლეთში მცხოვრები ქრისტიანები დევნის საკითხს. დევნა აწუხებს და აცბუნებს ქრისტიანებს, რომლებიც თავს კურთხეულებად თვლიან, ვინაიდან ცხოვრობენ ისეთ ქვეყნებში, სადაც არსებობს და დაცულია რელიგიური თავისუფლება. ერთის მხრივ, მათ სწამთ, რომ ბიბლია მხარს უჭერს ტანჯვის თეოლოგიას, რაც მოსალოდნელი სინამდვილეა იესოს თითოეული მიმდევრის ცხოვრებაში. თუმცა, მეორეს მხრივ, ისინი ცდილობენ გაიგონ თუ როგორ გამოიყურება დევნა მათ ცხოვრებაში.

როდესაც საუბარია დღეს არსებული დევნის შესახებ, მესმის ასეთი ზოგადი პასუხები, „მაღლობა ღმერთს ჩვენ თავისუფალ ქვეყანაში ვცხოვრობთ, და არ გვიწევს ასეთ საშინელ რამეებთან შეხვედრა.“ ამგვარი დამოკიდებულება, უფრო ხშირად, მოდის მათგან, რომლებიც დევნას განიხილავენ აბსოლუტურ ბოროტებად, რაც შეიძლება ქრისტიანს დაემართოს და

ამიტომაც, დევნის არარსებობა მათთვის განსაკუთრებული კურთხევაა. სიძნელე ამ თვალსაზრისთან დაკავშირებით არის ის, რომ დევნა ხდება უსამართლობის პრობლემა, რომელიც უნდა შემსუბუქდეს, ისევე, როგორც სამართლიანობასთან დაკავშირებული სხვა საკითხები დღეს.

სხვა მიდგომა, რომლის შესახებაც მომისმენია არის ასეთი: „ღიახ, ჩვენ შეიძლება გარკვეული სიძნელეები გვქონდეს ჩვენს ქვეყანაში, თუმცა მათ ვერ დავარქმევთ დევნას. დევნა ხდება სხვა ქვეყნებში, მაგრამ არა აქ.“ ამ პასუხში, სულ ცოტა არის იმისი აღიარება, რომ ქრისტიანებს შეიძლება მოუვიდეთ კონფლიქტი თავიანთი რწმენის გამო, მაგრამ მათ არ უნდა უწოდონ ამას დევნა, რადგან ეს ძალზე უმნიშვნელო ჩანს იმ ქრისტიანების ტანჯვასთან შედარებით, რომლებიც ცხოვრობენ ისეთ ადგილებზე, როგორიცაა: ჩინეთი, პაკისტანი, ნიგერია ან ჩრდილოეთ კორეა. ჩემთვის გასაგებია ორივე პოზიცია, მეც ვყოფილვარ ამგვარ აზრზე ამა თუ იმ დროს. თუმცა, ამგვარი რეაქცია, აჩვენებს იმას, რომ არსებობს ბევრი რამ, რაც უნდა ვისწავლოთ იმის შესახებ, თუ რას იწვევს სიამართლისათვის ტანჯვა და როგორ აღწევს ღმერთი თავის მიზნებს დევნის საშუალებით.

მე გავიზარდე იმ ოჯახში, რომელმაც დააფუძნა მსახურება „კანადის წამებულთა ხმა“ (VOMC). კლაას და ნელია ბრობელეებმა უპასუხეს ღმერთის მოწოდებას დაეფუძნებინათ ეს მსახურება, მას შემდეგ რაც მოისმინეს ღირსეული ქრისტიანის რიჩარდ ვურმბრანდის დამოწმება კომუნისტურ რუმინეთში არსებული დევნის შესახებ და გააცნობიერეს ის საჭიროება, რომ ეს მსახურება „თავისუფალ“ მსოფლიოში მცხოვრები ადამიანებისათვის უნდა ყოფილიყო დევნილი ეკლესიის ხმა. შედეგად, ჩემი მსოფლმხედველობის ჩამოყალიბების ადრეული ეტაპები მოიცავდა იმ რეალობის გაცნობიერებასაც, რომ ქრისტიანები აწყდებიან დევნას თავიანთი რელიგიური რწმენა-წარმოდგენების გამო. თუმცა, მე არ ვყოფილვარ საკმაოდ მოწიფული იმისათვის, რომ გამეთავისებინა დევნის შედეგები, ამიტომაც გავექეცი ღმერთის მოწოდებას, და თავის დაცვასა

და უსაფრთხო გარემოში ცხოვრებაზე ვფიქრობდი. მიუხედავად იმისა, რომ ვლოცულობდი რწმენის გამო დევნილებისათვის, მაინც საკმაოდ დისტანცირებული ვიყავი დევნილი ეკლესიისგან და ბოლოს გულგრილიც კი გავხდი ჩემი თანამოძმე ქრისტიანების ტანჯვის მიმართ. ეს მათი ბრძოლა იყო და არა ჩემი.

2 ტიმოთე 2-3-ში, პავლე შეაგონებს ტიმოთეს „გაიზიარე ჩემი ტანჯვა, როგორც ქრისტე იესოს კეთილმა მეომარმა.“ მე იმ ჯარისკაცივით ვმოქმედებდი, რომელიც ბრძოლის ველზე გასვლის შემდეგ, სანგრებში იმალება და ბრძოლაში ჩართვას თავს არიდებს. რომელ მეთაურს სჭირდება ამგვარი აზროვნების ჯარისკაცი? ჯარისკაცები უნდა ჩაერთნენ მტერთან ბრძოლაში, დაიკავონ ტერიტორია, გაათავისუფლონ ტყვეები, უსიტყვოდ შეასრულონ მიღებული დავალებები და თუ საჭირო იქნება საკუთარი სიცოცხლეც გაიღონ ამისათვის. დიდი დავალების (მათე 28:18-20) შესრულების ქრისტიანული ამოცანა და უდიდესი მცნების (მათე 22:36-40) მორჩილება ასევე მოითხოვს თავგანწირვასა და შეძრთებას.

უფალი მომიწოდებდა მე წინ მევლო და ჩავრთულიყავი ბრძოლაში; აღარ არის საჭირო გვერდიდან ყურება, უსარგებლოდ დგომა, როცა ქრისტიანებს თავს ესხმიან და ჩაგრევენ. ღმერთი მთხოვდა მზად ვყოფილიყავი იმისათვის, რომ გამეზიარებინა ჩემი ძმებისა და დების ტანჯვა და ამგვარად უარი მეთქვა იმ კონტროლზე, რომელიც, როგორც მე მეჩვენებოდა, მქონდა საკუთარ ცხოვრებაზე.

პასუხი ღმერთის მოწოდებაზე შევერთებოდი „წამებულთა ხმის“ მსახურებას არც ჩემთვის იყო აღვილი და არც ჩემი ოჯახისთვის. ამ მსახურებასთან შეერთების შემდეგაც კი, მე კვლავ არ ვიზიარებდი დევნის ბიბლიურ დოქტრინას, ჯერაც არ ვიყავი მზად მიმეღო ტანჯვა ქრისტეს გულისათვის.

მადლობა ოჯახს, მეგობრებს, თანამშრომლებს და თანამებრძოლებს მსახურებაში — ასევე ჩემს დამრიგებელს, გარდაცვლილ გლენ პენერს — მე თანდათან დავინახე და გავაცნობიერე, თუ როგორ იყენებს ღმერთი თავისი შვილების

დევნას თავისი სახელის დიდებისათვის. ჭეშმარიტად, ის რაც მტერმა ბოროტებისათვის განიზრახა, ღმერთმა სასიკეთოდ მოაქცია მათთვის, რომლებიც მისი მიზნებისათვის არიან მოწოდებულნი (დაბადება 50:20; რომაელთა 8:28).

და რაც კიდევ უფრო მნიშვნელოვანია, ღლევანდელმა ღევნილმა ქრისტიანებმა მასწავლეს ღმერთის ერთგულება გასაჭირში. ჩემი ურთიერთობა ამ ძმებთან და დებთან ჩემთვის იქცა გამოწვევად, რადგანაც საკუთარი თვალით დავინახე მათი მზადყოფნა და მოშურნეობა ემსახურათ თავიანთი უფლისა და მხსნელის, იესო ქრისტესათვის. სწორედ მათი მაგალითიდან არის, რომ მიზნად დავისახე შევერთებოდი, ისე როგორც შეემძლო, მათ ტანჯვას და სიხარულით გადამეტანა ძნელებელობა ქრისტეს გულისათვის.

ღევნათა შკალა (საფეხურები)

„წამებულთა ხმაში,“ ჩვენ შევიმუშავეთ საშუალება, რომელსაც ღევნათა შკალა ვუწოდეთ.¹ ეს საშუალება ახასიათებს იმ სხვადასხვა სახის მტრულ ქმედებებს, რომლებსაც განიცდიან ადამიანები ღევნის დროს. თითოეული ქრისტიანი მზად უნდა იყოს და იცოდეს, რომ ღევნის ამ ფორმებიდან ერთ-ერთი შეიძლება მისი ცხოვრების ყოველ მომენტში გამოჩნდეს. ღევნის ეს ფორმებია:

- **დაცინვა:** აბუჩად აგდება; გამასხარავება.²
- **აგრესია:** შეწუხება; თავის მობეზრება; შევიწროება-დაშინება.

¹ „ღევნის შკალა“ Glenn Penner’s Persecution Blog (tinyurl.com/kuwqer) and Charles L. Tieszen’s book *Re-Examining Religious Persecution: Constructing a Theological Framework for Understanding Persecution* (Johannesburg, South Africa: AcadSA Publishing, 2008).

² ღევნის შკალის განსაზღვრებანი გამომდინარეობენ *Funk & Wagnalls Standard Desk Dictionary*, 1969.

- **დისკრიმინაცია:** დამოკიდებულება, მიჩნევა ან გამორჩევა რელიგიური კუთვნილების მიხედვით.
- **ცილისწამება:** მცდარი ცნობების გავრცელება პიროვნებაზე, რომელიც ზიანს აყენებს ამ პიროვნების რეპუტაციას.
- **თავდასხმა:** თავდასხმა ძალის გამოყენებით, ძალადობრივად, მტრულად ან აგრესიული გზით, იარაღით ან იარაღის გარეშე.
- **დაპატიმრება:** წართმევა, შეპყრობა, დაცვის ქვეშ აყვანა ანდა დაკავება კანონის შესაბამისად.
- **წამება:** მტანჯველი ტკივილის მიყენება დასჯის ან შურისძიების მიზნით, აღიარების ან ინფორმაციის მიღებისათვის ან ადამიანის დამორჩილებისათვის, ან უბრალოდ სისასტიკის გამოვლენისთვის.
- **მოწამეობა:** ადამიანის ჩაყენება გაუსაძლის პირობებში, ან მისი ტანჯვა ან მოკვლა როგორც მოწამისა [დამოწმება].

თუ თქვენ მე მგავხართ, შეიძლება ბევრი არაფერი იცით დევნის შესახებ, შეიძლება ფიქრობთ, რომ დევნა მხოლოდ იმ ქრისტიანების ხვედრია, რომლებიც ქრისტიანობისადმი აშკარად მტრულად განწყობილ რეგიონებში ცხოვრობენ. თუმცა, ასეთი დამოკიდებულება არ არის გამყარებული იმით, რასაც წერილი გვასწავლის ამ საგნის შესახებ. ბიბლიას ბევრი რამ აქვს ნათქვამი დევნაზე, და გლენ პენეტი სწორად წერდა ამის შესახებ: „ბიბლია (განსაკუთრებით ახალი აღთქმა) დაიწერა დევნილი მორწმუნეების მიერ დევნილი მორწმუნეებისთვის.“³

დევნის შკალა დამეხმარა გამეცნობიერებინა ბიბლიური სწავლება იმის შესახებ, რომ დევნა ჩემი ქრისტიანული

³ გლენ მ. პენერი, *ჯვრის ჩრდილში In the Shadow of the Cross: A Biblical Theology of Persecution and Discipleship* (Bartlesville, OK: VOM Books, 2004), 9.

ცხოვრების მოუცილებელი ნაწილი იქნება. პავლე შეაგონებს ტიმოთეს, თავის შვილს რწმენაში, „ასევე იქნება დევნილი ყველა, ვისაც სურს ღვთისმოსავად იცხოვროს ქრისტე იესოში“ (2 ტიმოთე 3:12).

თავის წიგნში *რწმენა, რომელიც ძლებს (ითმენს)*, რონალდ ბოიდ-მაკმილანს წინა პლანზე გამოაქვს ამგვარი გაგება და საოცარი მტკიცებულება: „დასავლეთის ქრისტიანებს სჭირდებათ დევნილ ეკლესიასთან შეხვედრა, რათა აღადგინონ და გამოაცოცხლონ თავიანთი რწმენის არსებითი ნაწილი, განსაკუთრებული ბიბლიური ჭეშმარიტება იმის შესახებ, რომ არ არსებობს ისეთი რამ, რასაც არადევნილი მორწმუნე ჰქვია.“⁴

არადევნილი მორწმუნე? დასავლეთის ქრისტიანებისათვის, დევნარელიგიური რწმენისთვის რთულად გასაგები კონცეფციაა, ვინაიდან ის არ არის ტიპური გამოცდილება ჩვენთვის. ან იქნებ დევნა ყოველთვის იყო, მაგრამ ჩვენ ვერ ვამჩნევდით ან არ გესმოდა ის?

როდესაც ვფიქრობდი იმაზე, როგორ დაესხნენ ჩემ მეგობარ რონის და როგორ სცემეს ჩემს თვალწინ, მივხვდი, რომ იმ დღეს მეც ვიტანჯებოდი. რა თქმა უნდა, მე ვერ შევადარებ ჩემს ტანჯვას იმას, რაც ჩემმა მეგობარმა მიიღო. გარდა ფიზიკური ცემისა, დაზიანებები და შეურაცხყოფა. თუმცა, მე სიტყვიერად მომაყენეს შეურაცხყოფა და დამემუქრნენ, და მე ვიცოდი, რომ ეს მუქარა აღსრულდებოდა, თუ მივეშველებოდი. იმასაც მივხვდი, რომ რონის მსგავსად ან უარესად დავამთავრებდი. მსგავსადვე, როცა ქრისტიანები დასავლეთში ცდილობენ თავიანთი ტანჯვა სიმართლისათვის შეადარონ იმ ქრისტიანების ტანჯვას, რომლებიც მტრულად განწყობილ ერებში ცხოვრობენ, ეს აბსურდული ჩანს. რა თქმა უნდა, „თავისუფალ“ მსოფლიოში ცხოვრება კურთხევაა, და თუ მე ვხვდები დევნის რომელიმე ფორმას, ნამდვილად არ ღირს მისი ხსენება იმასთან

⁴ რონალდ ბოიდ-მაკმილანი, *რწმენა, რომელიც ძლებს: Faith that Endures: The Essential Guide to the Persecuted Church* (Grand Rapids, MI: Fleming H. Revell, 2006), 15–16.

შედარებით, რაც მსოფლიოში ხდება. მსოფლიოში კი მრავალი სასტიკი მხედრობა ხდება. თუმცა, როდესაც ვკითხულობ წერილს, ვხვდები, რომ ჩვენი დევნის შედარებისას სხვების დევნასთან მხედველობიდან ვუშვებთ და ბოლომდე არ გვესმის ტანჯვის არსი.

თუ კვლავ გამოვიყენებთ ჯარისკაცის ანალოგიას უნდა გავიგოთ შემდეგი: ჯარისკაცებმა, როდესაც მტერთან ბრძოლაში ერთვებიან, უნდა გაიაზრონ ის რეალობა, რომ ბრძოლის დროს ისინი დაიტანჯებიან, დაიჭრებიან, და შეიძლება სიკვდილსაც გადაეყარონ თავიანთი მისიის აღსრულების დროს. ქრისტიანებს, რომლებიც ჩართულები არიან უფლის საქმის კეთებაში (და ყოველი ქრისტიანი არის ამაში ჩართული), ასეთივე ჯარისკაცული აზროვნება უნდა ჰქონდეთ. უფრო მკაფიოდ რომ ვთქვათ: ეს არ არის ის, თითქოსდა ჩვენ მტრების დახოცვას ვცდილობთ, არა, ეს არის ის, როდესაც ჩვენ ვცდილობთ აღვასრულოთ ღმერთის მიზნები ჩვენი მტრების სიყვარულით — საკუთარი სიცოცხლის ფასადაც კი.

ნეიტ სეინტმა, ერთ-ერთმა იმ ხუთი მისიონერიდან, რომლებიც მოწამეობრივად აღესრულნენ იმ დროს, როდესაც სახარებას ქადაგებდნენ ეკვადორის ჯუნგლებში მცხოვრებ ვაოდანის ტომში, გამოიწვია ქრისტიანები, როდესაც ასეთი რამ თქვა:

ბოლო ომის მანძილზე, ჩვენ გვასწავლეს გვეღიარებინა შემდეგი: იმისათვის რომ მიგვეღწია ჩვენი მიზნისთვის, უნდა გავგვეო, რომ ვართ ხარჯში გასატარებლები... და დღეს ათასობით ჯარისკაცი ამგვარი ნუმერაციით. ისინი არიან ის კაცები, რომლებიც ხარჯში უნდა გატარდნენ. ჩვენ ვიცით, რომ მხოლოდ ერთი პასუხი არსებობს საკუთარი ქვეყნის მოთხოვნის წინაშე და ამ მოთხოვნას ჩვენ ვიზიარებთ, სწორედ ეს არის ფასი ჩვენი თავისუფლებისა. და, როდესაც უფალი იესო გვთხოვს ჩვენ გადავიხადოთ ფასი მსოფლიოს ევანგელიზაციისათვის, ხშირად უხმოდ

ვპასუხობთ. არ შეგვიძლია წასვლა. ვამბობთ, რომ ეს ძალზე ძვირია.⁵

ქრისტიანები, მიუხედავად თავიანთი გეოგრაფიული საცხოვრებლისა, აღიარებენ, რომ მათი სიცოცხლე მათ არ ეკუთვნის. ისინი, სხეულითაც და სულითაც, ღმერთს და მის ძეს, იესო ქრისტეს ეკუთვნიან, რომელმაც ყველა პიროვნება გაათავისუფლა სიკვდილის ტირანიისგან თავისი დაღვრილი სისხლით. ქრისტიანებს ესმით, რომ ეს ის ძალია, რომელსაც არ იმსახურებენ, მაგრამ ღმერთმა, თავისი სიყვარულიდან გამომდინარე, შესაძლებელი გახადა დედამიწაზე მცხოვრები ადამიანებისათვის ეპოვათ ხსნა თავიანთი ცოდვებისგან და ამრიგად მიეღწიათ მასთან ერთობისთვის. იესოს ერთგული მიმდევრები, რომლებიც აღიარებენ ქრისტეს უფლობას, პასუხობენ მას იმით, რომ იღებენ თავიანთ ჯვარს და მიჰყვებიან მას. ქრისტიანული ნათლობის დროს, წყალი სიმბოლოა ახალი სიცოცხლისა, რომელიც სულიწმიდას მოაქვს. წყალი ასევე წარმოადგენს ცოდვებისაგან განწმენდის სიმბოლოს ქრისტეს რწმენის გამო. ეს გარეგნული ქმედება წარმოაჩენს შინაგან სულიერ სინამდვილეს: რომ მორწმუნეები კვდებიან თავისი ცოდვილი ცხოვრებისათვის, იმარხებიან ქრისტესთან ერთად და შემდეგ აღდგებიან ქრისტესთან ერთად, რათა იარონ მასში განახლებული სიცოცხლით. ამიტომაც, კითხვა, სურთ თუ არა ქრისტიანებს მოკვდნენ თავიანთი რწმენისათვის შეუფერებელია. ნამდვილი კითხვა ახლა ასე დგას, არის თუ არა თითოეული მორწმუნე მზად იცხოვროს იესოსთვის. ქრისტესთვის ცხოვრება შემაშინებელიც არის და გამამხნევებელიც, ვინაიდან რწმენის ეს გზა გადის არა მხოლოდ მწვანე, ხასხასა მოლზე, არამედ სიკვდილის აჩრდილთა ველზეც.

გლენ პენერმა, რომელიც ძირითადად ასე ვთქვათ აღქმად ღევნაზე წერდა ბიბლიური პერსპექტივიდან, ამგვარად უპასუხა

⁵ ელიზაბეტ ელიოტი, ბრწყინვალეების კარიბჭეები *Through Gates of Splendor* (Carol Stream, IL: Tyndale House Publishers, 1981), 60.

შიშის საკითხს: „ჰო, შეიძლება იყოს შიში, მაგრამ ღმერთის მადლით მან არ უნდა დაგვიმორჩილოს ჩვენ. ჰო, შეიძლება იყოს საშინელი ტანჯვა, მაგრამ ტანჯვა არ არის ყველაზე უარესი რამ, რაც შეიძლება ღმერთის შვილს დაეძარტოს; მამის მიმართ ურჩობის გამოჩენა კი, არის.“⁶

მე იმ მიზნით ვწერ ამ წიგნს, რომ დავეხმარო დასავლეთის ქრისტიანებს უპასუხონ, ჩაერთნენ და არ შეუშინდნენ ღვინას, რომელიც შეიძლება შეხვდეთ გზაზე, თუ ისინი ცოცხლობენ ღმერთის დიდებისათვის ამ მტრულ მსოფლიოში. თუ თავისუფლება შემცირდება და დაცვა და მხარდაჭერა გაქრება, ქრისტიანებმა უნდა განაგრძონ და მტკიცენი იყვნენ ქრისტეში, რომელიც მათი საძირკველი, კლდე და მხსნელია. ამგვარი ქცევით, ისინი აღმოაჩენენ ძვირფას ჭეშმარიტებას იმის შესახებ, რომ ქრისტიანები, რომლებიც შეადგენენ მოწმეთა ღრუბელს ურყევად დგანან: ამ გამარჯვებისთვის კი იესო სრულებით საკმარისია.

ჩემო ძმებო და დებო ამ გზაზე, მე ვლოცულობ, რომ თქვენ უშრეტო სიხარული ჰპოვოთ ამ მოგზაურობაში და მშვიდობა სასტიკი ბრძოლის ბოლოს.

შენი თავშესაფარია ძველი ღმერთი, და მკლავი მარადიულისა საყრდენია შენი. (მეორე რჯული 33:27)

⁶ გლენ პენერი, “ღვინისა და დამოწყალების ბიბლიური თეოლოგია” “A Biblical Theology of Persecution and Discipleship,” April 16, 2008 <tinyurl.com/vnjlh5q>.

თავი პირველი

მოგზაურობა იწყება

ეუბნება მას იესო: „მე ვარ გზა, ჭეშმარიტება და სიცოცხლე. კერავინ მივა მამასთან, თუ არა ჩემი მეშვეობით.“

— იოანე 14:6

ისევე როგორც ამკვეყნად შობილ სხვა ბავშვებს, ამიტაც⁷ არ აურჩევია თავისი დაბადების ადგილი და გარემო. ამისდა მიუხედავად მას არ აკლდა ყოველდღიური ზრუნვა და აღერსი. ის, რაც მის მშობლებს აკლდათ და არ ჰქონდათ, ამის კომპენსირებას ისინი ნაზი სიყვარულით ახდენდნენ. ამიტო იფურჩქნებოდა ამ სიყვარულის ნაყოფიერ ნიადაგზე, და იცოდა, რომ ის იღბლიანი იყო, რადგან ჰყავდა მშობლები, რომლებიც უზრუნველყოფდნენ მისთვის უსაფრთხოებასა და მშვიდ სახლს. იგი ბუნებრივად ეწყობოდა თავის ირგვლივ არსებულ გარემოსა და პირობებს, იზრდებოდა და იმკვიდრებდა თავის ადგილს მასში.

კასემი, ამიტის მამა, ასაკით უფროსი იყო თავის ძმებს შორის და თხუთმეტი წლისამ მემკვიდრეობით მიიღო ოჯახის ფერმა, როდესაც მათი მამა მოულოდნელად გარდაიცვალა ავადმყოფობით. კასემმა სწრაფად ისწავლა, როგორ უნდა ემართა ფერმა, როგორ უნდა დაეთესა მარცვლეული და მიეხედა თხებისა

⁷ ამ წიგნში მოთხრობილი ამბავი და იქ გამოყენებული სახელები, ადგილები და სიტუაციები მოგონილია. თუმცა, ისინი ეფუძნება რეალურ დამოწმებებსა და მოვლენებს და შეგიქმნით ზუსტ წარმოდგენას იმ ტანჯვისა და გამარჯვებების შესახებ, რომელთაც ჩვენი დევნილი ძმები და დები განიცდიან.

და ქათმებისთვის. ეს იქცა კასემის უმთავრეს საქმიანობად, ვინაიდან ოჯახი დამოკიდებული იყო ამ ფერმის გამართულ მუშაობაზე, იმისათვის, რომ ისინი გადარჩენილიყვნენ და თავი გაეტანათ. მიუხედავად იმ ზეწოლისა, რომელიც კასემმა გამოსცადა ადრეულ ასაკში, მან შეინარჩუნა მშვიდობიანი გამომეტყველება და სასიამოვნო ქცევა. მან იქორწინა რამიზე, როდესაც ორივენი თვრამეტი წლისები იყვნენ. ცოლი გამრჯე ქალი გამოდგა და ეხმარებოდა ქმარს ოჯახის ფეხზე დაყენებაში. კასემს უყვარდა რამი მისი შესანიშნავი ხასიათის, და იმ უნარისთვის, რომ შეენარჩუნებინა ღიმილი ცხოვრებისეული სიძნეელების გავლისას, რომელსაც მათთვის საკმარისი სიხარული მოჰქონდა. რამის სახით, ღმერთებმა კასემს აჩუქეს მორჩილი მეუღლე და ძვირფასი მეგობარი. ამიტი მართლაც კურთხეული იყო იმით, რომ დაიბადა კასემისა და რამის სახლში.

თუმცა, ცხოვრება არ იყო ადვილი; ის თითქმის კანიონზე გადაჭიმულ თოკზე გავლას ჰგავდა, რაც სიცოცხლესა და სიკვდილს შორის წონასწორობის შენარჩუნებას ნიშნავს. დრო და დრო, მათ უწევდათ გაეძლათ სასტიკი შიმშილისთვის, როცა მათი მარცვლეულის მოსავალი გვალვით გადახმებოდა ხოლმე და მათი ცხოველები წყლის გარეშე რჩებოდნენ. სხვა დროს კი, მუსონური წვიმები წყალდიდობას იწვევდა და მათ ისედაც ძნელ ცხოვრებას დიდ საფრთხეს უქმნიდა.

ბნელბელობის ჟამს, კასემს უწევდა ღიმილის შენარჩუნება და ცოლ-შვილის დარწმუნება იმაში, რომ მათი ღმერთები დაიცავდნენ მათ და უზრუნველყოფდნენ იმით, რაც საჭირო იყო გადარჩენისთვის. ამიტეს დიდი პატივისცემა ჰქონდა მამისადმი, ვინაიდან ის ყოველთვის წინამძღოლობდა მათ გასაჭირის ჟამს და ოჯახთან ერთად პატივს მიაგებდა ღმერთებს მათი მოწყალებისა და ზრუნვისათვის, ამგვარი დიდი განსაცდელების დროს.

ამიტი ხარობდა იმით, რომ იზრდებოდა სოფელში და ამაყობდა, რომ იყო ადგილობრივი თემის წევრი, თავისი ხალხის ერთ-ერთი წარმომადგენელი. ამიტეს ისიც ახარებდა, რომ ფიზიკურადაც იყო დაცული და ორმხრივ მხარდაჭერასაც გრძნობდა. თავად

სოფელში მოსახლეობა არ იყო ბევრი, სულ რამდენიმე ასეული, თუმცა მათთან ერთად, რომლებიც სოფლის შორიახლოს ცხოვრობდნენ, მათი რაოდენობა ათასამდე აღწევდა. ასეთები იყვნენ აქ მცხოვრები ადამიანები, რომლებიც იზიარებდნენ ყოველდღიური ცხოვრების სიძნელეებს, ეს კი განამტკიცებდა მათ თემურ სულისკვეთებას. ისინი ერთობლივად მიაგებდნენ პატივს სოფლის ღმერთებს, და ხშირად სცემდნენ მათ თაყვანს, როცა უბრალო ცხოვრებისეულ სიამოვნებებს აღნიშნავდნენ. აქტიური, გაერთიანებული თემი არსებითად მნიშვნელოვანი იყო ყველას გადასარჩენად. ის დაბალანსებული მშვიდობისა და ჰარმონიის თავისებურ დამცველს წარმოადგენდა.

ამიტოა როცა მოიზარდა, მან გამოიმუშავა უნარ-ჩვევები, რაც არა მხოლოდ იმის შესაძლებლობას აძლევდა მას, რომ დახმარებოდა მშობლებს ოჯახის რჩენაში, არამედ იმასაც განაპირობებდა, რომ თავადაც მომზადებულიყო თავისი საკუთარი ოჯახის შესაქმნელად. მცირე განათლებითა და უმეტესწილად უწიგნურობის გამო, ამიტომ მხოლოდ მცირე იმედი შეიძლება ჰქონოდა იმისათვის, რომ დასძლევდა იმ სიღატაკს, რომელშიც დაიბადა. თუმცა, ის საკმაოდ ამბიციური იყო და მამისაგან ითვისებდა იმ უნარ-ჩვევებს, რომლებიც საჭირო იყო ფერმის გასაძლოად.

მოუხედავად იმისა, რომ ამიტომ სიამოვნებას ჰგვრიდა ფერმაში საქმიანობა, იგი უფრო მეტად იყო მოზიზღული იმ ცხოვრებით, რომელიც მათი სოფლიდან რამდენიმე კილომეტრის მოშორებით მდებარე სოფელში ყვაოდა. მას ხიბლავდა იქ არსებული ცოცხალი გარემო და ადამიანებთან ხშირი ურთიერთობის შესაძლებლობა. მას განსაკუთრებით მოსწონდა ბაზარზე არსებული პულსირებადი ენერგია კვირის იმ დროს, როცა ფერმერები ჩამოდიოდნენ თავიანთი საქონლისა და ცხოველების გასაყიდად. ვიწრო ქუჩებზე მაღაზიები იყო განლაგებული, რომლებიც სწრაფად ივსებოდა მყიდველებითა და გამყიდველებით, ბაზარზე მორეკილი ცხოველებით, მორბენალი და მოთამაშე ბავშვებით და უპატრონო ძაღლებით, რომლებიც ერთმანეთს

დაერეოდნენ ხოლმე მიწაზე დავარდნილი პურის ნატეხებისთვის ან რომელიმე მონარჩენისთვის. დამატებით ამ აურზაურისა, ჩვეულებრივი მაღაზიების ჩვეულებრივი მფლობელები აქებდნენ თავიანთ საქონელს და თითოეული მათგანი ცდილობდა თავის კონკურენტზე უფრო ხმამაღლა გაეკეთებინა ეს. ეს იყო ხმაურიანი, მტვრიანი საქმე, რომელიც ასე ძალიან განსხვავდებოდა ფერმის მშვიდი გარემოსგან. სწორედ ამ ქაოტურ, ხმაურიან გარემოში ცდილობდა ამიტი თავისი თავის პოვნას.

კასემი, რომელიც ატყობდა თავის შვილს, რომ მოსწონდა იმ სოფელში ჩასვლა, ხშირად გზავნიდა ხოლმე მას სხვადასხვა დავალებებზე. „დაიმახსოვრე, შვილო,“ ამბობდა ის, „ნუ დაიწყებ მაღაზიებში ხეტიალს და ყურადღება ნუ გაგეფანტება. დედაშენს სწრაფად უნდა მოუტანო ის, რისი ყიდვაც გაქვს დავალებული.“ ამიტი თანხმობის ნიშნად თავს უქნევდა, შემდეგ კი სწრაფად გარბოდა მეზობელი სოფლისაკენ.

„შენ იცი, რომ რამდენიმე საათი გავა, სანამ სახლში მობრუნდება და კვლავ ვნახავთ მას,“ ამბობდა თავისი ქმრის გვერდით მდგარი რამი, და გაჰყურებდა მიმავალ შვილს. „ჰო,“ პასუხობდა კასემი, და ცდილობდა დაეძალა ღიმილი. „ცხადია, რომ მართალი ხარ. ამიტი ყოჩაღი ბიჭია და ყველაფერს აკეთებს რასაც ვავალებ, თუმცა მისი გული და გონება ფერმისაკენ არ არის მიმართული.“

ბიჭი დაკაცდა

ეს მოხდა ერთ-ერთი ასეთი დავალების დროს. ამიტი გაეცნო ადგილობრივ პარიკმახერს, ვისაც დროებით დამხმარე სჭირდებოდა, და უთხრა მას, რომ გადაუხდიდა, თუ დაეხმარებოდა საპარიკმახეროში. ამიტმა ნებართვა მიიღო მამისაგან, რომ ემუშავა სადალაქოში. გარკვეული დროის შემდეგ ამიტმა სთხოვა თავის დამქირავებელს, რომ ესწავლებინა მისთვის დალაქის პროფესია. დალაქი, რომელიც ხედავდა მოზარდის

მოსაზრებულობასა და გარკვეულ უნარს ამ საქმეში, დათანხმდა აეყვანა ის მოწაფედ. გავიდა ხანი, კლიენტებმა დაინახეს, რომ ამიტი მეგობრული და სანდოა. ყმაწვილ კაცს უკვე შეეძლო დამატებითი შემოსავალი გაეჩინა თავისი ოჯახისთვის, თუმცა, ამავე დროს, მას უარი არ უთქვამს თავის ყოველდღიურ საქმიანობაზე სახლში და ფერმაში.

„ჩვენი ბიჭი, პასუხისმგებლობის მქონე ახალგაზრდად ჩამოყალიბდა,“ უთხრა რამიმ კასემს, მუშაობისას ერთ-ერთი შესვენების დროს. ამიტის მამამ თავი დაუქნია, რითაც მიაწინა, თუ როგორ ამაყობდა ამით. ამიტი კაცად იქცა. „იგი უკვე მზად არის თავის საკუთარ ოჯახს მოეყიდოს,“ თქვა კასემმა. „დაუჯერებელია, რომ ის ასე სწრაფად გაიზარდა. ის კურთხევაა ჩვენთვის, ამიტომაც ძალიან ყურადღებით უნდა შევურჩიოთ ის გოგონა, ვინც მისი მეუღლე გახდება.“ რამიმ გაიღიმა და უპასუხა, „მე ვიცნობ იმ ახალგაზრდა ყმაწვილკალს, რომელზეც ფიქრობს ჩვენი ბიჭი, რომ გახდეს მისი ცოლი.“ რამიმ გაუძნია თავის ქმარს იმ ოჯახის სახელი და შვებით ამოისუნთქა, როდესაც კასემმა თანხმობის ნიშნად თავი დაუქნია.

მალევე ამ საუბრის შემდეგ, მათ სთხოვეს ამიტს შეერთებოდა საღამო ხანს, და მათ გვერდით ჩამომჯდარიყო. დროის გამონახვა დასვენებისათვის მომქანცველი დღის შემდეგ ჩვეულებრივი წესი იყო სოფლის ცხოვრებაში. ეს ის დრო იყო, რომლის დროსაც ისინი ერთმანეთს უზიარებდნენ იმ დღეს მომხდარ ამბებს და ისმენდნენ სოფლის სიახლეებს. თუმცა, ამ განსაკუთრებულ საღამოს, კასემს სულ სხვა რამეზე უნდოდა ლაპარაკი. მზე ჩასცდა ხეების მწკრივს, და მან ეს ლაპარაკი ასე დაიწყო: მე და დედაშენი ძალიან ვამაყობთ შენით ამიტ, და ვფიქრობთ, რომ უკვე დროა იქორწინო.

ამიტი მოელოდა ამ დღეს. იგი მოუთმენლად ელოდებოდა მამას, რომ გამოეცხადებინა, ვინ აირჩიეს მისმა მშობლებმა მისთვის შესაფერის საცოლედ. როდესაც ამიტი უსმენდა თავისი მამის ლაპარაკს, იგი უხმოდ ლოცულობდა, რომ მამამისს ის ყმაწვილკალი დაესახელებინა, რომლის შესახებაც ოცნებობდა,

რომ ერთ დღეს ის მისი ცოლი გამხდარიყო. როდესაც მამამისმა იმ გოგონას სახელი წარმოთქვა, ამიტის გული სიხარულისაგან შეფართხალდა, დედამ ამას გამგები ღიმილი შეაგება, ვინაიდან მხოლოდ დედას შეუძლია ასეთი ღიმილი.

„ევა!“ ამიტს არ შეეძლო გაეხსენებინა ის დრო, რა დროსაც ის არ ყოფილა მისი ცხოვრების ნაწილი. ისინი ერთად იზრდებოდნენ, ვინაიდან მათი ოჯახი ხშირად მოდიოდა მათთან სადილისთვის. ამას შედეგად ის მოჰყვა, რომ ამიტი და ევა დამეგობრდნენ. ოჯახების ერთად ყოფნისას, სანამ უფროსები ბაასობდნენ, ისინი მხიარულად თამაშობდნენ. ასაკის მომატების კვალობაზე, ამიტი ლოცულობდა, რომ ღმერთები კეთილგანწყობილნი ყოფილიყვნენ მის მიმართ და ევა მისი მეუღლე გამხდარიყო. მან ალტაცებით მიიღო მშობლების არჩევანი, და როდესაც კასემმა გადაწყვიტა შეხვედროდა ევას მამას და მოლაპარაკებოდა ქორწინების სამზადისზე, ამიტმა აკოცა დედას, ვინაიდან მიხვდა, რომ დედამ იცოდა მისი გულის რჩეულის შესახებ.

ამიტი და ევა მალევე დაქორწინდნენ, და როდესაც ევა დაფეხმძიმდა რამდენიმე თვის შემდეგ, ისინი თავს მოვალედ თვლიდნენ პატივი მიეგოთ თავიანთი ღმერთებისთვის. ევამ მკვირცხლი ბიჭი გააჩინა, რომელსაც რაფი დაარქვეს. ცხოვრება წესისამებრ სიძნელეებით იყო სავსე, თუმცა ეს ახალგაზრდა ოჯახი მაინც მხნედ იყო, არ კარგავდა იმედს და კიდევ უფრო მჭიდროდ ეკვროდნენ ერთმანეთს. ამიტი ბედნიერი იყო, ვინაიდან გრძნობდა მიზანდასახულობას და პასუხისმგებლობას თემის წინაშე. ღმერთებმა ნამდვილად აკურთხეს ის, და ცხადია ისიც ისეთივე პატივს მიაგებდა მათ, როგორსაც იმსახურებდნენ.

საფრთხის მომტანი ქარიშხალი

ეს ერთგულება გამოიცადა იმ დღეს, როცა ამიტმა უჩვეულო სანახაობა იხილა: ხალხის გუნდი შეკრებილიყო დიდი ხის ქვეშ, რომელიც სოფელში მიმავალ გზასთან იდგა. ის სამსახურისაკენ

მიმავალ გზაზე იდგა და იფიქრა, რომ ნამდვილად უცნაური რამ ხდებოდა, ვინაიდან სოფლის მცხოვრებლები შეიკრიბნენ დღის ამ დროს. როდესაც ახლოს მივიდა, ამიტმა აღმოაჩინა, რატომაც იყვნენ ისინი შეკრებილები. ორი უცხოელი ლაპარაკობდა ერთ კაცზე, სახელად იესოზე. ისინი ამტკიცებდნენ, რომ ეს კაცი იყო ერთადერთი ჭეშმარიტი და ცოცხალი ღმერთის ძე. ამიტს მეგობრებისგან ჰქონდა მოსმენილი მეზობელ სოფელში, რომ ქრისტიანი ხუცესი და ევანგელისტი ახლახან ჩავიდნენ მათ მხარეში.

სოფლის წინამძღოლებს მიზეზი მიეცათ შეშფოთებისთვის, ვინაიდან უცხო რელიგიის ქადაგებას შეიძლება გამოეწვია დაძაბულობა და დაბნეულობა თემში. ამიტომ შეშფოთდა, ვინაიდან ესმოდა, რომ ამ სწავლებას შეეძლო დაენაწევრებინა მისი სოფელი და შეძლეც ეჭვ გარეშეა, რომ საფრთხესაც შეუქმნიდა საყოველთაო კეთილდღეობას.

ამიტმა ისიც შეამჩნია, რომ ბევრი ყურადღებით უსმენდნენ ამ კაცებს, ამიტომაც შეეშინდა, რომ ისინი მერყეობას დაიწყებდნენ ამ უცნაური სწავლების სასარგებლოდ, რაც ცხადია გაანაწყენებდა ღმერთებს. ამიტო ვალდებული იყო დაეცვა თავისი თემი ამ მკრეხელობისგან. იგი სწრაფად მიეჭრა მათ და შეეცადა მათი ქადაგების არეკას სიტყვიერი დაცინვით თავის თანატოლთა თვალწინ. იგი სხვებსაც აქეზებდა, რომ ამ კაცების მიერ ნათქვამ სიტყვებს ეჭვით მოჰყრობოდნენ. ის უფრო მეტად გაბრაზდა, როდესაც ამ კაცებმა უგულებელყვეს მისი დაცინვა და მშვიდად განაგრძეს საუბარი. ამიტო მრისხანებამ მოიცვა. მან აღარ იცოდა, როგორ უნდა გაეგრძელებინა, ამიტომაც დაიწყო ჯოხებისა და ქვების შეგროვება და მათთვის სროლა. სხვებმაც მიბაძეს მას და დაემუქრნენ ამ კაცებს, რომ უფრო ღიდ ზიანს მიაყენებდნენ თუ დაუყოვნებლივ არ დატოვებდნენ იქაურობას. ამ ორ კაცს, არაფერი გაუკეთებია მათ საწინააღმდეგოდ. მათ არც ამიტო გაულანძღავთ შეურაცხყოფისთვის, არამედ გაიღიმეს და თქვეს, რომ წავიდოდნენ.

თუმცა, სანამ წავიდოდნენ, უთხრეს ამიტს, რომ ილოცებდნენ იმისათვის, რომ მას და მის სოფელს მიეღოთ იესო, რითაც კიდევ უფრო გააბრაზეს ამიტი. მან დარჩენილი ქვეები დაუშინა მათ. ამიტი ანთებული თვალებით აკვირდებოდა, როგორ დასხდნენ ისინი თავიანთ მოტოციკლზე და წავიდნენ, მათ კვალზე კი მტვრის სქელი კორიანტელი დადგა. ისინი იმ მხარეს წავიდნენ საიდანაც მოვიდნენ.

გავიდა გარკვეული დრო. მტვერი უკვე გაიფანტა. ამიტი ჯერაც იქვე იდგა, ღრმად ჩაფიქრებული. იგი შეშფოთებული იყო ამ შეხვედრით და იმედოვნებდა, რომ მისმა წინააღმდეგობამ ერთხელ და სამუდამოდ დაასრულა ამგვარი შემოჭრები. თუმცა, პირველად თავის ცხოვრებაში ამიტს ღრმა და ცუდი წინათგრძნობა გაუჩნდა. ის ინსტინქტურად გრძნობდა, რომ ეს არ იქნებოდა ბოლო დაპირისპირება ამ ქრისტიანებთან, რადგან როგორც გაიფანტა მტვერი მათი წასვლის შემდეგ, ასევე ავარდებოდა, როცა ისინი კვლავ გამოჩნდებოდნენ დაუპატიჟებლად.

მხოლოდ რამდენიმე კვირა გავიდა და მისი წინათგრძნობა გამართლდა. თუმცა, ამჯერად, ორი უცხოელი კაცი შეუერთდა მათ. ამიტს მოსმენილი ჰქონდა, რომ ჩამოსულები იყვნენ თეთრი ფერის ადამიანები, რომლებიც დიდ მანძილებზე გადაადგილდებოდნენ მის ქვეყანაში სამუშაოდ. ხალხი მათ „მისიონერებს“ ეძახდა. ისინი ეხმარებოდნენ ადგილობრივებს განსაკუთრებით საჭირო საქმეების მოგვარებაში, უწევდნენ მათ დახმარებას, თუმცა ამავე დროს მათ ბევრი გადაიყვანეს საგვარეულო ღმერთების რწმენის გზიდან. და აი, ისინი აქ არიან, სწავლობენ ამიტის მშობლიურ ენას და მის თანატოლებს სოფლიდან უყვებიან თავიანთი ღმერთის შესახებ. ამიტი გაღიზიანებული იყო ამ უცხოელების სიმამაცით, თუმცა ამავე დროს განცვიფრებული მათი ძალზე საინტერესო უწყევით. ეს არაფერს იმას არ ჰგავდა, რაც მას აქამდე მოუხმენია და ამ უწყებამ თითქოსდა გიზგიზი დაიწყო მასში და მას არ შეეძლო სწრაფად ამოეცნო რა იყო ეს. ამიტი გაურკვევლობაში იყო.

მან იცოდა, რომ საჭირო იყო ამ მისიონერებისა და მათი დამხმარეების გაყრა სოფლიდან, თუმცა ამავე დროს იგი უცნაურ მიზილულობას გრძნობდა ამ კაცებისა და მათ მიერ მოყოლილი ამბის მიმართ. ამ მღელვარებისას, რომელიც მასში დუღდა, ამიტმა შენიშნა, რომ ხალხის გუნდმა გადაადგილება დაიწყო და ისე ჩანდა, რომ ყველა მდინარისაკენ მიდიოდა.

ყოველთვის წინდახედულმა, აირჩია გარკვეულ მანძილზე გაჰყოლოდა მათ, რათა ენახა რა მოხდებოდა შემდეგ. მან დაინახა მეგობარი შორიახლოს, და ჰკითხა, თუ იცოდა რა ხდებოდა. მისმა მეგობარმა მხრები აიჩეჩა და თქვა, რომ ეს კაცები თითქმის ერთი საათი ლაპარაკობდნენ და შემდეგ სოფლის დაახლოებით ოცმა მაცხოვრებელმა ირწმუნა ის, რასაც ისინი ქადაგებდნენ. „უცხოელები კვლავ იესოზე ლაპარაკობდნენ,“ განაგრძო მისმა მეგობარმა. „ისინი ამტკიცებდნენ, რომ ის დიდი ხნის წინ ცხოვრობდა, და რომ დედამიწაზე ადამიანების გადასარჩენად მოვიდა, რისთვისაც თავად მოკვდა. ეს კაცები ამბობენ, რომ იესოს ცუდი არაფერი გაუკეთებია და რომ ის კვლავ გამოჩნდა ცოცხალი. ყოველივე რაც გვჭირდება ჩვენ, მხოლოდ მისი რწმენაა, და რომ ჩვენ მარადიულად ვიცოცხლებთ. ახლა მისიონერები ამბობენ, რომ თუ ვინმემ ირწმუნა ეს იესო, ისინი უნდა მოინათლონ.“

ამიტის შფოთი განგაშში გადაიზარდა, როდესაც გაიგო, რომ რამდენიმე მისმა სოფელელმა მიიღო ეს ილუმალი, უცხო სწავლება. ამიტმა არ იცოდა, თუ რას ნიშნავდა „ნათლობა,“ თუმცა იმაში კი მტკიცედ იყო დარწმუნებული, რომ ეს არ იყო კარგი. რისი გაკეთება შეეძლო მას? ხალხის გუნდი ახლა გაცილებით დიდი იყო და მას უკვე აღარ შეეძლო შეეღებოდა მათთვის და კვლავ გაეყრა იქიდან. თუმცა, გაჩენილი შიშის მიუხედავად, ამიტი ხვდებოდა, რომ მისიონერების უწყება მიმზიდველი იყო. მიუხედავად იმისა, რომ მან ამ სწავლების მხოლოდ მცირე ნაწილი მოისმინა, იგი ხელავდა ჭეშმარიტების მარცვალს მასში. ის არ იყო დარწმუნებული იმაში, თუ რა სახის მაგიურ ძალას ფლობდნენ ეს მისიონერები, თუმცა ხვდებოდა, რომ ღმერთებს

არ მოეწონებოდათ ამ უცხოური ღვთაებებისადმი ერთგულება. ალბათ ღმერთები გაბრაზდებოდნენ და გაურკვეველია, რა სახის შურისძიებას დაატეხდნენ სოფელს.

როდესაც ხალხის გუნდი შეჩერდა, ყველა დაბლა დაჯდა. სოფლისოციმაცხოვრებელიმდინარისნაპირასჩამოჯდამიწაზე, ხოლო სხვები, რომლებიც მათ მხოლოდ ცნობისმოყარეობის გამო მიჰყვებოდნენ, ამიტის მსგავსად, შორიახლოს მოკალათდნენ, თუმცა არც ისე შორს, რომ ვერ დაენახათ და ვერ გაეგოთ ის, რაც იქ უნდა მომხდარიყო. ამიტმა დაინახა თეთრებში შემოსილი კაცი, რომელიც შევიდა მდინარეში მანამდე, სანამ წყალი წელამდე არ მისწვდა. შემდეგ ეს კაცი მიუტრიალდა ხალხის გუნდს და ხმამაღლა დაუძახა, „ადექით და მოდით აქ, რათა მოინათლოთ და ჩამოირეცხოთ თქვენი ცოდვები. მოდით და აღმოაჩინეთ ახალი სიცოცხლე ქრისტეში.“

ამის თქმისას, ოცი მაცხოვრებელი ადგა და ნაპირზე გამწკრივდა. პირველი კაცი, რომელიც წყალში შევიდა და ამ უცნაურ კაცთან მივიდა, იყო მოხუცი, ბრმა კაცი, რომელსაც ამიტი კარგად იცნობდა. ამიტს ხშირად მიჰყავდა ის საპარიკმახეროში და უფასოდ ჭრიდა თმებს. ასე იმიტომ იქცეოდა, რომ გრძნობდა, რომ ეს მისი მოვალეობა იყო. ის ზრუნავდა ამ მოხუცზე ამა თუ იმ გზით და ცხადია ღმერთები კეთილად განეწყობოდნენ ამიტის მიმართ მის მიერ გამოჩენილი სიკეთისათვის. იგი შეცბუნებული უყურებდა ამ სცენას და მიაჩნდა, რომ ამ მოხუცის საქციელი ღალატის ტოლფასი იყო, რომ იგი საფრთხის ქვეშ აყენებდა თემის ჰარმონიას თავისი სულებური საქციელის გამო.

„გნათლავ მამის, მის და სულიწმიდის სახელით შენი ცოდვების მისატყვევლად და სულიწმიდის ნიჭის მისაღებად.“ ამ სიტყვების შემდეგ, ამიტმა დაინახა, რომ მოხუცი კაცი მიენდო მომნათლავის მკლავებს, რომ ის ღრმად და სრულად შთაეფლათ მდინარის ამღვრეულ წყალში. როგორც კი შთაეფლეს ის წყალში, მომნათლავმა კვლავ ამოიყვანა მაღლა, ზედაპირზე, მდინარის პირას მდგარი მისიონერების მოწონების შეძახილების ფონზე. სხვები, რომლებიც იდგნენ ნაპირზე და ელოდნენ თავიანთ

რიგს, ნელ-ნელა მიიწევდნენ წინ. თითოეული მათგანი იესოს გადასცემდა თავის ცხოვრებას ნათლობის წყლების გავლით. ამიტომ გარკვეული შიშითა და მოწონებით აკვირდებოდა ამას. როდესაც აკვირდებოდა, შენიშნა, რომ თითოეული მონათლული წყლიდან შეცვლილი გამოდიოდა. მას არ შეეძლო ამის ახსნა, მაგრამ რაღაც განსხვავებული იყო მათი სახის გამომეტყველებაში და ამან საგონებელში ჩააგდო ის.

„საკმარისია,“ უთხრა ამიტმა თავის მეგობარს. მას აღარ სურდა მათი ყურება, იგი წამოდგა და სადალაქოსკენ გასწია. ბაზარი ფაქტიურად ცარიელი იყო, მისი კლიენტებიც თითქმის ყველა მდინარესთან იყვნენ, ამიტომაც მან გადაწყვიტა სახლში წასულიყო. როდესაც, საღამო ხანს ოჯახთან ერთად დაჯდა დასასვენებლად მოუყვა ის, რაც საკუთარი თვალთნახა. მეზობლებისგან კასემსაც გაეგო იმ დღეს მომხდარი ამბები და თავისი ძის მსგავსად წუხდა საკუთარი თემის კეთილდღეობასთან დაკავშირებით. იგი უფრო მეტად იყო იმედგაცრუებული მისიონერებისა და ქრისტიანი მქადაგებლების შემოსვლის გამო მათ არეშარეზე. მან თავი დანანებით გააქნია, ვინაიდან ზოგიერთმა მისმა მეზობელმა არჩია მიეტოვებინა თავისი სოფლის რელიგია. სანამ რამი და ევა ფუსფუსებდნენ ვანშმის გასამზადებლად, კასემმა და ამიტმა, ორივემ ერთად შეადგინეს გეგმა, როგორ დაესრულებინათ ეს ცრუ სწავლება და ქრისტიანულ რწმენაზე მოქცეულები როგორ დაერწმუნებინათ დაბრუნებოდნენ საგვარეულო ღმერთებს. მათ მგზნებარედ სჯეროდათ, რომ საჭირო იყო გადამწყვეტი ზომების მიღება, რათა დაემშვიდებინათ თავიანთი ღმერთები და დაეცვათ თავისი თემი.

ახალი დასაწყისი

რამდენიმე ღამის შემდეგ, ამიტმა ნახა სიზმარი, რომელმაც სამუდამოდ შეცვალა მისი ცხოვრება. მან იხილა, რომ ერთ-

ერთმა ევანგელისტმა, რომელსაც ის ქვეებს ესროდა, გაიარა მათ სოფელზე მოტოციკლით და გაჩერდა დიდი ხის ქვეშ, დაბის საზღვარზე. ეს ძალიან მოკლე სიზმარი იყო. როდესაც ამიტს გამოეღვიძა, მას ძლიერი განცდა დაეუფლა და იფიქრა, რომ თუ ის კაცი კვლავ მობრუნდებოდა მათ სოფელში, მას აუცილებლად უნდა ეკითხა მისთვის იესოზე. მომდევნო დღეს, ამიტი გაოგნებული დარჩა, ვინაიდან დაინახა, რომ იმ ევანგელისტმა მათ სადალაქოს ჩაუარა მოტოციკლით, ზუსტად ისე, როგორც სიზმარში ნახა. მან ანიშნა მას გაჩერებულიყო და უთხრა, რომ უნდოდა მასთან საუბარი. ევანგელისტმა უთხრა ამიტს, რომ შეხვდებოდა დიდ ხესთან, ვინაიდან სახლში დაბრუნების წინ იქ ისვენებდა ხოლმე.

განერვიულებული ამიტი, რომელიც ყველანაირად ცდილობდა დაეძალა ეს თანასოფლელებისაგან, გაემართა შეხვედრის ადგილისკენ. იქ ის შეხვდა ევანგელისტ ელიასს, რომელმაც სიხარულით უამბო მას იესოს შობისა და იმ მიზნის შესახებ, რისთვისაც ეს მოხდა. ამიტი ყურადღებით უსმენდა ელიასს, რომელიც დაწვრილებით ყვებოდა იესოს ცხოვრებისა და იმ სასწაულების შესახებ, რომლებიც მან მოახდინა. ამიტმა გაიგო, რომ იესომ, მიუხედავად იმისა, რომ ღვთის ძე იყო, ადამიანებს მისცა უფლება გაემართახებინათ და ეწამებინათ — ბოლოს კი მომკვდარიყო სასტიკი სიკვდილით ჯვარზე. ელიასმა ახსნა, რომ იესო უარყოფილი იქნა თავისი საკუთარი ხალხის მიერ, რომელსაც სურდა მისი სიკვდილი, თუმცა ეს ასე უნდა მომხდარიყო, რათა იესოს მრავალი ადამიანი გამოეხსნა მათი ცოდვებისგან. ამიტი განცვიფრდა, როდესაც მოისმინა, რომ სამი დღის შემდეგ იესო აღდგა მკვდრეთით, და რომ ის ახლა თავისი მამის მარჯვნივ არის ზეცაში. ამიტის გული მორბილდა, თუმცა საკუთარი თავი დაარწმუნა იმაში, რომ ვერ შეძლებდა იმის მიღებას, რაც ელიასმა მოუყვა მას. იგი შიშობდა, რომ საკუთარი ოჯახი და მეგობრები უარყოფდნენ მას, ამიტომაც ვერ გარისკავდა დაეკარგა ისინი ამ ახალი სწავლების მიღებით.

მომდევნო დღეების მანძილზე ამიტი გონებიდან ვერ იგდებდა იმ ამბავს, რომელიც მოისმინა. იყო მასში რაღაც ისეთი, რაც აშკარად მართალი ჩანდა ამ იესოს შესახებ. მას ყველაფერი არ ესმოდა, მაგრამ ყოველთვის, როდესაც იესოზე ფიქრობდა, გულის სიღრმეში მომავალი შეხვედრის მოლოდინი ეუფლებოდა. ისე ჩანდა, რომ ის, რაც თითქოსდა დაკარგა ახლა უნდა ეპოვა. მისი სოფლის ოცმა მაცხოვრებელმა, რომლებიც იესოს მიმდევრები გახდნენ თაყვანისცემის პატარა ადგილი მოაწყვეს და უარი თქვეს დაბრუნებოდნენ ცხოვრების ძველ წესს.

კონფლიქტის მიუხედავად მათი ცხოვრების წესი ინერგებოდა სოფელში. ისინი განაგრძობდნენ ერთმანეთთან შეხვედრასა და ერთმანეთის გამხსნელებას, რომ გაეძლიათ ზეწოლისთვის. ისინი არასოდეს ჩიოდნენ, არც არავის მიაგებდნენ სანაცვლოს, როდესაც თემის წევრები პრობლემებს უქმნიდნენ მათ. პირიქით, ისე ჩანდა, რომ ისინი უფრო მეტად მხსნევდებოდნენ და ერთგულებდნენ იესოს. ამიტეს აოცებდა ეს, და ფიქრობდა იმის შესახებ, რომ იქნებ, ... იქნებ მათ მართლაც იპოვეს ისეთი რამ, რაც იყო *სიმართლე*. თუ არადა რატომ ითმენდნენ ამდენ შეურაცხყოფასა და უსიამოვნებებს, რაც მათთვის ამ ახალ რწმენას მოჰქონდა?

ამიტი ებრძოდა ყოველივეს, რაც მან იხილა და მოისმინა. ეკითხებოდა თავს, სურდა თუ არა მიეტოვებინა ის ღმერთები, რომლებსაც იცნობდა და მთელი თავისი სიცოცხლე მიეძღვნა იესოსთვის, როგორც თავისი უფლისა და მხსნელისთვის. ინტენსიური შინაგანი ბრძოლა რამდენიმე თვის მანძილზე გაგრძელდა, და ბოლოს ელიასისგან გამხსნელებულმა ამიტმა მუხლი მოიყარა და აღიარა, რომ იესო ნამდვილად იყო და არის „გზა, ჭეშმარიტება და სიცოცხლე“; ამიტომაც, ამიტი მისი მიმდევარი იქნებოდა, ხოლო იესო მისი ცხოვრების უფალი.

მან დაუყოვნებლივ გადაწყვიტა მოეძებნა ევა და თავისი მშობლები და ეამბა მათთვის იესოს შესახებ. ეს სარისკო გადაწყვეტილება იყო; მათ შეეძლოთ ზურგი ექციათ ამიტისთვის და გაეგლოთ ის თემიდან. მისი ოჯახი შოკირებული იყო იმით,

რაც ამიტმა შეატყობინა მათ, მაგრამ ყველა სიფრთხილით დათანხმდა დამსხდარიყვნენ ერთად და მოესმინათ მისთვის. მათ შეამჩნიეს, რამდენად ღრმად იყო შეშფოთებული ამიტი მას შემდეგ, რაც პირველად შეხვდა მისიონერებს, ახლა კი ისინი ხელავდნენ, რომ მის სახეს მშვიდობა მოჰყენოდა.

როდესაც ამიტი უზიარებდა მათ იმ დეტალებს, რომლებმაც ის იესოს რწმენამდე მიიყვანა, მისმა მოწმობამ აღანთო ევა — შემდეგ კი კასემიც და რამიც. ყველას გაუჩნდა სურვილი გამხდარიყვნენ იესოს მიმდევრები. ამიტის, როგორც ახალი მორწმუნის, ერთ-ერთი ყველაზე ადრეული ლოცვა იყო მადლიერება იმის გამო, რომ მისმა ოჯახმა მიიღო მისი მოწმობა და რომ ახლა შეეძლო დაენახა ის, რომ მისი საყვარელი ადამიანები იესოს მორწმუნეები გახდნენ.

ელიასი და ადგილობრივი ხუცესი მალევე დაბრუნდნენ და მონათლეს ამიტი, მისი ოჯახის წევრები და რამდენიმე სხვა მოქცეულიც. მათ მიერ თავისი ახალი რწმენის ამგვარი საჯარო წარმოჩენა გახლდათ გააზრებული მტკიცებულება თანასოფლელების მისამართით, რომ მათი გადაწყვეტილება არ არის დროებითი და კაპრიზული. ამიტი და მისი ოჯახი ახლა სამუდამოდ იყვნენ ბეჭედდასმულნი, რომ არიან ქრისტეს მიმდევრები. ისინი დადგნენ სიცოცხლის გზაზე და მათი მოგზაურობა ახლა იწყებოდა.

თავი მეორე

დაცინვა გზაზე

*ამიტომ კმაყოფილი ვარ უძლურებაში,
შეურაცხყოფაში, გაჭირვებაში, დევნაში და
შევიწროებაში ქრისტეს გულისათვის. რადგან
როცა უძლური ვარ, მაშინ ვარ ძლიერი.*

– 2 კორინთელთა 12:10

*ბოლოს, მათ მობეზრდით და მას უხეში სიტყვებით
უპასუხეს. ხანდახან ისინი დასცინოდნენ მას,
ხან კი ლანძღავდნენ.*

ჯონ ბუნიანი პილიგრიმის მოგზაურობა

„შეხედე, სოფლის ძაღლი მოდის.“

ამიტმა აიხედა, რათა დაენახა შეკრებილი კაცები საჩაიესთან, სადაც ისინი რეგულარულად იკრიბებოდნენ ჩაის დასალევად და სამასლაათოდ. ის ხშირად იღებდა მონაწილეობას ამ შეხვედრებში და ხარობდა კიდევ მეგობრული ურთიერთობებით, თუმცა მისი მონათვლის შემდეგ ყველაფერი სწრაფად შეიცვალა მისთვის და მისი ოჯახისთვის. ელიასმა და ხუცესმა ჯოშუამ გააფრთხილეს ის, რომ ნათლობის შემდეგ მზად უნდა ყოფილიყო იმისათვის, რომ დასცინებდნენ და რომ ეს ადრე თუ გვიან მოხდებოდა მის ცხოვრებაში. ამიტს არ გააკვირვებია ეს ყოველივე, რადგან ადრე თავადაც დასცინოდა მათ, რომლებიც ქრისტიანები გახდნენ. ადრე ის პაროდირებასაც კი მიმართავდა, რათა შფოთში ჩაეგდო და დაეშინებინა ქრისტეს მიმდევრები.

„მოდით აქ, ძაღლო, და ალოკე აი, ეს,“ დაუძახეს მისმა ყოფილმა მეგობრებმა, როდესაც მან გვერდზე ჩაუარა მათ. „რომ დავფიქრდეთ, ეს სიბინძურე ძალზე კარგია ამ ძაღლისთვის. ის უნდა გავიდეს უკანა ეზოში, შევიდეს ტუალეტში და უნდა გაასუფთავოს იქაურობა. ეს უფრო შესაფერისი იქნება ამ ძაღლისთვის.“

ამიტს თავი არ აუწევია, განაგრძობდა გზას, სანამ დაცინვის ხმა არ მიწყდა სიშორის გამო. თუმცა, დაცინვა საკმაოდ ძნელი ასატანი იყო, და იგი გაოცებული დარჩა, როგორ არ იყო მომზადებული ამის ასატანად. „ეს რომ მხოლოდ მე მეხებოდა,“ ფიქრობდა ამიტი, „გავუძლებდი, მოვითმენდი. მაგრამ, ეს მხოლოდ მე არ შემეხება; ჩემი ოჯახის წევრებმაც უნდა გაუძლონ ამ დაუსრულებელ დაცინვებს.“

კასემი და რამიც შეეჯახნენ დაცინვის ნაკადს, მაგრამ რაც ამიტს უდიდეს ტკივილს აყენებდა იყო თემის მიერ მისი მეუღლისა და ხუთი წლის ბიჭის დაცინვა. მეორე დღეს, ეკამ უთხრა მას, რომ რაფი აცრემლებული მოვიდა სახლში, მას შემდეგ, რაც მეგობრებმა მას სახელები უწოდეს და სასაცილოდ აიგდეს იმის გამო, რომ ის და მისი ოჯახის წევრები ქრისტიანები გახდნენ.

„რატომ, დედა?“ ზლუქუნებდა ის. „რატომ გავხდით ქრისტიანები? რატომ უნდა ვიყოთ განსხვავებული ყველასგან? მინდა, რომ არასოდეს გავმხდარიყავით იესოს მიმდევრები. მინდა, რომ ყველაფერი უკან დავაბრუნოთ, როგორც იყო.“

დაცინვა

სიტყვები ანდა მოქმედებები, რომლებიც მიმართულია იმისაკენ, რომ აღადგინო ან ნივთი აბუჩად აიგდონ და გაამახსოვრონ

„ჯოხებმა და ქვებმა შეიძლება გატეხონ ჩემი ძვლები, მაგრამ გამოცვლილი სახელები ვერაფერს მიზამენ.“ გახსოვთ ეს ფრაზა?

ამ ფრაზას ხშირად წარმოთქვამენ ბავშვები როცა ხდებიან დაცინვის, აბუხადგდების ან გამოცვლილი სახელების დაძახების ობიექტები. თავდაცვითი პასუხი, რომელიც ამტკიცებს, „მე უგულუბელყოფ თქვენს უპატივცემულობას და არც გავხდები თქვენს მიერ მოყენებული შეურაცხყოფის მსხვერპლი. ვითომ ვერც გხედავთ.“ თუმცა, უმრავლეს შემთხვევებში, ბავშვები გაურბიან ასეთ შეხვედრებს, მათ ტკივილი და ტანჯვა აღგებათ ასეთი სიტყვიერი დაცინვისგან, რომელსაც ისმენენ.

როდესაც საქმე დაცინვას ეხება, ადამიანები ხშირად მას არ უკავშირებენ დევნას. ბოლოს და ბოლოს, დაცინვა ხომ საყოველთაო მოვლენაა, ოთახში შემოფრენილი ბუზისა არ იყოს, რა უნდა დაგიშავოს მან. აი, ასევე, იმის გამო, რომ დაცინვა ასეთი საყოველთაოა, ის ხშირად არ ხდება დევნის რადარის ეკრანზე ქრისტიანთა უმრავლესობისათვის.

განსხვავებები შეხედულებებში პოლიტიკაზე, რელიგიაზე, ფასეულობებზე და ალიანსებზე ადამიანს სხვადასხვა ხარისხისა თუ სახის გაღიზიანებისათვის მოწყვლადს ხდის. მიუხედავად იმისა, რომ ამას შეუძლია ადამიანის გაღიზიანება და წყენა გამოიწვიოს, დაცინვა მაინც უწყინარი ჩანს; მანამდე, სანამ ადამიანი არ დაინახავს, რომ თავის მომაბეზრებელ და უწყინარ ბუზს საკმაოდ მწვავე ნესტარი აქვს.

საბინა ვურმბრანდისთვის უცხო არ იყო დევნის სისასტიკე. მას შემდეგ, რაც მისი ქმარი, ღირსი, რიჩარდ ვურმბრანდი ციხეში იქნა ჩასმული რუმინეთის კომუნისტური რეჟიმის მიერ 1940 წლებში, მან იკისრა და სათავეში ჩაუდგა რუმინეთის იატაკქვეშა ეკლესიას. თუმცა შემდგომში ისიც იქნა დაპატიმრებული და მიუსაჯეს იძულებითი შრომა ბანაკში, სადაც მან უსასტიკესი გასაჭირი და ტანჯვა გადაიტანა. მოვისმინოთ, როგორ აღწერს ის დაცინვას:

ფიზიკური ტკივილი გადის და რამდენიმე საათის შემდეგ შეიძლება დაგავიწყდეს კიდევ. მაგრამ დამცირება, მაშინაც კი, როცა ის ტრივიალური ჩანს გულს უსერავს ადამიანს. მხოლოდ ახლა ვხვდები იმას, თუ რატომ თქვა იესომ

„დასცინებენ... და ჯვარს აცვამენ.“ ადრე მე მარცხედა, თუ რატომ იყო დაცინვა ნახსენები ამ ადგილას. ახლა ვიცი, როგორ ტკივილს გაყენებს ის და ეს ტკივილი გრძელდება.⁸

ამიტომაც დაცინვა, რომელიც დევნის შკალის დასაწყისშივეა, არ არის მოაზრებული დევნის ჩვეულებრივ ფორმად. მიუხედავად იმისა, რომ ზიზლი ნაკლებ სერიოზული ჩანს ფიზიკური ძალადობის ჩაურთველობის გამო, სინამდვილეში ის ნამდვილად არ არის ნაკლებ სერიოზული თავისი ზემოქმედებით. რისხვითა და დამამცირებლად წარმოთქმულ სიტყვებს მოაქვთ ტკივილი და დროის კვალობაზე დამანგრეველად მოქმედებენ პიროვნებაზე, რომელიც ხანგრძლივად იმყოფება ამგვარი დამოკიდებულების ქვეშ. ჯონებსა და ქვებს შეუძლია ძვლები დაამტვრიოს, თუმცა არც ზიზლით სავსე სიტყვებს მოაქვთ ნაკლები ზიანი. ისევე, როგორც მტკიცებულებებს მოაქვს სიცოცხლე სულისთვის, ზიზლით სავსე სიტყვები დამანგრეველად მოქმედებენ ადამიანის ფსიქიკაზე.

დაცინვის ობიექტად ყოფნა ამცირებს, დემორალიზაციას უკეთებს და თუ დიდხანს გაგრძელდება, ადამიანურ სახეს უკარგავს ადამიანს. მე მხედველობაში არა მაქვს გულითადობით სავსე ხუმრობები ან ვითომდა შექება და მეგობრული ხარხარი ერთმანეთზე. არა, დევნის იმ ფორმის, რომელსაც დაცინვა ჰქვია, განზრახვა არის დაამციროს ქრისტიანები თავიანთი თანატოლების წინაშე, მათ საზოგადოებებში და იმ გარემოში, რომელშიც დამცინავთა გავლენა ვრცელდება. კი ბატონო, ადამიანმა უნდა აიტანოს და გაუძლოს მსგავს დაცინვას, მაგრამ ის არ უნდა მივიჩნიოთ უმნიშვნელოდ და არ უნდა ვიფიქროთ, რომ თითქოსდა მას ზიანი არ მოაქვს.

დევნის შკალა მხოლოდ ინტენსიურობის თანმიმდევრობა არ არის. ის წარმოაჩენს ქვეყნიერების სიძულვილს, რომელიც ღმერთის შვილების წინააღმდეგ არის მიმართული. დევნა ჩნდება სხვადასხვა ძალითა და მიმართულებით, რაც შეიძლება

⁸ საბინა ვურმბრანდი, *ხუცის ცოლი The Pastor's Wife* (Bartlesville, OK: VOM Books, 2005), 105.

გაიზარდოს და რომლის მიზანიც არის დაანგრიოს ქრისტიანული მოწმობა და დამოწმება. დევნის ძირითადი მიზანი ქრისტიანული რწმენისთვის ძირის გამოთხრაა. თუმცა, ჩვენ, როგორც იესოს მიმდევრებმა უნდა გავიგოთ, რომ დევნა, რომელსაც ჩვენ ვხვდებით არ არის ცენტრალური საკითხი. უფრო მნიშვნელოვანი საკითხია ჩვენი ნებელობა, ვიყოთ ერთგულები და დავემორჩილოთ იესოს, მაშინაც კი თუ ასეთ ერთგულებას დევნასთან მივყავართ. ამგვარად თუ მოვიქცევით, თუ ჩვენს ცხოვრებას იესოს დავუქვემდებარებთ, რეპრესიებს ვერ ექნება წარმატება, თუმცა დავიტანჯებით მისგან.

ჩვენთვის რომ ვთქვათ, რატომ დგას დაცინვა პირველ ადგილზე დევნის შკალაზე? ბევრნაირად, ის დევნის ყველაზე ბუნებრივი ფორმაა, რომელიც შეიძლება განვახორციელოთ. ადამიანების უმეტესობას სურს მშვიდობიან ცხოვრება. ისინი არ არიან მიდრეკილები ძალადობისკენ. მე მქონდა შესაძლებლობა ძალიან ბევრ ადამიანს დავაკვირებოდი მთელ მსოფლიოში, როდესაც ვმოგზაურობდი სხვადასხვა ქვეყნებში. საშუალოდ პიროვნება თავის ძვირფას დროსა და ენერგიას ძირითადად ახმარს ყოველდღიურ საქმეებს, რაც ასეთი არსებითია თავის გატანისთვის. მას არა აქვს იმისი დრო და არც სურვილი, რომ გეგმები დააღაგოს მავანთა წინააღმდეგ, ვინმეს შეუტეოს ანდა ზიანი მიაყენოს. თუ ადამიანები პროვოცირებულები არ იქნებიან არსებული რელიგიური ლიდერების მიერ, რომლებიც მანიპულირებენ მათი რელიგიური გრძნობებითა და ცრურწმენებით, მათი უმრავლესობა, როგორც უკვე ვთქვით, თავიანთი საჭიროებების მიღმა არ იყურება.

ამიტომაც, დაცინვა ხდება ბუნებრივი, არაძალადობრივი ტაქტიკა, რომელიც გამოიყენება ზეწოლისთვის იმ იმედით, რომ ადამიანს მოებზრდება ეს ზეწოლა და ბოლოს და ბოლოს გატყდება. მსგავსი დამოკიდებულება ასევე გამოხატულებაა ურწმუნოებისა, ასევე რაიმეს ან ვინმეს უარყოფისა. დაცინვა, როგორც დევნის საშუალება, ინდივიდუუმის უარყოფაც არის და მისი რელიგიური რწმენის უარყოფაც. იგი ცდილობს წარმოქმნას სირცხვილი, გადაიყვანოს ადამიანები მათ მიერ მიღებული

გზიდან და გაანადგუროს მათი გავლენა საზოგადოებაში. ეს განსაკუთრებით სწორი ქრისტიანობაზე მოქცეულებისთვისაა, რომლებიც დაცივნის ნესტარს უფრო ღრმად გრძნობენ, ვინაიდან ეს მათი გავლენების სფეროებიდან მომდინარეობს.

ქრისტიანები მზად უნდა იყვნენ, რომ აიტანონ დაცივნა მეზობლებისგან, თანამშრომლებისგან, თანატოლებისგან, ოჯახის წევრებისგან ქრისტეს გულისათვის. დაცივნა, როგორც დევნა, სწორედ მათი ვინაობის გამო ხდება, იმის გამო, რომ ისინი ქრისტიანები არიან, რასაც ადასტურებს მათი მოწმობა (იქნება ეს მათი ცხოვრების წესი თუ მათ მიერ სახარების სიტყვიერი გაცხადება). დაცივნა შეიძლება თავისთავად იქნას გაცდილი; ანუ, მან შეიძლება არ მიგვმართოს დევნის სხვა ფორმებისკენ. თუმცა, უფრო ხშირად, ეს წინასწარი მაცნეა ჩავვრის უფრო მტრული ფორმებისა. სხვა სიტყვებით, სადაც დაცივნით არაფერი გამოდის, ესე იგი უფრო სერიოზული მტრობის პოტენციალი გარდაუვალი ხდება. დაცივნა შეიძლება წარმოადგენდეს ხსენებული მტრული წინააღმდეგობის პოტენციური ზრდის ადრეულ გაფრთხილებას. თუმცა, ეს გაფრთხილებები, არ უნდა იყოს მიზეზი უკანდახევისთვის, პირიქით, ეს უნდა იყოს სამზადისი მომავალი ბნელბედობისთვის საკუთარი რწმენის გამო.

გოლიათის გამოწვევა (წინააღმდეგობა)

გოლიათი იყენებდა დაცივნას, რათა გარკვეული ტკივილი მიეყენებინა ისრაელიანი ჯარისკაცებისთვის. მისი სიტყვები არა მხოლოდ გესლიანი იყო, არამედ ეს სიტყვები კიდევ უფრო დიდ სიძნელეებს ჰპირდებოდა ისრაელიანებს თუ ისინი ვერ დაამარცხებდნენ მას. რა თქმა უნდა, გოლიათი არ ყოფილა ჩვეულებრივი მეტოქე, ის ეფექტურად იყენებდა თავის დიდ ტანს, თავხედობდა და იწვევდა მეტოქეებს.

„ფილისტიმელები ერთი მთის კალთაზე იდგნენ, ისრაელიანები – მეორე მთისა, მათ შუა კი ღელე იყო. და გამოვიდა ფილისტიმელთა ბანაკიდან მორკინალი კაცი, სახელად გოლიათი, გათელი. სიმაღლე ექვსი წყრთა და ერთი მტკაველი ჰქონდა, თავზე ბრინჯაოს მუზარადი ეხურა და ჯაჭვის ჯავშანი ეცვა. ჯავშნის წონა 5 ათასი შეკელი იყო. ფეხებზე ბრინჯაოს საბარკულები ეკეთა და მხარზე ბრინჯაოს ჰოროლი გაედო. და მისი შუბის ბუნი საქსელე ლილვის სიმსხო იყო, ხოლო შუბის პირი ექვსას რკინის შეკელს იწონიდა. მას წინ ფარისმტვირთველი მოუძლოდა. და მოდგა იგი და უკიოდა ისრაელიანთა რაზმებს: რატომ გამოხვედით საომრად? მე ფილისტიმელთათვის ვიბრძვი, თქვენ კი საულის მონები ხართ? გამოარჩიეთ თქვენში კაცი, ჩამოვიდეს ჩემთან; თუ ის გაიმარჯვებს ჩემთან ბრძოლაში და დამამარცხებს, ჩვენ თქვენი მსახურნი გავხდებით. თუ მე გავიმარჯვებ მასთან ბრძოლაში და დავამარცხებ, თქვენ გავგიხდებით მონებად და მსახურებად.“ (1 მეფეთა 17:3-9)

უდაოა, რომ გოლიათი ნამდვილად იყო შიშის მომგვრელი მოწინააღმდეგე, მაგრამ მის სიტყვებს თითოეულ ისრაელიან მეომარში სამართლიანი რისხვა უნდა გამოეწვია:

“და კვლავ დასძინა ფილისტიმელმა: სირცხვილს ვაჭმევ დღეს ისრაელის რაზმებს! გამომიყვანეთ კაცი ვინმე და გააბრძოლეთ ერთმანეთთან.“ (1 მეფეთა 17:10)

გოლიათი აბუჩად იგდებდა და დასცინოდა ისრაელიანებს, რათა დაეშინებინა ისინი და დაემორჩილებინა ფილისტიმელთა საომარი ძალისა და ფილისტიმელთა ღმერთისთვის. გოლიათი იწვევდა არა მხოლოდ ისრაელის ჯარს, არამედ ისრაელის ღმერთსაც. მისი გამოწვევა პირდაპირ იყო მიმართული ერთადერთი ჭეშმარიტი, ცოცხალი ღმერთის წინააღმდეგ.

სამწუხაროდ, ისრაელიანები იმდენად იყვნენ შეშინებულიები გოლიათის სიდიდითა და კივილით, რომ თვალი მოაცილეს უფალს, თავიანთ ღმერთს და შეშინებულიები იმალებოდნენ. ეს მანამდე გრძელდებოდა, სანამ დავითი, რომელიც ამ სიტუაციას ღვთიური პერსპექტივიდან უყურებდა, არ მივიდა იმ ხაზთან, რომელიც გიგანტ ღვთისმგმობელს ჰქონდა გახაზული. დავითს, როდესაც ჯერ კიდევ პატარა ბიჭი იყო ოჯახში, შემდეგ კი ცხვრების მწყემსი, ბევრი სიმნელე და დაცინვა ჰქონდა გადატანილი, ამიტომაც ის მზად იყო. დავითმა დაამარცხა და გააჩუმა ისრაელის მოწინააღმდეგე და წარმოაჩინა ღმერთის ძალა სისუსტის მეშვეობით.

ამ და სხვა ბიბლიური ამბებიდან გამოტანილი გაკვეთილი ასეთია: დაცინვაზე აუცილებელია, რომ სწორი რეაქცია გვქონდეს. დღეს, იესოს მრავალი მიმდევარი, რომლებიც დასავლეთში ცხოვრობენ, ნებას აძლევენ დაცინვას, რომ ჩაახშოს მათი ქრისტიანული მოწმობა და მოქმედება. მაშინ, როცა ისინი სწრაფები არიან აღიარონ და მადლობა გადაუხადონ ღმერთს თავისუფლებისთვის, მათი მადლიერება თითქოსდა მადლიერებაა იმისათვის, რომ დევნა არ აღეგულებათ თავისუფლებას. უფლებები და თავისუფლებები მნიშვნელოვანია, და მთავრობებს გააჩნიათ ღვთიური მანდატი დაიცვან ეს უფლებები და თავისუფლებები. თუმცა, ეს თავისუფლება არასოდეს უნდა აღემატოს იმას, რომ ჩვენ ქრისტეს მიმდევრები ვართ და ჩვენი ჯვარი გვაქვს სატარებელი. თავისუფლება და უფლებები უნდა დაგვეხმაროს იმაში, რომ სახარება მივუტანოთ მსოფლიოს ერებს.

გსურდეს ტანჯვა ქრისტესთვის

დასავლეთის ქრისტიანებს აქვთ სურვილი ჰარმონია ჰქონდეთ ქვეყნიერებასთან, ჰყავდეთ მეგობრები იმ საზოგადოებაში, რომელშიც თავად ცხოვრობენ, და იცხოვრონ მშვიდობიანად. ეს ყოველივე მაინცდამაინც არ არის ცუდი რამ, იმ ქრისტიანებისთვის, რომლებიც მოწოდებულნი არიან

იყვნენ პროდუქტიულები, საზოგადოებისათვის სარგებლობის მომტანი. კულტურული მანდატი ყველა ქრისტიანისათვის არის იყვნენ „მარილი“ და „ნათელი.“ ამიტომაც, ისინი ინტეგრირებულები უნდა იყვნენ საზოგადოებაში, მათ უნდა აღმოაჩინონ თავიანთი მოწოდება და მონაწილეობა უნდა მიიღონ იმ მსახურებებში, რომლებიც აუმჯობესებს მათი თემის ცხოვრებას. ქრისტიანები აღასრულებენ თავიანთ მოწოდებას, როდესაც მათ კეთილ საქმეებს ნაყოფი მოაქვს ადამიანებისათვის და დიდება იმ ღმერთისთვის, რომელსაც ისინი სცემენ თავყვანს. ქრისტიანები დასავლეთში იბრძვიან იმისათვის, რომ მიაღწიონ ამას და არ იყვნენ აღქმულნი, როგორც უცნაური, რეალობიდან მოწყვეტილი ადამიანები, რომლებიც მოძველებულ რწმენაზე დგანან. ამ ბრძოლის დროს მრავალი დასავლეთში მცხოვრები ქრისტიანი დაეთანხმა ქვეყნიურ სისტემას რწმენის პრივატიზაციის შესახებ. ქრისტიანობის ეს შინაგანი ფორმა გვახსენებს იმას, თუ როგორი რეაგირება მოახდინეს ისრაელიანმა მეომრებმა გოლიათის დაცინვაზე:

და როგორც კი დაინახეს ეს კაცი, დაფრთხნენ ისრაელიანები, რადგან მეტისმეტად შეშინდნენ. და ამბობდა ერთი ისრაელიანი: „ხედავთ იმ კაცს, რომ გამოვიდა? ისრაელის ლაშქრის შესარცხვენად არის გამოსული.“ (1 მეფეთა 17:24,25)

მე მჯერა, რომ დასავლური ეკლესიის დაღმასვლა დიდწილად შეიძლება იმ ფაქტს მივაწეროთ, რომ ძალიან ცოტა რაოდენობის ქრისტიანს სურს იტანჯოს ქრისტეს გულისთვის. დასავლეთში მცხოვრები ბევრი ქრისტიანი სიხარულით მონაწილეობს მოწყალების საქმეებში, ცდილობს იყოს მშვიდობის, კურნებისა და შერიგების მომტანი ადამიანი, მაგრამ ისინი ამის გაკეთებას სახარებისგაცხადების გარეშე ცდილობენ. სხვასიტყვებით, ისინი იმედოვნებენ, რომ მოწყალების საქმეებში ჩართვა საკმარისია,

რომ არ არის საჭირო მოუწოდონ ადამიანებს მონანიებისკენ, აჩვენონ დაკარგულ და ტკივილით სავსე ადამიანებს ჯვრისკენ მიმავალი გზა — იმ ერთადერთი ადგილისაკენ მიმავალი გზა, სადაც ცხოვრების განმახლებელი სამართლიანობა შეიძლება იქნას ნაპოვნი. არავის უნდა ტანჯვა, მაგრამ ქრისტიანები მზად უნდა იყვნენ იტანჯონ ქრისტეს გულისთვის. იესომ ნეტარებების გამოცხადებისას თქვა,

„ნეტარ არიან სამართლისათვის დევნილნი, რადგან მათია ცათა სასუფეველი.“ (მათე 5:10)

იესოს არ გაუგზავნია თავისი მოწაფეები ქვეყნიერებაზე მხოლოდ სამართლიანობის განხორციელებისათვის, სახელდობრ მოწყალების საქმეებისთვის. მან ისინი გაგზავნა ჭეშმარიტების გასაცხადებლად და დაკარგული და გულშემუსრული ადამიანებისათვის. სამართლიანობის უწყების გარეშე, სამართლიანობის მოქმედებები მხოლოდ უწყინარი მდგომარეობაა, რომელსაც არ შეუძლია ფაქტიური და საჭირო კურნება მოიტანოს. ეს კურნება კი, ქრისტეს ჯვარია.

ხუცესმა ვურმბრანდმა გაიხსენა თანამომემ პატიმრის სიტყვები, რომელიც სასტიკად სცემეს:

„არსებობენ ორი სახის ქრისტიანები: ისინი, რომელთაც გულწრფელად სწამთ ღმერთი და ისინი, რომელთაც გულწრფელად სწამთ ის, რომ სწამთ. თქვენ მათი გარჩევა შეგიძლიათ მათი მოქმედების მიხედვით გადამწყვეტი მომენტების დროს.“⁹

გადამწყვეტი მომენტები იესოს მიმდევრებისთვის დგება მაშინ, როდესაც უნდა გამოჩნდეს, თუ როგორ უპასუხებენ ისინი იმ წინააღმდეგობას, რომელიც ქრისტესადმი მათ ერთგულებას მოჰყვება. ისინი, რომლებსაც გულწრფელად

⁹ რიჩარდ ვურმბრანდი, ღმერთის იატაკქვეშეთში *In God's Underground* (Bartlesville, OK: VOM Books, 2004), 52.

სწამთ, მზად არიან შეხვდნენ დევნას, მტრობასა და ცეცხლს, არა თავისი საკუთარი ძალით, არამედ იმ ძალით, რომელიც გამომდინარეობს ქრისტესგან. ის ქრისტიანი, რომელიც მისიას ასრულებს, თავის სიცოცხლეს ანდობს მას, ვის ხელშიც არის ჩვენი სუნთქვა, ისევე როგორ დავითმა გააკეთა ეს, როდესაც გოლიათს დაუპირისპირდა ბრძოლაში.

მანსოვს ვიჯექი ეთიოპელი მოზარდების ჯგუფში, რომლებსაც, მას შემდეგ რაც ქრისტიანობაზე მოიქცნენ, უნდა დაეტოვებინათ თავიანთი სახლები და გადასულიყვნენ მეზობელ სოფელში. შედეგად, მათი სიცოცხლე შედარებით უსაფრთხო გახდა. ისინი იხსენებდნენ, რომ მათი თანატოლები, როდესაც შეიტყვეს იმის შესახებ, რომ ისინი ქრისტიანები გახდნენ, ხშირად დასცინოდნენ და ეძახდნენ დამამცირებელ სახელებს.

ამ ამბებით დაინტერესებულმა, მე ვთქვი, რომ მრავალ ახალგაზრდა ადამიანს ჩემს ქვეყანაში სურვილი აქვს საერთო ენა გამონახოს თავის თანატოლებთან. თანატოლების ზეწოლა დიდ სიძნელეებს უქმნის მრავალ ქრისტიანს ასაკის მიუხედავად. მე ვკითხე ამ ახალგაზრდა ეთიოპიელ მორწმუნეებს, თუ იყო ეს მათთვისაც პრობლემა. თუ იყო, როგორ შეძლეს მათ, მიეღოთ ეს გაბედული გადაწყვეტილება, მიეტოვებინათ ძველი და დაენერგათ ახალი, მოეხდინათ რადიკალური ცვლილება თავიანთ ცხოვრებაში?

მათ აღიარეს, რომ ზეწოლა თანატოლების მხრიდან ნამდვილად იყო ის დიდი ბარიერი, რომელიც ასევე უნდა გადაელახათ. არც მათ მოსწონდათ ის, რომ დასცინოდნენ და დამამცირებელ სახელებს ეძახდნენ, თუმცა მათ ერთობლივად გააკეთეს განცხადება, რომელიც მე არასოდეს დამავიწყდება:

ჩვენ წინასწარვე ვიცოდით, რომ თუ მივიღებდით ქრისტეს, როგორც უფალსა და მხსნელს, მოგვიწევდა დევნის ატანა. ჩვენ წავიკითხეთ ბიბლიაში, რომ ის ადამიანები, რომელთა გადასარჩენადაც მოვიდა იესო, ცუდად ექცეოდნენ მას, ამიტომაც ვიცოდით, რომ ჩვენც

შეგზვდებოდი წინააღმდეგობას, თუ კი ქრისტეს მიმდევრები გავხდებოდი. ჩვენთვის პატივია ტანჯვა, თუნდაც მცირედი, მისი სახელისთვის.

ეს ახალგაზრდა ადამიანები ახლები იყვნენ რწმენაში, მაგრამ უკვე გამოთვლილი ჰქონდათ ფასი და გადაწყვეტილება მიღებული, რომ იესო ღირსია იმისა, რომ მას დაუქვემდებარონ თავიანთი ცხოვრება. ისინი ცდილობდნენ მიებაძათ ქრისტესთვის იმ ტანჯვის მიღებით, რომელიც აუცილებლად იქნებოდა მისი მოწაფეების გზაზე.

ჩვენი, როგორც ქრისტიანების, პასუხი დევნის რომელიმე ფორმისთვის არის ის, რომ ვიყოთ ქრისტეს მიმბაძველნი. ჭირთამთმენი, იგი მოელოდა დევნას, რომელსაც მიჰყავდა ის საბოლოო ტანჯვამდე, რომელიც ჯვარზე უნდა მიეღო. თქვენ უნდა იცოდეთ, რომ მიიღებთ დაცინვას თქვენი რწმენისა და იესო ქრისტესადმი თქვენი სიყვარულის გამო. ელოდეთ აბუჩად აგდებას მაშინ, როდესაც ქადაგებთ მას და აღიარებთ მხსნელად. სიხარულით მიიღეთ ეს და გაიაზრეთ, რომ იზიარებთ ქრისტეს ტანჯვას, როდესაც მტკიცედ დგახართ ღვთისმოსაობასა და სიმართლეზე.

და როდესაც დაგცინიან, შეხედეთ ქრისტეს და იხარეთ. მას არ აშინებდა დაცინვა და აბუჩად აგდება. ის აკეთებდა მამის საქმეს და აკეთებდა მხოლოდ იმას, რაც ნანახი ჰქონდა და რასაც მამა აკეთებდა. როდესაც ყურადღებას ამაზე ვამახვილებთ, არა აქვს მნიშვნელობა, რას ფიქრობენ ადამიანები ჩვენზე, რეალობას ავცდით თუ... ვინაიდან ჩვენ სხვანაირად ვუყურებთ საგნებს, სხვა პერსპექტივიდან. ჩვენ, როგორც ქრისტიანები, მოწოდებულნი ვართ და დავალება გვაქვს მიღებული უფლისგან, ამიტომაც ასე უნდა გავაგრძელოთ, უნდა მივყვეთ ქრისტეს გზას. არის ეს ადვილი? ჩემი ახალგაზრდა ეთიოპიელი მეგობრები ამბობენ, „არა!“ ყოველთვის არ არის ადვილი აიტანო დაცინვა და აბუჩად აგდება, მაგრამ ეს შეიძლება იყოს ის ჯვარი, რომლის ტარებისკენაც მოგვიწოდებს ღმერთი.

დაცინვა იესოს ცხოვრებაში

თავისი მიწიური მსახურების მანძილზე, იესო ყოველთვის იყო დაცინვის მსხვერპლი სხვადასხვა ადამიანების, განსაკუთრებით რელიგიური წინამძღოლების მხრიდან, რომლებიც ღიად დასცინოდნენ მასა და მის სწავლებას (მარკოზი 5:38-40; 6:2-4; ლუკა 16:14). ისინი მის გამომწვევ მტკიცებულებებს იმის შესახებ, თუ ვინ იყო, მკრეხელურად მიიჩნევდნენ, მაგრამ მაინც გაოცებულნი იყვნენ მისი სიბრძნითა და შემეცნებით.

იესოს ავტორიტეტული სწავლების სტილისა და სასწაულების მოხდენის მისი უნარის გამო, მას გუნდად ეხვეოდა ხალხი, რომელთა შორის იყვნენ ისინი, რომლებსაც უყვარდათ ის და ისინიც, რომლებსაც მისი სიკვდილი სურდათ. დაცინვა და დამცირება, რომელიც იესომ გამოსცადა თავისი ვნებისა და ჯვარცმის ჟამს, წარმოაჩენს იმ დიდ უპატივცემულობას, რომელიც მან გამოსცადა თავისი მტრებისგან (მათე 27:31; მარკოზი 15:31; ლუკა 18:32). მიუხედავად იმისა, რომ ადვილი იქნებოდა ამ ადამიანების განსჯა მათი ურწმუნოებისა და მესიის შეურაცხყოფისთვის, განა დიდი განსხვავება იქნებოდა, თუ იესო დღეს და ამ თაობაში მოვიდოდა?

დევნა ისეთივე რეალურია დღეს, როგორც ეს იყო ბიბლიურ დროში. იესომ უთხრა თავის მოწაფეებს:

„თუ თქვენ ქვეყნიერებას სძულხართ, იცოდეთ, რომ თქვენზე ადრე მე მომიძულა. თქვენ რომ ქვეყნიერებისანი იყოთ, ქვეყნიერებას ეყვარებოდა თავისიანები. და რაკი არა ხართ ქვეყნიერებისანი, არამედ მე გამოგიჩინეთ ქვეყნიერებიდან, ამიტომ სძულხართ ქვეყნიერებას. გაიხსენეთ სიტყვა, რომელიც გითხარი: ‘მონა არ არის თავის ბატონზე დიდი.’ მე თუ მდევნიდნენ, თქვენც გდევნიან; თუ ჩემი სიტყვა დაიცვეს, თქვენსასაც დაიცავენ. მაგრამ ყოველივე ამას ჩემი სახელის გამო გაგიკეთებენ, რადგან არ იცნობენ ჩემს მომავლინებელს.“ (იოანე 15:18-21)

დღესაც მთელ მსოფლიოში, ქრისტიანები ბევრ დაცინვას ხვდებიან თავიანთი ერთგულების გამო იესოს მიმართ. ეს არის წინააღმდეგობის ყველაზე ზოგადი ფორმა, რომელიც ქრისტეს სხეულმა უნდა გადაიტანოს. ეს ის არის, რაც უნდა ამოიცნონ დასავლეთში მცხოვრებმა ქრისტიანებმა, განსაკუთრებით მათ, რომლებიც აქტიურად წარმოაჩენენ თავიანთ რწმენას საჯაროდ.

ჩემი კარგი მეგობარი მოგვიანებით გახდა ქრისტიანი. ადრეულ წლებში, ის საკმარის ყურადღებას არ აქცევდა ბიბლიას. იგი უპირატესობას კარლ საგანისა და სტეფან ჰოუკინგის სწავლებას ანიჭებდა. იგი გაკვირვებული და აღტაცებული იყო კოსმოსით და ხშირად ფიქრობდა საგნების წარმოშობის შესახებ და ასკენიდა, რომ იმის მეცნიერულ ახსნას, თუ როგორ წარმოიშვა მსოფლიო და მისი მკვიდრნი, როგორ მოვიდნენ ისინი არსებობაში, დიდი აზრი ჰქონდა მისთვის. იგი ხშირად კრებდა მეგობრებს და მათთან ერთად განიხილავდა იმ ახალ წიგნებს, რომლებიც იწერებოდა საერო ავტორების მიერ ბოლო დროის კვლევებისა და თეორიების შესახებ. მეცნიერება იყო მისი რელიგია.

ერთ კვირა დილით, მან გადაწყვიტა დასწრებოდა ღვთისმსახურებას ეკლესიაში ღელასთან ერთად. მისი მშობლები არასოდეს ახდენდნენ მასზე ზეწოლას ეკლო ეკლესიაში, მაგრამ იმის გამო, რომ თავად ისინი რეგულარულად დადიოდნენ ეკლესიაში, ჩემი მეგობარი ცნობისმოყვარეობამ შეიპყრო და მოისურვა თავისთვის სცოდნოდა, რა იყო ასეთი მიმზიდველი საეკლესიო ღვთისმსახურებაში. ამ ერთმა ნაბიჯმა, რომელიც შემდგომ ხშირ ვიზიტებად იქცა, მიიყვანა ის იმ შემეცნებამდე, რომ იესო ნამდვილად არის „გზა, ჭეშმარიტება და სიცოცხლე.“ ეს შემეცნება გაუძღვა მას იმ გზაზე, რომელიც შემოქმედისკენ მიდიოდა და გაუჩინა სურვილი გაზრდილიყო თავის რწმენაში.

როდესაც შემდგომ მან გამოუცხადა თავის მეგობრებს, რომ ის ქრისტიანი გახდა, ერთ-ერთი მისი უახლოესი მეგობარი ასე გამოეხმაურა მის გადაწყვეტილებას, „მე ვფიქრობდი, რომ ჭკვიანი კაცი იყავი. რა დაგემართა ბიჭო? — ჩემი მეგობარი

არ შეხვედრია ისეთივე ხარისხის დაცინვას, როგორც ამიტი, მაგრამ იმით დაამთავრა, რომ დაკარგა ზოგიერთი მეგობარი იმ დღეს. იგი გახდა დაცინვის ობიექტი იმის გამო, რომ გადაწყვიტა ქრისტიანი გამხდარიყო და აღქმულ იქნა იმ პიროვნებად, რომელმაც დაკარგა რეალობის განცდა.

ამიტის ამბავი გრძელდება

ევასთვისაც ძნელი გადასატანი იყო, როდესაც ხედავდა, რომ მისი შვილი განაწყენებული და ატირებული ბრუნდებოდა სახლში დაცინვების გამო; უძნელდებოდა ასევე პასუხი გაეცა შვილისთვის, როცა ის ეკითხებოდა, თუ რატომ იყო მისი ოჯახი სხვებისგან განსხვავებული. მას ასევე გაუჭირდა დამოკიდებულების შეცვლა იმ ადამიანებთან, რომელთა შესახებაც ფიქრობდა, რომ მისი მეგობრები იყვნენ. მაგრამ როდესაც იხსენებდა იმას, თუ როგორ გაიღო იესომ თავისი სიცოცხლე მის გადასარჩენად, ევა ხვდებოდა, რომ ამგვარი დაცინვისაგან გამოწვეული ტკივილი მასაც უნდა აეტანა. და ახლა, როცა ყურადღებიან და ნაზ დედას ესმოდა შვილის ტირილი ხსენებული საკითხის გამო, იგი სიყვარულით იხუტებდა მას გულში. და როდესაც რამი შეწყვეტდა ზღუქუნს, იგი კვლავ უყვებოდა ამბავს ღმერთის სიყვარულის შესახებ მათ მიმართ, რაც იესოშია გაცხადებული.

„რაფი,“ ეუბნება დედა და თან ნაზად ეალერსება მას თავზე, „მე ვიცი, რომ არ არის ადვილი, მაგრამ მოდი დაფიქრდეთ. შეუძლია რომელიმე შენს მეგობარს თქვას, რომ მათმა ღმერთებმა გააკეთეს ის, რაც იესომ გააკეთა? იგი მოკვდა და კვლავ დაუბრუნდა სიცოცხლეს! შეუძლია რომელიმე შენს მეგობარს თქვას, რომ მათი ღმერთები გამოსცდიან ტანჯვას ადამიანების გადასარჩენად? რაფი, მათ არ შეუძლიათ, მაგრამ შენ შეგიძლია! ყოველთვის გახსოვდეს რაფი, რომ იესოც დაიტანჯა და მან იცის რომ არ არის ადვილი გაყვე ქრისტეს, თუმცა ის შეგვპირდა, რომ

არასოდეს მიგვატოვებს. ნუ დაუშვებ, რომ ამ ბავშვებისაგან მომდინარე ასეთმა ხუმრობებმა დაგავიწყოს ის, თუ რა ძალიან უყვარხარ ღმერთს შენ, შვილო.“

ამიტს გულში ელიმებოდა და მადლობას უხდიდა ღმერთს იმისათვის, რომ მართლაც კურთხეული იყო ასეთი ცოლით, რომელსაც შეეძლო თავისი შვილის მწუხარების ცრემლები სიხარულის ცრემლებად გადაექცია. ამიტმა თავი გააქნია და გაიხსენა ის დრო, როდესაც მათი ცხოვრება სამუდამოდ შეიცვალა. მას ახსოვდა, რაც ძლიერ გიზგიზებდა მისი ახალი რწმენა მასში, აძლევდა ისეთ გაბედულებას, რაც მისთვის უჩვეულო იყო. მას ახსოვდა, როგორ უთხრა ხუცეს ჯოშუას, რომ შეუძლია ყურადღება აღარ მიაქციოს დაცინვას, რომელიც მოვა მის გზაზე, რადგან იცის, რომ იესო მის გვერდით არის. ის, რისთვისაც იგი არ იყო მზად, იყო ის, რომ მოუწყვდა გამხდარიყო თავისი ოჯახის ტანჯვის მხილველი. მაგრამ შემდეგში, ძალიან მადლიერი იყო იმისათვის, რომ ევამ ტანჯვის დროს ძალა და ნუგეში იპოვა ქრისტეში.

ცოტა უფრო სიღრმისეულად

დაცინვა ნაწილია ქრისტიანული სკლისა და ძნელბედობის გზაზე პირველი ნიშანი. ის, თუ როგორ ვუმკლავდებით დაცინვას, მნიშვნელოვან გავლენას ახდენს იმ ნაბიჯებზე, რომლებსაც ჩვენ ვდგავთ, როდესაც ვცდილობთ მივყვეთ ჩვენს უფალს. როგორც იესოს მოწაფეებს დღეს და ამ თაობაში, ჩვენ კმაყოფილება უნდა მოგვიტანოს ქვეყნიერების დაცინვამ, და მიუხედავად ამ დაცინვისა, გავაგრძელოთ ზრდა იმისათვის, რათა ქრისტეში მოწიფულნი შევიქმნეთ. ვუძლებთ რა ამ ყოველივეს, შეიძლება მივხვდეთ იმას, რომ დევნის ახალი სახე გველის წინ. და როდესაც გავაცნობიერებთ ამას, და სანამ გადავდგავთ შემდგომ ნაბიჯებს, ძალიან მნიშვნელოვანია მივმართოთ ქრისტეს დახმარებისთვის:

ამიტომ კმაყოფილი ვარ უძღურებაში, შეურაცხყოფაში, გაჭირვებაში, დევნაში და შევიწროებაში ქრისტეს გულისათვის. რადგან როცა უძღური ვარ, მაშინ ვარ ძლიერი. (2 კორინთელთა 12:10)

გამოყენება

გამონახეთ დრო, რათა დაფიქრდეთ თქვენს მოგზაურობაზე. დაფიქრდეთ იმაზე, თუ როგორ მიგიძღოდით ღმერთი ცხოვრებაში პირველი ამოსუნთქვიდან იმ ადგილამდე, სადაც დღეს იმყოფებით? როგორ დაგეხმარათეს გეცხოვრათ ქრისტესთვის თქვენს სკოლაში, სამუშაო ადგილზე, თქვენს თემში? თუ მოგიწიათ დაცინვის ატანა იმის გამო, რომ ადამიანებმა იცოდნენ, რომ ხართ ქრისტიანი? როგორ შესძელით გამკლავებოლით ამგვარ წინააღმდეგობას? შესძელით თუ არა გეპოვათ ნუგეში მის სიტყვაში?

ილოცეთ და იფიქრეთ, როდესაც პასუხობთ და იწერთ ამ კითხვებს. განსაკუთრებული ყურადღება დაუთმეთ იმას, რას გრძნობდით ამ დაცინვების დროს, ასევე თქვენს რეაქციას დაცინვებზე და შემდგომ შედეგებს.

თქვენთვის, როგორც მოწაფისთვის, უდიდესი მნიშვნელობა აქვს იმას, რომ მიჰყევით და ემორჩილებით ქრისტეს. თქვენ ყოველდღიურად უნდა გამონახოთ დრო იესოსთან ურთიერთობისათვის, მისი ნებისა და მისი მითითებების შესამეცნებლად. როცა აღიჭურვებით ხედვით ამ გზის და იმის შესახებ, რომ წინ შესაძლებელია დაცინვა გელით, რას ფიქრობთ, ადრე მომხდარიგან განსხვავებულად უპასუხებთ ამგვარ დამოკიდებულებას? ახლავე განსაზღვრეთ ამ წინააღმდეგობის გადასალახველად როგორი მომზადება იქნება უკეთესი.

რჩევა: შეაიარაღე საკუთარი თავი წერილით, რომელიც მძლავრად ჩანერგავს ჭეშმარიტებას თქვენ სულში, როდესაც დაცინვების სიცრუე გადაგელობათ გზაზე.

თავი მესამე

დაშინება და შევიწროება გზაზე

*მღვიძარენი იყავით! იფხიზლეთ! თქვენი
მოწინააღმდეგე ეშმაკი დაძრწის, როგორც
მბრღვეინავი ლომი, და ეძებს, ვინ შთანთქას.
წინ აღუდექით მას მტკიცენი რწმენით, იცოდეთ,
რომ ასეთივე სატანჯველი განწესებულია მთელ
ქვეყანაზე თქვენი მოძმეებისათვის.*

— 1 პეტრე 5:8,9

*ძვირფასო მამა, წყალობის ტახტთან ისწრაფვის
ჩემი სული თავშესაფრისთვის; 'აქ ვპოვებ მე
მშვიდ ნავსაყუდელს, როდესაც ქარიშხლები
წამოდგებიან.*

— ანი სტილე, წყალობის ტახტთან

ამიტსმოულოდნელადგაეღვიბა, ვინაიდან რაღაც ხმები მოესმა მას? მათი ოჯახური სახლი, რომელიც აშენებული იყო ჭოკებისა და ტალახისგან, კარგად იცავდა ადამიანებს სტიქიისგან, მაგრამ კარგად ვერ ახშობდა ბგერებს. იგი დარწმუნებული იყო, რომ მოესმა, რომ ვიღაც ან რაღაც მოძრაობდა მის სახლთან ახლოს. ახლა უკვე სრულად გამოფხიზლებული ამიტი სმენად იქცა, რომ კარგად გაეგო ის ხმები, რომელიც განსხვავდებოდა ღამის ჩვეულებრივი ხმებისგან მის შემოგარენში. თითქოს ყველაფერი

კვლავ მშვიდად და წყნარად იყო, უჩვეულო არაფერი ხდებოდა, თუმცა იგი გრძნობდა, რომ რაღაც არ იყო ისე.

მიუხედავად იმისა, რომ ამიტის მოქცევა ქრისტიანულ რწმენაზე უბედნიერესი დღე იყო მის ცხოვრებაში, მისი ძილი არ იყო მშვიდი, ვინაიდან მიუღებლობასა და სიბრაზეს გრძნობდა თავისი თემის მხრიდან და ამის გამო დაძაბული იყო. სიმშვიდე ჰქონდა დაკარგული. მან შეხედა ევას, რომელსაც მის გვერდით ეძინა და ფშვინავდა და შეამჩნია რომ მისი ყმაწვილქალური სახე შფოთვამ მოიცვა. მიუხედავად იმისა, რომ ორივენი მშვიდობასა და სიხარულს გრძნობდნენ, რაც ქრისტეს შემეცნებას მოჰყვა, ყოველდღიური დაცინვა და შეურაცხყოფა მოქმედებდა მათ ნერვებზე როგორც გაუჩერებელი, პულსირებადი კბილის ტკივილი, რაც მოსვენებას უკარგავდა მათ.

საყიდლებზე სიარულისას იქნებოდა თუ სადალაქოში მუშაობისას, ამიტს ისეთი განცდა ჰქონდა, რომ მუდმივად აკვირდებოდნენ. ხანდახან, ის თავს ასწევდა ხოლმე, რათა დაენახა, როგორ აშტერდებოდა მას თემის რომელიღაც ლიდერი. ხოლო სოფელზე გავლისას, აშკარა იყო, რომ მისი თანატოლები აღარ იღებდნენ და ამრეზით უყურებდნენ მას. ის მეზობლების გამჭოლ მზერასაც კი გრძნობდა, როდესაც სახლში იყო, და ხანდახან, როცა ვერ ხედავდა მათ, მან იცოდა, რომ ისინი აქვე იყვნენ. ევამაც თქვა, რომ მანაც დაინახა აშკარა მიუღებლობა მათი მხრიდან, რომლებიც ეწინააღმდეგებოდნენ მათ მოქცევას.

მიუხედავად ამგვარ არამეგობრულ გარემოში ცხოვრებისაგან გამოწვეული უსიამოვნებისა, ამიტი და მისი ოჯახი სხვა, შორიახლოს მცხოვრებ ქრისტიანებთან ერთად ესწრებოდნენ ღვთისმსახურებებს თავიანთ პატარა ეკლესიაში. მორწმუნეები ლაპარაკობდნენ იმ დამცირებასა და შეურაცხყოფაზე, რომელსაც ხვდებოდნენ, განსაკუთრებით მაშინ, როდესაც ეკლესიაში მიდიოდნენ კვირა დღით. ხუცესი ჯოშუა, რომელიც მეზობელი სოფლების ოთხ სხვა ეკლესიაშიც იყო ხუცესი, მიმართავდა მათ და ეუბნებოდა, რომ ამგვარი წინააღმდეგობა ჩვეულებრივია, და რომ ისინი უნდა მოელოდნენ მსგავს

ანტაგონიზმს. გარდა ამისა, ის ამხნევებდა თავისი კრებული სწერებს, რომ დარჩენილიყვნენ ერთგულნი და ჰქონოდათ იესოს რწმენა. ბოლოს და ბოლოს, უფალმა იცოდა, თუ რას ნიშნავს ტანჯვა, უარყოფა და ზიზღი საკუთარი ხალხის მხრიდან. ახლა, ვინაიდან ისინი მისი მიმდევრები არიან, მათ აქვთ პრივილეგია, რომ იტანჯონ მასთან ერთად.

ამიტი მადლიერი იყო ხუცესი ჯოშუასი, მისი ჯანსაღი და გამჭრიახი ქადაგებისთვის. იმ დროს, როდესაც ხუცესი ჯოშუა არ იყო ადგილზე, ელიასი მოდიოდა ხოლმე ღვთისმსახურების ჩასატარებლად. ამიტსახსოვდა, მანამდე სანამგაიცნობდაიესოს, როგორ ღვენიდა ელიასს თავისი სოფლიდან. ვინ იფიქრებდა, რომ ახლა, ის გულიანად მიესალმებოდა ამ ევანგელისტს საკუთარ სოფელში, მოუსმენდა მის ენერგიულ უწყებებს იესოსადმი ერთგული ცხოვრებისა და გაბედული დამოწმებების შესახებ? ელიასმა განმარტა, რომ ყველა ქრისტიანის ვალდებულებაა უყვარდეთ თავისი მოყვასი და ახარონ მათ იესოს შესახებ. შემდეგ ის კიდევ უფრო მეტად იწვევდა მათ და შეაგონებდა, რომ სიყვარული გამოემჟღავნებინათ მტრების მიმართაც — იმ ადამიანების მიმართ, რომლებიც მტრობდნენ მათ — ვინაიდან ამ გზით ისინი უკეთ წარმოაჩენდნენ ღმერთის სიყვარულს.

ელიასმა ერთ-ერთი ღვთისმსახურების შემდეგ ამიტი გვერდზე გაიყვანა და სიფრთხილით ჰკითხა, თუ იცოდა კითხვა. ამიტმა სირცხვილი იგრძნო, რადგან არ იცოდა, არასოდეს ჰქონია შესაძლებლობა ევლო სკოლაში, რადგან მშობლებს უნდა დახმარებოდა ფერმის საქმეებში. მიუხედავად იმისა, რომ ოცნებობდა თავად შესძლებოდა თავისი საკუთარი ბიბლიის წაკითხვა ერთ დღეს, ეს შეუძლებელი ჩანდა. ელიასმა გაიცინა და უთხრა მას, რომ უხერხულად ნუ იგრძნობდა თავს. თუ ამიტი შესძლებდა დროის გამონახვას, მზრუნველი ევანგელისტი მზად იყო გაეცნო მისთვის მისიონერები, რომლებიც კითხვას ასწავლიდნენ მას. ის, რაც აქამდე შორეული და შეუძლებელი ჩანდა, მოულოდნელად რეალურ შესაძლებლობად იქცა, ვინაიდან ეს ახალი კარი გაიხსნა ამიტისთვის.

ელისმა ის მისიონერთან მიიყვანა, ყველაფერი მალევე მოგვარდა და კითხვის შემსწავლელი გაკვეთილებიც დაიწყო. ამიტი მუყაითი გამოდგა სწავლაში, მან გააკვირვა თავისი მასწავლებლები თავისი მოწადინებითა და გულმოდგინებით. ის სწრაფად მიიწევდა წინ და სასწავლო კურსი მანამდე დაასრულა, ვიდრე ამას ჩვეულებრივი მოსწავლე აკეთებს ხოლმე. მან გადაწყვიტა ევასთვისაც ესწავლებინა ის, რასაც თავად სწავლობდა, ასე რომ ორივეს შეეძლო ამ ახალი უნარის განვითარება ერთად. გარდა იმ სიხარულისა, რომ შეეძლო თავად ეკითხა ღვთის სიტყვა, ამიტი იმედოვნებდა, რომ ბიბლიის კითხვის სწავლით, ერთ დღესაც ის შესძლებდა დახმარებოდა ხუცეს ჯოშუას და ელიასს მათ მსახურებაში.

ის კვლავ საწოლში იწვა და ფიქრობდა ამ შემთხვევების შესახებ, ამასობაში რული მოერია. მოულოდნელად ფეხის ხმამ გამოაღვიძა, რომელიც სწორედ მათი სახლის კართან ისმოდა. ახლა ის უკვე დარწმუნებული იყო – ვიღაც დადიოდა მათი სახლის გარშემო. პანიკამ მოიცვა მისი გული, როდესაც დაიწყო ფიქრი იმ რამდენიმე შესაძლო სცენარის შესახებ, რომელთა განვითარების შესაძლებლობაც გარეთ სიბნელეში იმალებოდა. მის სოფელში ზოგადად მშვიდობიანი ხალხი ცხოვრობდა. ისინი არ იყვნენ მიდრეკილნი ძალადობისკენ. თუმცა, თუ საფრთხეს იგრძნობდნენ, შეუძლებელი იყო იმისი ცოდნა, რისი გამკეთებლები შეიძლება ყოფილიყვნენ. უნდა ადგეს, გავიდეს გარეთ და ნახოს, ვინ დადის იქ? საიდან შეიძლება დარწმუნებული იყოს, რომ იქ მხოლოდ ერთი ადამიანია?

პატარა ჯოხების ხმა, რომლებიც ვილაცის ფეხის ქვეშ იმტვრეოდა, აშკარად აჩვენებდა მას, რომ ვინც არ უნდა ყოფილიყო გარეთ, ის უკვე აღარ ზრუნავდა იმაზე რომ ყოფილიყო ფრთხილად, ვინაიდან წნელების ტკაცუნის ხმა თანდათან იზრდებოდა. ევამაც გაიღვიძა ხმაურის ხმაზე, და როგორც კი ამიტმა დაიწყო მისი დამშვიდება, უცებ ზარდამცემმა სიცივემ მოიცვა მისი სხეული; ეს არ იყო

ჯოხების მტვრევის ხმა ვილაცის ფეხის ქვეშ; ეს იყო აალებული წნელების ხმა.

შევიწროება-დაშინება

*სიძნელეთა შექმნა ანუ შეუწყვეტლად, მოუღალავად
დევნა — ადამიანის გატანჯვა.*

როდესაც ინტერნეტში მოძებნით სიტყვას „harassment -შევიწროება-დაშინება,“ უმეტესობა იქიდან, რასაც თქვენ იპოვით შეეხება შევიწროებას სამუშაო ადგილზე ანდა სექსუალურ შევიწროებას. ეს სერიოზული და შემაწუხებელი სოციალური პრობლემებია, რომლებიც მოითხოვს გადაწყვეტას; თუმცა დაშინება არ ამოიწურება მხოლოდ ამ ორი სფეროთი.

დაშინების სამიზნე ხშირად ის ადამიანები არიან, რომლებიც განსხვავებულ რასას, რელიგიას, რწმენას, სქესს, სოციალურ კლასს ეკუთვნიან ან რომლებსაც სხვანაირი პოლიტიკური შეხედულებები აქვთ. მიუხედავად იმისა, რომ დაშინება დევნათა შკალაზე დაცინვას მოსდევს, ეს ორი ერთმანეთთან არის დაკავშირებული. დაცინვიდან დაშინებამდე არ არის დიდი მანძილი, ამიტომაც შეიძლება გაძნელდეს მათი ერთმანეთისაგან გამოცალკეება. ზოგადად, რომ ვთქვათ დაშინება არის ძლიერი წნეხის გამოყენება ფიზიკური თუ არაფიზიკური ქცევის საშუალებით. იმ დროს, როცა დაცინვა უფრო ცალკეულ შემთხვევებთან არის დაკავშირებული, დაშინებას აქვს განზრახული და უწყვეტი მტრობის სტრატეგია, რომელიც მნიშვნელოვან ზიანს აყენებს ადამიანს თავისი ანტაგონისტური და მუქარის შემცველი განწყობით.

წინა თავიდან თქვენ შეიძლება გაიხსენოთ ახალგაზრდა ეთიოპელთა ამბავი, რომლებმაც დატოვეს თავიანთი სოფელი. როდესაც მათთან ერთად ვიჯექი და ვისმენდი მათ ამბავს,

ამკარად ჩანდა, რომ სწყუროდათ საკუთარ სოფელში დაბრუნება. ის ღევნა, რომელიც მათ განიცადეს მხოლოდ დაცინვა რომ ყოფილიყო, ისინი არასოდეს დატოვებდნენ თავიანთ ოჯახებს. თუმცა, ის საფრთხე და მუდმივი ზეწოლა მათზე, რომ უარი ეთქვათ თავიანთ ქრისტიანულ რწმენაზე, მუდმივად იზრდებოდა და იმწერტილს აღწევდა, რომლის იქითაც უკვე ძალზე სახიფათო იყო მათთვის იქ დარჩენა.

როდესაც მტრობა დაშინებასთან ერთად იზრდება, ის წარმოქმნის დამღლელ ეფექტს. დაღლა ძალას აცლის ადამიანს, წარმოქმნის მზარდი საფრთხის ატმოსფეროს. სხვა სიტყვებით, დაშინებული მიზანმიმართულად ახდენს აგრესიის ესკალაციას და მიჰყავს ის რეგულარულ მარცხებად. მისი განზრახვაა ადამიანს აგრძნობინოს, რომ ამ ყოველივეს არ ექნება დასასრული.

რამდენიმე წლის წინ, წამებულთა ხმის საერთაშორისო მსახურებისპარტნიორიმიწვეულიქნასპიკერადკონფერენციაზე კანადაში. „ძმა ჯონი“ მსახურობდა ასე ვთქვათ გამოწვევებით სავსე რეგიონში, რომელიც ღიად მტრობდა ქრისტიანებს და ამიტომაც, მას, როგორც ქრისტიან წინამძღოლს უწევდა დაშინების მაღალ დონესთან დაპირისპირება. მე დავხვდი მას აეროპორტში, მივიყვანე სასტუმროში და მას შემდეგ რაც დავრწმუნდი, რომ ყველაფერი კარგად იყო, დავტოვე ის, რომ დაესვენა, სანამ მეორე დღეს გამოვიდოდა კონფერენციაზე სალაპარაკოდ.

დილით, როდესაც შევხვდი ძმა ჯონის საუზმეზე, ვკითხე, როგორ მოისვენა იმ ღამით. თუ ეძინა კარგად? თუ იგრძნო თავი კომფორტულად? თუ ჰქონდა საკმარისად წყალი? ეს ის ტიპიური კითხვებია, რომელსაც მასპინძელი უსვამს სტუმარს თავაზიანობის გამოსახატავად, იმაში დასარწმუნებლად, რომ სტუმარი მშვიდად არის და თავს ისე გრძნობს როგორც საკუთარ სახლში. ვიყავი რა მისი მასპინძელი და თანამოგზაური, მე მესმოდა საერთაშორისო მოგზაურობების მკაცრი პირობები და მსურდა დავრწმუნებულიყავი, რომ ძმა ჯონის ჰქონდა

ყველაფერი რაც სჭირდებოდა მოსვენებისთვის. მან პირდაპირ თვალებში ჩამხედა და ისეთი პასუხი დამიბრუნა, რომელიც არასოდეს დამავიწყდება: „მე ვეღარ ვიხსენებ იმ დროს, როცა შევძლებდი თავის დადებას ბალიშზე და მშვიდად დამინებას; ყოველთვის მქონდა შიში, რომ აი, ახლა, ამ ღამესაც, თავს დამესხმიან.“

ძმა ჯონიმ მრავალი ქრისტიანის ტანჯვა აღმიწერა, რომლებიც მტკიცედ დგანან და უძლებენ დევნის ატმოსფეროს. ეს შეიძლება ყოველთვის არ იყოს სიცოცხლისათვის საფრთხის შემცველი, მაგრამ ყოველ მომენტში, შეიძლება ასეც იყოს. უბრალოდ წარმოდგინეთ ასეთ პირობებში ცხოვრება. ეს ასე გამოიყურება: თქვენ იცით, რომ თქვენი სახლის ქვეშ დევს აუფეთქებელი ბომბი, რომელსაც შეუძლია ყოველ წამს აფეთქდეს. შეიძლება თქვენ სხვაგან გადახვიდეთ, მაგრამ სად წახვალთ? ან როგორ შეძლებთ თუნდაც სცადოთ ეს? არჩევანი სულაც არ არის ადვილი ისეთ ქვეყნებში, სადაც დევნა ასეთი ძლიერია. დაშინება ეთამაშება თავის ამორჩეულ მსხვერპლს და კარს უხსნის შევიწროვების გაცილებით ანტაგონისტურ ფორმებს, რომლებიც ერთი ხელის მიწვდენაზე შეიძლება იყოს.

დაშინება, რომელსაც ძმა ჯონი უძლებდა არ იყო მხოლოდ დაცინვის ესკალაცია, არა, ეს იყო ის, რამაც იგი ცხოვრებისეული გარემოებების ისეთ მგრძნობიარე ადგილზე დააყენა, რომელსაც შეეძლო ძალადობრივი და მტრული გამხდარიყო ყოველ მოცემულ მომენტში. უსაფრთხოება და სიმშვიდე რისკის ქვეშ დგება, როცა ადამიანი უპირისპირდება თემის ცხოვრების ადათ-წესებს ყოველდღიურ ცხოვრებაში.

დაშინების საერთო ფორმები, რომლებიც დევნის გარემოში გვხვდება შემდეგია:

- სიტყვიერი/დაწერილი
- ფიზიკური
- კიზუალური

მათ, რომლებსაც მოუნახულებიათ დევნილი ქრისტიანები სხვადასხვა ადგილას ამოწმებენ, რომ დაშინების სამი ელემენტია შესამჩნევი და წარმოდგენილი.

ვერბალური/დანერილი დაშინება

ვერბალური ანუ დაწერილი შევიწროება დაშინების ზოგადი და პასიური ფორმაა. მრავალი დევნილი ქრისტიანი, რომლებთანაც მილაპარაკია სხვადასხვა დროს, ამოწმებენ, რომ ისინი იღებენ შენიღბული მუქარის ანდა გაკიცხვის წერილებს, რომლებიც სახლებში მისდით.

ერთ-ერთ ინტერვიუში, ახალგაზრდა ხუცესმა მაჩვენა წერილი, სადაც ასეთი რამ ეწერა: „ჩვენ ორჯერ გაგაფრთხილეთ, რომ შეგეწყვიტა ადამიანების შენს რწმენაზე გადაყვანა ბაზრის მოედანზე. ეს შენი ბოლო გაფრთხილებაა. მომდევნო გაფრთხილება შენთან წერილის სახით აღარ მოვა.“

საკმაოდ შეძრულმა ამ დამაშინებელი წერილით, მან ბევრი იფიქრა თუ რა შეიძლებოდა მოჰყოლოდა მისთვის და მისი ახალი ოჯახისთვის. მან იცოდა სხვა ხუცესების ამბავი, რომლებმაც მსგავსი წერილები მიიღეს, შემდეგ კი თავს დაესხნენ და სცემეს. მან ამიხსნა, რომ ხშირად აშინებდნენ, მაგრამ ეს ბოლო წერილი უფრო პერსონალური და ავისმომასწავებელი ჩანდა. მიღებული სტრესი აშკარად იკითხებოდა ხუცესისა და მისი ცოლის სახეებზე, თუმცა მათ თვალეში ასევე ჩანდა ქრისტეს ერთგულების გადაწყვეტილება. მან გაბედულად განაგრძო ღმერთის ერთგული მსახურება და მისი ქადაგება. მისი პატარა ეკლესია განაგრძობს ზრდას, და რამდენადაც მე ვიცი, არაფერი მოჰყოლია იმ წერილით მიღებულ მუქარას, მაგრამ დაცინვა და დაშინება კვლავაც გრძელდება.

მე შევხვდი და ველაპარაკე სხვებსაც, რომლებიც უპირისპირდებიან მსგავს დაშინებას. ციფრული კომუნიკაციების (ელექტრონული ფოსტა, სოციალური მედია, ტექსტური შეტყობინებები, ხმოვანი ფოსტა) მიმდინარე გავრცელებასთან ერთად ვერბალური და წერილობითი დაშინება უფრო ადვილი გასაგზავნი ხდება. ციფრული კომუნიკაციის მეშვეობით ამგვარი ტანჯვისა და ტკივილის მიმყენებელი შეტყობინებების გაგზავნა ყოველთვის შეიძლება მთელ მსოფლიოში მცხოვრები ქრისტიანებისათვის.

რამდენად შემაწუხებელიც არ უნდა იყოს წერილობითი დაშინება, შეუწყვეტელ სიტყვიერ შეურაცხყოფას შეუძლია გამოიწვიოს უფრო ინტენსიური შფოთი. სიტყვიერი შეურაცხყოფა პერსონალური ხდება იმიტომ, რომ ადამიანს შეუძლია მოისმინოს არა მხოლოდ სიძულვილით სავსე სიტყვები, არამედ ხშირად დაინახოს ადამიანი, რომელიც სიძულვილს აფრქვევს მასზე. ცხოვრება იმათთან ახლოს, რომლებიც მსგავს დაშინებას მიმართავენ სიტუაციას კიდევ უფრო სახიფათოს ხდის.

იუდას ერთ-ერთ მეფეს, ხიზკიას მოუწია დაპირისპირებოდა დაშინების სიტყვიერ და წერილობით ფორმებს ასირიელების მხრიდან. 4 მეფეთა წიგნში, 18-19 თავებში, ვკითხულობთ რომ ასირიის მეფე სენახერიბმა ალყა შემოარტყა იერუსალიმს. სენახერიბის წარგზავნილი ხმამაღლა უყვიროდა ქალაქის მცხოვრებთ და ემუქრებოდა მათ, რასაც მიზნად ჰქონდა იერუსალიმის მცხოვრებთა დემორალიზება. შემდეგ ამას ასირიელებმა მეფე ხიზკიასადმი გაგზავნილი მუქარის წერილიც მოაყოლეს. წერილი იყო ქედმაღლური, დამცინავი და მიზნად ისახავდა შიში და უიმედობა დაეთესა მეფის გულში, რომ ის დამორჩილებოდა მათ.

მეფე ხიზკიამ არ უპასუხა სენახერიბს, იგი ჩუმად იყო, ამის ნაცვლად მან ლოცვით მიმართა უფალს. იგი შეცბუნებული იყო მუქარის შემცველი სიტყვებით იმ მეფისგან, რომელიც უტევდა მის სამეფოს. სიტუაცია იყო შიშის მომგვრელი. სანამ მეფე

ხიზკია ელოდა უფალს, მან მიიღო წერილი თავისი მტრისგან, რომელიც დამამცირებლად ლაპარაკობდა არა მხოლოდ მის ხალხზე, არამედ უფალზეც, მათ ღმერთზე. მეფე სენახერიბმა გამოიწვია უფალი, როდესაც თქვა:

„არ შეგაცდინოს შენმა ღმერთმა, რომლის იმედიც გაქვს, და ფიქრობ: არ ჩავარდებაო იერუსალიმი აშურის მეფის ხელში. ხომ გსმენია, რაც უყვეს აშურის მეფეებმა ყველა ქვეყანას, როგორ მოსპეს ისინი; და შენ გინდა გადარჩე?“ (4 მეფეთა 19:10-11)

იქ რომ ვყოფილიყავი, როდესაც მეფე ხიზკიამ მიიღო წერილი, საინტერესოა დავინახავდი მის თვალეში იგივე ნაპერწკალს, რომელიც დავინახე ახალგაზრდა ზუცესის თვალეში, რომელმაც მსგავსი წერილი მიიღო. იმ ზუცესის მსგავსად, რომელსაც მე შევხვდი, მეფე ხიზკიამაც მსგავს სტრესის მომგვრელ სიტუაციას იმგვარად უპასუხა, როგორც მხოლოდ ღმერთის ნამდვილ შვილებს სჩვევიათ. მან გაშალა წერილი უფლის წინაშე და ილოცა.

მოისმინეთ, როგორ ამთავრებს მეფე ხიზკია თავის ლოცვას:

„ახლა კი გვიხსენ, უფალო, ღმერთო ჩვენო, მისი ხელიდან, რათა გაიგოს ქვეყნიერების ყველა სამეფომ, რომ შენ, უფალო, ერთადერთი ღმერთი ხარ. (4 მეფეთა 19:19)

ბიბლია გვიყვება, როგორ მოვიდა ღმერთი მეფე სანხერიბის დასამარცხებლად ისე, რომ მეფე ხიზკიას არც კი უნახია მისი სახე ბრძოლაში. მეფე ხიზკიას და ათასობით დევნილი ძმებისა და დების მოწმობა მეტყველებს არა მხოლოდ ღმერთის გამოსხნის შესახებ, არამედ ლაპარაკობს მის მუდმივ ერთგულებაზე. დაშინება ვერასოდეს გაგრძელდება საუკუნო ღმერთის ერთგულებაზე მეტ ხანს, ვინც თავშესაფარია მისი მძებნელებისთვის.

ფიზიკური დაშინება (შევიწროება)

მუქარის შემცველი შეტყობინების მიღება, იქნება ეს სიტყვიერი თუ წერილობითი, შეიძლება შემაშფოთებელი იყოს, მაგრამ როდესაც ეს დაკავშირებულია ფიზიკურ დაშინებასთან, საფრთხის დონე იზრდება. ფიზიკური დაშინება შეიძლება მოიცავდეს დამაშინებელ ტაქტიკას, ვთქვათ: თვალთვალს, მუქარის შემცველ ჟესტებს ან მოქმედებებს, შეხების დამაშინებელ ფორმებს, მრისხანე ცქერას და სხვა. ეს ტაქტიკა ზრდის მტრობის საფრთხეს, და ამგვარ შემაშფოთებელ ყოველდღიურ შეურაცხყოფას უდიდესი ნეგატიური შედეგი აქვს იმ ადამიანზე, რომელიც ამ ყველაფრის სამიზნეა.

ახალგაზრდა ხუცესის შემთხვევაში, ვინც დამაშინებელი წერილი მიიღო, სიტუაცია გადაიქცა პერსონალურად და ძალზე რეალურად, ვინაიდან ის იცნობდა იმ ადამიანებს, რომლებმაც გამოუგზავნეს ეს წერილი. მისი ურთიერთმოქმედება მათთან დაიწყო მაშინ, როცა თემის ცალკეული ლიდერები დაუპირისპირდნენ მას და გააფრთხილეს შეეწყვიტა ქრისტიანული ქადაგება მათ თემში. `ჩვენ აქ, არც შენ გვჭირდება და არც შენი რელიგია! – ყვიროდნენ ისინი. ხედავდა რა მათ თვალებს, ხუცესი ხედავდა იქ ჩაბუდებულ სიძულვილს. იმ დღიდან დაწყებული, იგი გრძნობდა მათ უსიამო ცქერას, როდესაც დადიოდა ბაზარში და ამჩნევდა, რომ ისინი მის ყოველ ფეხის ნაბიჯს უთვალთვალებდნენ. მიღებული წერილი არ იყო შემთხვევითი მუქარა უხილავი და უცნობი მტრისგან. იმ უბრალო სიტყვებმა, რომლებიც იმ ქალაქში ეწერა, თავისთან ერთად მოიტანა ნამდვილი ფიზიკური საფრთხე.

იგივე სიძარტლე იყო მეფე ხიზკიას შემთხვევაში. საფრთხე იქვე, ქალაქის კარიბჭის გარეთ იყო. აშურის მეფე სენახერიბის ჯარი იერუსალიმის გარშემო იდგა. თუ ავიდოდა მეფე ხიზკია

გალავანზე, შესძლებდა დაენახა მათი საალყელოდ სატყორცნები, რომლებიც ყოველ წუთში მზად იყო მოქმედებაში მოსაყვანად. შესძლებდა დაენახა დიდძალი ჯარი – ჯარი, რომელმაც წარმატებით დაამარცხა სხვა, იერუსალიმზე ძლიერი, ქალაქები. ქალაქის ალყაში მოქცევამ, სიტყვიერი და წერილობითი დაშინება სარწმუნო გახადა.

მსგავსადვე, ღვენილი ქრისტიანები ხშირად მათი მღვწელების გვერდით ცხოვრობენ. დაცინვა და დაშინება მათი რელიგიური რწმენისთვის ყოველდღიური, ძალზე რეალური პროცესია. ეს მათ იმ ადგილზე აყენებს, რომელ ადგილზეც მათი მოწყვლადობა რეალურია და მათი ფიზიკური კეთილდღეობა გაურკვეველი. რაც უფრო მეტი ქრისტიანია იზოლირებული ქრისტეს სხეულის სხვა წევრებისგან, ჩანს რომ დაშინებისა და შევიწროების კამპანია წარმატებული იქნება, კამპანია, რომელიც მიზნად ისახავს შეწყდეს სახარების მქადაგებლების ხმა და შეჩერდეს სახარების გავლენის ზრდა.

ვიზუალური დაშინება

წინააღმდეგობას უწევდა, და ეს განსაკუთრებით ეხებოდა ქრისტიანებს, რომლებიც რადიკალური ისლამური ბატონობის ქარიშხალში მოჰყვნენ. როდესაც ISIS -ი ახალ ტერიტორიაზე შედიოდა, ისინი არაბული ასონიშნით, რომელიც მთვარეს წააგავს, მონიშნავდნენ ხოლმე ქრისტიანთა სახლებსა და შენობებს. ამას ან ფუნჯით აკეთებდნენ ან სპრეით. ეს არაბული ასონიშანი ინგლისური D-ს ექვივალენტია. ეს სიმბოლო გამოიყენებოდა იმათ გამოსაჩენად, ვინც ქრისტეს მიმდევრები იყვნენ. ეს არაბული სიმბოლო (წარმოითქმება, როგორც მთვარე) აღნიშნავდა „ნაზარენე-ს,“ რომელიც არაბული სიტყვაა „ქრისტიანის“ სათქმელად. ამ სიმბოლოს გამოყენება მიაჩნებოდა სახლს, ბიზნესს, ან რომელიმე სხვა

შენობას, რომელიც ქრისტიანს ეკუთვნოდა. ეს სიმბოლო ამ ქონების მფლობელს ღია სამიზნედ აქცევდა, თუ ისინი არ დაემორჩილებოდნენ ISIS -ს იდეოლოგიას. ამ ზომებს, რომლებმაც განსაკუთრებული მტრობის გარემო შექმნა, შედეგად მოჰყვა ის, რომ მრავალი ქრისტიანი გაიქცა ოჯახიდან, ვინაიდან თუ დარჩებოდნენ ადგილზე, პირისპირ აღმოჩნდებოდნენ იმ საშინელ გარემოებებთან, რომლებიც მალევე დადგებოდა.

ვიზუალური დაშინების ეს მაგალითი წარმოაჩენს იმას, თუ როგორ შეუძლია სახეების ამგვარ გამოყენებას, წარმოქმნას მტრობის ატმოსფერო იმათ მიმართ, რომლებიც სამიზნეს წარმოადგენენ. ვიზუალური დაშინება შეიძლება უფრო დახვეწილი იყოს, მაგრამ მათთვის, რომლებმაც უნდა აღიქვან ეს, წარმოდგენილი სახეების მნიშვნელობა გასაგებია. მაგალითად ISIS -ს სიმბოლოს გამოყენება, მკაფიო გზავილი იყო როგორც ქრისტიანებისთვის, ასევე არაქრისტიანებისთვის. მსოფლიოს სხვა ნაწილებში, ქრისტიანები იღებენ დაშინების განსხვავებულ ვიზუალურ ფორმებს. შუა აღმოსავლეთში ისლამიდან ერთ-ერთმა მოქცეულმა მითხრა, რომ მან მიიღო კონვერტი ფოსტით, რომელშიც არაფერი ეწერა, თუმცა ეს მაინც ხმამაღალი შეტყობინება იყო მისთვის. კონვერტში იღო ერთი ტყვია. ესე იგი ეს შეტყობინება ამცნობდა ამ ახალგაზრდა მორწმუნეს, რომ შემდეგში ის ტყვიას კონვერტით კი აღარ მიიღებდა არამედ პისტოლეტით.

ქრისტიანები, რომლებიც გამოსცდიან მსგავს დაშინებას, შეიძლება დაემორჩილონ ცდუნებას, და ნაცვლად იმისა, რომ იყვნენ ერთგული მოწმეები, იქცნენ იმ ადამიანებად, რომლებიც აქტიურად ერიდებიან თავიანთი რწმენის გამოხატვის შედეგებს. ეს ცდუნება რეალურია მათთვის, რომელთა ყურადღება მიპყრობილია ამ დაფარული საფრთხეებისადმი და უფრო და უფრო მეტად უძნელდებათ გაბედულად იმოქმედონ საჯარო სივრცეში და განაცხადონ სახარების ჭეშმარიტება, რაც არის კიდევ ამ დაშინების მიზანი.

დაშინება იესოს ცხოვრებაში

იესოც განიცდიდა მუდმივ დაშინებას თავისი დროის რელიგიური წინამძღოლებისგან, როდესაც ისინი ცდილობდნენ მის დადანაშაულებას თვითმარქვიაობასა და ცრუ წინასწარმეტყველებაში. როცა ისინი ამას აკეთებდნენ, მათ სჯეროდათ, რომ ხალხის აზრი შეიძლება შერყეულიყო და იესოს წინააღმდეგ შებრუნებულიყო, რაც მათ მისცემდა მისი მოშორების შესაძლებლობას. ყველგან, სადაც იესო მიდიოდა, იგი აწყდებოდა იმ ადამიანებს, რომელთა განზრახვა იყო მისი მახეში გაბმა. ისინი ეწინააღმდეგებოდნენ იესოს სწავლებას და ცდილობდნენ მისი ავტორიტეტის შელახვას. ყველაფერს აკეთებდნენ იმისათვის, რომ ძირი გამოეთხარათ მისთვის. მაგრამ, ამას იესო არასოდეს გაუოცებია, რადგან ყოველთვის ელოდა მათ ხრიკებს (მარკ. 3:1-6; 11:27, 28; 12:13, 19, 28).

ერთ დღესაც, როდესაც იესო ასწავლიდა ტაძარში, მწიგნობრებმა და ფარისევლებმა ქალი მიიყვანეს მასთან. „ეს ქალი მრუშობაშია შეპყრობილი,“ თქვეს მათ, „მოსემ კი რჯულში მცნებად დაგვიდო ასეთების ჩაქოლვა. შენ რას იტყვი?“ (იოანე 8:4,5) გარშემომყოფთა მზერამ, თვითკმაყოფილი წინამძღოლების ჯგუფიდან, გადაინაცვლა დადანაშაულებულ ქალზე, რომელიც იესოს წინ იყო განრთხმული. თითქოსდა დრო შეჩერდა, ყველა ელოდა, თუ როგორ გაართმევდა თავს იესო ამ სიტუაციას. მათდა გასაოცრად, იმის ნაცვლად რომ პირდაპირ ეპასუხა ამ კაცებისთვის ან მასაც დაედანაშაულებინა ეს ქალი, იგი დაიხარა ძირს და დაიწყო რაღაცის წერა მიწაზე.

მოთმინება დაკარგული მწიგნობრები და ფარისევლები, იესოს დაჟინებით სთხოვდნენ პასუხს. იესოს გარშემო შეკრებილი ხალხისაგან დაფარულად, ეს რელიგიური წინამძღოლები იმედოვნებდნენ, რომ მიეცემოდათ შესაძლებლობა, რომლის მეშვეობითაც ისინი კარგად მოფიქრებულ მახეში გააბამდნენ იესოს.

შემდეგ იესო წამოდგა, მიაცქერდა იმ კაცებს, და ყველა გააკვირვა იმით, რაც თქვა, „ვინც თქვენს შორის უცოდველია, პირველად მან ესროლოს ქვა“ (მუხ. 7).

ატმოსფერო დაძაბული იყო, ხალხი კი გაჩუმებული იდგა. და როცა იესო კვლავ დაიხარა და განაგრძო მიწაზე წერა, დამნაშავე ქალის ბრალმძღულები, ერთი მეორეს მიყოლებით, გაიკრიფნენ. რისხვას მოეცვა ისინი, რადგან ჩაფლავდა მათი მცდელობა სახელი გაეტეხათ თავიანთი დაუღალავი მტრისთვის. გარკვეული დროის შემდეგ, იესო წამოდგა. ქალი კვლავ იქ იყო, და ელოდა საბოლოო ვერდიქტს.

„ქალო, სად არიან შენი ბრალმძღულები? არავინ დაგლო მსჯავრი?“ ჰკითხა მან (მუხ. 10).

„არავინ, უფალო,“ მიუგო ქალმა, რომელსაც, როგორც ჩანს მიზეზი გაუჩნდა იმედისთვის.

იესოს პასუხმა დაასრულა ეს მკაცრი გამოცდა. „არც მე განგსჯი. წადი და ამიერიდან ნულარ შესცოდავ“ (მუხ. 11).

სახარებებში, როდესაც იესო აღასრულებდა თავის მიწიურ მსახურებას, მწიგნობართა და ფარისეველთა წინააღმდეგობა არ მცირდებოდა. დაშინება და შევიწროება გრძელდებოდა მის ცხოვრებაში ბოლომდე, ჯვარზე ასვლამდე, სადაც მან კაცთა მოღვმის ცოდვები აიტანა.

იესოს დროიდან დღემდე, ქრისტიანები მთელი მსოფლიოს გარშემო განიცდიდნენ დევნას. თავად იესომ გამოაცხადა, „გაიხსენეთ სიტყვა, რომელიც გითხარი: ‘მონა არ არის თავის ბატონზე დიდი.’ მე თუ მღვნიდნენ, თქვენც გდევნიან“ (იოანე 15:20). როგორც მას დევნიდნენ ისინი, რომლებსაც სძულდათ და ამრეხით უყურებდნენ მას, მისი მიმდევრებიც, მიუხედავად მათი ისტორიული თუ გეოგრაფიული ადგილისა, შეიძლება ასევე ელოდნენ მსგავს დამოკიდებულებას ქვეყნიერებისგან. შევიწროება ნამდვილად არის იმისი ნიშანი, რომ ქვეყნიერებამ შეამჩნია ეს ყოველივე და მიუხედავად იმისა, რომ მისი ზრახვები ბოროტია, სახარების უწყება არ დამარცხდება და ყოველთვის მოახდენს გავლენას ქვეყნიერებაზე. დევნილი

მოწაფეები წარმატებით წარმოაჩენენ ღმერთის ჭეშმარიტებას სწორედ იმ ადამიანებზე, რომლებიც ავიწროებენ მათ, იქნება ეს სიტყვის ქადაგებით თუ თავიანთი საკუთარი ცხოვრებითა და კეთილი ქცევით.

თეოლოგი ა. ვ. ტოზერი წერდა:

ქრისტიანებს იმედი აქვთ მშვიდობისა, მაგრამ თუ ომი ახლოვდება, მას არ შეუძლია წაართვას ის, რაც არსებითია მათი საუკუნო კეთილდღეობისათვის. ისინი იმედოვნებენ მშვიდობას, მაგრამ მომზადებულნი არიან თავიანთი სიცოცხლე დადონ, თუ ეს საჭირო იქნება, სიმაღლის გულისათვის. ისინი იმედოვნებენ ფინანსურ წარმატებას, მაგრამ თუ ეს გვერდით ჩაუვლის მათ, ისინი სწავლობენ კმაყოფილნი იყვნენ იმით, რაც აქვთ. მათ იმედი აქვთ, რომ ქვეყნიერება კეთილი იქნება მათ მიმართ, მაგრამ თუ არ იქნება ასე, ისინი არ ჩავარდებიან პანიკაში, რადგან ახსოვთ ჩვენი უფლის მიერ ნათქვამი სიტყვები, „ქვეყნიერებაზე გასაჭირი გექნებათ, მაგრამ გამაგრდით, მე ვძლიე ქვეყნიერებას.“¹⁰

მთავრობის ჯაშუშების დაკვირვების ქვეშ

მე შევხვდი ხუცესს ბელორუსიიდან, რომელმაც გამოსცადა ის, რასაც მან „ადმინისტრაციული“ დევნა დაარქვა. ის ცდილობდა რომ მის ეკლესიას ოფიციალური რეგისტრაცია მიეღო მთავრობისგან, რომ მათ ჰქონოდათ ქონების ფლობის უფლება და შესძლებოდათ შესაფერისი საეკლესიო შენობის

¹⁰ ა. ვ. ტოზერი, ეს ქვეყნიერება: გასართობი მინდორი თუ ბრძოლის მინდორი? *This World: Playground or Battleground?* (Camp Hill, PA: Christian Publications, 1989), 24.

აშენება. ის მიმართავდა მთავრობას, და ხშირად აკეთებდა ამას – თუმცა მისი მიმართვა ყოველთვის უგულვებელყოფილი იყო. ბოლოს და ბოლოს მან მთავრობის ოფიციალურ პირებს უთხრა, რომ მისი ეკლესიის რეგისტრაცია მათივე ინტერესში იყო, ვინაიდან თუ ეკლესია არარეგისტრირებული დარჩებოდა, ამ შემთხვევაში ისინი ფარულად შეიკრიბებოდნენ და მთავრობას არ ეცოდინებოდა რას საქმიანობდნენ ან რა გეგმები ჰქონდათ მათ. ამან იმოქმედა!

ოფიციალური რეგისტრაციის მიღების შემდეგ, ამ ხუცესს უცებ გაუჩნდა შიში, რომ უფრო მნიშვნელოვანი პრობლემები არ გასჩენოდა მის ეკლესიას. ყოველ კვირადღეს, მას შემდეგ რაც რეგისტრირებული და ცნობილები გახდნენ, მთავრობის ჯაშუშებს შეეძლოთ მოსულიყვნენ მის ეკლესიაში, მოესმინათ და დაკვირვებოდნენ ყველაფერს, რაც ითქმებოდა და კეთდებოდა. ხუცესი ძალიან ნერვიულობდა და შიშობდა, როდესაც ქადაგებდა, ცდილობდა ყოფილიყო ყურადღებით, რომ ისეთი არაფერი ეთქვა, რასაც გამოიყენებდნენ მისი და ეკლესიის წინააღმდეგ.

როდესაც ვკითხე მას, თუ როგორ მოაგვარა ეს პრობლემა, მან სიცილი დაიწყო. შემდეგ კი მომიყვა, რომ ის ბელორუსი ხუცესების დელეგაციასთან ერთად ჩავიდა ჩინეთში, სადაც მიეცა შესაძლებლობა შეხვედროდა ე. წ. სახლის ეკლესიებიდან ერთ-ერთი უდიდესი ეკლესიის ხუცესებს. იცოდა რა, რომ მათი ეკლესიები არ იყო რეგისტრირებული და ამიტომაც ჩინური კანონის მიხედვით არალეგალურად მიიჩნეოდა, ჰკითხა ერთ-ერთ ხუცესს, თუ ჰყოლიათ შეკრებაზე მთავრობის ჯაშუშები, რომლებიც მონიტორინგს უწევდნენ მათ. ჩინელმა ხუცესმა დაუდასტურა, რომ ყოფილა ასეთი შემთხვევა. ამის შემდეგ ბელორუსმა ხუცესმა კვლავ ჰკითხა მას, თუ როგორ ახერხებდნენ მსახურებების წარმართვას, როცა იცოდნენ, რომ მტრულად განწყობილი მთავრობის აგენტები აკვირდებოდნენ მათ. ჩინელ ხუცესს გაეცინა და უთხრა, რომ ის ამაში შესანიშნავ შესაძლებლობას ხედავდა იმისათვის, რომ უფრო გაბედულად

ექადაგა ღვთის სიტყვა, ვინაიდან მთავრობის ეს ჯაშუშები ფაქტიურად ის ადამაინები იყვნენ, რომლებიც ღმერთმა გამოგზავნა ეკლესიაში სახარების მოსასმენად.

ჩემი ბელორუსი მეგობარი დაბრუნდა სახლში ჩინეთიდან და თან ჩამოიყვალა მეტი გაბედულება, რომ ექადაგა ღვთის სიტყვა. იგი გამხსნევეული იქნა თავისი ძმის მიერ უფალში, რომელსაც მთლიანად ჰქონდა გაცნობიერებული ის საფრთხე, რომელიც მთვრობის ოფიციალურ პირებს შეეძლოთ შეექმნათ მათი ქადაგებისთვის.

ამიტიის ამბავი გრძელდება

ამიტი წამოსტა და დაიწყო ოთახის თვალიერება. მან დაინახა კვამლი, რომელიც შიგნით შემოდოდა მათი პატარა საძილე ოთახის კუთხიდან. უთხრა ევას, რომ აეყვანა რაფი და გაეყვანა გარეთ. როდესაც ისინი გავიდნენ წინა კარში, ამიტმა სიბნელეში მიმოიხედა აქეთ-იქით. აინტერესებდა, ხომ არ იყო კიდევ დამატებითი საფრთხეები. მიუხედავად იმისა, რომ ცეცხლი სწრაფად ვრცელდებოდა, ის ჯერაც არ იყო გაძლიერებული. ამიტმა მოიძრო მოსასხამი მხრებიდან და დაიწყო ცეცხლის ჩაქრობა, ევამაც ხელი სტაცა წინა კართან მდგარ წყალს და მიასხა ცეცხლს. ამიტის შეშინებული მამა, რომლის ქონება ამიტის ფერმის გვერდით იყო, სწორედ იმ დროს მოვიდა მათთან, როდესაც ცეცხლი უკვე ჩამქრალი იყო.

რაფი ფართოდ გახელილი თვალებით იჯდა და ცრემლები ჩამოსდიოდა ღაწვებზე. ევაც შეშინებული ტიროდა. ამიტი, კი პირიქით, მრისხანებამ მოიცვა და აფეთქდა. როგორ გაბედეს მათ საფრთხე შეექმნათ ჩემი საყვარელი არსებების სიცოცხლისთვის? მას არ შეეძლო ეცქირა თავისი ცრემლმორეული ცოლისა და შვილისთვის, რომლებიც შეშინებულები, შეძრულები და ასეთი მოწყვლადები ჩანდნენ.

კასემი ხედავდა თავისი შვილის ანთებულ თვალებს. იგი მძიმედ სუნთქავდა, მუშტები შეკრული ჰქონდა და მკლავები დაჭიმული. მან გააცნობიერა, რომ ამიტი თითქმის სასოწარკვეთილების ზღვარზე იმყოფებოდა. არაფერი კარგი არ ხდება, როდესაც კაცი სასოწარკვეთილია და ამ დროს მოქმედებს. ამიტმა იგრძნო მტკიცე ხელი მხარზე და გაიგონა მამის დამამშვიდებელი სიტყვები.

„აპატიე მათ, შვილო; შენ ეს წარსულში უნდა დატოვო.“

„რატომ უნდა ვაპატიო?“ უპასუხა ამიტმა. „ნუ მეტყვი იმას, რომ არ იცოდნენ რას აკეთებდნენ. ეს ქმედება განზრახული და ღვეგმილი ჰქონდათ. ისინი ცდილობდნენ ჩვენს ცოცხლად დაწვას. მამა! მითხარი, რატომ უნდა ვაპატიო მათ?“ ამიტი, რომელიც დიდხანს იკავებდა თავის სიამაყეს და აზრობდა რისხვას, ახლა გრძნობდა, რომ შხამიანმა სიძულვილმა ამოხეთქა ზედაპირზე.

კასემი, რომელსაც კვლავ ხელი ედო ამიტის მხარზე, წყნარად მიტრიალდა მისკენ, რომ თვალებში ჩაეხედა ვაჟისთვის.

„იმიტომ ჩემო შვილო, რომ ერთ დროს შენც მათი მსგავსი იყავი.“

მამის სიტყვებმა ისე იმოქმედა მის რისხვაზე, როგორც ცივმა ნაჭერმა ცხელ შუბლზე. ამიტი მუხლებზე დაემხო და ატირდა. ევამ და რაფიმ მიიღბინეს მასთან და მოეხვივნენ. მათი ცრემლები შეუერთდა მის ცრემლებს. კასემი, რომელსაც თვალები უბრწყინავდა, იდგა მათ გვერდით, ხელი დაადო თავის შვილს თავზე, და ლოცულობდა, რომ ღმერთის მშვიდობას, რომელიც ყოველგვარ გაგებას აღემატება, აღეცხო ისინი ტანჯვის ამ ჟამს. გარკვეული დროის შემდეგ, ამიტი წამოდგა, შეკრიბა ოჯახი, თავი დაუქნია მამას, და შებრუნდა სახლში ძილის გასაგრძელებლად.

როგორ შეეძლო ამის შემდეგ კვლავ მშვიდად დაეძინა? ამიტი ვერასოდეს იფიქრებდა, რომ ისინი, რომლებიც მას დაუპირისპირდნენ, მისი საკუთარი სოფლის მცხოვრებლები შეეცდობოდნენ დაეწვათ მისი სახლი მაშინ, როდესაც ისინი შიგნით იყვნენ. მან სთხოვა ღმერთს ძალა, რომ გაეძლო ამ

ტანჯვისთვის, რომ არ დანებებოდა იმ ძველ ბუნებას, რომელიც ღულდა ახლა მასში და ითხოვდა შურისძიებას.

მშვიდად დავწვები და დავიძინებ, რადგან შენ ერთადერთი, უფალო, მამყოფე უშიშრად. (ფსალმუნი 4:9)

ცოტა უფრო ღრმად

ღაშინებასთან გამკლავება ყველა შემთხვევაში ძნელია, განსაკუთრებით მაშინ, როდესაც ადამიანს არა აქვს თავშესაფარი და დაცვა. რა უნდა გააკეთო მაშინ, როდესაც მეზობლები ზურგს გაქცევენ, ხოლო ხელისუფლება თვალს იბრმავეს? მეფე ხიზკიამ ყოველივე ეს უფლის წინაშე მიიტანა, რადგან ესმოდა, რომ არ შეეძლო თავისი საკუთარი ძალით დაემარცხებინა ეს მტერი. მან მზერა მიაპყრო უფალს, ვინაიდან იცნო თავისი ძირითადი იმედის წყარო.

ღაშინება იარაღია მტრის ხელში, რომელიც ნერვებს უწვრილებს ადამიანს და ახდენს მის დემორალიზებას. ხიზკია გვასწავლის, რომ ღმერთი არ იცვლება, და რომ ის თავისი შვილების გვერდით არის მათ ტანჯვაში. სულ ერთია, იქნება ეს სკოლის ეზოში შემოჭრილი ხულიგანი, მოწინააღმდეგე სამუშაო ადგილზე, თუ ზურგშექცეული მეზობლები. ღმერთი იღებს იმას, რაც ბოროტია და სასიკეთოდ გარდაქმნის მას მათთვის, რომლებიც მისი განწესებით არიან მოწოდებულები (რომაელთა 8:28).

საინტერესოა, გამოიყენებდნენ თუ არა ISIS -ს წევრები ხსენებულ სიმბოლოს, თუ ეცოდინებოდათ, რომ ეს აღძრავდა მთელი მსოფლიოს ქრისტიანებს მხარი დაეჭირათ თავიანთი ძმებისა და დებისთვის სირიასა და ერაყში და მხარში დასდგომოდნენ მათ ღვენილ ოჯახებს. და რომ ელოცათ მათივე წევრებისთვის, რომ ისინიც მისულიყვნენ იესოს, როგორც თავიანთი უფლისა და მხსნელის შემეცნებამდე.

გამოყენება

ოდესმე თუ გამოგიცდიათ ერთდროულად ქრისტეს მშვიდობა და ქვეყნიური მღელვარება? რომელი ხმა უფრო მიგიღიათ მხედველობაში: შურისძიებისა თუ მიტევებისა? ამაზე ფიქრისას, იფიქრეთ ასევე იესოს სიტყვებზე და კარგად დაიმახსოვრეთ ისინი:

„ეს იმიტომ გითხარით, რომ მშვიდობა გქონდეთ ჩემში. ქვეყნიერებაზე გასაჭირი გექნებათ, მაგრამ გამაგრდით, მე კძლიე ქვეყნიერებას.“ (იოანე 16:33)

გეხმარებათ ეს სიტყვები, რომ:

1. მოემზადოთ დაცინვისა და დაშინება/შევიწროებისთვის?
2. გაუძლოთ ქვეყნიერების წინააღმდეგობას დღეს, რადგან ქრისტესთვის ცხოვრობთ?

რჩევა: წაიკითხეთ იოანეს 16:33 მუხლის კონტექსტი და დააკავშირეთ ის ამ სახარების 14-17 თავებში მოცემულ იესოს სწავლებასთან. ახლა გადახედეთ თქვენს თავდაპირველ პასუხებს ზემოთ მოცემულ კითხვებზე. რას დაამატებდით ან გამოაკლებდით თქვენს სამზადისს?

თავი მეოთხე

დისკრიმინაცია გზაზე

*„და ყველა მოგიძულებთ ჩემი სახელის გამო.
ხოლო ბოლომდე მომთმენი გადარჩება.“*

— მათე 10:22

*მიგატოვებს და ამრეზით გიყურებენ მეგობრები?
მიუტანეთ ეს უფალს ლოცვაში!
ხელს მოგკიდებთ და შეგიფარებთ;
და იქ, იქ იპოვეთ თქვენ ნუგეში.*

— ჯოზეფ მ. სკრივენი, ეს რა მეგობარი
გვყავს ჩვენ იესოში

მისი სახლის დაწვის მცდელობის შემდეგ, ამიტს მთელი ძალის მოკრეფა სჭირდებოდა, რომ ამდგარიყო ყოველ დილით, დაეტოვებინა ოჯახი და წასულიყო თავის სადალაქოში. ის გრძნობდა, რომ უკვე აღარ შეეძლო მეზობლების ნდობა ჰქონოდა, როგორც ადრე, ამიტომაც ძნელი იყო ევას და რაფის დატოვება მართო. როგორ შესძლებდა ის მათ დაცვას, თუ ახლოს არ იქნებოდა? მას არც თავისი სოფლის ხელმძღვანელების იმედი ჰქონდა, და მიაჩნდა, რომ მათ ეკისრებოდათ პასუხისმგებლობა თემის შიგნით ქრისტიანებისადმი ცუდი მოპყრობის გამო. ამიტს არც თავისი თავის იმედი ჰქონდა, საკითხავია როგორი რეაქცია ექნებოდა შემდეგში, როდესაც ამ კაცებს პირისპირ შეხვდებოდა.

მისი ემოციები ჯერაც ცოცხალი იყო, ჯერაც შფოთავდა მისი გული გაჩენილი ხანძრის შემდეგ. ამიტი არ იყო დარწმუნებული,

რომ შესძლებდა თავისი მრისხანების დაოკებას თუ კიდევ შეხვდებოდა დამატებით წინააღმდეგობას.

იმ ემოციების მიუხედავად, რომლებიც მასში ღულდა, ამიტი გრძნობდა რომ მშვიდობა სუფევდა მის არსებაში, და ეს მშვიდობა სიმტკიცეს ჰკვირდა. მას არ შეეძლო აეხსნა, საიდან მოვიდა ასეთი სიმშვიდე, თუმცა ინსტინქტურად გრძნობდა, რომ ეს ის სიმშვიდე იყო, რომელიც იესოსგან მოვიდა და არა პირადად მისგან. ის იმასაც გრძნობდა, რომ რაღაცნაირი სიწყნარე დამკვიდრდა მის სოფელში. ხანდახან თანაგრძნობის მზერასაც წააწყდებოდა ხოლმე ადამიანების ჯგუფში, როდესაც ჩაუვლიდა მათ. ეს ამიტს აძლევდა იმის მცირე იმედს, რომ ის და მისი ოჯახი არ იყვნენ ისეთი საძულველები, როგორც თავად შიშობდნენ. მათ შეიძლება ჯერაც ჰყოლოდათ მეგობრები სოფელში მცხოვრებ ადამიანებს შორის, თუმცა ახლა ამიტი და მისი ოჯახი მრავალი ყოფილი მეგობრისგან უარყოფილ იქნა. მოკვეთა და გაძევება შეიძლება გამხდარიყო მათი ბედი – მათ მოექცეოდნენ როგორც უცხოებს, თითქოსდა ისინი სოფელს აღარ ეკუთვნოდნენ. დაძაბულობის მიუხედავად ირგვლივ სიმშვიდე სუფევდა, თუმცა ამიტი გრძნობდა, რომ ეს დიდხანს არ გაგრძელდებოდა. მას ესმოდა, რომ შეიძლება დამდგარიყო შურისძიების დრო, გამომდინარე იმ ადამიანების მხრიდან, რომლებიც ფიქრობდნენ იმის შესახებ, თუ როგორ მოქცეოდნენ ამ ახალქრისტიანულ რელიგიას, რომელმაც დააავადა – მათი ხალხი.

ძალიან ცოტა კლიენტები შედიოდნენ მის სადალაქოში, და კიდევ უფრო ცოტანი ყიდულობდნენ მათი ოჯახის ნაწარმს ბაზარზე. ამიტს ეშინოდა, რომ სეგრეგაცია, რომელიც მის ოჯახს მოახვიეს თავს, ბოლოს და ბოლოს აიძულებდა საცხოვრებლად გადასულიყვნენ სხვა ადგილზე. მათი თემის სოციალური ქსოვილი თითქოსდა მყარი იყო, მაგრამ ბოლომდე ამისი თქმა არ შეიძლებოდა. აქ არ იყო იმისი საშუალება, რომ გასულიყავი ადათებისა და ტრადიციების ფარგლებს გარეთ და ამავე დროს დარჩენილიყავი თემის ნაწილად. ყველა, ვინც ბედავდა გასულიყო ხანგრძლივი დროის მანძილზე დამკვიდრებული რიტუალების ფარგლებს მიღმა, იღებდა გაფრთხილებასა და

მუქარას, რომ შეეწყვიტა უბატივცემულო დამოკიდებულება. სხვა მორწმუნეები, რომ არ ყოფილიყვნენ სოფელში და ერთად არ მდგარიყვნენ, ამიტი დარწმუნებული იყო, რომ ისინი ვერ გადარჩებოდნენ. მათი ხუცესის მეშვეობით, ამიტი და მისი ოჯახი ასევე უკავშირდებოდნენ ქრისტიანებს ახლომახლო სოფლებიდან, და ეს უდიდესი გამხნელება იყო ყველასათვის, ვინაიდან ისინი ორმხრივად ეხმარებოდნენ ერთმანეთს ღვინის განმავლობაში. როდესაც ამიტი ფიქრობდა ამის შესახებ, მაღლობდა ღმერთს იმის გამო, რომ მისი ოჯახი არ იყო მართო. მან ხუცესი ჯოშუას ქადაგებიდან ისიც იცოდა, რომ ღმერთი ყოველთვის იქნებოდა მისი შემწე ძნელბედობის ჟამს.

როცა უბედურება მოდის

სოფლის გავლით, ქუჩაში, თავისი სადალაქოსაკენ მიმავალი ამიტის ფიქრები უეცრად შეწყდა, როდესაც მან ძლიერი ბიძგები იგრძნო იმ ადგილას სადაც მოძრაობდა. მიწისძვრაა! მისი გონებაც მიწისძვრასთან ერთად დატრიალდა. როდესაც მიწისძვრა დაიწყო ამიტი შუაგზაზე იყო. ის ხელავდა, როგორ ირყეოდა შენობები ქუჩის ორივე მხარეს სანამ მიწაზე ჩამოიქცეოდნენ. შეშინებული ადამიანები დარბოდნენ, ყვიროდნენ და ითხოვდნენ შველას. ამიტმა იგრძნო, რომ მოძრაობა სახიფათო იყო, ამიტომ, სანამ მიწისძვრა არ შეჩერდა ამიტი ერთ ადგილზე იდგა გაუნძრევლად, მაგრამ როგორც კი ხმაური შეწყდა, თავისი სახლისაკენ გაიქცა. ის მხოლოდ თავის ოჯახზე ფიქრობდა და დარწმუნებული უნდა ყოფილიყო, რომ უსაფრთხოდ იყვნენ. სოფლისთვის მიყენებული ზარალი ძალიან დიდი ჩანდა, თითქმის ყველა შენობა დანგრეული იყო. ამიტი ფიქრობდა, რომ ბევრი ადამიანი შენობების ნანგრევებში იყო მომწყვდეული, მაგრამ სანამ ის დაიწყებდა სხვების დახმარებას ნანგრევებში მოყოლილი ადამიანების გამოსაყვანად, პირველ რიგში უნდა დარწმუნებულიყო, რომ ევა და რაფი კარგად იყვნენ.

ამიტმა შვებით ამოისუნთქა, როდესაც დაინახა ევა და რაფი, რომლებიც მისკენ მორბოდნენ ხალხის გუნდში. ისინი ერთმანეთს გადაეხვივნენ, და თითქოსდა არ სჯეროდათ რომ უვნებლად გადარჩნენ; მათ ირგვლივ კი ქაოსი გამეფებულიყო. ევამ დაარწმუნა ამიტი, რომ მამამისი და დედაც კარგად იყვნენ და მათი სახლებიც უვნებლად გადარჩა. ევა იღიმოდა, როდესაც თქვა, „ალბათ ამაზეა ნათქვამი: უკეთესია, რომ უბრალო სახლი გქონდეს, და ის შეიძლება დიდი არ იყოს, მაგრამ გაუძლოს მიწისძვრას.“ როდესაც ევამ იკითხა სადალაქოს მდგომარეობაზე, ამიტმა უპასუხა, რომ ჯერ არ იცოდა, რადგან უკან გამოიქცა მათი ამბის გასაგებად. დარწმუნდა რა, რომ მისი ოჯახი უსაფრთხოდ იყო, ამიტი დაუყოვნებლივ მიუბრუნდა ადამიანთა გადარჩენის საქმეს, ეძებდა მათ, რომლებიც ან ნანგრევებში იყვნენ მოყოლილნი, ან დაზიანებულნი. ევამ წაიყვანა რაფი უკან სახლში, რომ მასზე ბებიას ეზრუნა, თავად კი სოფლისაკენ გაბრუნდა, რათა მოეძებნა ისინი, ვისაც დახმარება სჭირდებოდა.

ამიტი მთელ ღამეს მუშაობდა და ნანგრევებიდან გამოჰქონდა აგური, ღორღი და ხეები, რათა ეპოვა ისინი, რომლებიც იქ იყვნენ დამარხულები. მუშაობის დროს, იგი მხურვალედ ლოცულობდა დაჭრილებისთვის, რომლებსაც ეხმარებოდა და გამოჰყავდა ნანგრევებიდან. ცდილობდა ენუგეშებინა ისინი, რომლებმაც დაკარგეს საყვარელი ადამიანები ამ უბედურების დროს. მიწისძვრით გამოწვეული ნგრევის მასშტაბი ძალიან დიდი იყო, კიდევ უფრო ძნელი იყო იმ ტკივილთან და ტანჯვასთან გამკლავება, რომელიც მან დაატეხა თავს ადამიანებს.

ბოლოს, როცა ამიტი მიხვდა, რომ ყველაფერი გააკეთა, რაც შეეძლო თავისი თანასოფლელებისათვის, მიეცა შესაძლებლობა ენახა თავისი სადალაქო, ჯერაც იდგა თუ არა. ამიტს გული მოეწურა, როდესაც იმ ადგილზე მივიდა და დაინახა, რომ იქაურობა ნანგრევებად იყო ქცეული. როდესაც დაინახა, რომ მისი საარსებო წყაროს საშუალება დანგრეულია, გატანჯული და გამოცარიელებული ამიტი დაემხო მუხლებზე და გაოგნებული მიაშტერდა ნანგრევებს. „ახლა რა, უფალო?“ ძლივს წარმოთქვა

მან. „რატომ არ დაიცავი ჩემი სამუშაო ადგილი? ოდესმე შეეძლებოდა ფულის შოვნას იმისათვის, რომ აღვადგინო ის?“

სანამ ამიტი ამაზე ფიქრობდა, მან კვლავ იგრძნო სიმშვიდე, რომელიც ეუფლებოდა ამ განგაშის ფონზე. მან იცოდა, რომ უფალმა დაიცვა მისი ოჯახი და, მიუხედავად სოფლის დანგრევისა, ცოტა ადამიანები დაიღუპნენ. დამსხვრეული ძვლები და სხვა დაზიანებები დროის კვალობაზე განიკურნებოდა და როგორღაც სოფლის მცხოვრებლები კვლავ ააშენებდნენ სოფელს და თავიანთ თემს ახალ სიცოცხლეს შესძენდნენ. ბოლოს და ბოლოს ამიტის სოფლის ისტორია ყოველთვის იყო გადარჩენის ისტორია, ერთი უბედურებიდან აღდგენა, სანამ მეორე მოვიდოდა. ამიტომაც, თავისი დანგრეული სადალაქოს წინ,

მუხლებზე მდგარმა ამიტმა, ალაპყრო ხელები და თაყვანი სცა თავის ზეციერ მამას.

გავიდა გარკვეული ხანი. ამიტმა გაიგო, რომ მიწისძვრამ იმ რეგიონში არსებული სხვა სოფლებიც დააზიანა. მაშველთა ჯგუფები მთელი მსოფლიოდან გამოიგზავნა მათ რეგიონში, რათა შეეფასებინათ ზიანი და აღვილობრივებს დახმარებოდნენ აღდგენაში. ამიტი იმ დროს, თავის დანგრეულ სადალაქოსთან იდგა, წმენდდა მას ქვა-ღორღისგან, როდესაც გაიგონა ერთ-ერთი ასეთი საერთაშორისო ორგანიზაციის მანქანების ხმა, რომლებიც მის სოფელში შემოვიდნენ. შესაძლოა ეს სიმართლე ყოფილიყო? მართლაც აპირებდნენ მათ დახმარებას? იქნებოდა ეს პასუხი მის ლოცვებზე, რომ აღედგინა თავისი სამუშაო ადგილი?

იმ კვირის მანძილზე, როცა მიწისძვრამ დაანგრია მისი სოფელი, ამიტმა გაიგო, რომ უცხოელ მაშველთა ჯგუფი შეხვდა აღვილობრივ ლიდერებს და გადასცეს საკვებისა და წყლის კონტეინერები სოფლის მცხოვრებლებისათვის. მან ისიც გაიგო, რომ მიწისძვრამ ბევრი სოფელი გაანადგურა რეგიონში, და რომ უცხოური დახმარება ნაწილდებოდა ქვეყანაში, რათა ყველაზე დაზარალებულებს დახმარებოდნენ. მხარდამჭერი ორგანიზაციები თანამშრომლობდნენ სოფლის ხელმძღვანელებთან, და მათ ავალებდნენ სურსათ-სანოვავის

განაწილებას, ასევე გარკვეული რაოდენობის ფულის განაწილებასაც, რომ ისინი დახმარებოდნენ იმ ადამიანებს, რომლებიც სოფლის ინფრასტრუქტურას აღადგენდნენ. საჭირო საქმიანობისათვის კორდინაცია უნდა გაეწია დანიშნულ ზედამხედველებს და მიწისძვრისაგან დაზარალებულებს მათთან ერთად უნდა ემოქმედათ.

ამიტიელოდებოდა თავის რიგს, რომ მიემართა დახმარებისთვის, რომელიც საჭირო იყო სადალაქოს აღდგენისათვის, და როდესაც ეს მომენტი დადგა, გაჭირვებით იკავებდა მღელვარებას, სჯეროდა, რომ დახმარება ძალიან ახლოს იყო. ამიტმა მიმართა სოფლის ხელმძღვანელებს და შეატყობინა, რომ მის ოჯახს არ ესაჭიროებოდა საკვები და წყალი; რადგან ის, რაც ჰქონდათ ფერმაში საკმარისი იყო ოჯახის გამოსაკვებად. დახმარება მხოლოდ სადალაქოს აღდგენისათვის სჭირდებოდა. მას შემდეგ, რაც თქვა თავისი სათქმელი, ხელმძღვანელებმა ითათბირეს ამიტის თხოვნის განსახილველად. როდესაც დაასრულეს თათბირი, მოუტრიალდნენ ამიტს და უთხრეს: `რატომ უნდა მოგცეთ დახმარება, სოფლის ძაღლო? არა, შენი თხოვნა უარყოფილია.

დისკრიმინაცია

მოქმედება ვინმეს ან რაიმეს მიმართ უსამართლოდ ან წინასწარ შექმნილი აზრის მიხედვით

დისკრიმინაცია, როდესაც ის ნეგატიური კუთხითაა განხილული, მხედველობიდან უშვებს თავის დადებით თვისებებს, იმ თვისებებს, რომლებსაც შეუძლიათ ჩვენი დახმარება ცხოვრების სხვადასხვა ასპექტების დროს. მაგალითად, ჩვენ შეგვიძლია განვასხვავოთ ან ამოვიცნოთ, თუ რა არის კანონიერი ან უკანონო, ნორმალური ან არანორმალური, მისაღები ან მიუღებელი, უსაფრთხო ან საფრთხის შემცველი.

ჩემი შვილები იზრდებოდნენ და ყოველთვის ესმოდათ ჩემგან, „ყველა მძლოლი გზაზე შეშლილია... ჩემს გარდა.“ როცა მიმყავდა ისინი სხვადასხვა ადგილას, ხშირად ვაკეთებდი შენიშვნებს სხვა მძლოლების მისაღებ (ან მიუღებელ) უნარებზე, რითაც ვეხმარებოდი მათ გაერჩიათ გზაზე მანქანის ტარების სწორი და არასწორი მეთოდები. სარკაზმი გვერდზე იყოს, მაგრამ მათ კარგად ისწავლეს რომ, ყოფილიყვნენ ფხიზლად და ყურადღებით პოტენციური საფრთხეების მიმართ.

ჩემი, როგორც მძლოლის წვრთნა დაიწყო მაშინ, როცა ვატარებდი საბითუმო კომპანიის სატვირთო მანქანას, და მისი პროდუქცია მიმიქონდა დიდი ტორონტოს რაიონში განლაგებულ ყვავილების მაღაზიებში. ახალგაზრდა და აგრესიული ვიყავი და მიწევდა დამებალანსებინა მარშრუტის სწრაფად და ეფექტურად შესრულება და ამავე დროს ყურადღება მიმექცია გზებზე მოძრაობის წესებისათვის. შედეგი ის იყო, რომ მე ყურადღებით ვაკვირდებოდი იმას, რაც ჩემს ირგვლივ ხდებოდა, მართებულად ვიყენებდი ე. წ. გვერდითა სარკეებს, იმისათვის, რომ დროულად დამენახა მოსალოდნელი საფრთხე და მანამდე ამერიდებინა მისთვის თავი, სანამ ის რაიმენაირად გავლენას იქონიებდა ჩემზე. გარკვეულობა და სწრაფი რეაგირების უნარი, რომლებსაც დავეუფლე სატვირთო მანქანის ტარების დროს, სიტუაციების ერთმანეთისაგან წამიერად გარჩევის საჭიროებასთან ერთად, დამეხმარა თავიდან ამერიდებინა პოტენციური პრობლემები.

დისკრიმინაცია, რომელსაც ჩვეულებისამებრ გამჭრიახობას უწოდებენ, ხდება არსებითი იარაღი, როდესაც მას სიბრძნით იყენებენ. ამიტომაც, აუცილებელია მისი დანერგვა ცხოვრების გზაზე ჩვენი მსვლელობის დროს, როგორც ფიზიკურ ასევე სულიერ სფეროში, რათა შევძლოთ და აღვასრულოთ ჩვენი მოწოდება ვიყოთ „მარილი“ და „ნათელი“ ქვეყნიერებისათვის.

თავის წერილში ფილიპელთა მიმართ, პავლემ დაწერა:

ამაზე ვლოცულობ, რომ უფრო და უფრო გაიზარდოს თქვენი სიყვარული შეცნობასა და ყველაფრის გაგებაში,

რათა აირჩიოთ უმჯობესი და იყოთ წრფელნი და შეუბღალავნი ქრისტეს დღეს, სიმაართლის ნაყოფით აღვსილნი იესო ქრისტეს მიერ ღმერთის სადიდებლად და საქებრად. (ფილიპელთა 1:9-11)

მეფე სოლომონმა, ვინც თავისი მეფობისას აღიარებული იქნა დელამიწის ყველაზე ბრძენ ადამიანად, მოგვცა შემდეგი რჩევა:

შვილო ჩემო, თუ მიიღებ ჩემს ნათქვამს და ჩემს მცნებებს დაიუნჯებ, ყურადღებით თუ მოუსმენ სიბრძნეს, შენს გულს მიაპყრობ გონიერებას, თუ გონებას მოუხმობ და აიმაღლებ ხმას საზრიანობისთვის, თუ მიეღწევი მას, როგორც ვერცხლს, და ეძიებ მას, როგორც დაფარულ საუნჯეს, მაშინ შეიგნებ უფლის შიშსა და უფლის შეცნობას ჰპოვებ. (იგავები 2:1-5)

ასე რომ, თუ გავიგებთ იმას, რომ დისკრიმინაცია განჭვრეტის (გარჩევის) ერთ-ერთი სახეა, შეიძლება დავინახოთ, რომ არსებობს დადებითი თვისებები მასში, რომლებიც გვეხმარება ცხოვრებაში. დისკრიმინაცია უარყოფითი ხდება და ეს მართლაც ასეა, როდესაც პერსონალური შეხედულებები სხვათა შესახებ უსამართლოდ სწევს ან მაღლა ან დაბლა პიროვნების ღირსებასა და ფასეულობას. კანადის ადამიანთა უფლებების კომისია (CHRC) დისკრიმინაციას აღწერს, როგორც „იმ ქმედებას ან გადაწყვეტილებას, რომელიც პიროვნებას ან ადამიანთა ჯგუფს ცუდად ეპყრობა ისეთი მიზეზების გამო, როგორებიცაა რასა, ასაკი ან უძლურება.“¹¹ კომისია აგრძელებს მიზეზების ჩამოთვლას, რომელთა გამოც ადამიანები განიცდიან დისკრიმინაციას, ესენია: ეთნიკურობა, სქესი, ასაკი, ინვალიდობა და რელიგია – ყველა ესენი ზიანის მომტანია და მცდარი. ჩემი განსაკუთრებული ყურადღება ამ წიგნში ექცევა

¹¹ „ადამიანის უფლებათა შესახებ“ „About Human Rights,“ Canadian Human Rights Commission <chrc-ccdp.gc.ca/eng/content/what-discrimination>.

ქრისტიანების დისკრიმინაციას, მათი რელიგიური რწმენისა და მოწმობის გამო.

კანონი (სასულიერო წოდება კათოლიკურ და ანგლიკანურ ეკლესიებში) ანდრია ვაითი თავადვე გახდა მოწმე იმისა, თუ რა ხშირად იყვნენ მტრულად განწყობილნი ქრისტიანული თემების მიმართ ომით მოცულ ერაყში. შემთვევათა უმეტესობაში ეს იყო მტრული დამოკიდებულება, და ასეთი დევნა განპირობებული იყო დისკრიმინაციით. შესაბამისად, კანონმა ვაითმა შეაგონა თავის საკრებულოს, რომ სიძულვილისთვის სიყვარულით ეპასუხათ და ძალადობრივი ქმედებებისთვის მოწყალების ქმედებებით. მან თავისი საკრებულოს წევრები ასეთი სიტყვებით გაამხნევა:

მე ვიცი, რომ ღმერთი გვწვრთნის და გვაძლავს მთელი ჩვენი ცხოვრების მანძილზე. ხანდახან ის უშვებს, რომ გადაგვხდეს ის, რასაც ჩვენ არ მივიჩნევთ „საუკეთესოდ“ ცხოვრებაში, მაგრამ ის ხედავს უფრო დიდ მიზანს და უშვებს ამგვარ შესაძლებლობებს, რათა ჩვენ ის გავაკეთოთ, რაც მას უნდა რომ გავაკეთოთ და წავიდეთ იქ, სადაც მას უნდა რომ წავიდეთ. ყოველივე ამაში მე ღრმად ვარ დარწმუნებული, რომ ღმერთს შეუძლია და გამოიყენებს კიდევ მსგავს არასასიამოვნო, მტრულ გარემოებებს თავისი ღიღებისათვის.¹²

ისევე, როგორც დაშინება და შევიწროებაა დევნის უფრო რთული ფორმა ვიდრე დაცინვა, ასევე დისკრიმინაცია მტრობის ნიშნულს კიდევ უფრო მაღლა სწევს დევნის შკალაზე. ქრისტიანები, რომლებიც დაცინვასა და დაშინებას უპირისპირდებიან, თავიანთ თემებში, ანუ იმ ადგილებში, სადაც ცხოვრობენ და მუშაობენ, ხშირად ხვდებიან გულგრილობას და არაბოლოგრანტულობასაც კი. მაგალითად მათ შეიძლება იპოვონ ღირსეული სამუშაო, ისარგებლონ ხმის უფლებით,

¹² ენდრიუ ვაითი, ცეცხლში გამობრძმედილი რწმენა, *Faith Under Fire* (Oxford, UK & Grand Rapids, MI: Monarch Books, 2011), 41.

დაუბრკოლებლად მიიღონ იურიდიული დახმარება, სამედიცინო მომსახურება და განათლება, მაგრამ, დისკრიმინაცია ანგრევს ამ უფლებებს ქრისტიანებისათვის, ვინაიდან მათ აირჩიეს იარონ განსხვავებული გზით, ანუ არა იმ გზით, რომლითაც დადის უმრავლესობა. ადამიანის ფუნდამენტალური უფლებები ქრება ან დგება საფრთხის ქვეშ, მათი რელიგიური იდენტობის გამო. მსგავსი ქმედებები დამღუპველი და საზიანოა, რადგან ხშირად მიყვავართ უმუშევრობასთან, უსახლკარობასა და სიღატაკესთან.

კანადის წამებულითა ხმასთან – ჩემი მუშაობის დროს, მე ვესაუბრე რამდენიმე ქრისტიანს, რომლებიც შეზღუდნენ ასეთი სახის დისკრიმინაციას ოჯახის, მეგობრების, თანამშრომლების, და დამქირავებლების მხრიდან. ეს მორწმუნეები შეზღუდნენ დისკრიმინაციას, როდესაც ნაკლებ ანაზღაურებას იღებდნენ ვიდრე არა-ქრისტიანი თანამშრომლები იგივე სამუშაოში და იგივე დროში; რომლებიც კარგავდნენ ოჯახურ პრივილეგიებს თუ უარს არ იტყოდნენ თავიანთ რწმენაზე; რომლებსაც უარს ეუბნებოდნენ სამედიცინო მომსახურებაზე ჯანდაცვის მუშაკები, ანდა იღებდნენ უფრო დაბალი ხარისხის მომსახურებას; რომლებიც დამატებით ფულს იხდიდნენ მომსახურებისთვის; კარგავდნენ სამუშაოს არატოლერანტი ხელმძღვანელის გამო და კიდევ ბევრი სხვა რამ. თითოეულ შემთხვევაში აშკარაა, რომ ხშირია ასეთი ქმედება ადამიანის ქრისტიანული რწმენის გამო, ვინაიდან არა-ქრისტიანები იმავე გარემოებებში არ განიცდიან მსგავს დისკრიმინაციულ მოპყრობას იგივე ხალხისგან.

დისკრიმინაციას ადგილი აქვს უფრო დიდ საზოგადოებაშიც, როდესაც ქრისტიანების მიმართ არსებობს გააზრებული, სისტემატური მარგინალიზაცია და არათანაბარი მოპყრობა. შესაძლებლობები და უპირატესობები, რომლებიც ხელმისაწვდომია უმრავლესობისთვის, ყოველთვის არ არის მისაწვდომი უმცირესობაში მყოფი ქრისტიანული თემისთვის. სხვა სიტყვებით, დისკრიმინაციული სტრუქტურა შეიქმნა

სოციუმის შიგნით, როდესაც ქრისტიანები მიჩნეულნი არიან მეორე კლასის მოქალაქეებად და მათ შეზღუდული აქვთ თავისუფლებები და უფლებები. მიუხედავად იმისა, რომ ეს შეიძლება უმნიშვნელოდ ჩანდეს ზედაპირზე, არსებობს შენიღბული თემური მიუღებლობა და სიმუღვილი, რომელსაც დამანგრეველი შედეგები აქვს იმ ქრისტიანებისთვის, რომლებიც ამ საზოგადოების შიგნით ცხოვრობენ.

მსგავსი დისკრიმინაციაა შკარაა, მაგალითად, შემდეგ სფეროებში:

შრომა: შრომითი მოწყობის შემთხვევებში, ქრისტიანები ხშირად არიან განწყესებულნი რუტინული სამუშაოსთვის და მოკლებულნი არიან მიიღონ მნიშვნელოვანი და მაღალი თანამდებობები, როგორც ბიზნესში ასევე სახელმწიფო სააგენტოებში. *Open Door*-ს მიერ შედგენილი *World Watch*-ს სია¹³ ამას აღწერს, როგორც `ინსტიტუციონალიზირებულ დევნას, – რაც იმას ნიშნავს, რომ ქრისტიანები არ იმყოფებიან თანაბარ პირობებში თავიანთ არაქრისტიან კოლეგებთან შედარებით, მიუხედავად იმისა, რომ მათ აქვთ განათლება და უნარ-ჩვევები, რაც საშუალებას აძლევს პრეტენზია ჰქონდეთ ასეთ სამუშაოზე. *Open Door*-ი ასევე აღნიშნავს იმასაც, რომ ბევრი ქრისტიანი იძულებულია არათავისუფალ შრომაში ჩაერთოს, მაგალითად პაკისტანში არსებულ აგურის გამოწვის ღუმელებში დანერგილი მონურ შრომაში. სხვა ქვეყნებში ქრისტიანებს არ აძლევენ უფლებას მაღალი თანამდებობები დაიკავონ ჯარში, კანონის დამცველ ორგანოებში და სახელმწიფო დაწესებულებებში.

განათლება: ზოგიერთ რეგიონებში, ქრისტიანებს უჭირთ მიიღონ ხარისხიანი განათლება, რომელიც დაეხმარება მათ დასძლიონ მათი ახლანდელი მდგომარეობა, რაც თაობების მანძილზე განაპირობებს მარგინალიზაციისა და არათავისუფალი შრომის პირობების ჩამოყალიბებას. არსებითად, ისინი განეკუთვნებიან დაბალ კლასს და ამიტომაც

¹³ მსოფლიოს დაკვირვების სია, ღია კარი World Watch List, Open Doors <opendoorsusa.org/christian-persecution/world-watch-list>.

ექვემდებარებიან სოციალურ დისკრიმინაციას ან ჩაგვრის სხვა ფორმებს.

ინდოეთში, ქრისტიანები, რომლებიც ე. წ. „შეუხებელთა“ ანუ დალიტების დაბალ კასტაში შედიან, მთავრობა ხშირად უარს ეუბნება დახმარების გაცემაზე თუ კი ისინი უკან, ინდუიზმში არ დაბრუნდებიან. მაგალითად, დალიტებს ეკუთვნით უფასო დაწყებითი განათლება, თუმცა ხშირად მათ უფლებას არ აძლევენ შეისწავლონ ინგლისური ენა. ინგლისური ენის შესწავლა აღიქმება, როგორც წინ გადადგმული მნიშვნელოვანი ნაბიჯი დალიტების შესაძლებლობებისა და უფლებების გაფართოებისაკენ, თუმცა ზოგიერთები შიშობენ, რომ ამგვარმა გაფართოებამ შეიძლება გამოიწვიოს ის, რომ დალიტებმა იფიქრონ თავისი დაბალი კასტური მდგომარეობის შეცვლაზე. დალიტ ქრისტიანებს იმაზეც უარს ეუბნებიან, რითაც უზრუნველყოფილნი არიან დალიტების კასტის სხვა ადამიანები და უარს ეუბნებიან მათი ქრისტიანული რწმენის გამო. ეს ასეა ყველა დალიტისთვის, ვინც მოქცეული იქნა ქრისტიანობაზე ან ისლამზე. არსებობს მთავრობის ანგარიშები, რომლებიც ქრისტიან დალიტ ბავშვებს უარს ეუბნებიან დაწყებითი განათლების მიღებაზეც კი. დაბალი კასტის ქრისტიანებისათვის, დისკრიმინაცია დიდ როლს თამაშობს იმაში, რომ მათ არ ეძლევათ ცოდნის მიღების საშუალება. მრავალი ინდოელი დალიტი ინდუიზმს ტოვებს იმის გამო, რომ ამას ისინი თავიანთი ჩაგვრის მიზეზად თვლიან. თავიანთი რელიგიის შეცვლით ქრისტიანობაზე, ისინი იმედოვნებენ, რომ თავს დააღწევენ ტირანულ კასტურ სისტემას. თუმცა, მოქცევის შემდეგ ისინი აწყდებიან დისკრიმინაციის მეორე ყრუ კედელს, რომელიც ასევე განაპირობებს მათ მარგინალურ მდგომარეობას. შედეგად ისინი უკანვე, ძველ რელიგიაში, ბრუნდებიან, რათა მცირე დახმარების მიღება მაინც შესძლონ. ქრისტიანებს, რომლებიც არ ბრუნდებიან ინდუიზმში უწყვეთ ფასი გადაიხადონ თავიანთი რწმენისთვის და ძალიან ესაჭიროებათ ქრისტეს სხეულის სხვა წევრების დახმარება.

ჯანმრთელობის დაცვა: ხშირად ქრისტიანებს უძნელდებათ მიიღონ ჯანდაცვის შესაფერისი პაკეტი. თუ ისინი ჰოსპიტალში ხვდებიან, აწყდებიან გაუმართლებელ დავიანებებს და უზარისხო მკურნალობას იმის გამო, რომ ქრისტიანები არიან. მაგალითად *World Watch Monitor* -მა შეგვატყობინა იმ შემთხვევის შესახებ, როდესაც პაკისტანელი ქრისტიანი, რომელიც სამუშაოს ასრულებდა საკანალიზაციო კოლექტორში ჰოსპიტალიზირებული იქნა იმის გამო, რომ დაკარგა გონება შხამიანი გაზით მოწამვლის შემდეგ. სამმა ექიმმა უარი განაცხადა მის მიხედვაზე, მათ თქვენს, რომ სანამ მას გასინჯავდნენ, ის ჯერ უნდა გაერეცხათ. ოცდახუთმეტი წლის მუშა მოკვდა ჰოსპიტალში იმის გამო, რომ მას არანაირი სამედიცინო დახმარება არ აღმოუჩინეს.¹⁴

იურიდიული მომსახურება: დააპატიმრების შემთხვევაში, ბევრი ქრისტიანისთვის ძნელია მიიღოს იურიდიული დახმარება. ის ადვოკატები, რომლებიც მოისურვებენ დაეხმარონ ამ ქრისტიანებს თავადვე ხდებიან დაშინების, ზეწოლისა და დევნის ობიექტები. *Morning Star News*-მა შეგვატყობინა ეს სამწუხარო ამბავი პაკისტანიდან:

ღარიბი ქრისტიანები პაკისტანში ჩვეულებისამებრ პოლიციელების სამიზნეები ხდებიან, რომლებიც მათ ფულს სძალავენ ცრუ ბრალდებების გამო. გასულ კვირას ერთ-ერთი ასეთი შემთხვევა 24 წლის ქრისტიანისათვის სიკვდილით დამთავრდა, თქვეს ნათესავებმა.

დასაშვებია და შორს არ დგას რეალობიდან, რომ ის ქრისტიანები, რომლებსაც არა აქვთ საკმარისი იურიდიული რესურსები შეიძლება გახდნენ უკანონობის მსხვერპლნი ამ 96 პროცენტით მუსლიმურ ქვეყანაში. 29 მაისს პოლიციის ოფიცრებმა მოკლეს ვაგას მასიჰი,

¹⁴ ასიფ აქილი, „კანალიზაციის მუშა პაკისტანში მოკვდა, მას შემდეგ რაც სამმა ექიმმა უარი განაცხადა შეხებოდა მას,“ *World Watch Monitor*, June 5, 2017 <tinyurl.com/ybrentsl>.

როდესაც ბიძამისმა უარი თქვა მათ მოთხოვნაზე გადაეხადა ფული, როცა ისინი დაიმუქრნენ წაეყენებინათ მისთვის ცრუ ბრალდება, თქვეს ნათესავებმა. ახლა პოლიცია ზეწოლას ახდენს ოჯახზე, რომ მათ შეწყვიტონ მკვლელობის საქმე, ამბობენ ისინი.¹⁵

მსგავსი ამბები წარმოაჩენს იმ მდგომარეობას, რომელსაც ხვდებიან ქრისტიანები მტრულ გარემოში. რამდენიმე შემთხვევაში, ის ადვოკატები, რომლებმაც ქრისტიანებს იურიდიული დახმარება აღმოუჩინეს, თავადაც და მათი ოჯახებიც თავდასხმის სამიზნეები გახდნენ.

დასაფლავება: ზოგიერთ ქვეყნებში, ქრისტიანებს უარს ეუბნებიან, რომ თავიანთი მიცვალებულების საერთო სასაფლაოებზე დამარხონ. კანადის წამებულთა ხმამ შეგვატყობინა ერთი ინციდენტის შესახებ, რომელიც მაგალითია იმ დისკრიმინაციისა, რომელსაც ქრისტიანები აწყდებიან შრი ლანკაში:

2015 წლის 16 ოქტომბერს, დაახლოებით 300-მდე სოფლის მცხოვრებთაგან შემდგარმა ბრბომ, შრი ლანკის ერთ-ერთ შორეულ რეგიონში, ხელი შეუშალა ქრისტიანულ ოჯახს განეხორციელებინა დასაფლავების ცერემონიალი საერთო სასაფლაოზე. მათ განაცხადეს, რომ ეს ცერემონიალი გაიმართებოდა მხოლოდ ინდუისტური წესების მიხედვით. როცა ქრისტიანებმა ვერ შეძლეს მიცვალებულის დამარხვა საერთო სასაფლაოზე, ზუცესმა სცადა დასაფლავება ეკლესიის მიწაზე ჩაეტარებინა. ბრბო ძალით შეიჭრა ეკლესიის კუთვნილ მიწაზე. მათ დაანგრეს ღობე და ცეცხლი წაუკიდეს ორ მოტოციკლს, რომლებიც იქვე იდგა. მას შემდეგ, რაც პოლიციამ ბრძანება მიიღო მაგისტრატურული სასამართლოდან, ოჯახი აიძულეს

¹⁵ „პაკისტანის პოლიციამ მოკლა ახალგაზრდა ქრისტიანი კაცი რეიდის დროს, ნათესავების მონაყოლი,“ *Morning Star News*, June 8, 2018 <tinyurl.com/yab8fpox>.

მიცვალეული წაელთ სოფლიდან 23 კილომეტრზე
მდებარე სასაფლაოზე დასამარხად.¹⁶

არის სხვა შეტყობინებებიც, რომლებშიც ნათქვამია, რომ ქრისტიანის სხეული ამოთხარეს დასაფლავების შემდეგ, და მგლოვიარეოჯახი აიძულეს სხვა გზები გამოენახა იმისათვის, რომ თავისი გარდაცვლილი ხელახლა დაესაფლავებინა. ამგვარი სახის დისკრიმინაცია შეიძლება ფიზიკურ ზიანს არ აყენებს ადამიანს, მაგრამ აყენებს მას მტანჯველ ემოციონალურ დარტყმას.

დახმარება: სტიქიური უბედურებების დროს, როგორებიცაა: შიმშილი, წყალდიდობა, ცუნამი ანდა მიწისძვრა, ქრისტიანები ხშირად დარჩენილან იმ უცხოური დახმარების მიღების გარეშე, რომელიც განაწილებისათვის თემის წინამძღოლების ხელში აღმოჩენილა. როგორც წესი ისინი უარს ეუბნებიან ქრისტიანებს მისცენ რაიმე ამ დახმარებიდან. ქრისტიანების კუთვნილი ეკლესიები, სახლები, ანდა ბიზნესები ხშირად დარჩენილა სათანადო ყურადღების გარეშე, მაშინ როდესაც მათ გადაუდებელი შეკეთება ან რეკონსტრუქცია სჭირდებოდათ.

CBN News-მა შეგვატყობინა, რომ 2017 წლის 24 მარტს, „ნიგერიელ ქრისტიანებს, რომლებიც გაურბოდნენ ისლამურ ტერორისტულ ჯგუფს ბოკო ჰარამის სახელწოდებით, უარი უთხეს საკვებისა და სხვა არსებითი პროდუქტების გადაცემაზე მათი რწმენის გამო.“¹⁷ ამავე შეტყობინებაში მოყვანილია თვითმხილველის მოწმობა იმის შესახებ, თუ რა მოხდა, როცა ქრისტიანები იძულებულები იყვნენ თავი შეეფარებინათ ლტოლვილთა ბანაკისთვის უსაფრთხოების ძიებაში: „გუებერნატორი ყველაფერს აკეთებდა მათ დასახმარებლად,

¹⁶ „ბრობო ხელს უშლის გარდაცვლილი ქრისტიანის დაკრძალვას,“ January 28, 2016 <vomcanada.com/lk-2016-01-28.htm>. Source: National Christian Evangelical Alliance of Sri Lanka.

¹⁷ „ქრისტიანები გაურბიან ისლამურ ტერორს; მათ უარი ეთქვათ საკვებზე ლტოლვილთა ბანაკებში, ნიგერია,“ CBN News, March 24, 2017 <tinyurl.com/y8fmkb5c>.

როდესაც ქრისტიანების გადაადგილება ხდებოდა 2014, 2015 წლებში, მაგრამ როდესაც ბანაკების ზედამხედველობა სხვა ორგანიზაციებს გადაეცათ, დაიწყო დისკრიმინაცია. ისინი აძლევენ ლტოლვილებს საკვებს, მაგრამ თუ თქვენ ქრისტიანი ხართ საკვებს არ მოგცემენ. ისინი ღიად გეტყვიან თქვენ, რომ დახმარება არ არის ქრისტიანებისათვის.“

მიუხედავადიმისა, დისკრიმინაციასპერსონალურისაფუძველი აქვს თუ თემური, ამ წიგნში მოყვანილი რამდენიმე მაგალითი ცხადად წარმოაჩენს, რომ დისკრიმინაცია დამაზიანებელია და რომ არსებობს განსხვავებული დაბრკოლებები და ხელისშემშლელი პირობები ქრისტიანებისთვის მსოფლიოს ბევრ ქვეყანასა და რეგიონში. ზემოთ, მე გელაპარაკეთ ხუცესზე, რომელსაც შევხვდი ბელორუსიაში. ეს ხუცესი იბრძოდა იმისათვის რომ მიეღო ოფიციალური რეგისტრაცია თავისი ეკლესიისთვის. მას შემდეგ რაც მიიღო დასტური იმაზე, რასაც ცდილობდა, შიშმა მოიცვა იმის გამო, რომ შეიძლება ახლა კიდევ უფრო მეტ დევნას შეხვედროდა იმის გამო, რომ უნდოდა თავისი ეკლესია ბიბლიური გზით ეტარებინა. ხუცესის შემდგომ მსახურებას შეეძლო დამატებითი სიძნელეები შეექმნა მისთვის პოლიციისა და იქ არსებული კანონდებლობის მხრიდან.

მას შემდეგ რაც მითხრა, თუ როგორ გააძევენ ის, ერთ-ერთი ჩინური სახლის ეკლესიის ხუცესმა, რომ გაბედულად ექადაგა სახარება, ბელარუს ხუცესს უკვე უკვირდა, რატომ იყო ასე შეშინებული. მანამიხსნა, რომ დევნა, რომელსაც ის წააწყდა თავის ქვეყანაში სხვა ქვეყნების ქრისტიანების დევნასთან შედარებით უმნიშვნელო იყო. დისკრიმინაცია, რომელსაც ხელისუფლება ანხორციელებდა ქრისტიანების მიმართ ბელორუსიაში ცხადია გამაღიზიანებელი იყო, მაგრამ არა სიცოცხლისათვის საფრთხის შემცველი. თავის შემთხვევაში, მას სწამდა, რომ მისი კათედრა იყო სახარების გასაცხადებლად და ბიბლიური ჭეშმარიტების საქადაგებლად, რასაც ცხადია შეეძლო შეექმნა პრობლემები, თუ ქადაგება ქვეყნის პრეზიდენტის წინააღმდეგ წამქეზებლობად შეფასდებოდა.

მრავალი ევანგელური და კათოლიკური ეკლესიები აწყდებიან დისკრიმინაციულ შეზღუდვებს იურიდიული მომსახურების მიღებისას, ქონების ქირავნობის ანდა მფლობელობის შემთხვევაში, ეკლესიების ოფიციალური რეგისტრაციისას, ასევე რელიგიური საქმიანობის დროს ეკლესიის გარეთ, როგორცაა ღია ევანგელიზმი. ქრისტიანი ხუცესები მოწმეები იყვნენ თავიანთი ეკლესიების იძულებითი დახურვისა და ჯარიმებისა, მოთხოვნათა დაუცველობის – გამო. თუმცა ბელორუსიის მართლმადიდებლური ეკლესია ფართოდ სარგებლობს იმ უფლებებითა და პრივილეგიებით, რომლებიც მთავრობისაგან აქვს მინიჭებული და რომლებიც არ გააჩნიათ სხვა რელიგიურ უმცირესობებს.

მიუხედავად იმისა, რომ შეიძლება ითქვას, რომ ამგვარი დისკრიმინაცია აშკარა დარღვევაა ეკლესიის უფლებებისა, ისევე როგორც კრებულის წევრთა უფლებებისა თავყანი სცენ თავისუფლად, ქრისტიანმა ხუცესებმა და წინამძღოლებმა განსაზღვრეს, რომ თავყანისცემისთვის ერთად შეკრება არ არის დამოკიდებული იმაზე, მისცემს თუ არა მათ სახელმწიფო თავისუფლებას გააკეთონ ეს. დისკრიმინაცია არ არის ხელისშემშლელი პირობა ქრისტიანებისათვის ბელორუსიაში, არამედ ტანჯვის გარკვეული ფორმაა, რომელსაც ისინი საკუთარი ნებით იტანენ სახარებისა და ქრისტეს ეკლესიის განვრცობის გულისათვის:

და მან დააყენა ერთნი მოციქულებად, მეორენი – წინასწარმეტყველებად, ზოგნი – მახარებლებად, ზოგნი – მწყემსებად და მოძღვრებად, რათა განამზადოს წმიდები მსახურების საქმისათვის, ქრისტეს სხეულის აღსაშენებლად, ვიდრე ყველანი მივალწევდეთ რწმენის ერთიანობას და ღმერთის ძის შეცნობას, სრულყოფილ ადამიანად გადაქცევას, ქრისტეს სისავსის ასაკის ზომას, რათა აღარ ვიყოთ ბავშვები, რომელთაც არეყვს და იტაცებს მოძღვრების ყველა ქარი, მოწოდებული ადამიანთა ცბიერებით, ცდუნების მზაკვრული ხელოვნებით, არამედ, ვილაპარაკოთ

ჭეშმარიტება სიყვარულით და ყველაფერში ვიზრდებოდეთ მის მიმართ, ვინც არის თავი — ქრისტე, ვისგანაც მთელი სხეული, შენაწევრებული და შემტკიცებული ყოველნაირი მაცოცხლებელი კავშირების საშუალებით, სხეულის თითოეული ასოს ზომიერად მოქმედებით იზრდება თავისი თავის აღსაშენებლად სიყვარულში. (ეფესელთა 4:11-16)

დისკრიმინაცია იესოს ცხოვრებაში

იესო არასოდეს გაურბოდა დევნას არამედ პირისპირ ხვდებოდა მას და ერთგული რჩებოდა თავისი მისიისა. მას დიდება მოჰქონდა მამისათვის, როდესაც დევნის შუაგულში იმყოფებოდა. დისკრიმინაცია კიდევ ერთი ფორმა იყო იმ წინააღმდეგობისა, რომელსაც იესო ხვდებოდა, მაგრამ ის არ აძლევდა მას უფლებას ხელი შეეშალა მისი მოწოდებისათვის.

ამისი მაგალითი შეიძლება ვიპოვოთ ლუკას სახარების 7:36-50 მუხლებში, სადაც აღწერილია, თუ როგორ სთხოვა ფარისეველმა, სახელად სიმონმა, იესოს მისულიყო მის სახლში სადილისთვის. ბიბლია არაფერს ამბობს იმაზე, რატომ მიიწვია სიმონმა იესო თავისთან სადილისთვის ანდა რა იყო მისი ნამდვილი მოტივი. ჩვენ კარგად ვიცით იმ დამოკიდებულების შესახებ, რომელიც რელიგიური წინამძღოლების ამ ჯგუფს ჰქონდა იესოს მიმართ, შეიძლება ვიფიქროთ, რომ მიწვევა კიდევ ერთი მცდელობა იყო იესოს დისკრედიტირებისათვის. შეიძლება სიმონი ფიქრობდა, რომ უფრო არაოფიციალურ, თავისუფალ გარემოში იესო მოადუნებდა ყურადღებას და იგი შეძლებდა მის დაჭერას შეცდომაში. ყოველ შემთხვევაში, ლუკა გვიყვება ჩვენ, რომ იესომ მიიღო მიწვევა და მივიდა ფარისეველის სახლში სადილად.

ყველაფერი ნორმალურად მიმდინარეობდა, სანამაცრემლებული ქალი არ შემოიჭრა ოთახში და არ დაეცა იესოს ფეხებთან. ვინ იყო

ეს ქალი, და რატომ ტიროდა ის? ყველა აკვირდებოდა ამ სცენას. ყველამ იცოდა, რომ ამ ქალს სკანდალური რეპუტაცია ჰქონდა. იგი ეს-ესაა შემოვიდა სიმონის სახლში დაუბატიყებლად, მივიდა იესოსთან, დაიხარა და თავისი ცრემლებით უსველებდა, შემდეგ კი თმებით უმშრალებდა და უკოცნიდა ფეხებს. მერე მან აიღო თან მოტანილი ძვირფასი ნელსაცხებლით სავსე ჭურჭელი და ნელსაცხებელს ფეხებზე სცხებდა იესოს.

არ ჩანდა, რომ იესო რაღაცნაირად შეცბუნებული იყო იმით, რაც ხდებოდა, რასაც ვერ ვიტყვოდით სიმონზე, მანპინძელზე. მას არც დაუძალია თავისი აღშფოთება. როდესაც ამ ამბავს კკითხულობთ ნათელი ხდება, რომ სიმონი არა მხოლოდ იმით იყო შეურაცხყოფილი, რომ ეს ცუდი რეპუტაციის მქონე ქალი იმყოფებოდა მის სახლში, არამედ იმითაც, რომ იესომ მიიღო ის და ნება მისცა მას შეხებოდა. „ეს რომ წინასწარმეტყველი იყოს,“ ბურტყუნებდა სიმონი, „შეიტყობდა, ვინ და როგორი ქალი ეხება მას, რადგან ცოდვილია ეს ქალი.“

იესომ იცოდა, რაც ხდებოდა სიმონის გულში, დაელაპარაკა მას და მოუყვა ასეთი ამბავი.

მევახშეს ჰქონდა ორი ანგარიში. მას სურდა მათი დახურვა და მევალებებისგან სესხის დაბრუნება. ერთს სოლიდური ვალი ჰქონდა, მეორეს კი ბევრი არაფერი. მევახშე დაუკავშირდა მათ და სთხოვა ვალის დაბრუნება. ორივემ თქვა, რომ არ შეეძლოთ ვალის დაბრუნება. შემდეგ ამ კაცმა წარმოუდგენელი რამ გააკეთა: მან ორივეს აპატიო ვალი და გაათავისუფლა ისინი.

მიიპყრო რა სიმონის ყურადღება, იესომ ჰკითხა მას, „ახლა მითხარი, რომელს უფრო მეტად ეყვარება იგი?“

სიმონმა უპასუხა, „მე ვფიქრობ, რომელსაც მეტი აპატიო.“

„სწორად განსაჯე,“ დაუდასტურა იესომ. შემდეგ მიუთითა ქალზე, განაგრძო სიმონთან ლაპარაკი და თქვა: როგორ გამოასწორა მან (ქალმა) ის აშკარა დისკრიმინაცია, რომელიც სიმონმა გამოიჩინა იესოს მიმართ, როდესაც მიიპატიჟა სახლში. მან არ მიაგო მას სათანადო პატივი, როგორც სტუმარს. ასეთი სტუმრისთვის ფეხები უნდა დაებანათ, მისალმების ნიშნად

მისთვის უნდა ეკოცნათ და ზეთი უნდა ეცხოთ მისთვის. სიმონის სახლში შესულ ყველა სტუმარს წესისამებრ ამგვარად შეხვდებოდნენ, თუმცა იესოს არ დახვდრიან ასე. იესოს იმგვარად მოეპყრნენ, როგორც ხალხი ეპყრობოდა ამ ცუდი რეპუტაციის მქონე ქალს და სწორედ ამ ქალმა, თავისი მხრიდან, მიაგო მას სათანადო პატივი.

შეიძლება იყოს ისე, რომ დისკრიმინაციის გულში სიყვარულის ნაკლებობა იდოს? სიმონი შენიღბული იყო თავისი სიძარტლით, როგორც ფარისეველი და ამიტომაც ბევრი არაფრის მოძიება შეეძლო იმისათვის, რომ პატიება ეთხოვა. ფარისეველის მისეული სტატუსი და მისი მხრიდან მოსეს რჯულის (ვითომდა) დაცვა გახლდათ სიძარტლის მისი საქმეები. მისგან განსხვავებით კი, ეს ქალი აღიარებდა თავის უღირსობას და იმას, რომ სჭირდებოდა მიტევება, ამიტომაც მივიდა მასთან ვისაც ჰქონდა მიტევებისა და აღდგენის ხელმწიფება.

სიმონი აკვირდებოდა ამ ყოველივეს, მაგრამ მის გულს სრულად გამოეპარა ის, რაც ხდებოდა იქ. ეს იმიტომ, რომ მას არ ჰქონდა იესოს პატივისცემა. მისი მხრიდან იესოს დისკრიმინაცია (უპატივცემულობა) მკაფიო მაჩვენებელი იყო იმისა, რომ იესო სინამდვილეში არ ყოფილა გულითადად მიპატიჟებული და მიღებული მის სახლში. ასე რომ, როდესაც სადილი დასრულდა, ორი ადამიანი გავიდა იქიდან – ერთის გული კვლავ ცივი და მკვდარი იყო, როგორც ადრე, ხოლო მეორის გული გამთბარი და გამოცოცხლებული იმ უპირობო სიყვარულის გამო, რომელიც მან იხილა.

ამიტის ამბავი გრძელდება

ამიტი გაოცებული იყო იმ პასუხით, რომელიც მან მიიღო სოფლის ხელმძღვანელებისგან. იქნებ სწორად ვერ გაიგონა? „ერთი წუთით,“ თქვა მან, გაოგნებულმა. „რატომ მექცევით ასე? განა პირველთაგანი არ ვიყავი, ვინც ცდილობდა ჩამოქცეულ

სახლებში მოყოლილი ადამიანების პოვნას? განა ჩემი ცოლი არ უვლიდა დაზიანებულ ადამიანებს? რატომ უარყოფთ ჩემს უბრალო თხოვნას? თქვენ დასტურს იძლევიტ სხვა საამქროებისა და ატელიების აღდგენაზე; რატომ არ გინდათ, რომ ჩემიც აღდგეს?“

„ამიტ, შენ უკვე აღარა ხარ ჩვენი ნაწილი,“ უპასუხეს სოფლის ხელმძღვანელებმა. „ეს არ არის ჩვენი ბრაღი, შენი ბრაღია. შენ გადაწყვიტე ჩვენი მიტოვება და შეუერთდი ამ უცხო ახალ რელიგიას. ჩვენ არ გვითხოვია შენთვის ამისი გაკეთება. ჩვენ გითხოვდით არ გაგეკეთებინა ეს. არ გახსოვს? და შენ მაინც არ მოგვისმინე.“

„მაგრამ...“ შეეხვეწა მათ ამიტ, „ეს ხომ ჭეშმარიტებაა. როგორ შეუძლია ადამიანს ზურგი აქციოს იმას, რაც ნახა, რომ ჭეშმარიტებაა?“

„ხედავ,“ უპასუხა ერთ-ერთმა, „შენ ისევ შეურაცხვეყოფ შენი სიტყვებითა და რწმენით. თუ გინდა ჩვენი დახმარება მიიღო, უნდა უარყო ეს იესო აქვე და ახლავე და დაუბრუნდე იმ რელიგიას, რომელშიც დაიბადე. დაგვიბრუნდი ამიტ, და ისარგებლე თემის დახმარებით. შენ აქ და ჩვენს თემში დაიბადე. დაგვიბრუნდი, და ჩვენ დაგეხმარებით რომ კიდევ უფრო უკეთესი საპარიკმახერო გქონდეს, ვიდრე ადრე გქონდა.“

ამიტს გაახსენდა ის ქადაგება, რომელიც ხუცესმა ჯოშუამ იქადაგა იესოზე, როდესაც ის უდაბნოში იქნა გაყვანილი ორმოცი დღის მანძილზე, და სადაც ის ეშმაკისგან იცდებოდა. როდესაც უსმენდა, ამიტ გაოცებული იყო, როგორი შეიძლება ყოფილიყო ასეთი შიმშილი და შემდეგ პურის შეთავაზება თაყვანისცემის ნაცვლად. შეეძლო მასაც ასეთი ძლიერი ყოფილიყო? და აი, ის აქ არის, დგას საკუთარი ცდუნების წინაშე. უარყო ქრისტე, რის სანაცვლოდ? შენობისთვის? არსებობის საშუალებებისთვის? იმ ღვთაებების თაყვანისცემა, რომლებსაც ადრე იცნობდა, ვერ უშველის მას, ისინი ვერ დაიხსნიან და ვერ უზრუნველყოფენ მის მომავალს?

„მე არ შემიძლია იმისი გაკეთება, რასაც მოხოვთ,“ უპასუხა ამიტმა. შემდეგ გაახსენდა ევა და რაფი და მტკიცედ განაცხადა,

„არა, მე არასოდეს ვუარყოფ ჩემს უფალსა და მხსნელს იესო ქრისტეს.“

„მაშინ, გაგვანებე თავი,“ უბასუხეს ხელმძღვანელებმა, „არც ჩვენ შეგვიძლია შენი დახმარება.“

ცოტათი უფრო ღრმად

იესოსათვის უცხო არ იყო დისკრიმინაცია. წერილში, ჩვენ ვხედავთ იმ წინააღმდეგობას, რომელსაც ჩვენი უფალი ხვდებოდა. ვხედავთ იმასაც, რომ იგი არასოდეს დანებებულა და დაშინებულა დევნისაგან, რაც მას მორჩილებისაკენ მიმართავდა. თუ ჩვენ მისი მიმდევრები ვართ, მისმა მაგალითმა უნდა გავგვამხნევოს, რომ აღვასრულოთ ჩვენი მისია, რისი აღსრულებისკენაც მან მოგვიწოდა. თუმცა, ჩვენ ისიც გვესმის რომ ამ მისიას წინააღმდეგობა ხვდება, ამიტომ თუ დავეკარგავთ ჩვენს პერსპექტივას ამ რაღაცეების გამო, შეიძლება სულ ადვილად ჩავვარდეთ საფრთხეში ანდა მარცხი განვიცადოთ ჩვენს მოწოდებაში.

პოლ ჰათავეი, *Asia Harvest*-ს აღმასრულებელი დირექტორი, ამბობს, „თუ ჩვენ დავემორჩილებით დაშინებას, ადვილია დავეკარგოთ მომავლის სწორი ხედვა, რასაც საბოლოო ჯამში შეიძლება მოჰყვეს ის, რომ უფალმა გამოგვაცალკევოს თავისი მსახურებისაგან.“¹⁸

იესომ უთხრა თავის მოწაფეებს, რომ დევნა ნაწილი იქნება მათი ცხოვრებისა, თუ ისინი გაჰყვებიან მას. შემდეგ განაგრძო და თქვა:

„ყველას, ვინც მე მაღიარებს ადამიანთა წინაშე, მეც ვაღიარებ ჩემი ზეციერი მამის წინაშე. ხოლო ვინც უარმყოფს მე ადამიანთა წინაშე, მას მეც უარვეყოფ ჩემი ზეციერი მამის წინაშე.“ (მათე 10:32, 33)

¹⁸ პოლ ჰათავეი, *აზიური მოსავალი*, *An Asian Harvest* (Oxford, UK & Grand Rapids, MI: Monarch Books, 2017), 162.

ეს სამწუხარო სიტყვებია, ის სიტყვებია, რომლებზეც ღირს დაფიქრება. როდესაც ჩვენ ველით დისკრიმინაციას, რომელიც შეიძლება შეგვხვდეს, როცა მივყვებით ქრისტეს, ჩვენ მხედველობიდან არ უნდა გავუშვათ ის ფაქტი, რომ იგი არასოდეს მიგვატოვებს და უარგვეყოფს ჩვენ:

ამაზე რაღა ვთქვათ? თუ ღმერთი ჩვენსკენ არის, ვის შეუძლია იყოს ჩვენს წინააღმდეგ? ის, ვინც თავისი საკუთარი ძე არ დაინდო, არამედ გასწირა ჩვენთვის, ყველასათვის, განა მასთანერთადყოველივესარმოვემადლებს? ვინგაამტყუნებს ღმერთის რჩეულთ? ღმერთია გამამართლებელი; ვიღამ უნდა დასდოს მსჯავრი? ქრისტე იესო, რომელიც მოკვდა და კიდევ აღდგა მკვდრეთით, ღმერთის მარჯვნივ არის და შუამდგომლობს ჩვენთვის. რა ჩამოგვაშორებს ქრისტეს სიყვარულს: ჭირი თუ შევიწროება, დევნა თუ შიმშილი, სიშიშველე თუ საფრთხე, თუ მახვილი? როგორც წერია:

„რადგან შენს გამო გვხოცავენ ყოველდღე, დასაკლავ ცხვრებად ვართ შერაცხილნი.“

მაგრამ ყოველივე ამას ვძლევეთ ჩვენი მოყვარულის მეშვეობით. და მწამს, რომ ვერც სიკვდილი და ვერც სიცოცხლე, ვერც ანგელოზები და ვერც მთავრობანი, ვერც ძაღნი, ვერც აწმყო და ვერც მყოფადი, ვერც სიმაღლე და ვერც სიღრმე, ვერც ვერაფერი სხვა მთელს ქმნილებაში ვერ შეძლებს ჩვენს ჩამოშორებას ღმერთის სიყვარულისაგან ჩვენს უფალ ქრისტე იესოში. (რომაელთა 8:31-39)

მიუხედავად იმისა, რომ მოციქული პავლე არ ახსენებს დისკრიმინაციას ზემოთ მოყვანილ მუხლებში, მაგრამ თუ ეს იქნება ფასი, რომლის გადახდაც ჩვენ მოგვიწევს, შეგვიძლია დარწმუნებულები ვიყოთ, რომ ქრისტეს სიყვარული დაგვეხმარება მის გადალახვაში.

გამოყენება

ჩვენ უკვე ვნახეთ, რომ მომზადება არსებითია დევნის გადატანისა და მასში ზრდისათვის და ამიტომაც, წვრთნა ამისათვის, ნაწილი უნდა იყოს ჩვენი სამოწაფეო პროცესისა — მიუხედავად იმისა, რა ხანია, რაც უკვე ხართ ქრისტიანი.

როდესაც კითხულობთ ბიბლიას, ყურადღება მიაქციეთ როგორ უპირისპირდებოდნენ ღვთის შვილები დისკრიმინაციას. იპოვეთ ამბავი, რომელიც წარმოქმნის თქვენში ღრმა, ძლიერ აზრს და გამოიკვლიეთ მისი დეტალები. რა არის ამ ამბის ფონი, რომელსაც მივყევართ დისკრიმინაციისაკენ? ვინ არის ჩართული? რა საკითხი დგას? სად ხდება ეს ამბავი? როდის ხდება? როგორ მთავრდება ამბავი? კიდევ უფრო მნიშვნელოვანი, რას აცხადებს ღმერთი თავისი ხასიათის შესახებ ამ ამბის მეშვეობით? როგორ გაძლიერებთ ეს ამბავი იმისათვის, რომ შეხვდეთ დისკრიმინაციას, რომელიც შეიძლება შეგხვდეთ ცხოვრებაში თქვენი რწმენის გამო?

რჩევა: წაიკითხეთ ლუკას 7:36-50 მუხლები და ყურადღება მიაქციეთ შემდეგს: როგორ უმკლავდება იესო დისკრიმინატორს. დააკვირდით, იგი დიდ ყურადღებას არ აქცევს იმას, რომ მას სათანადოდ არ ექცევიან, არც იმას მოითხოვს, რომ სიმონმა სათანადო პატივი მიაგოს მას, როგორც ეს სხვა სტუმრებთან გააკეთა მან. ახლა იმაზე იფიქრეთ, როგორ გამოიყენებთ თქვენ იმ დისკრიმინაციას, რომელსაც შეიძლება შეხვდეთ თქვენი რწმენის გამო, როგორც საშუალებას იმისათვის, რომ სახარებას წარმატება მოუტანოთ.

თავი მეხუთე

ცილისწამება გზაზე

გქონდეთ კეთილი სინდისი, რათა, რისთვისაც
გაძაგებენ, როგორც ბოროტმოქმედებს, იმაში
შერცხვნენ თქვენი ქრისტესმიერი კეთილი ქცევის
შეურაცხყოფელნი.

— 1 პეტრე 3:16

„ვინ აღმართავს და დაიცავს ჩემს უფლებას,
ვინ დამიცავს მრავალრიცხოვანი მტრებისგან?
როდესაც მიწა და ჯოჯოხეთი ამძიმებენ
ჩემს მდგომარეობას,
და იზრდება ჩემი შფოთი და წუხილი!
ღმერთო, მიშველე, რომ არ დავეცე, ვიძახი!
შენი რჯულია ჩემი თავშესაფარი
შენმა წყალობამ, რომელიც სულ არის ჩემთან,
უნდა მატაროს მე სიცოცხლის გზაზე.“

— ისააკ ვოტსი, ვინ აღმართავს და დაიცავს
ჩემს უფლებას

მიწისძვრისგან გამოწვეული ზიანი კვლავ დიდხანს დარჩა, მას შემდეგ, რაც მისმა დამანგრეველმა ძალამ მიწასთან გაასწორა მრავალი დასახლებული პუნქტი რეგიონში. უცხოური დახმარება სწრაფად მოვიდა, და აღშენების პროცესიც ნორმალურად მიმდინარეობდა. საკვები, წყალი და ღრობებითი თავშესაფრებიც გადაეცათ ადამიანებს. ორგანიზებული იქნა

ასევე დაფინანსებაც, რათა არ შეწყვეტილიყო დაწყებული საქმე მანამდე, სანამ ადამიანთა სახლები და არსებობის საშუალებები არ აღდგებოდა. დაზიანებულ ადამიანებზეც კარგად იზრუნეს, ხოლო იმ ოჯახებს, რომლებმაც ახლობელი ადამიანები დაკარგეს, გადაეცათ გარკვეული კომპენსაცია, რათა გამკლავებოდნენ თავიანთ დანაკარგს. უცხოური დახმარების დონე გასაკვირველი იყო და ადამიანებს იმდენად დაეხმარა, რომ ისინი ამას ვერასოდეს წარმოიდგენდნენ.

ამეველაფრის მიუხედავად, ამიტის სოფლის ხელმძღვანელები განერვიულებულები იყვნენ და შეიკრიბნენ, რათა ემსჯელათ, რატომ დაატყდათ თავს ასეთი უბედურება მათ. და თუმცა ისინი მაღლიერები იყვნენ იმ დახმარებისათვის, რომელიც მიიღეს, მათ ნამდვილად აწუხებდათ ის საკითხი, თუ რატომ გამოუგზავნეს ღმერთებმა ამგვარი ნგრევა. *რის თქმას ცდილობდნენ ისინი? ვინ გაანაწყენა ისინი? როგორ შეიძლებოდა მათი დამშვიდება, რათა მათი კეთილგანწყობა კვლავ დაბრუნებოდა სოფელს? როდესაც სოფლის ხელმძღვანელები შეხვდნენ ერთმანეთს, რათა ემსჯელათ ამ საკითხებზე, ქრისტიანებიც შეიკრიბნენ, რათა მაღლობა გადაეხადათ ღმერთისთვის. მიუხედავად იმისა, რომ ყველა მათგანმა ვერ ისარგებლა უცხოეთიდან გამოგზავნილი დახმარებით, მას არ დაეიწყებია და არ მიუტოვებია ისინი.*

ერთხელ, შუადღისას, ევა ფიქრობდა ამ ყოველივეზე და აპირებდა ამარას მონახულებას, რომლის სახლიც მათი სოფლის მეორე მხარეს იყო. ევას სიამოვნებდა ამარას მონახულება. შეიძლება ითქვას, რომ იგი მისი უფროსი და გახდა. რაფი წინ გარბოდა, მაგრამ მოკლე მანძილის შემდეგ უკან მობრუნდა და მოთმინებით დაელოდა დედას, რომ დასწეოდა მას. მისი სახის გამომეტყველება ევას ყოველთვის ახარებდა. *რა ძალიან ჰგავს მამას. ის მშვიდია, კეთილი და ამავე დროს მტკიცეა იმაში, რომ დაეუფლოს თავის სამყაროს.* რაფი სწრაფად იზრდებოდა და ხარობდა თავის მეგობრებთან ერთად თამაშით. ევამ შეამჩნია, რომ ის არ იყო მორცხვი და გაუბედავი ბიჭი; ის ხშირად პირველი ესალმებოდა იმ ბავშვებს, რომლებსაც ჯერ არ შეხვედროდა,

გაეცნობოდა ხოლმე მათ და იწვევდა შეერთებოდნენ თამაშში. ევა ამაყობდა თავისი პატარა ბიჭით და მუდამ ლოცულობდა იმისათვის, რომ როცა გაიზრდებოდა ყვარებოდა უფალი და ერთგულად ემსახურა მისთვის.

ევა ამარას სახლში ზუსტად იმ დროს მივიდა, როცა ელოდნენ და ჩაიც მზად ჰქონდა დასასხმელად. რაფიმ დაინახა ამარას ბიჭი, ამირი, და მათ მაშინვე დაიწყეს ბურთის თამაში. ჩანდა, რომ ისინი თამაშით საკმაო ხანს იქნებოდნენ დაკავებულნი. ამარა გადაეხვია ევას და წაიყვანა ის ძველი ხის სკამისკენ, რომელიც საფარის ქვეშ იდგა. დაასხა ჩაი და მიართვა გემრიელი ტკბილეულიც, შემდეგ კი თავადაც დაჯდა. ისინი ერთმანეთს ეკლესიაში შეხვდნენ. ამარა ევაზე ხუთი წლით უფროსი იყო და ამირის გარდა ორი ბიჭი კიდევ ჰყავდა. რაფის ტოლი ამირი, დედასთან ერთად იყო სახლში, ხოლო უფროსი ბიჭები მამასთან ერთად მუშაობდნენ მინდორში.

ჩვეულებრივი მისალმებისა და მოკითხვების შემდეგ, ამარამ ჰკითხა ევას, „როგორ არის ამიტი, მას შემდეგ რაც უარყოფილ იქნა მისი თხოვნა სადალაქოს აღდგენის თაობაზე? ალბათ ძნელია მისთვის ამგვარი დამოკიდებულების ატანა სოფლის ხელმძღვანელების მხრიდან.“

ევამ დაფიქრებულმა დაუქნია თავი, მისი სახე აირეკლავდა იმ ტკივილს, რომელსაც განიცდიდა, როდესაც უყურებდა თავისი ქმრის ტანჯვას ამგვარი დამცირების გამო. „ჰო, იგი იმედგაცრუებული და შეურაცხყოფილი დარჩა უზუცესების მხრიდან ასეთი მოპყრობის გამო. მაგრამ, ამარა, ამიტი შეიცვალა იმ დღიდან, რაც ის ქრისტიანი გახდა. ძველი ამიტი გაცოფდებოდა და არ მოისვენებდა მანამდე, სანამ არ მიიღებდა იმას, რაც მიაჩნდა, რომ ეკუთვნოდა. ახლა, იმისდა მიუხედავად, რომ შეურაცხყოფილი დარჩა, დაბრუნდა სახლში იმ შეხვედრიდან და თქვა, რომ ლოცვა გვჭირდებოდა. თუმცა ჩვენი სოფლის უზუცესებს აქვთ იმისი ძალაუფლება, რომ წაგართვან დახმარება, ჩვენი ღმერთი ყოვლისშემძლეა. ჩვენ ვილოცეთ, ამარა, და ახლა ვილოდებით.“

„და უპასუხა ღმერთმა თქვენს ლოცვებს?“ იკითხა ამარამ.

„ჰო, უპასუხა,“ თქვა ღიმილმორეულმა ევამ. შემდეგ შეჩერდა, გული აუჩუყდა, როდესაც გაახსენდა, როგორ იზრუნა ღმერთმა მათზე ისეთი სიტუაციის დროს, რომელიც ერთის შეხედვით უიმედო ჩანდა. ემოციის გავლის შემდეგ, ევამ განაგრძო. „ხუცესი ჯოშუა მოვიდა ამიტთან ჩვენი ლოცვიდან ორი კვირის გავლის შემდეგ და უთხრა შემდეგი: 'მე გავიგე, რომ მისიონერები ეხმარებიან იმ ქრისტიანებს, რომლებსაც სჭირდებათ დახმარება შენობის აღდგენაში. ხუცესმა ჯოშუამ თქვა, რომ ისინი იმიტომ ახერხებენ დახმარებას, რომ შორეულ ქვეყნებში მცხოვრებმა ქრისტიანებმა შეიტყვეს იმის შესახებ, თუ როგორ უთხრეს უარი ადგილობრივებმა დახმარების გაწევაზე, მიწისძვრის შემდეგ რთულ მდგომარეობაში ჩავარდნილ ქრისტიანებს. მათ გამოგზავნეს ფული ჩვენი დახმარებისათვის, ვინაიდან სწამთ, რომ ჩვენ ყველა ერთი ოჯახი ვართ და როდესაც ოჯახის ერთი ნაწილი იტანჯება, ყველა ვიტანჯებით.“ ევა კვლავ შეჩერდა, იგი მოწიწებამ მოიცვა, როცა გაიაზრა, თუ რა ლამაზი იყო ქრისტეს სხეული. „ამიტომ სახლში აღელვებული დაბრუნდა. ის აღტაცებული და გაკვირვებული იყო იმით, თუ როგორ იყენებდა ღმერთი ქრისტიანებს მსოფლიოს სხვა ნაწილებიდან, რათა დახმარებოდა მათ გასაჭირის ამ დროს!“

„ოჰ, ეს საოცარი! — შესძახა ამარამ. `ჩვენს ხალხს თითოც არ აუწყვია ჩვენს დასახმარებლად, თუმცა უცხოელი ძმები და დები მოვიდნენ ჩვენს მხარდასაჭერად.“

„სწორედ ასეა,“ თქვა ევამ. „ხუცესმა ჯოშუამ ადრეც თქვა ეს, გახსოვს? მან გვითხრა, რომ ბევრი ქრისტიანი ცხოვროს მთელ მსოფლიოში და რომ ისინი ჩვენი ძმები და დები არიან, ჩვენი ოჯახის წევრები. მიუხედავად იმისა, რომ ისინი შეიძლება არ ცხოვრობენ ჩვენნაირად და ძალიან შორს არიან ჩვენგან, მათ იციან ჩვენს შესახებ და ლოცულობენ ჩვენთვის.“

„ჰო, ახლა გამახსენდა, ევა, და ეს ძალიან გამამხნევებელია ჩვენთვის, რომ ჩვენ მსოფლიოში არსებული ამ დიდი ოჯახის ნაწილს წარმოვადგენთ — რომ არ ვართ მარტო. განა ოდესმე

წარმოვიდგენდით იმას, რომ ეს ხალხი მოვიდოდა და დაგვეხმარებოდა ამ ტანჯვაში?“ შეეყოვნდა ამარა. „და რა ხდება ამიტის საპარიკმახეროსთან დაკავშირებით? მიიღებს ის დახმარებას, რათა ხელახლა ააშენოს ნაგებობა და შეიძინოს თავისი იარაღები?“

ევამ თავი დაუქნია, და ცრემლები წამოუვიდა თვალებიდან. „ჰო, მისიონერები დაგვეხმარებიან,“ უპასუხა მან. „ამიტმა უთხრა ხუცეს ჯოშუას, რომ იგი გვემავს შესთავაზოს თემის უხუცესებს, რომ უფასოდ შეჭრის მათ თმას, როდესაც მისი სადალაქოს განახლება დასრულდება. მას სურს აჩვენოს სხვებს, რომ ქრისტიანებს უყვართ თავიანთი მეზობლები, მაშინაც კი, როდესაც ვერ იღებენ საპასუხო სიყვარულს.“

„მესმის,“ უპასუხა ამარამ, შემდეგ გაჩუმდა. ევა დააკვირდა მეგობარს, რომელიც ფიქრებში ჩაეფლო. ის არც არაფერს ამბობდა ამის შესახებ და არც ახმოვანებდა იმ შიშს, რომელიც მის სახეზე ირეკლებოდა.

„რა არის?“ ჰკითხა ევამ. „რაიმე არასწორად ვთქვი?“

„არა,“ უპასუხა ამარამ. „მე მხოლოდ ის მაწუხებს, რომ სწორედ ეს უხუცესები ლაპარაკობენ სიცრუეს ქრისტიანების შესახებ. ისინი ეუბნებიან ხალხს, რომ მიწისძვრა არის ღმერთების სასჯელი იმის გამო, რომ ქრისტიანები ცხოვრობენ სოფელში. იმისათვის, რომ ყველაფერი გააუარესონ, ისინი იმასაც კი ამბობენ, რომ ქრისტიანები წარმოადგენენ წყევლას – ვირუსს – ყველა უბედურების წყაროს თემში. მანამდე, სანამ ჩვენ ვიქნებით აქ, ამბობენ ისინი, ღმერთები არ იქნებიან კმაყოფილები.“

„ეს ხომ, სიგიჟეა!“ წამოიძახა ევამ. „მოკირებული ვარ იმით, რომ ისინი ასეთ საშინელ რამეებს ლაპარაკობენ ჩვენზე.“

ჰო, ეს სიგიჟეა. მაგრამ პრობლემა ის არის, რომ ხალხს სჯერა მათი,“ მიუგო ამარამ. „ჩემი ქმარი და ვაჟები გადავივლიდნენ ხოლმე მეზობლის კუთვნილ მიწაზე, რათა გადასულიყვნენ მეორე მინდორში, სადაც ისინი ახლა მუშაობენ. თუმცა, ახლა ამ მეზობლებმა, რომლებიც ჩვენი მეგობრები იყვნენ დიდი ხნის მანძილზე, უარი უთხრეს მათ საკუთარი მინდვრის გადაკვეთაზე,

იმ მიზეზით, რომ თუ ქრისტიანები ფეხს დაადგავენ მათ მიწას, ეს წყევლას მოიტანს. ამიტომ ჩემი ქმარი და შვილები ახლა უკან უნდა გამობრუნდნენ და შემოუარონ ამ მინდვრებს, ვინაიდან სხვებმაც იუარეს, რომ ჩემებმა გაიარონ მათ მინდვრებზე.“ ამარამ ხელი გააქნია და განაგრძო, „ახლა ისინი გაცილებით ადრე უნდა ადგნენ დილით და წავიდნენ მინდორზე, სანამ სხვები გაიღვიძებენ და უნდა დარჩნენ იქ უფრო დიდხანს, სანამ სხვები არ მორჩებიან მუშაობას, ვინაიდან ეშინიათ, რომ შეიძლება მათ თავს დაესხან უკან, სახლისკენ მომავალ გზაზე.“

ევა მდუმარედ იჯდა. იგი ფიქრობდა დევნის ამ ახალ ფორმაზე, რომელიც მოვიდა და ისიც აფიქრებდა, თუ როგორ იმოქმედებდა ეს ამიტზე და მის საქმიანობაზე.

ცილისწამება

*კეთილი სახელისა და რეპუტაციის შებღალვა;
ბოროტი ხმების დაყრა, დისკრედიტაცია*

ცილისწამებას გააჩნია განსხვავებული შემადგენელი ნაწილი, რომელიც არ არის დევნის სხვა ფორმებში: ეს არის ადამიანის რეპუტაციისა და სახელის შებღალვა. ცილისწამება არის სიცრუის წარმოდგენა სიმართლედ იმ განზრახვით, რომ დაანგრეოს ადამიანის რეპუტაცია და პატიოსნება. დევნის ამ ტიპს შეუძლია ადამიანს უფრო მეტად წაართვას მხნეობა, ვინაიდან მას მიზნად აქვს გაანადგუროს თავად პიროვნების არსი.

მეფე დავითმა იცოდა ცილისწამების მანკიერი ბუნება:

ღმერთო ჩემი დიდებისა, ნუ დადუმდები. რადგან პირი ბოროტისა და პირი მზაკვრისა გაიხსნა ჩემს წინააღმდეგ. მელაპარაკებიან ცბიერი ენით. სიძულვილის

სიტყვებით გარს შემომერთყენ და უმიზეზოდ მეომებიან.
(ფსალმუნი 108:2-3)

მაშინ როცა ადამიანებს შეუძლიათ მოემზადონ და გაუძლონ სხვადასხვა სახის სიძნელეებს, როგორ შეუძლია ადამიანს მოემზადოს ბოროტი ცილისწამებისათვის? ამ ტაქტიკას ადვილად შეუძლია შემუსროს ადამიანის საფარველი, ვინაიდან ცილისწამება სცილდება ჭოროსა და პირად აზრს. ცილისწამება წინასწარგანზრახული და ცბიერებით სავსე ქმედებაა და მისგან თავდაცვა ძალზე ძნელია, რადგან როგორც კი დეზინფორმაცია საჯარო ხდება, ზიანი, რომელიც ადგება ადამიანის რეპუტაციასა და ხასიათს ადამიანური თვალსაზრისიდან გამომდინარე ფაქტიურად გამოუსწორებელია.

ცილისწამებისგან მიყენებული ჭრილობა

ჯოზეფ ჰოლმა, ინგლისელმა ეპისკოპოსმა 1640 წლებში, თქვა, „ერთხელ დაზიანებული რეპუტაცია შეიძლება აღდგენილ იქნას, მაგრამ ქვეყნიერება ყოველთვის მიაპყრობს თვალს იმ ადგილს, სადაც ეს ჭრილობა იყო.“

სიცრუე, რომელიც საჯაროდ წარმოდგენილია, როგორც სინამდვილე, წარმოქმნის ეჭვის ტალღოვან ეფექტს, რომელიც ძლიერდება და მისი გაჩერება ძალიან ძნელია. მაშინაც კი, როდესაც სიცრუე გამოაშკარავებულია, გაურკვევლობა წარუშლელ კვალს სტოვებს მათზე. რომელთა მიმართაც იქნა განხორციელებული ეს ცილისწამება.

ნიკოლას კეროლი ცილისწამებისაგან გამოწვეული ზიანის ექსპერტია. სტატიაში, რომელიც მან გამოაქვეყნა *Huffington Post*-ში; ამ სტატიის სათაური იყო „ემოციონალური

კატასტროფისაკენ მიმავალი გზა,“ იგი დეტალურად აღწერს ცილისწამებასთან დაკავშირებულ დილემას:

თუ ერთმანეთს შევადარებთ რეალობასა და ცილისწამებას, რომელი მათგანია უფრო ტრამეული... შემთხვევით თუ გადაუარეთ თქვენი მეზობლის ძაღლს და მოკალით ის, თუ ტყუილად რომ დაგადანაშაულებენ, რომ გადაუარეთ თქვენი მეზობლის ძაღლს? მას შემდეგ, რაც 14 წლის მანძილზე ვესაუბრე ცილისწამების მსხვერპლებს, და ეს უდავოა: ტყუილუბრალოდ დადანაშაულება გაცილებით ტრამეულია. მეზობლის საყვარელი არსების შემთხვევით მოკვლა ცხადია ყველა ნორმალურ პიროვნებას დააღონებს, და ისინი ხანდახან გაიხსენებენ ამას წლების შემდეგაც კი. ან მეორე ვარიანტი, ნორმალური პიროვნება მაშინვე დაუძახებს ძაღლის პატრონს, ან თავადვე წაიყვანს ძაღლს ვეტერინარულ კლინიკაში... ხოლო დარჩენილი ამბავი ასეთი იქნება „...ამ ამბავმა ისინი ძალიან დააღონა... მათ ძალღი წაიყვანეს ვეტერინართან, მაგრამ უკვე ძალიან გვიან იყო.“

ხოლო ტყუილუბრალოდ დადანაშაულება ამაში შეიძლება მუდმივ ფსიქიკურ ტკივილად იქცეს, სტრესის ყოველდღიურ წყაროდ, როდესაც წაწყდებით მეზობლის ცივ მზერას, ან „ოჰ, ეს შენ ხარ ის...“ ვინმესგან, ვისაც ეს-ესაა შეხვდით და გაეცანით. როდესაც ამბავი ფიქტურია, არ არის ჩანაწერი იმის შესახებ, რომ თქვენ ძაღლი ვეტერინარულ კლინიკაში წაიყვანეთ, ვინაიდან ეს შემთხვევა არც მომხდარა. და იქ, სადაც არ არის დანაშაული, ალიბის ქონაც შეუძლებელია.¹⁹

უმეტესობას ჩვენგან შეუძლია მაღლიერი იყოს ბატონი კეროლის მიერ წარმოდგენილი სცენარისთვის იმის შესახებ,

¹⁹ ნიკოლას კეროლი, „სახელის გატეხა: ემოციონალური ნგრევისაკენ მიმავალი გზა,“ “Defamation of Character: The Road to Emotional Meltdown,” *Huffington Post*, March 22, 2016 <tinyurl.com/v6z7hql>.

თუ როგორ ადვილად შეიძლება ეჭვის ქვეშ დააყენო ვინმეს რეპუტაცია. მიუხედავად ამისა, თქვენ და მე შეგვიძლია გავლენა ვიქონიოთ ჩვენს რეპუტაციაზე, ის, რისი კონტროლიც არ შეგვიძლია არის ის, თუ როგორ აღგვიქვამენ სხვები. ჩვენი რეპუტაციის ხარისხი ეფუძნება იმას თუ რას მიიჩნევენ სხვები ჩვენს დადებით ან უარყოფით თვისებებად.

მაგალითად, ერთხელ მე ვმუშაობდი საბითუმო ვაჭრობის დიდი კომპანიის ერთ-ერთი დეპარტამენტის მენეჯერად. ერთ დღეს, მომიახლოვდა ვიღაც მეორე დეპარტამენტიდან და მკითხა, თუ იყო შესაძლებელი, რომ ის ჩემს დეპარტამენტში გადმოსულიყო. დეპარტამენტებში გადანაცვლება არ იყო უჩვეულო რამ, ამიტომაც ეს თავისთავად არ იყო გასაკვირი, თუმცა ის, რამაც მე შემაცბუნა, იყო მისი შესავალი სიტყვა. როდესაც ის მომიახლოვდა და მკითხა, თუ მქონდა ერთი წუთი მასთან სალაპარაკოდ, შემდეგ კი თქვა: „კარგა ხანია მსურდა თქვენთან ამაზე ლაპარაკი, და როგორც ჩანს დღეს კარგ ხასიათზე ხართ.“ როდესაც ვკითხე მას, თუ რას გულისხმობდა ამით, მე აღმოვაჩინე, რომ ბევრნი ჩვენს კომპანიაში ფიქრობდნენ, რომ უკარება ვიყავი, ვინაიდან ხშირად მიმოვდიოდი მათ შორის წარბმეჭმუხვნილი და ყველა ფიქრობდა, რომ ჩემთან ლაპარაკი არ იყო ადვილი საქმე.

ჩემი აზრით, აი, რაში იყო საქმე. როდესაც მე ვფიქრობდი პრობლემაზე, რომელსაც მოგვარება სჭირდებოდა, ან იყო სხვა მოსაგვარებელი საქმეებიც, ეს აირეკლებოდა ჩემს სახეზე და წარბმეჭმუხვნილი დავიარებოდი. იმ მომენტებში, ვჩქარობდი და ვერ ვპოულობდი დროს ადამიანებთან სამასლაათოდ. ამ მიზეზის გამო, მათ შორის ჩამოყალიბდა აზრი, რომ მე რეგულარულად ვიყავი ცუდ ხასიათზე და ჯობდა არ ეცადათ ჩემთან მოახლოება. ჩემს დეპარტამენტში მყოფები ალბათ ასე ისაუბრებდნენ, „ფლოიდი ცუდ ხასიათზეა? კარგი ერთი, ის ხომ ყოველთვის პირქუშია.“ ჩემდა უნებურად, მე გამომიმუშავდა პირქუში კაცის რეპუტაცია, იმ ადვილზე, სადაც ვმუშაობდი იმისდა მიუხედავად, რომ მე არ ვყოფილვარ ასეთი უკარება, როგორც ეს ჩანდა.

არსებობს დიდი სარგებლობა, რომელიც მოსდევს განსაკუთრებული რეპუტაციის ქონას და მეორეს მხრივ საშინელი შედეგები თუ შენი რეპუტაცია არ ვარგა. მაგალითად, ადამიანს, ვისაც კარგი სახელი აქვს, ფლობს პოტენციას მიიღოს გაცილებით მნიშვნელოვანი შესაძლებლობები, ვიდრე მას, ვისაც არა აქვს კარგი რეპუტაცია. ვინაიდან ადამიანებზე ძირითადად მათი რეპუტაციის მიხედვით მსჯელობენ, ადამიანის სახელი განაპირობებს მის ყოფას. მაგალითად, რეპუტაცია ხშირად გადამწყვეტი ფაქტორია მეგობრობისთვის, სამუშაოს შოვნისთვის, ნდობის მოპოვებისთვის, სარწმუნოებისთვის და ა. შ. ეს განხილვები, რომლებიც ძირითადად ეფუძნება ადამიანის რეპუტაციის ხარისხს, ხშირად მთავარია ცხოვრებაში წარმატების მიღწევისთვის. ამიტომაც გასაკვირი არ არის, რომ ადამიანებს აშინებთ ცილისწამება და ისინი იბრძოლებენ თავისი სახელის დაცვისათვის თავისი კოლეგებისა და საზოგადოების წინაშე.

ეკლესიის ცილისწამების შედეგები

იმ რეგიონებში, რომლებიც სახარების მიმართ მტრულად არიან განწყობილნი, ქრისტიანები ხშირად ხედავენ, რომ მათ სახელს ცილს სწამებენ, რის გამოც ისინი დამდგარი შედეგებით იტანჯებიან. ანტი-ქრისტიანული კამპანიები, სლოგანები და პროპაგანდა ის საშუალებებია, რომლებიც გამოიყენება იმისათვის, რომ ქრისტიანობა უარყოფითი კუთხით წარმოაჩინონ და დაანგრეონ ის დადებითი სახელი, რომელიც ქრისტიანებს აქვთ თავიანთ საცხოვრებელ ადგილებზე.

ამგვარი ცილისწამების შედეგებს შეიძლება დავაკვირდეთ იმ ქრისტიანების მაგალითზე, რომლებიც ადრეული ეკლესიის წევრები იყვნენ და იტანჯებოდნენ რომის იმპერიაში. საინტერესოა ავლნიშნოთ შემდეგი: მიუხედავად იმისა, რომ იყო დროები,

როდესაც რომაული მმართველობა იყო რეპრესიული, მათი ზოგადი მიდგომა სხვადასხვა კულტურების მიმართ იყო შეძმყნარებლური. რომის იმპერიაში დაცული იყო ადამიანის ფუნდამენტალური უფლებები, როგორებიცაა: უფლება განათლებაზე, შრომით მოწყობაზე, საცხოვრებელზე, უსაფრთხოებაზე, იურიდიულ მომსახურებაზე და რელიგიურ თავისუფლებაზე. ქრისტიანობა აბუჩად იყო აგდებული რომაელების მიერ, ისინი მას კულტად და უცხო ცრურწმენად მიიჩნევდნენ და ზოგადად უგულბებლყოფდნენ მანამდე, სანამ ქრისტიანობამ არ დაიწყო სწრაფი ზრდა და არ მიაღწია იმ ნიშნულს, რომლის იქითაც უკვე შეუძლებელი იყო მისი უგულბებლყოფა.

მორწმუნეები არ შერწყმიან რომაულ კულტურასა და იდენტობას. ისინი თავს იკავებდნენ იმ საერთო ადამ-წესებში მონაწილეობისაგან, რასაც რომის ყველა მოქალაქისგან მოელოდნენ. მაგალითად, ქრისტიანები უარს ამბობდნენ მონაწილეობა მიეღოთ წარმართულ დღესასწაულებში და თავს არიდებდნენ საიმპერატორო ჯარში მსახურებას. რომის პოლიცია მოითხოვდა, რომ თითოეულ მოქალაქეს საჯაროდ გამოეხატა პატივი იმპერატორის, როგორც ღვთაებრივი არსების, მიმართ. თუმცა, როდესაც ქრისტიანები მიჰყავდათ რომის ხელისუფლების წინაშე და ეუბნებოდნენ საკმეველი ეკმია კეისრისთვის და განეცხადებინა, “*Kaiser Kurios*” (კეისარია უფალი), მათი გაბედული და პირდაპირი პასუხი იყო, “*Christos Kurios*” (ქრისტეა უფალი). ამიტომაც საკუთარი რწმენის აღიარებისათვის ზიზღი ქრისტიანების მიმართ რომაელი იმპერატორების მხრიდან მოსალოდნელი იყო. რომაელები აღიარებდნენ მრავალრიცხოვან უფლებს, და მათ შორის ერთ-ერთი კეისარიც იყო, თუმცა ეკლესია აცხადებდა, რომ არსებობდა მხოლოდ ერთი უფალი, იესო ქრისტე, და რომ მისმა მიმდევრებმა უნდა აღიარონ მხოლოდ ერთი ჭეშმარიტი და უნივერსალური რწმენა. ქრისტიანობა ემუქრებოდა რომის იმპერიის საფუძვლებს, რომელიც ეყრდნობოდა საკუთარ რელიგიურ რწმენა-წარმოდგენებსა და პრაქტიკას,

ამიტომაც ქრისტიანული რელიგიის მიმართ შემწყნარებლობა შეუძლებელი ხდებოდა.

ამიტომაც იესოს მიმდევრები სახელმწიფოს და ღმერთების მტრებად აღიქმებოდნენ. შედეგად, ცილისმწამებლური ხმები ცირკულირებდა ქრისტიანებთან და მათ რელიგიურ პრაქტიკასთან დაკავშირებით. ერთ-ერთი ასეთი სკანდალური მოარული ხმა ამტკიცებდა, რომ ქრისტიანები კანიბალიზმით იყვნენ დაკავებულები ერთ-ერთ დღესასწაულზე, რომელიც დღეს ზიარების ანუ უფლის სერობის სახელით არის ცნობილი. ამბობდნენ იმასაც, რომ პერიოდულად გამეორებადი კატასტროფები მთელი იმპერიის ტერიტორიაზე იყო სასჯელი, რომელსაც გაბრაზებული ღმერთები უგზავნიდნენ ხალხს, ქრისტიანების არსებობისა და იესო ქრისტეს მიმართ მათი თაყვანისცემისთვის. ამ გზით, ამ მორწმუნეების რეპუტაციის შელახვაში რომის იმპერიის ბევრი მოქალაქე იღებდა მონაწილეობას.

ბევრმა დასავლეთში მცხოვრებმა ქრისტიანმა იცის იმ დევნის შესახებ, რომელსაც განიცდიდა ადრეული ეკლესია სხვადასხვა კეისრების დროს, რომლებიც მართავდნენ რომის იმპერიას, თუმცა მათ ბევრი არაფერი იციან იმ დევნის შესახებ, რომელიც დღესაც არსებობს. ქრისტიანების დევნა არ შეწყვეტილა რომის იმპერიის დაცემასთან ერთად, არამედ გრძელდებოდა და წითელი ხაზივით გასდევდა ეკლესიის ისტორიას ყველა თაობაში. ეს სიმართლეა დღესაც, ვინაიდან ქრისტიანთა დევნა ხდება აზიაში, ევრაზიაში, აფრიკაში და შუა აღმოსავლეთში, ასევე სამხრეთ და ჩრდილოეთ ამერიკის ერებში.

წამებულთა ხმის კანადის განყოფილება ქრისტიანთა დევნას აღწერს, როგორც იმ სიტუაციას, რომელშიც მორწმუნეები პერიოდულად, მუდმივად და სისტემატურად განიცდიან სერიოზულ და მძიმე ტანჯვას ან ადგებათ ზიანი; მათ ან წართმეული აქვთ (ან ემუქრებათ საფრთხე რომ წაერთმევათ) ადამიანის ფუნდამენტალური უფლებები, იმ განსხვავებულობის გამო, რომელიც გამომდინარეობს იქიდან, რომ მათ აქვთ

ქრისტეს რწმენა – ისეთი რამ, რის მიმართაც მღევნელი არ იქნება შემწყნარებელი.

იმისათვის, რომ განვასხვავოთ ქრისტიანების დევნა რელიგიური რეპრესიების სხვა ფორმებისგან, სასარგებლო იქნება ვიკითხოთ შემდეგი: „თუ პიროვნებას აქვს სხვა რელიგიური რწმენა-წარმოდგენები, ან შეიცვლის თავის რელიგიას და გადავა იმ რეგიონში მცხოვრები უმრავლესობის რელიგიაზე, გაუმჯობესდება მისი მდგომარეობა?“ თუ პასუხი დადებითია, მაშინ დევნის შესაძლებლობა რელიგიურ საფუძველზე სავარაუდო მოტივატორი ხდება.

კვლევა, რომელსაც ატარებენ ის კვლევის ჯგუფები, რომლებიც თვალყურს ადევნებენ რელიგიურ თავისუფლებას მიდიან დასკვნამდე, რომ ქრისტიანების დევნა რელიგიური თავისუფლების უდიდესი დარღვევაა თანამედროვე მსოფლიოში.²⁰ ადამიანის ძირითადი უფლებები, რომლებიც ამ დროს ირღვევა მოიცავს:

- განათლების უფლებას
- საკუთრების უფლებას
- ღირსებისა და პატივის უფლებას
- პიროვნების სიცოცხლის, თავისუფლებისა და უსაფრთხოების უფლებას
- რელიგიისა და რწმენა-წარმოდგენების უფლებას
- რელიგიის შეცვლის თავისუფლებას და ადამიანის რელიგიის ან რწმენა-წარმოდგენების წარმოჩენის უფლებას

²⁰ იმის გამო, რომ სხვადასხვა კვლევითი ჯგუფების მიერ შეგროვილი მონაცემები მეთოდების, დეფინიციების, ზემოქმედებისა და ინტერპრეტაციების შესახებ განსხვავდება, ციფრებიც ასევე იცვლება. ახლა მზადდება მეცნიერული ანგარიში, რომელშიც შედარებული და ინტერპრეტირებულია განსხვავებული მიდგომები და მათი შედეგები. ეს ანგარიში ადამიანებს დაენმარება გაიაზრონ შეგროვლი ციფრების ღიაპაზონი და გასცემს რეკომენდაციებს ამ მონაცემების გამოყენებისათვის.

მაგალითად, ბარნაბა, იატაკქვეშა სემინარიას უძღვება მიანმარში. მას შესანიშნავად ესმის რა შედეგები შეიძლება ჰქონდეს ქრისტიანის რეპუტაციაზე მიზანმიმართულ შეტევას. ინტერვიუში, რომელიც მან მისცა *Release International* (გურმბრანდტის მაგალითით შთაგონებული მსახურება, რომელიც დაფუძნებულია გაერთიანებულ სამეფოში), თანამშრომელს, ბარნაბამ თქვა, „ამ ქვეყანაში არსებობს გამონათქვამი: ‘თუ შენ ქრისტიანი ხარ და ხარ ჩინი (ერთ-ერთი მთავარი ეთნიკური ჯგუფი ბირმაში), თქვენ გაქვთ C ვირუსი.’ ქრისტიანობა არის ვირუსი, რომელიც უნდა ამოიძირკვოს.“²¹

მე მოსმენილი მაქვს მსგავსი მონათხრობები შრი ლანკელი ქრისტიანებისგან, რომლებისთვისაც ნაცნობია მსგავსი გამონათქვამი სინგაპურის (შრი ლანკაში მცხოვრები ხალხი) ბუდისტის უმრავლესობისაგან: „იყო შრი ლანკელი ნიშნავს იყო ბუდისტი.“ ეს გამონათქვამი ექსტენსიურად იყო გამოყენებული სხვადასხვა მედია საშუალებებისგან მთელი ქვეყნის მასშტაბით, რათა ქრისტიანობა აღქმული ყოფილიყო დასავლურ რელიგიად და დაკავშირებოდა კოლონიალიზმს. მინიშნება ცხადია, ისევე როგორც კოლონიალური უღელი მოიშორა შრი ლანკამ, ასევე უნდამოიშოროს ქრისტიანობაც. ამიტომ, თუ შენარ ხარ ბუდისტი, ესე იგი არ ხარ შრი ლანკელი; და როგორც ასეთი, არ ხარ ღირსი მიიღო ნამდვილი მოქალაქისათვის განკუთვნილი ბენეფიტები.

რეპუტაცია, ხასიათი და დამოკიდებულება ღმერთზე

რეპუტაცია, როგორც ეს არის წარმოჩენილი ამ მაგალითებში, არსებით როლს თამაშობს ადამიანის ვინაობისა და საზოგადოებაში მისი მდგომარეობისათვის. რა საკვანძოც

²¹ ენდი დაპერი, `C-Virus-ს გავრცელება ბირმაში,“ “Spreading the C-Virus in Burma,” *The Voice of the Martyrs*, June 2007, 3.

არ უნდა იყოს კარგი სახელი, კიდევ უფრო მეტი მნიშვნელობის მქონეა ხასიათი. ხასიათი არსებითად მოიცავს იმ თვისებებსა და მორალურ ძალას, რომელიც პიროვნებას ეკუთვნის. უფრო მნიშვნელოვანია ადამიანის ხასიათის განვითარებისათვის მუშაობა, ვინაიდან იგი ყურადღებას მიაპყრობს შინაგან თვისებებს, საპირისპიროდ გარეგნული ვარაუდებისა, რომლებიც სხვა ადამიანების მოსაზრებებით ყალიბდება.

აიღეთ ის მაგალითი, რომელიც მე მოვიყვანე იმ პიროვნების შესახებ, რომელსაც სურდა გადმოსულიყო ჩემს განყოფილებაში. ვინც ფიქრობდა რომ უკარება ვიყავი, რადგან მუდამ ისე ჩანდა, რომ არ ვიყავი ხასიათზე. ეს ის რეპუტაცია იყო, რომელიც დავიმსახურე იმ პერსონალისგან, რომლებიც ჩემს დეპარტამენტში არ მუშაობდნენ. ეს მანამდე გრძელდებოდა, სანამ ისინი არ გაესაუბრებოდნენ იმ ადამიანებს, რომლებიც ჩემი ხელმძღვანელობით მუშაობდნენ. ჩემი დეპარტამენტის თანამშრომლები ეუბნებოდნენ მათ, რომ მე პატიოსანი და მეგობრული ვიყავი; და ამას ამბობდნენ იმისდა მიუხედავად, რომ მათგან მოვითხოვდი ყოფილიყვნენ ძალიან კარგები თავიანთ საქმეში. თუმცა ამას ვაკეთებდი მას შემდეგ, რაც დავრწმუნდებოდი იმაში, რომ მათ ყველაფერი ჰქონდათ იმისათვის, რომ კარგად ეშრომათ. ისინი მოწმობდნენ ჩემი ხასიათის შესახებ, და ეს იყო სწორედ ის, რამაც აღძრა ის პიროვნება მოსულიყო და ეთხოვა სამუშაო ჩემს დეპარტამენტში. ხასიათი ქმნის რეპუტაციას.

ჯონ ვუდენი, კალათბურთის ცნობილი ამერიკელი მწვრთნელი, შეაგონებდა მოთამაშეებს, რომ „უფრო მეტად ეზრუნათ ხასიათის ჩამოყალიბებაზე ვიდრე რეპუტაციაზე, ვინაიდან თქვენი ხასიათი არის ის, რაც რეალურად ხართ თქვენ, ხოლო რეპუტაცია მხოლოდ ის არის, რასაც სხვები ფიქრობენ თქვენზე.“²²

პოლიტიკოსები, რომლებიც იბრძვიან რომელიმე ადგილის დასაკავებლად, თავის საჯაროდ წარმოჩენას ცდილობენ

²² „მოტივაციური ბრწყალები“, “Motivational Quotes,” TheWoodenEffect.com <thewooden effect.com/motivational-quotes>.

რეპუტაციითა და ხასიათით, როგორც ლიდერები და ადამიანები. ისინი იცავენ თავიანთ რეზიუმეს, და ამავე დროს ცდილობენ ეჭვის ქვეშ დააყენონ მოწინააღმდეგეთა რეპუტაცია, როგორც ლიდერისა. პოლიტიკური კამპანიები ხდება მწვავე და მიუღებელი როცა, იმისათვის რომ მოიპოვონ ადამიანების ნდობა, გამოიყენება ტაქტიკა, რომელიც ლაფში სერის მოწინააღმდეგის ხასიათს. ცილისწამების ტაქტიკა საბოლოო ჯამში გადაიქცევა პირადული ხასიათის შეტევებად, რამაც შეიძლება დიდი ზიანი მიაყენოს მეორე პიროვნების საკამპანიო იმიჯს, თუმცა საბოლოოდ ძირითადი დარტყმა ადგება პიროვნების ხასიათს. გასაგებია, რომ ცრუ განცხადებები, რომლებიც ჩირქს სცხებს მათ ხასიათს გამანერვიულებელია. და რაც უფრო მეტი ზიანის მომტანია განცხადება, მით უფრო ძნელია მისი გადატანა. თავის სტატიაში „ხასიათის დეფამაცია (მოყივნება, ცილისწამება),“ რომლის ციტირებაც ზემოთ მოვახდინე, ნიკოლას კეროლი ამბობს:

ცილისწამების მსხვერპლებიდან ძალიან მცირენი თუ უდგებიან მას რაციონალურად — ზოლო ოპტიმისტურად, კიდევ უფრო მცირენი, შეიძლება მხოლოდ 5%. უმეტესობა ამას გაშმაგებაში მოჰყავს. ძალიან ბევრი მათგანი ხდება თავისი თავის დამანგრეველი, როცა ამტკიცებენ თავიანთ უდანაშაულობას ყველასთან ვისაც ხვდებიან — მათ შორის იმ ადამიანებთანაც კი, რომლებიც ვერასოდეს შეიტყობდნენ ამის შესახებ სხვანაირად.

რაციონალური მიდგომა ცილისწამების მიმართ გამონაკლისია, ვინაიდან ცილისწამება იშვიათად არის რაციონალური.²³

ხასიათის შეურაცხყოფა — ბოროტგანზრახული გაშავებაა ადამიანის პიროვნულობისა. ამიტომაც ჩვენ ვხედავთ

²³ ქეროლი, „ცილისწამება,“ „Defamation of Character,“ *Huffington Post*.

ცილისწამების ცბიერებით სავსე მხარეს. ბოლოს და ბოლოს ნამდვილი ხასიათი მაღლდება რეპუტაციაზე და აჯილდოვებს იმ ადამიანს, ვინც განაგრძობს ცხოვრებას და მტკიცეა ყოველგვარი ცილისწამებისადმი.

მეფე დავითს ძალიან სოლიდური რეპუტაცია ჰქონდა ისრაელში, სანამ მისმა ძემ, აბესალომმა არ მიიმხრო თავისკენ ხალხი. როგორ გააკეთა ეს აბესალომმა? მან შეიქმნა რეპუტაცია, რომელიც წარმოაჩენდა ხალხის საყვარელ უფლისწულად, კაცად, ვინც მოუსმენდა მათ, დაიცავდა მათ ინტერესებს და იქნებოდა სამართლიანობის უზრუნველყოფელი.

ამ შესანიშნავი თვისებების წინ წამოწევით, მან სცადა შეექმნა თავისთვის მამამისზე უკეთესი სახელი და ამგვარად მოეპოვებინა საკმარისი მხარდაჭრა იმისათვის, რომ დავითი იძულებით ჩამოეგდო ტახტიდან. მეფე დავითს, მიუხედავად იმისა, რომ ზიანი მიაღდა მის რეპუტაციასა და ხასიათს, თავისი ერთგული მოქალაქეების სიყვარული და მხარდაჭერა ჰქონდა თავის სამეფოში. ის იყო მეფე, ვისაც უყვარდა ღმერთი და ცდილობდა თავისი ცხოვრება ამ სიყვარულით აევსო. მის ძე, აბესალომს ჰქონდა საკუთარი ნაკლოვანებები, მაგრამ თავიდან მან მოახერხა, რომ ხალხის გული დაემორჩინა მეფისგან, როცა ცდილობდა მოწონება დაემსახურებინა მათგან და არა ღმერთისგან. ამბავი, რომელიც ჩაწერილია 2 მეფეთა 15-18 თავებში, წარმოაჩენს აბესალომის შურიტ სავსე ამბიციას ტახტისათვის და მის მიერ მოწყობილ წარმატებულ გადატრიალებას. როდესაც ჩამოაგდო მამამისი ტახტიდან, მან განაგრძო დავითის დევნა და ცდილობდა, არა მხოლოდ მის, არამედ იმათ განადგურებასაც, ვინც მისი ერთგული დარჩა. ბოლოს, აბესალომის პატივმოყვარეობამ და ჯანსაღი განსჯის ნაკლებობამ განაპირობა მისი დამარცხება და მეფე დავითი გამარჯვებული დაბრუნდა თავის კუთვნილ ტახტზე.

მეფე დავითმა გამოამჟღავნა თავისი რეალური ხასიათი, როდესაც მიუტევა მათ, ვინც აბესალომის მხარეზე დადგა და მოუწოდა მათ დაბრუნებულიყვნენ თავის ადგილებზე და

გაეგრძელებინათ ღვთისაგან ცხებული მეფის სამსახური და დახმარებოდნენ მას სამეფოს მშენებლობაში. ასეთი მიტევება თავისთავად ვერ გამოჩნდებოდა თუ დავითის რეპუტაცია დაფუძნებული იქნებოდა არა იმ პიროვნების ხასიათზე, ვინც დამოკიდებულია ღმერთზე, არამედ სხვა რამეზე.

ბიბლია იესოს მიმდევრებს მოუწოდებს წარმოაჩინონ ღვთისმოსავი ხასიათი სულიწმიდის მოქმედებით თავიანთ ცხოვრებაში:

ხოლო სულის ნაყოფია: სიყვარული, სიხარული, მშვიდობა, სულგრძელება, კეთილგანწყობა, სიკეთე, ერთგულება, უშფოთველობა, მოთმინება — ამათ წინააღმდეგ არ არის რჯული. ხოლო მათ, ვინც ქრისტე იესოსნი არიან, ჯვარს აცვეს თავიანთი სხეული ვნებებთან და გულისთქმებთან ერთად. თუ სულით ცვოცხლობთ, სულითვე უნდა ვიაროთ. (გალატელთა 5:22-25)

სულისნაყოფი ადამიანის ცხოვრებაში მაშინ მოდის, როდესაც პიროვნება ემორჩილება იესო ქრისტეს წინამძღოლობას. იმის გამო, რომ სულიწმიდა იმყოფება ჩვენში, რადგანაც მორწმუნეები ვართ, ჩვენი ხასიათი ვითარდება და ჩვენ ვიზრდებით ქრისტეს სისრულეში. სხვა სიტყვებით, როდესაც ვუმორჩილებთ თავს ღმერთსა და მის ნებას, იგი გვცვლის ჩვენ ჩვენში დამკვიდრებული სულის მოქმედების მეშვეობით. ჩვენი ქრისტიანული ხასიათი არის ის, რაც შეგვიძლია თავადვე განვაკითხოთ, თუმცა უფრო მეტად ის სულიწმიდასთან თანამშრომლობის შედეგად ვითარდება. მხოლოდ მაშინ დავინახავთ როგორ იზრდება და მოწიფული ხდება ჩვენი ღვთისმოსავი ხასიათი.

მე შევხვდი ქრისტიან ლიდერებს, რომლებმაც გამიზიარეს თავს გადამხდარი ამბები, როდესაც მათ რეპუტაციას შეეხნენ და მათი პატიოსნება ეჭვის ქვეშ დადგა სიცუურისა და ცილისწამების შედეგად. მიუხედავად იმისა, რომ თითოეული მათგანის რეპუტაციას ჩრდილი მიაღება, მათი კეთილი ხასიათი

აშკარად ჩანდა. როდესაც საზოგადოებას უბედურება ატყდება თავს — იქნება ეს სნეულება, შიმშილი თუ რომელიმე სხვა განსაცდელი — სწორედ ქრისტიანები არიან ისინი, რომელთაც ეძებენ ურწმუნოები დახმარებისთვის. რატომ? იმიტომ რომ, როდესაც ცხოვრების პირობები ძნელდება, იესოს მიმდევრები ცნობილები არიან თავიანთი მოწყალების საქმეებით, ცნობილები არიან იმით, რომ სიკეთეს უკეთებენ მათ, ვინც გასაჭირშია ჩავარდნილი და რომ სიყვარულს ამჟღავნებენ მტრების მიმართაც კი.

ღვთისმოსავი ხასიათი აყალიბებს რეპუტაციას და საბოლოო ჯამში ცილისწამებას საფუძველს აცლის — თუ არა ამ ცხოვრებაში, მაშინ შემდგომ ცხოვრებაში, ვინაიდან ღმერთი პატივს მიაგებს მართალ ხასიათს:

ნეტარნი ხართ თქვენ, როდესაც გგმობენ, გდევნიან და ყოველგვარ ბოროტს ამბობენ თქვენზე ჩემს გამო. იხარეთ და ილხინეთ, რადგან ღიღია თქვენი საზღაური ცაში. ასევე დევნიდნენ წინასწარმეტყველთ, რომლებიც თქვენზე ადრე იყვნენ. (მათ. 5:11, 12)

ცილისნამება იესოს წინააღმდეგ

იესოსაც უწევდა მსახურება ცილისწამების გავლით. მისი რეპუტაცია ეჭვის ქვეშ იქნა დაყენებული რამდენიმე შემთხვევაში იმ დროის რელიგიური წინამძღოლების მიერ. ისინი ხშირად ჩაეძიებოდნენ ხოლმე იესოს მის სწავლებასთან და მის მტკიცებულებებთან დაკავშირებით, თუ ვინ იყო ის. ისინი ასევე ამრეზით უყურებდნენ იესოს მათთვის მიუღებელ ადამიანებთან ურთიერთობის გამო. „ცოდვილებს ღებულობს და მათთან ერთად ჭამს,“ ბურტყუნებდნენ ისინი (ლუკა 15:2). მართლაც, იმ

ადამიანებს, რომლებთანაც იესოს ჰქონდა ურთიერთობა, ხშირად სკანდალური რეპუტაცია ჰქონდათ. რელიგიური წინამძღოლები კი თავიანთ მიმდევრებს ასწავლიდნენ მორიდებოდნენ ასეთი რეპუტაციის მქონე ადამიანებს. თუმცა იესო, რომელიც მოვიდა მონანულთა და გულშემუსრულთა მოსაძებნად და გადასარჩენად, თანაგრძნობით იღებდა მათ.

მარკოზის სახარების მესამე თავი იწყება დაპირისპირებით. ერთის შეხედვით, ისე ჩანს, რომ ეს მორიგი ამბავია იმის შესახებ, თუ როგორ კუნრავს იესო ერთ-ერთ სწულ ადამიანს. მაგრამ თუ დავაკვირდებით, დავინახავთ მწვავე დაპირისპირებას, რომელიც რელიგიური წინამძღოლების მხრიდან მოდიოდა. ისინი ქედმაღლად იყურებოდნენ, რათა დაენახათ რას გააკეთებდა ის:

და კვლავ შევიდა სინაგოგაში და იყო იქ კაცი, რომელსაც ხელი ჰქონდა გამხმარი. და უთვალთვალდნენ, შაბათ დღეს თუ განკურნავდა, რომ ბრალი დაედოთ მისთვის. და უთხრა ხელგამხმარ კაცს: „დადექი შუაში.“ ეუბნება მათ: „შაბათ დღეს კეთილის კეთებაა ნებადართული თუ ბოროტისა? სიცოცხლის ხსნა თუ დაღუპვა?“ და დუმდნენ ისინი. გადახედა მათ რისხვით მათი გულდანშულობით შეწუხებულმა, და უთხრა იმ კაცს: „გაიწოდე ხელი!“ და მანაც გაიწოდა და აღუდგა ხელი. და გავიდნენ ფარისეულები და მაშინვე დაიწყეს თათბირი ჰეროდთან ერთად მის წინააღმდეგ, როგორ დაეღუპათ იგი. (მარკოზი 3:1-6)

იესო განრისხებული და შეწუხებული იყო ამ რელიგიური წინამძღოლების გულქვაობით, რომლებიც ჩანდა, რომ თავიანთი ადამიანური წესებისა და მითითებების დაცვაზე უფრო მეტად ზრუნავდნენ ვიდრე იმ ხალხზე, რომელსაც ისინი წინამძღოლობდნენ. ასე რომ, როდესაც იესომ განკურნა ის კაცი, რელიგიური წინამძღოლები ვერ ძალავდნენ თავიანთ სიბრაზეს; მოითათბირეს ერთმანეთში, რათა როგორმე გამოენახათ გზა

მის მოსაკლავად. მიუხედავად იმისა, რომ ამ თავში აღწერილი შემდგომ მომხდარი მოვლენები სწრაფად იკითხება, ლოგიკურია ვიფიქროთ, რომ რამდენიმე დღე გავიდა მას შემდეგ, რაც ის კვლავ შეხვდა ამ მოწინააღმდეგეებს.

იერუსალიმის დატოვებისას, იესომ დაინახა, რომ ხალხის დიდი გუნდი მიჰყვებოდა მას. მან მოწყალებით განაგრძო მათი მსახურება. ამ დროს, იესომ ამოარჩია თორმეტი კაცი, რომ ყოფილიყვნენ მოციქულები. შემდეგ მარკოზი წერს, რომ იესოს ოჯახის წევრები ცდილობდნენ სახლისკენ მიმავალი იესოს შეპყრობას, „რადგან ამბობდნენ: `შეშლილი არის!`“ (მარკოზი 3:21). ამ დროს იესომ განიცადა ტკივილი, რომელიც გამოწვეული იყო მისივე ოჯახის წევრების არასწორი ლაპარაკით მასზე. ეს ისეთი მდგომარეობა იყო, რომელიც შესაძლოა ეხმარებოდა მის მტრებს რომ სიძულვილის კამპანია კიდევ უფრო მეტად გაეღვივებინათ.

„ბელზებულის ჰყავს,“ განაცხადეს მათ. „ეშმაკთა მთავრით სდევნის ეშმაკებს“ (მარკოზი 3:22).

ბრბოს შეტრიალება იესოს წინააღმდეგ გახლდათ მისი მოწინააღმდეგეების სტრატეგია, რომელსაც ისინი ხშირად იყენებდნენ. მათ არ სჭირდებოდათ იმისი დამტკიცება, რომ მათ მიერმოგონილი ვითომდა სიმართლე, ნამდვილად იყო სიმართლე. ყველაფერი რაც მათ სჭირდებოდათ იყო შემდეგი: ეს ყოველივე ჩაენერგათ ადამიანების ცნობიერებაში და წარმოქმნილი სიცრუისათვის მიენდოთ დანარჩენი საქმის გაკეთება.

ქრისტიანებს სწამთ, რომ იესო სრულად იყო ღმერთი და სრულად იყო ადამიანი. ამიტომაც, იესოც, იყო რა სრულად ადამიანი, განიცდიდა ისეთივე ემოციებს, როგორც ყველა ადამიანი. ამავე თავში, მარკოზი წერს, რომ იესო რისხვით იყო აღვსილი, თუმცა ამ რისხვაში მას არ შეუტოდავს. მე წარმომიდგენია, რომ იმ ცილისწამებამ, რომელსაც ის შეხვდა პირველად ოჯახის წევრებისგან, შემდეგ კი მტრებისგან, იმოქმედა მასზე. მიუხედავად იმისა, რომ მარკოზი არ წერს მკაფიოდ იმის შესახებ, თუ რას განიცდიდა იესო,

საინტერესოა იმის ნახვა, როგორ უბასუხა ამ ცილისწამებას. იესომ მოუწოდა ხალხს თავისთან და მოუყვა შემდეგი რამ იგავის სახით:

„როგორ შეუძლია სატანას სატანის განდევნა? თუ სამეფო თავისივე თავის წინააღმდეგ გაიყოფა, ის სამეფო ველარ გაძლებს. და თუ სახლი თავისივე თავის წინააღმდეგ გაიყოფა, ის სახლი ველარ გაძლებს; და თუ სატანა თავის თავს წინ აღუდგა და გაიყო, ველარ გაძლებს, არამედ დაუდგა აღსასრული. ვერავინ შეძლებს ძლიერის სახლში შესვლას და მისი ნივთების გატაცებას, თუ ჯერ ძლიერს არ შეკრავს, და მაშინლა გამარცხავს მის სახლს.“ (მარკოზი 3:23-27)

იესომ გამოიყენა სიტუაცია, რათა ხალხისთვის ესწავლებინა ღრმა ჭეშმარიტება და უკან მიებრუნებინა ის ზრიკები და ცილისწამება, რომელიც მის წინააღმდეგ იყო მიმართული. სატანისათვის იმისი მიწერა, რაც არის ღმერთის საქმე და მიიღწევა სულიწმიდის ძალით, მიუტევებელია. მისმა ბრალმდებლებმა თავადვე განსაზღვრეს თავიანთი ბედი. ისინი მოვიდნენ იმისათვის რომ დაენგრიათ იესოს საქმე და ზიანი მიეყენებინათ ამ საქმისთვის და ამას იესოს სახელისა და რეპუტაციის შებლაღვით შეეცადნენ, მაგრამ ვერაფერს გახდნენ, პირიქით თავად ჩაიგდეს თავი საფრთხეში.

„ჭეშმარიტად გეუბნებით თქვენ: ყველა ცოდვა და გმოზა მიეტევეზ კაცთა შვილებს, რამდენსაც უნდა გმოზდნენ; ხოლო ვინც სულიწმიდას დაგმოზს, აღარასოდეს მიეტევეზ, არამედ საუკუნო ცოდვის თანამდებია.“ — რადგან თქვეს: „უწმიდური სული ჰყავს.“ (მარკოზი 3:28-30)

იესო ებრძოდა ცილისწამებას მთელი თავისი მსახურების მანძილზე, იმ მოვლენებამდე, რომლებმაც გამოიწვია მისი სიკვდილი

ჯვარზე. სამსჯავროზე ყოფნისას, ცრუ მოწმეები შეეცადნენ გაემძრულებინათ იესოს სწავლება, რათა ის ჭეშმარიტებები, რომლებსაც შეიცავდა ეს სწავლება გამოჩენილიყო, როგორც სიცრუე. ეს ყველაფერი იმისათვის კეთდებოდა, რომ დაემტკიცებინათ მისი დანაშაული.

საუკუნეების მანძილზე, ღმერთის ხალხი განიცდიდა შეურაცხყოფას, მათი რეპუტაცია კი ლაფში ისვრებოდა მათი ერთგულებისათვის ქრისტეს მიმართ. იესომ თქვა, რომ ჩვენი სულებისმტერი, სატანა, „სიცრუისმამაა.“ განაუნდაგავგიკვირდეს ჩვენ, რომ სატანა გამოიყენებს სტრატეგიას, რომელიც მოახდენს ქრისტიანული ხასიათის დისკრედიტაციას და ამას გააკეთებს იმისათვის, რომ გაანადგუროს ეკლესიის მოწმობა.

ევას ამბავი გრძელდება

ევა შეწუხდა, როდესაც მოისმინა, რომ ადამიანებს მათ თემში შეავიწყდებოდა, რომ ქრისტიანებს მოაქვთ უბედურება და წყევლა. მთელი თავისი ცხოვრების მანძილზე ის ამ თემის წევრი იყო, და ეს ხალხი — მისი ხალხი — მას კარგად იცნობდა. როგორ შეეძლოთ მათ ასეთი რაღაცის ფიქრი? მრავალ მათგანს, თუ თავს ძალას დაატანდნენ, შეეძლოთ გაეაზრებინათ, რომ ის უკეთესი გახდა მას შემდეგ, რაც იესო მისი ცხოვრების უფალი შეიქმნა? ევას, როდესაც ის ქრისტიანი გახდა გაცილებით მეტად უყვარდა და ემსახურებოდა თავისი თემის წევრებსა და მეზობლებს. მანამდე ის, ნამდვილად არ იყო ასეთი. თუმცა, იმ დამოკიდებულებას, რომელსაც ის და ამიტი განიცდიდნენ, გააჩნდა გარკვეული აზრი; მან კარგად იცოდა, რომ მეზობლები და თემის წევრები გაღიზიანებულები იყვნენ მათ მიერ რწმენის გამოვლენით.

როგორღაც აუხსენელად, ევა მიხვდა, რომ მსახურებისა და მოწყალების მათი საქმეები წინა პლანზე აყენებდა იესოს, და ხალხს ეშინოდა მასთან შეხვედრა. მას გაახსენდა ამიტმა

რომ მოუყვა ამის შესახებ, როდესაც უარი უთხრეს საჩაიეში მომსახურებაზე. საჩაიეს მფლობელმა კატეგორიული უარი უთხრა შესვლაზე, და განაცხადა, რომ ქრისტიანებს უბედურება და წყევლა მოაქვთ ყველგან, სადაც არ უნდა მივიდნენ. სხვა მორწმუნეებსაც ამგვარად ექცეოდნენ. ეს ტკივილს აყენებდა მათ, რადგან ხვდებოდნენ, რომ ეს მოვიდა იმ სიცრუის შედეგად, რომელიც მათ საშიშ ადამიანებად წარმოაჩენდა. ევამ შეხედა რაფის და მის მეგობარს, რომლებიც იქვე მხიარულად თამაშობდნენ. მათ ჯერ არაფერი იცოდნენ იმ სიძნელების შესახებ, რომელიც ამ ქვეყნიერებამ მოუშალა იესოს მიმდევრებს.

ევა მიუბრუნდა ამარას და უბასუხა, „ბიბლია გვასწავლის, რომ თუ ქვეყნიერებას სძულს იესო, იგი მის მოწაფეებსაც შეიძულებს. როგორ გადარჩებიან რაფი და ამირი ასეთ ქვეყნიერებაზე?“

„როგორც ვასწავლით მათ სვლას, ასევე ვასწავლით დგომასაც,“ თქვა ამარამ, და ევას ხელი ხელში დაიკავა მის სანუგეშებლად და დასარწმუნებლად. „გაიხსენე, იესომ თქვა, რომ ჩვენ არ უნდა გვეშინოდეს, რადგან მან სძლია ქვეყნიერებას. როდესაც ჩვენი ვაჟები გაიზრდებიან იესოს შემეცნებაში, ისინი დავაჟიკდებიან და სიბრძნეშიც გაიზრდებიან.“

ევა და ამარა კიდევ გარკვეულ ხანს საუბრობდნენ. ამხნევებდნენ ერთმანეთს და ლოცულობდნენ. როდესაც ევამ დატოვა ამარას სახლი, უჩვეულო სიმშვიდეს გრძნობდა, თუმცა იმასაც გრძნობდა, რომ წინ ძნელი დღეები ელოდათ. მან დახედა რაფის, რომელიც დაღლილი იყო თამაშით იმ დღეს. ბავშვმა ხელი ჩასჭიდა დედას და ასე გააგრძელეს გზა სახლისაკენ.

ეს ქვეყნიერება შეგიძულებს შენ, ჩემო პატარა, ფიქრობდა ევა. ადამიანები უარყოფენ და აბუჩად ავიგდებენ, ცუდად მოგექცევიან, და ბევრნაირ ბოროტებას იტყვიან შენზე. მაგრამ ნეტარი იქნები რაფი, რადგან ის, ვინც ყოველივე შექმნა ამზადებს ადგილს შენთვის, რომელსაც კერავინ წაგართმევს. ახლოს იყავი იესოსთან და ყოველთვის გწამდეს მისი.

ცოტათი უფრო ღრმად

დასავლეთის ქრისტიანები დგებიან მზარდი გამოწვევის წინაშე, მათ ქვეყნებში ძლიერდება ნეგატიური დამოკიდებულება ქრისტიანობის მიმართ. მედია გამოცემები ქრისტიანულ ფასეულობებს რეგულარულად აკავშირებენ შეზღუდულ აზროვნებასთან, ფანატიზმსა და შეუწყნარებლობასთან, რეგრესიულ სოციალურ დამოკიდებულებებთან, რაც კვალში არ უდგას საზოგადოებაში გამეფებულ აზრს. მაგალითად, კანადაში, ზოგიერთმა პოლიტიკოსმა გამოაცხადა, რომ ევანგელური ქრისტიანები არ არიან ნამდვილი კანადელები, ვინაიდან ისინი არ იღებენ მიღებულობისა და ტოლერანტობის კანადურ ფასეულობებს. კონსერვატორული ქრისტიანული რწმენა-წარმოდგენები ქორწინებასა და წმიდა ცხოვრების შესახებ ემყარება ბიბლიურ გაგებას, და ამიტომაც, უფრო და უფრო ნაკლებ სივრცეს პოულობს თანამედროვე კანადურ კულტურასა და საჯარო დისკუსიებში.

მართლაც, დასავლეთის ეკლესია დრო და დრო უფრო მეტად ნეგატიურობას უწყობდა ხელს, როდესაც საჯაროდ მოწმობდა და ძირითად ყურადღებას აპყრობდა იმას, რასაც ეწინააღმდეგებოდა, და არ ეძებდა იმას, რისი განვითარება და წარმოდგენა შეიძლებოდა. ხანდახან ქრისტიანები ირჩევდნენ საზოგადოებისგან ჩამოცილებას ვიდრე მასში ჩართვას სახარებით. მთელ დასავლეთში, სადაც ქრისტიანობა ინარჩუნებდა ძალისა და გავლენის ბალანსს საუკუნეების და ათასწლეულის მანძილზეც კი, ქრისტიანები დადგნენ ცდუნების წინაშე იგლოვონ ძალისა და გავლენის დაკარგვა, ნაცვლად იმისა, რომ განავითარონ მხნეობით სავსე, ერთგული თანამედროვე მოწმობა. რელიგიური ფასეულობების დანერგვის მცდელობა განსხვავდება იმ საქმისგან, რომელიც იესომ დაავალა თავის ეკლესიას.

მესმის, რომ ეს მტკიცებულება ალბათ კამათს გამოიწვევს. ბოლოს და ბოლოს, ეკლესიამ გააკეთა და განაგრძობს ბევრი

სიკეთის კეთებას დასავლეთის საზოგადოებებში და მთელი მსოფლიოს გარშემო. ბევრი რამ არის ისეთი, რაც ჩვენ, როგორც იესოს მიმდევრებმა, შეგვიძლია და უნდა ავლნიშნოთ კიდევ. მაგალითად, Cardus-ი არის უპარტიო, რელიგიური ანალიტიკური ცენტრი და დარეგისტრირებული საქველმოქმედო ორგანიზაცია, რომლის საქმიანობაც მიმართულია საზოგადოების წინსვლის ხელშეწყობისკენ დამოუკიდებელი კვლევების, აქტიური საზოგადოებრივი დიალოგის და იმ კომენტარების საშუალებით, რომლებიც გვაიძულებენ დავფიქრდეთ. ამ ჯგუფის ინიციატივაა პროექტი, სახელწოდებით “Halo Effect”-ი, რომლის ფარგლებშიც ხდება რელიგიური თემის წევრთა დადებითი წვლილის გაზომვა იმ ქალაქების ინფრასტრუქტურაში, რომლებსაც ისინი ეკუთვნიან. ანგარიშმა გამოავლინა, რომ თემისგან დახარჯული თითოეული დოლარი წარმოქმნის 4.77\$-ს ღირებულების მომსახურებას, რომელიც ქალაქმა არ უნდა უზრუნველჰყო. ეკლესია და სხვა რელიგიური ერთეულები კვლავ წარმოადგენენ საზოგადოების ფუნქციონირების არსებით ნაწილს. მე მოგიწოდებთ მოძებნოთ ჩარდუს-ს ვებ-გვერდი და მიმოიხილოთ “Halo Effect”-ს, მოქმედება თქვენს თემში.²⁴

ვცდილობ დავეხმარო დასავლეთში მცხოვრებ ქრისტიანებს გაიგონ, რომ მათი ერთგულება იესო ქრისტეს მიმართ და ის საქმეები, რომლებსაც ისინი აკეთებენ მისი სახელით, უნდა გაკეთდეს ღმერთისა და ასევე მოყვასის მიმართ ღრმა და გულწრფელი სიყვარულიდან გამომდინარე. ჰო, ხანდახან ჩვენ უფრო მეტად ვწუხვართ იმ საკითხებზე, რომლებიც გამოწვევაა ჩვენი ქრისტიანული ცხოვრების სტილისათვის, ვიდრე იმ ადამიანებზე, რომლებიც არიან ამ გამოწვევების მიზეზი. ამ ხალხის დაინტერესება არ არის თანაბარმნიშვნელოვანი იმისა, რომ სახარება წყალწყალა გავხადოთ. არსებობს ჯანსაღი ბიბლიური სტრუქტურები საზოგადოებასთან კონტაქტისთვის, და ეს სტრუქტურები არ ეფუძნება ჩვენი უფლებების

²⁴ “Halo Project,” Cardus <cardus.ca/research/social-cities/halo-project>.

გულმოდგინე დაცვას, როგორც ეს უფლებების დაცვის სხვა ჯგუფების შემთხვევაშია.

დღეს, ქრისტიანებშიც კი, არსებობს ეკლესიის გაკრიტიკების ტენდენცია. მაშინ, როდესაც *Semper Reformanda-s* („მუდმივი რეფორმირება“) ჩვენი რეფორმაციული მემკვიდრეობა მოითხოვს იმას, რომ ჩვენს ქმედებებს უბრალო, კრიტიკული თვალსაზრისით მიუვადგეთ, დღეს გავრცელებულია ზოგადი განწყობა, რომელიც ეკლესიის რეფორმირების პროპაგანდას კი აღარ უწყობს ხელს, არამედ სრულად უარყოფს მას. ადამიანები ამტკიცებენ, რომ არიან „სულიერები, მაგრამ არა რელიგიურები“ და ამგვარად განაცალკევებენ საკუთარ თავს რწმენის ფორმალური გამოხატვის ყველა ფორმისაგან. ისინი ორგანიზებულ რელიგიას ეჭვით უყურებენ, თითქოსდა ყველა ტრადიცია გარკვეულწილად და შინაგანად უსამართლო და არატოლერანტულია. ეს უფრო მეტია ვიდრე არასრულფასოვნების კომპლექსი. ეს არის ქრისტეს სხეულის არაბიბლიური თვალსაზრისი, შეხედულება, რომელიც არ არის კრიტიკულად განწყობილი კულტურისადმი, მაგრამ ჰიპერკრიტიკულია სასძლოსადმი, რომელიც ქრისტეს უყვარს. სად არის ბალანსი ანგარიშვალდებულებასა და სიმართლეს შორის?

ქრისტიანი აპოლოგეტები ლოგიკასა და მტკიცებულებებს იყენებდნენ ქრისტიანობის დასაცავად. მოციქულიპეტრე, როდესაც მიმართავს დევნილ ქრისტიანებს, მოიხმობს აპოლოგეტიკას მათი გამხნეებისათვის მათი ტანჯვის შუაგულში:

მაგრამ ნეტარნი ხაროთ თქვენ, თუნდაც დაითანჯრით სიმართლისათვის. მათი შიშით ნუ შეშინდებით და ნურც შეძრწუნდებით. წმიდაჰყავით თქვენს გულებში ქრისტე, როგორც უფალი, და *მუდამ მზად იყავით, გასცეთ პასუხი ყველას, ვინც თქვენი იმედის გამო ახსნა-განმარტებას მოგთხოვთ*; ოღონდ გააკეთეთ ეს სიმშვიდით და მოწიწებით. გქონდეთ კეთილი სინდისი, რათა, რისთვისაც გაძაგებენ, როგორც ბოროტმოქმედებს, იმაში შერცხვენენ თქვენი

ქრისტესმიერი კეთილი ქცევის შეურაცხყოფელნი. რადგან, თუ ღმერთს ნებავს, უმჯობესია, კეთილ საქმეთა გამოდაიტანჯოთ, ვიდრე ბოროტთაგამო. (1 პეტრე 3:14-17, ხაზგასმა დამატებულია)

იუსტინე წამებული იყენებდა აპოლოგეტიკას, რათა დაეცვა ღვენილი ქრისტიანები და კიდევ უფრო მეტი, ღვენილი ქრისტიანული რწმენა. ის ისეთ დროს დაიბადა, როცა ქრისტიანები უგულებელყოფილნი იყვნენ რომის იმპერატორის თაყვანისცემაზე უარის თქმისთვის. იუსტინე იყო ჭკვიანი და კარგად განათლებული, თუმცა კმაყოფილება ვერ იპოვა იმაში, რაც მან შეისწავლა თავისი კლასიკური განათლებით. მან ვერ ჰპოვა მასში მყარი ჭეშმარიტება. როდესაც მოისმინა ქრისტიანული უწყება, პირველად იგრძნო, რომ იპოვა ჭეშმარიტება, რომელსაც ღიღიხანია ეძებდა.

თავიანთ წიგნში *Bearing Witness: Stories of Martyrdom and Costly Discipleship*, ჩარლზ მური და ტიმოთე კეიდერლინგი წერენ:

იუსტინე იყო რწმენის გულწრფელი აპოლოგეტი, რომელმაც თავისი პირველი აპოლოგია პირდაპირ იმპერატორს გაუგზავნა ქრისტიანების ღვენის საპასუხოდ. იუსტინე კარგად ერკვეოდა ფილოსოფიასა და შედარებით რელიგიებში, და ეპაექრებოდა თავის მოწინააღმდეგეებს, როგორც რწმენის შიგნით ასევე გარეთ, უარყოფდა ერესებს და იცავდა ქრისტიანებს ფართო საჯარო სფეროში.²⁵

ქრისტიანული აპოლოგეტიკა განკუთვნილია არა ღვენის თავიდან ასარიდებლად, არამედ იმისათვის, რომ ებრძოლოს ტყუილს, ცილისწამებასა და სიცრუეს, რომლებიც ამრუდებენ

²⁵ ჩარლზ ე. მური და ტიმოთე კეიდერლინგი „დამოწმება: ამბები მოწამეობისა და ისეთი დამოწაფებისა, რომელიც ძვირად ფასობს,“ *Bearing Witness: Stories of Martyrdom and Costly Discipleship* (Walden, NY: Plough Publishing House, 2016), 14.

ქრისტიანულ რწმენას. ეს არის რწმენის დაცვა, და აპოლოგეტიკის სტრატეგიაა გამოაცხადოს ჭეშმარიტება, წარმოადგინოს ჯანსაღი მიზეზები რწმენისთვის და დაამოწმოს ღმერთის დიდება. აპოლოგეტიკის მიზანია არა უხეშობა, თავხედობა ანდა თვით დამკვიდრება, არამედ მტკიცედ, ამავე დროს სიყვარულით მიიტანოს სახარების ჭეშმარიტება მათთან, ვინც შეიძლება მტრულადაც კი არის განწყობილი მის მიმართ.

ჩემი მეგობარი ჯიმი უძღვება ეკლესიათა დანერგვის ორგანიზაციას კანადაში და მის ფარგლებს გარეთაც. მან ეკლესია კანადაში შეადარა საორტულ გუნდს, რომელიც მიეჩვია ყოფილიყო „ადგილობრივი გუნდი.“ მაშინ როცა გულშემატკივრები მრავლად არიან ტრიბუნებზე, რომლებიც გულშემატკივრობენ მშობლიურ გუნდს, მათი თამაში საგრძნობლად განსხვავდება „სტუმრების გუნდის“ თამაშისგან, რომელსაც მტრულად განწყობილ გარემოში უწევს შეჯიბრი. „ეკლესია კანადაში უკვე აღარ არის ადგილობრივი გუნდი,“ მითხრა ჯიმმა. „ახლა ჩვენ გვჭირდება გავიგოთ ის, თუ როგორ წარვმართოთ თამაში, როგორც უცხო გუნდმა.“

დასავლელმა ქრისტიანებმა უნდა გაიგონ ის რეალობა, რომ მათი რწმენის საკვანძო წარმოდგენები თანდათან უფრო მიუღებელი ხდება პოპულარული კულტურისთვის. სწორედ აქედან გამომდინარე ეკლესიამ ერთგულად უნდა იქადაგოს ჭეშმარიტება და წარმოადგინოს მიზეზები იმ მარადიული იმედისა, რომელსაც მხოლოდ ის ფლობს. მიუხედავად შერცხვენისა და ცილისწამებისა ეკლესიამ თავს უფლება არ უნდა მისცეს მიიღოს ე. წ. ციხე-სიმაგრის მენტალობა, რომელიც ქვეყნიერების შემოტყევისგან თავდაცვაზეა ფოკუსირებული. პირიქით, ქრისტიანები მტკიცედ უნდა იდგნენ, როგორც მოწმენი სახარების მარადიული ჭეშმარიტებისა სეკულარიზმის ეპოქაში, რომელიც ძალიანაც არ განსხვავდება რომის ეპოქისგან, რომლის დროსაც დაიბადა ეკლესია. ადამიანები ყველა დროსა და ადგილზე ეძებენ აზრით სავსე სიცოცხლეს, სწორედ ამიტომ დაავალა იესომ თავის ეკლესიას გაანათლოს სიბნელეში მყოფი თაობები, და ეკლესიის გარეთ მყოფ ადამიანებს გააცნოს ის.

გამოყენება

კეთილი რეპუტაციისა და ხასიათის მნიშვნელობის გაგება ეხმარება ადამიანებს ყველაფერი გააკეთონ რაც მათზეა დამოკიდებული იმისათვის, რომ სხვებმა შესძლონ მათი პოზიტიური სახის დანახვა. ისეთი ინსტიტუციები, როგორიცაა პოლიტიკური პარტიები, ბიზნესები და ეკლესიები, სხვები რომ აღარ დავასახელოთ, ცდილობენ შეიძინონ საზოგადოების დადებითი დამოკიდებულება, რისთვისაც ისინი ყველაფერს აკეთებენ. ისინი ცდილობენ, რომ გაქრეს მათი რეპუტაციისა და ხასიათის ნეგატიური აღქმა. რას ეფუძნება თქვენი ხასიათი? როგორ გიღებენ ადამიანები? გიცნობენ ადამიანები მხოლოდ იმით, რის წინააღმდეგაც გამოდიხართ, თუ გიცნობენ ქრისტეს მსგავსი ხასიათით, რომელსაც თქვენ წარმოაჩენთ თქვენს ქრისტიანულ რწმენაში?

რაკი რწმენით გავმართლდით, მშვიდობა გვაქვს ღმერთთან ჩვენი უფალი იესო ქრისტეს მეშვეობით, რომლის მეშვეობითაც რწმენით მოვიპოვეთ მისადგომი ამ მადლთან, რომელშიც ვდგავართ და ვიქადით ღმერთის დიდების სასოებით. და არა მარტო ამით, არამედ გასაჭირითაც ვიქადით, რადგან ვიცით, რომ გასაჭირი შეიქმს მოთმინებას, მოთმინება – სიმტკიცეს, სიმტკიცე – სასოებას, ხოლო სასოება არასოდეს გვიმტყუნებს, რადგან ღმერთის სიყვარული ჩაგვესახა გულებში სულიწმიდის მეშვეობით, რომელიც მოგვეცა ჩვენ.

რადგან ქრისტე, როცა ჯერ კიდევ უძლურნი ვიყავით, განწესებულ ჟამს მოკვდა უკეთურთათვის. ძნელად წარმოსადგენია, რომ ვინმე მოკვდეს მართლისათვის, ხოლო კეთილისათვის, შესაძლოა, ვინმემ კიდევ გაბედოს სიკვდილი. მაგრამ ღმერთი თავის სიყვარულს ჩვენდამი აცხადებს იმით, რომ ქრისტე მოკვდა ჩვენთვის, როცა ჯერ კიდევ ცოლვილნი ვიყავით. ახლა კი, როცა მისი სისხლით

გაგმართლდით, მით უფრო გადაუვრჩებით რისხვას მისი წყალობით. რადგან, თუ მისი ძის სიკვდილით შევეურიგდით ღმერთს, როდესაც მტრები ვიყავით, მით უმეტეს, შერიგებულნი გადავრჩებით მისი სიციცხლით. უფრო მეტიც, ვიქადით ღმერთით ჩვენი უფლის იესო ქრისტეს მეშვეობით, რომლის წყალობითაც მივიღეთ ახლა შერიგება. (რომაელთა 5:1-11)

ქვეყნიერება იგივე კითხვას სვამს, რომელიც ბილატემ დაუსვა იესოს: „რა არის ჭეშმარიტება?“ (იოანე 18:38). რა იქნება თქვენი პასუხი ამ კითხვაზე? მიიღებთ (ატარებთ) შესაძლო ცილისწამებას, რომელიც შეიძლება მოვიდეს, როდესაც სხვებს ქრისტეზე მიუთითებთ? როგორ გაუზიარებთ ადამიანებს იმ იმედის საფუძველს, რომელიც თქვენ გაქვთ?

რჩევა: წაიკითხეთ საქმეების 2:42-47 და გაიაზრეთ როგორ ახერხებდა, მტრულ გარემოში მყოფი, ადრეული ეკლესია მოეპოვებინა ხალხის კეთილგანწყობა. სთხოვეთ სულიწმიდას დაგეხმაროთ სულიერი საბრძოლო გეგმის ჩამოყალიბებაში, რათა ჩაახშოთ ცილისწამება. გახსოვდეთ თქვენ არ ხართ მარტო. მოიძიეთ რჩევა თქვენი ადგილობრივი ეკლესიიდან და ქრისტეში თანამორწმუნე ძმებისა და დებისგან.

თავი მეექვსე

თავდასხმა გზაზე

ყველაფერში შევიწროებულნი ვართ, მაგრამ
არა ვართ დათრგუნულნი. შეწუხებულნი ვართ,
მაგრამ არა სასოწარკვეთილნი, დევნილნი ვართ,
მაგრამ არა მიტოვებულნი, გადაყრილნი, მაგრამ
არა დაღუპულნი...

2 კორინთელთა 4:8,9

იეჰოვა, ჩემო ღმერთო, შენს შველაზე
ვარ დამოკიდებული;
ყველასგან ვინც მღევნის მე, მიხსენი და დამიცავი;
რომ ღმრთივით არ დამგლიჯონ,
თავისი სურვილისამებრ,
არავინ არის ჩემთან ახლოს, ეს მძვინვარება
რომ დაამშვიდოს.
— უცნობი, ფსალმუნები

ელიასი, მახარებელი, რომელიც პირველად მივიდა ამიტის
სოფელში, მალევე აპირებდა დაძინებას გრძელი და დამღლევი
ღღის შემდეგ. ძნელი იყო ბალანსის შენარჩუნება სამუშაოსა და
საევანგელიზაციო საქმიანობას შორის, მაგრამ ეს ნამდვილად
ღირდა ამაღ, რადგან იგი მოწმე იყო იმისა, რომ ბევრმა იპოვა
ახალი სიცოცხლე იესოში.

როდესაც ელიასი დაწვა, იგი ფიქრობდა იმის შესახებ, თუ
როგორ შეახვედრა ღმერთმა მისიონერებს, რომლებიც დაეხმარნენ

მას განვეითარებინა არა მხოლოდ მსახურება არამედ თავისი საქმიანობაც. იგი გრძნობდა ღმერთის მოწოდებას, რომ ყოფილიყო მახარებელი, თუმცა იმაზეც ფიქრობდა, როგორ უზრუნველყო საკუთარი თავი ფინანსურად. როცა ის დაელაპარაკა მისიონერებს ამის შესახებ, იგი გაოცდა, როდესაც შეიტყო, რომ მათ ჰქონდათ გეგმა, რომელიც დაეხმარებოდა ეკლესიისადმი მიძღვნილ ადამიანებს ემუშავათ და ჰქონოდათ მყარი შემოსავალი. მათ შესთავაზეს უნარ-ჩვევების გამომუშავების გაკვეთილები და მიკროსესხი საქმის დასაწყებად. ელიასს, რომელსაც კარგი განათლება ჰქონდა, ბიზნესი კარგად ესმოდა და გააცნო კიდევ თავისი ბიზნეს-გეგმა მისიონერებს. შედეგად, მან მიიღო ფინანსები, რათა გაეხსნა მაღაზია და ევაჭრა გარკვეული პროდუქტებით.

ელიასი მუყაითად მუშაობდა და მალევე მისმა მაღაზიამ შესძლო საკმარისი შემოსავლის მიღება. ახლა უკვე მას საკუთარი თავის შენახვაც შეეძლო და აღებული ვალის დაბრუნებაც მისიონერებისათვის. შემდეგ მან დაიქირავა და ასწავლა ქრისტიან ძმას მაღაზიის გაძღოლა. ელიასი გათავისუფლდა და ახლა ძირითად დროს უთმობდა თავის მომხმარებლებთან ურთიერთობების განვითარებას, ამავე დროს დაიწყო თავისი სამახარებლო საქმიანობაც.

ელიასს ძილმა წაართვა თუ არა თავი, კარზე მოულოდნელმა დაკაკუნებამ შეაკრთო. როდესაც კარი გააღო, დაინახა მორცხვი ახალგაზრდა კაცი, რომელიც ვერ იცნო.

“რით შემიძლია დაგეხმარო?” ჰკითხა ელიასმა ფრთხილად.

“გთხოვთ, ბატონო, მე მითხრეს, რომ თქვენ კეთილი კაცი ხართ და ბევრ ადამიანს ეხმარებით. მე ისიც გავიგე, რომ ქრისტიანი ხართ და როდესაც ღოცულობთ, თქვენი ღმერთი ისმენს თქვენს ღოცვას. მე ჩემს ბავშვთან ერთად მოვედი. ის ძალიან ცუდად არის. ის აქ არის, ხესთან. გთხოვთ, ბატონო, მოხვიდეთ და ილოცოთ ჩემი ბიჭისთვის.”

ელიასმა შეხედა უცნობის ვედრებით სავსე თვალებს, სახეზე უსასოობა რომ ირეკლებოდა. თუმცა ელიასს არ შეეძლო გათავისუფლებულიყო სკეპტიციზმისგან, ვინაიდან იცოდა, რომ

ეს შეიძლება ზაფანგი ყოფილიყო. ელიასს სმენოდა ამბები იმ ხუცესების შესახებ, რომლებიც გაიტყუეს თავიანთი სახლებიდან სნეული ადამიანისათვის ღოცვის საბაბით და მხოლოდ იმიტომ, რომ მახეში გაეხათ. ბევრი ხუცესი იქნა საშინლად ნაცემი და ზოგიერთები მოკლულებიც კი მომდევნო თავდასხმების დროს. მაგრამ, ეს შეიძლება შესაძლებლობა ყოფილიყო ღმერთისთვის ემოქმედა ძლიერად და ღრმა სულიერი კურნება მოეტანა ამ ახალგაზრდა მამისა და მისი ძისთვის. ამიტომ ღირდა გარისკვად. სჯეროდა რა, რომ უფალი იყო მასთან, ელიასმა უპასუხა, “გამოგვეები და ვილოცებ შენი ვაჟისთვის. თუმცა უნდა გითხრა ისიც, რომ კურნავს ღმერთი და არა მე.”

შვების ტალღამ გადაუარა ახალგაზრდა კაცს სახეზე, რომელმაც მოუთმენლად დაიქნია თავი თანხმობის ნიშნად. “ჰო, ჰო, მესმის. გთხოვ ბატონო, წამოდი. ის აქვეა.”

ნახევარ გზაზე მისი სახლიდან იმ ხემდე, სადაც ავადმყოფი ბავშვი იწვა, ელიასმა იგრძნო მოძრაობა მარცხნივაც და მარჯვნივაც. როდესაც შებრუნდა რომ დაენახა თუ რა ხდებოდა, მან გაარჩია სიბნელეში მოძრავი ფიგურები, რომლებიც უახლოვდებოდნენ მათ. მოულოდნელად, ახალგაზრდა კაცი, რომელიც ეხვეწებოდა მას ერქარა, ელიასის წინ გაიქცა და იქიდან კიდევ უფრო მეტი ჩრდილები გამოჩნდნენ. იქ ნამდვილად არ იყო ავადმყოფი ბავშვი; ელიასი მახეში გაება!

ის შებრუნდა სახლისკენ, მაგრამ დაინახა, რომ გზა გადაკეტილი იყო. ელიასმა, რომელიც ხვდებოდა რა საფრთხეშიც იყო, შეხედა მის წინ მდგომ კაცს და ის-ის იყო დააპირა კითხვა დაესვა მისთვის, თუ რა ხდებოდა, უეცარმა ამოსუნთქვამ მის კისერთან შეაყბუნა ის. “მოღალატე,” გაიგონა მან ვილაცის სისინი. ელიასი ცდილობდა წონასწორობა შეენარჩუნებინა. ვილაცამ უბიძგა მას უკნიდან და ჩააგდო მომლოდინე კაცის ხელებში. ელიასის ხედვა დაბინდული იყო სუნთქვით. ის იბრძოდა რაც ძალი და ღონე ჰქონდა. მას ჩანთა ჩამოაცვეს თავზე და ელიასმა პირველად იგრძნო, რომ შიშის ტალღა ეუფლებოდა. იგი შეეცადა წინააღმდეგობის გაწევას, მაგრამ ამ

მდგომარეობაში ჩავარდნილს ეს უკვე აღარ შეეძლო, ამიტომაც ის სწრაფად დაიმორჩილა თავისზე ძლიერმა ხელმა.

“ელიას, შენ ღმერთების მოღალატე ხარ. შენ მატყუარა და მგმობელი ხარ!

მან შეძლო ხმის ამოცნობა. ეს ხმა ეკუთვნოდა ტაძრის ერთ-ერთ კულტმსახურს, რომელიც უპირისპირდებოდა მას დრო და დრო, სანამ ის სახარებას უზიარებდა ხალხს საბაზრო მოედანზე. ის-ის იყო უნდა ეპასუხა, რომ მუშტი მოხვდა სახეში და მიწაზე დაეშო. ელიასს მუშტები დააყარეს. ის ინსტინქტურად ცდილობდა თავი დაეცვა ამ მუშტებისგან. მხოლოდ ის ესმოდა, რომ კაცები აგინებდნენ მას, გამოხატავდნენ თავიანთ მრისხანებას თითოეული მუშტის დარტყმისას. შავი ნისლი დაეუფლა ელიასის ცნობიერებას, და იგი დაეცა ამ ბოროტებით სავსე სიძულვილით გარშემორტყმული. მან იცოდა, რომ სიკვდილი ახლოს იყო და ელოდა მას. ამ გინებისა და ყვირილის ქაოსში, ელიასმა მოისმინა ლოცვა, რომელიც მისი ბაგეებიდან ამოვიდა. “მიშველე, იესო,” ეს იყო ყველაფერი, რისი თქმაც მან შესძლო, სანამ სიბნელე გადაეფარებოდა მის გონებას.

როდესაც ელიასი გონზე მოვიდა, ვერ ხვდებოდა სად იყო და რა დაემართა. მას არ ახსოვდა, რომ ეს თავდასხმა შეწყვეტილ იქნა მისი თანამოძმეების მიერ. მათ გაფანტეს თავდამსხმელები, ელიასი თავის სახლში მიიყვანეს, მიხედეს და მობანეს ჭრილობები. მან სცადა ადგომა, მაგრამ მწვავე ტკივილმა დაუარა სხეულში ისეთი სიმძლავრით, რომ აღარ უცდია წამოწევა. მხოლოდ ამის შემდეგ მიხვდა, რომ ვიღაც იყო მის გვერდით და როდესაც მოტრიალდა დაინახა ამიტის შემფოთებული სახე.

“არ გაინძრე, ელიას,” უთხრა ამიტმა. “აი ასე მშვიდად იწექი და დაისვენე. დრო იქნება საჭირო სანამ მომჯობინდები. გთხოვ, ძმაო, იწექი მშვიდად.” ამიტმა წყლით სავსე ფინჯანი მიუტანა ელიასს პირთან, და მხოლოდ ახლა მიხვდა ელიასი, რა ძალიან სწყუროდა. ის ხარბად სვამდა წყალს მიუხედავად იმისა, რომ თითოეული ყლოუპი ტკივილს აყენებდა.

“გახსოვს რა მოხდა?” ჰკითხა ამიტმა.

წყალმა ცოტათი გამოაცოცხლა ელიასი და მან დაიწყო იმისი აღდგენა, რაც მოხდა. “ჰო,” ნელა თქვა მან. “მე გამიტყუეს ჩემი სახლიდან და მცემეს.”

“იცი, ვინ ასწია შენზე ხელი?”

ელიასმა თავი შეარხია. “ბნელოდა, და მათ ტომარა ჩამომაცვეს თავზე. მე ვიცანი ზოგიერთების ხმა, მაგრამ არა მგონია, რომ პოლიცია რამეს გააკეთებს თუ მხოლოდ ასე აღეწერ ჩემს თავდამსხმელებს.”

“მაშინვე მოვედი, როგორც კი გავიგე ამის შესახებ,” თქვა ამიტმა. “შენი ეკლესია-შენი ოჯახი იყო აქ და ზრუნავდა შენზე და იცავდა შენს სახლ-კარს ქურდებისგან. შენ სამი დღე იყავი უგონოდ,” განაგრძო ამიტმა. “ექიმმა ჯერ უარი გვითხრა მოსვლაზე, თუმცა ხუცესი ჯოშუა სთხოვდა მას დახმარებას და ბოლოს და ბოლოს მოვიდა შენი ჭრილობების სანახავად და მითითებების მოსაცემად, თუ როგორ უნდა მოგვევლო შენთვის. მე გუშინ მოვედი აქ და უფალს ვთხოვე შენი განკურნება.”

“ღმერთმა გადამარჩინა,” უპასუხა ელიასმა. “მან მოისმინა ჩემი ლოცვა იმ ღამეს და დაიცვა ჩემი სიცოცხლე.”

„დაისვენე, ჩემო მეგობარო, ყველა ზრუნავს შენზე და ბევრი ადამიანი ლოცულობს შენთვის,“ დაარწმუნა ამიტმა. „მე ვადიდებ ღმერთს იმისათვის, რომ იგი პასუხობს ჩვენს ლოცვებს. თუმცა გთხოვ, ძმაო, ახლა მოსვენების დროა.“

ელიასი, ნუგეშცემული იქნა თავისი მეგობრის გვერდით ყოფნითა და სიტყვებით. მალევე ჩათვლიდა, იცოდა რა, რომ უფალმა დაიცვა მისი სიცოცხლე და რომ მისი მსახურების საქმე ჯერ არ იყო დასრულებული.

ელიასის დამონება

რამდენიმე დღის შემდეგ, ელიასმა დაიწყო მომჯობინება და უკვე შეეძლო წამომჯდარიყო საწოლში და ეჭამა მისთვის მომზადებული საკვები. ხედავდა რა, რომ მისი მეგობარი

გამოკეთების გზაზე იდგა და რომ დანარჩენი ეკლესია ზრუნავდა მასზე, ამიტმა ჩათვალა, რომ დრო იყო დაბრუნებოდა თავის ოჯახსა და სახლ-კარს.

„ელიას, ვფიქრობ დრო არის დაუბრუნდე ჩემს ოჯახსა და საქმიანობას, მაგრამ სანამ წავალ, შემიძლია კითხვა დავისვა?“

„რა თქმა უნდა,“ უპასუხა ელიასმა. „რა გინდა რომ იცოდეს?“

„არასოდეს მომისმენია, როგორ გახდი ქრისტიანი,“ თქვა ამიტმა. „რამ გადაგაწყვეტინა მიგეტოვებინა შენი ოჯახის ღმერთები და გამხდარიყავი იესოს მიმდევარი?“

ელიასმა გაიცინა, თან ხელი მიიჭირა გატეხილ ნეკნებზე, როგორც შესძლო. „რამდენი დრო გაქვს?“ გაიხუმრა მან. „ეს გრძელი ამბავია იმ კაცისთვის, ვინც სახლში დაბრუნებას აპირებს მალე, თუმცა შევეცდები მოკლედ მოვყვე მხოლოდ შენთვის,“ გაეხუმრა ამიტს თვალეზმოჭუტული.

„მამაჩემმა დიდი მსხვერპლი გაიღო იმისათვის, რომ დარწმუნებულიყო, რომ მივიღებდი განათლებას, რომელიც დამეხმარებოდა უკეთესი სამუშაოს შოვნაში სკოლის დამთავრების შემდეგ,“ დაიწყო ელიასმა. „მე მიყვარდა სწავლა და პატივს ვცემდი მამაჩემის მიერ გაღებულ მსხვერპლს იმით, რომ დიდი ყურადღებით ვუსმენდი ჩემს მასწავლებლებს, პატივისცემას გამოვხატავდი მათ მიმართ, და გულმოდგინედ და დროულად ვასრულებდი დავალებებს. შედეგად, მე მალევე გავხდი პირველი მოწაფე და კლასის აღიარებული ლიდერი. მამა ნასიამოვნები იყო ჩემი გულმოდგინებით და ცდილობდა დარწმუნებულიყო, რომ მე გავასრულებდი ჩემს სწავლა-განათლებას. თუმცა, როდესაც წარმატებით დავამთავრე სწავლა და მივიღე დიპლომი, მე აღმოვაჩინე, რომ მამაჩემის ფინანსური შემოსავლები, რაც მას ჩემი სწავლისათვის სჭირდებოდა, არ იყო მყარი. ამიტომაც გადავწყვიტე, რომ ნაცვლად იმისა, რომ კვლავ გამეგრძელებინა სწავლა, დადგა დრო, რომ დამეწყო კარიერა და სარგებლობა მომეტანა ჩემი ოჯახის კეთილდღეობისათვის. მიუხედავად იმისა, რომ მამაჩემი პროტესტს გამოთქვამდა, მან ისიც დაინახა, რომ მე ბუნებრივი ნიჭი მქონდა ფინანსების და

ბიზნესის მართვისთვის. თუ მომცემდა ამის შესაძლებლობას, მე შემიძლო დავხმარებოდი მამაჩემის ბიზნესს, რომ გაზრდილიყო და უფრო შემოსავლიანი გამხდარიყო, ამიტომაც მან დათმო. სიმართლე რომ ვთქვათ, ელიასი იცინოდა, როდესაც თავის ამბავს უყვებოდა ამიტს, ვფიქრობ, მისთვის შვება იყო, რომ აღარ უნდა წავსულიყავი კოლეჯში. მიუხედავად იმისა, რომ მას არ სურდა ამისი დაშვება, ჩემი სწავლის გაგრძელებისათვის საფასურის გადახდა ძალზე გაჭირდებოდა.

მამაჩემმა აღრევე გახსნა მაღაზია, რომელიც ყიდდა ისეთ ნივთებს ძნელად რომ იშოვებოდა ჩვენს სოფელში. მან შესძლო, რომ ეს ნივთები ხელმისაწვდომი გაეხადა. ეს კი იმით მოახერხა, რომ იპოვა მომწოდებელი დიდ ქალაქში, რომელიც ამ საქონელს შესანიშნავ ფასში აძლევდა. სარისკო იყო, მაგრამ მაღაზიამ კარგად დაიწყო მუშაობა. მამაჩემის დახმარებით მე შევძელი მსგავსი მაღაზიების გახსნა ახლო-მახლო სოფლებში და დავიქირავე სხვებიც, რომ გასძლოლოდნენ ამ მაღაზიებს. ჩვენი ბიზნესი წარმატებით ვითარდებოდა და მე სახელიანი და პატივცემული კაცი შევიქენი ჩვენს მხარეში, კაცი, რომელიც თემის ფასეულობების ერთგული იყო.

„ერთ დღეს, მისიონერები მოვიდნენ ჩვენს სოფელში,“ განაგრძო ელიასმა, „და ვინაიდან მეც ვიყავი იმ რამდენიმე ადამიანს შორის, ვისაც კითხვა შეეძლო, მათ გადმომცეს ბიბლია. იმ კაცს, რომელმაც ბიბლია გადმომცა, ერქვა მისტერ გლენი. მან ამიხსნა, რომ ეს წიგნი დამეხმარებოდა გამეგო ის, თუ ვინ არის ღმერთი. მე ვფიქრობდი, რომ ჩემს ცხოვრებას ბევრი ღმერთები განაგებდნენ, და ამგვარმა ლაპარაკმა მხოლოდ ერთ ღმერთზე, გარკვეულწილად გამანერვიულა. თუმცა, ცნობისმოყვარეობამ მძლია, რადგან კარგა ხანი იყო გასული მას შემდეგ, რაც ახალი წიგნი არ წამეკითხა. ბიბლია სახლში წამოვიღე, თუმცა ჩემი ოჯახის არცერთი წევრისთვის არ მითქვამს ამ უცნაური წიგნის შესახებ. როდესაც ვიპოვე დრო ბიბლიის საკითხავად, შეცბუნებული დავრჩი იმით, რაც იქ ეწერა, თუმცა ინტერესმა შემიპყრო კიდევ უფრო მეტი მეკითხა. ნელ-ნელა დავიწყე

მისტერ გლენთან შეხვედრა და მისთვის იმ კითხვების დასმა, რომელიც მე მიჩნდებოდა. მისტერ გლენი მოთმინებით პასუხობდა ჩემს კითხვებს. გარკვეულწილად, ის რისკავდა კიდეც ამით, რადგან მისი ახსნა-განმარტება უარყოფითი კუთხით წარმოადგენდა ჩვენი ოჯახისა და გვარის ღმერთებს. ამ დროს გაბრაზებული ვტოვებდი მას მაგრამ, სიმართლე რომ ვთქვათ, უფრო შეშინებული ვცილდებოდი, ვიდრე გაბრაზებული. როგორ უნდა გამერიკა ჩემი და ჩემი ოჯახის კეთილდღეობა იმ წიგნის კითხვით, რომელიც, დარწმუნებული ვიყავი, შეურაცხყოფდა ჩვენს ღმერთებს? ეს ძნელი იყო ჩემთვის და ვხვდებოდი იმასაც, რომ საჭირო იყო გამერკვია, ბიბლია სიმართლეს ამბობდა თუ არა. მისტერ გლენთან კიდეც ერთი შეხვედრის შემდეგ, როდესაც მან მითხრა, რომ მხოლოდ იესოა გზა, ჭეშმარიტება და სიცოცხლე, იმდენად გავგრაზდი, რომ ავიღე ბიბლია და ცეცხლში მოვისროლე.“

„ბიბლია დაწვი?“ იკითხა გაოგნებულმა ამიტმა.

„ჰო, დაწვი,“ უპასუხა ელიასმა. „შეცბუნებული, შეშინებული და შეურაცხყოფილი ვიყავი იმ ყოველივეთი, რაც ბიბლიაში წავიკითხე. ამის შემდეგ უკვე ვერიდებოდი მისტერ გლენთან და სხვა მისიონერებთან შეხვედრას. დაკავებული ვიყავი მალაზიების საქმიანობით და ოჯახურ მინდვრებში მამაჩემთან ერთად მარცვლეულის დარაჯობით. ერთ დღეს, ვახსენე ბიბლია მამაჩემთან, რომელიც ჯერ შეშინდა, შემდეგ კი გაბრაზდა, რომ ეს წიგნი მივიღე უცხოელებისგან. მას ვუთხარი, რომ აღარ ღირდა ამ საკითხზე წუხილი, ვინაიდან უკვე გავანადგურე ეს წიგნი და ცეცხლში დაწვი მეთქი. დაწყნარდა, მაგრამ მაინც ამტკიცებდა, რომ საჭირო იყო სპეციალური შესაწირის მიტანა ტაძარში იმაში დასარწმუნებლად, რომ ღმერთები არ არიან განრისხებულნი ოჯახზე და ჩემზე. მამას დავემორჩილე და დავიფიცე, რომ აღარასოდეს წავიკითხავდი ბიბლიას.

მას შემდეგ რაც თავი მახსოვს, ჩემში მყოფი ის აზრიც მახსოვს, რომ ღმერთები რეალურები იყვნენ. თუმცა ამავე დროს მუდმივ შიშში ვცხოვრობდი მათ წინაშე. ‘არ არსებობს გზა, რომ

ვიცნობდეთ ამ ღმერთებს?’ ერთხელაც კკითხე მამას, როდესაც ჯერაც პატარა ბიჭი ვიყავი.

„მამამ გაიცინა და თავი გააქნია. “შენ არ გჭირდება იცნობდე ღმერთებს, ჩემო ბიჭო,’ იყო მისი პასუხი. “შენ მხოლოდ ის გჭირდება, რომ დაემორჩილო მათ.’ მისმა სიტყვებმა შემაშფოთა. დრო გადიოდა, მე ვიზრდებოდი და ყოველთვის ვფიქრობდი იმის შესახებ, თუ არის რაიმე უფრო მეტი იმ ღმერთებზე, რომელი ღმერთებიც მამაჩემს სწამდა. მიუხედავად იმისა, რომ ჩემი მასწავლებლები გულმოდგინედ გვასწავლიდნენ ჩვენი წინაპრებისაგან გადმოცემული რელიგიური რწმენა-წარმოდგენების მნიშვნელობას, ჩემი განათლება მიბიძგებდა იქითკენ, რომ დამესვა კითხვები, მეპოვა ჭეშმარიტება და ცხოვრების აზრი. თავდაპირველად შვება ვიგრძენი, როდესაც დავწვი ჩემთვის გადმოცემული ბიბლია, მაგრამ, დროის კვალობაზე, თანდათან ვხვდებოდი იმას, რომ მე შეიძლება დავანგრეო ის, რასაც შეეძლო მაძიებლისათვის ჭეშმარიტების სიტყვების გადაცემა.

„ერთ ღამესაც, გაურკვევლობაში ვიყავი, როცა დავწექი დასაძინებლად. მთელი ძალით ვცდილობდი ჩამეხშო ის ეჭვები, რომლებიც მოსვენებას არ მაძლევდა. როგორ შეეძლო მცოდნოდა, რომ ჩემი ღმერთები ნამდვილები იყვნენ? ყოველთვის დავდიოდი ტაძარში და იმდენად მიძღვნილი ვიყავი ჩემი რელიგიისადმი, როგორც არასოდეს ვყოფილვარ. ღამის სიწყნარეში, ბრძოლა მიწევდა ძალებთან, რომლებიც აღემატებოდნენ ჩემს ძალასა და ბრძოლის უნარს. და ეს მეორდებოდა. მაშინაც კი, როდესაც ვახერხებდი დაძინებას, სიზმრები არ მაძლევდა მოსვენებას და ცუდი წინათგრძნობით ივსებოდა ჩემი გული.“

ელისმა წუთით ამოისუნთქა, სანამ გააგრძელებდა. „მესიზმრა ვიყავი გზაზე, რომელიც სავსე იყო გველებით, რომლებიც მზად იყვნენ ეკბინათ ჩემთვის. სადაც არ უნდა გამეხედა, ყველგან ვხედავდი ჩასაფრებულ ხიფათს, რომელიც მელოდა, რომ ერთი მცდარი ნაბიჯი გადამეღა, ერთი მცდარი მოძრაობა გამეკეთებინა.

ვევიროდი სიბნელეში, ვითხოვდი შველას, მაგრამ ჩემი ხმა ღამის წყვდიადში იკარგებოდა. მუხლებზე დავეცი იმედდაკარგული, ხელებით დავიფარე სახე და მწარედ ავკეპითინდი. და უეცრად სინათლე დავინახე შორს, რომელიც ახლოვდებოდა და უფრო ძლიერდებოდა. მაღე, ეს სინათლე იმდენად კაშკაშა გახდა, რომ თვალს ვეღარ ვუსწორებდი. თუმცა ისიც დავინახე, რომ ამ ნათელმა დააფრთხო ის გველები და ხიფათები, რომელთაც ჩემი ჩანთქმა სურდათ. წყნარი, თუმცა ძლიერი ხმა დამელაპარაკა. პირქვე დავეცი, როდესაც მივხვდი, რომ ეს ხმა იმ სინათლიდან მოდიოდა. 'ელიას, ადექი,' მიბრძანა ხმამ, 'და გამომყევი. არავის შეუძლია იცოდეს ვინ არის ღმერთი, თუ პირველად მე არ გამიცნობს. მე ვარ გზა, ჭეშმარიტება და სიცოცხლე. ყველა სხვა გზა სიკვდილისაკენ მიდის, მაგრამ ჩემში შენ უხვ სიცოცხლეს იპოვი.'

უეცრად გამოვფიხზლდი. მარტო ვიყავი, ვიცოდი, რომ სიზმარი ვნახე. თუმცა ამჯერად, თავს სულ სხვანაირად ვგრძნობდი. გაქრა შფოთი, შიში, აღგზნებულობა. ახლა სიმშვიდემ ჩაანაცვლა ხსენებული უარყოფითი განცდები. ვისი ხმა იყო ეს? ვფიქრობდი. მან მითხრა, რომ შემოდგომა ვიცნობდე ღმერთს, და რომ მე არ დავდიოდი ჭეშმარიტებაში, რა უნდა გააკეთო იმისათვის, რომ გადავრჩე?

მეორე დღით გავექანდი მისტერ გლენის სახლისკენ ამ კითხვებზე პასუხების მისაღებად. მე გამოვუტყდი მისტერ გლენს, რომ მის მიერ მოცემული ბიბლია ცეცხლში ჩავაგდე, ვინაიდან მჯეროდა, რომ ღმერთები გამინაწყენდებოდნენ იმის გამო, რომ ამ წიგნს ვკითხულობდი. ასევე მოვუყევი იმ ტანჯვის შესახებაც, რომელსაც იმ დროის შემდეგ ვგრძნობდი — მოუსვენარი ღამეები და შემაშფოთებელი სიზმრები — შემდეგ იმ ხმის შესახებაც მოვუყევი, რომელიც დამელაპარაკა და იმ სიმშვიდეზეც, რომელიც დაეუფლა ჩემს არსებას მას შემდეგ.

„მისტერ გლენმა შემომხედა თვალებში და მითხრა, 'მწამს, რომ ეს იესო იყო, ვინც მოვიდა შენთან სიზმარში, ელიას. ბიბლია ამბობს, რომ ღმერთმა ისე შეიყვარა ეს ქვეყნიერება, რომ მისცა თავისი მხოლოდშობილი ძე, რათა ყოველი მისი მორწმუნე არ

დაიღუპოს, არამედ ჰქონდეს საუკუნო სიცოცხლე. შენ ახლა არჩევანის წინაშე დგახარ, ელიას: ირწმუნო და მიენდო იესოს, ან უარყო ის და არ დაიჯერო, რაც თავის თავზე თქვა. ის არის გზა, ჭეშმარიტება და სიცოცხლე, და ვერავინ მივა მამასთან, თუ არა მისით. მე ვცდილობდი ამის ახსნას შენთვის იმ ღამეს, როცა შენ გადაწყვეტილ დაგეწვა შენი ბიბლია და უარი გეთქვა მის სწავლებაზე.

„ამ სიტყვებზე, მე დავვარდი მიწაზე და ავტირდი. „ეს არის ის, რაც ხმამ მითხრა სიზმარში, ვიძახობდი. ‘მე მწამს, მწამს. მე გადავცემ ჩემს სიცოცხლეს ქრისტეს, რადგან მხოლოდ მას შეუძლია ჩემი ხსნა.““

ცრემლები იღვრებოდა ელიასის თვალებიდან, როდესაც ის თავის დამოწმებას უყვებოდა ძვირფას მეგობარს. ეს ის დღე იყო, როდესაც ჩემი სიცოცხლე შეიცვალა, ამიტომ, მაგრამ მამაჩემი ძალზე ტრამპირებული და გაბრაზებული იყო, როცა ვუთხარი ჩემი გადაწყვეტილების შესახებ. მან დაინახა, რომ ეს იყო მისი ცხოვრებისეული გზის, მისი მემკვიდრეობის, და მისი რწმენის უარყოფა. დიდ ტკივილს მაყენებდა იმისი გაცნობიერება, რომ ასე გრძნობდა თავს, არადა ამდენი რამ გააკეთა ჩემთვის. ის კარგი მამა იყო, და მე მაღლიერი ვარ ორივე მშობლის სიყვარულისა და მხარდაჭერისათვის. თუმცა, უკვე ვიცოდი, რომ ის ღმერთები, რომლებსაც ისინი მიჰყვებოდნენ, იყვნენ ცრუ ღმერთები და არ შეეძლოთ ჩემი დახმარება. ასე რომ მძიმე გულით, თუმცა დიდი სიხარულით, გადავწყვეტილ მეტხოვა იესოსთვის, რომ გამხდარიყო ჩემი ცხოვრების უფალი. ჩემი ნათლობის შემდეგ, მთელმა ოჯახმა უგულუბელმყო მე. მიუხედავად იმისა, რომ მათმა დამოკიდებულებამ ტკივილი მომაყენა, იესოს სიყვარულმა იმდენად აავსო ჩემი გული, რომ ვგრძნობდი მის ნუგეშისცემას და ეს ყოველივე მიღირდა ამაღლად.“

ამიტომ უყურებდა თავის საწოლში მყოფ მეგობარს, ხედავდა მის დაღუურჯებულ და ნაცემ სხეულს და შინაგან გაღიზიანებას გრძნობდა. მიუხედავად იმისა, რომ ამიტომ მყარად სწამდა იესო და იცოდა, რომ ძველ ცხოვრებას ვეღარ დაუბრუნდებოდა, შიში

ნელ-ნელა იპარებოდა მის გონებაში, მას შემდეგ რაც მისი სახლის დაწვა სცადეს. ეს შიში ეჩურჩულებოდა მას, რომ არ იყო უსაფრთხო, რომ ეს საფრთხე ახლოვდებოდა, რომ თავდასხმა გარდაუვალი იყო.

„მათ კინალამ მოგკლეს შენ, ელიას,“ ჩაიბურტყუნა ამიტმა. „და რისთვის? ღირდა ეს ცემა?“

თავდასხმა

ძალადობრივი შეტევა, ბრძოლის ან კონფლიქტის დაწყება; ზიანის მომტანი ზემოქმედება

მაშინ, როცა დაცინვა, დაშინება, დისკრიმინაცია და ცილისწამება უმეტესწილად ზეწოლაა თანმიმდევრული დაშინების სახით, თავდასხმა იყენებს ფიზიკურ ძალადობას ტკივილისა და ზიანის მისაყენებლად. დევნის შემთხვევაში თავდასხმა არ არის შემთხვევითი. ეს არის შეურაცხყოფის სპეციფიკური და წინასწარ განზრახული ფორმა, რომელიც განსხვავდება ქრისტიანების წინააღმდეგ გამოყენებული არა-ფიზიკური ძალადობის ტაქტიკისგან, თუმცა მთლიანობაში ის მათი შეზღუდვისა და მათი დაჩაგვრის ჩვეულებრივი ფორმაა.

ბიბლიაში მრავალი მაგალითია, რომლებშიც მოთხრობილია იმის შესახებ, თუ როგორ შეუტყეს და თავს დაესხნენ ღმერთის ხალხს მათი სიძარტლის გამო. პირველი მკვლელობა, რომლის შესახებაც ბიბლიაშია დაწერილი (დაბადების 4:1-8) მუხლებშია გადმოცემული. ეს მკვლელობა შურიტწარმოქმნილიმრისხანების გამო იქნა ჩადენილი, და იგი თავყვანისცემის კონტექსტშია განსახილველი. როცა კაენმა და აბელმა თავიანთი მსხვერპლები შესწირეს ღმერთს, აბელმა თავისი პირველნაყოფების საუკეთესო ნაწილი შესწირა, ხოლო კაენმა არ შესწირა საუკეთესო. ღმერთმა მიიღო აბელის შენაწირი, ხოლო კაენის

შენაწირი არ მიიღო. ნაცვლად იმისა, რომ აბელისგან ესწავლა სწორი გზა და შეეცვალა თავისი დამოკიდებულება, კაენმა უფლება მისცა მრისხანებას მისი არსება იმ ზომამდე მოეცვა, რომ ღმერთმა გააფრთხილა იგი და უთხრა, რომ ამ მრისხანებას არ ებატონა მასზე. მან ღმერთსაც არ მოუსმინა, დაემორჩილა თავის სიშმაგეს, აღდგა, თავს დაესხა ძმას და მოკლა ის.

ავტორიგლენპენერიამასასეხსნის: „კაენიუარსამბობსმუხლი მოიყაროს ღმერთის წინაშე და გადაწყვეტს გათავისუფლდეს თავისი რელიგიური მოწინააღმდეგისაგან, თუნდაც ეს მისი საკუთარი ძმა იყოს. ამ დროს ჩვენ მოწმე ვხვდებით რელიგიური დევნის პირველი შემთხვევისა.“²⁶ საინტერესოა იმისი აღნიშვნა, რომ აბელის დევნის ბიბლიური მონათხრობი არ ახსენებს დევნის არა-ძალადობრივ ფორმებს, არამედ გვიყვება კაენის თავდასხმის შესახებ. ამით ის თავდასხმას — დევნის უძველეს ფორმად აქცევს, რომელსაც მაშინვე მოჰყვა მოწამეობა. თავდასხმები ღმერთის შვილებზე მის წინააღმდეგ ამხედრებულთა მხრიდან აშკარად იკვეთება როგორც ძველი ასევე ახალი აღთქმების ფურცლებზე. დაწყებული ღმერთის მიერ გამოგზავნილი წინასწარმეტყველებით, გაგრძელებული მოციქულებითა და ადრეული ეკლესიის ქრისტიანებით, თავდასხმის სტრატეგია გახლდათ ქვეყნიერებისაგან იმათი მოცილების საშუალება, ვინც თავყვანს სცემენ ერთადერთ ჭეშმარიტ ღმერთს.

შიშით სავსე პასუხი ძალადობისას

როდესაც ვეკითხები კანადელ ქრისტიანებს თუ რა მოსდით გონებაში, როცა ისინი დევნაზე ფიქრობენ, აღმოვჩინე, რომ მიუხედავად ასაკისა, მათი პასუხები ძირითადად

²⁶ პენერი, ჯვრის ჩრდილქვეშ, *In the Shadow of the Cross*, 28.

მოიცავს თავდასხმას, ცემას, ანდა წამებას. აი, ეს ფორმები დგას სიის თავში. მე ეს საინტერესოდ მიმაჩნია, ვინაიდან, მიუხედავად იმისა, რომ დასავლეთში მცხოვრები ქრისტიანები ჩვეულებისამებრ არ დგანან ფიზიკური წინააღმდეგობის სიკვდილ-სიცოცხლის მიჯნაზე, ჩვენ მაინც გვესმის დევნის ძალადობრივი ასპექტები. დასავლელი ქრისტიანები ხშირად არ ფიქრობენ იმის შესახებ, რომ შეიძლება ვინმე თავს დაესხას მათ თავის ქვეყანაში თავიანთი რელიგიური რწმენა-წარმოდგენების გამო. არ არსებობს შიში იმის გამო, რომ ვინმე მოგვექცევა აგრესიულად სახლიდან გასვლისას, არც არავინ წუხს იმაზე, რომ მას თავს დაესხმიან ეკლესიისაკენ მიმავალ გზაზე რომელიმე კვირა დილით. შიში იმის გამო, რომ ვინმე ფიზიკურად გაუსწორდება მას ქრისტიანული რწმენის გამო, არ არის სტრეს-ფაქტორი ჩვენთვის, ჩვენს ყოველდღიურ ცხოვრებაში, როდესაც თავისუფალ და უსაფრთხო ქვეყანაში ცხოვრობ. ჩვენ ვფიქრობთ, რომ ასეთი რაღაცეები ხდება სხვა ქვეყნებში, და არა დასავლეთის კომფორტულ და უსაფრთხო გარემოში.

2001 წლის 11 სექტემბერს, ტერორისტულმა შეტევამ, რომელიც მიმართული იყო ამერიკის შეერთებული შტატების წინააღმდეგ უცხოელი მტრების მხრიდან, დაამსხვრია უსაფრთხოების ეს ილუზიები. ამ თავდასხმებმა, მიუხედავად იმისა, რომ ისინი ამერიკის მიწაზე მოხდა, თვალსაჩინოდ იმოქმედა ასევე დასავლეთის სხვა ერებზეც, რომლებსაც ახლო კავშირები აქვთ ამ ქვეყანასთან და იზიარებენ იგივე რწმენა-წარმოდგენებსა და ფასეულობებს. იმ დღეებისა და თვეების მანძილზე, რომელიც ამ თავდასხმებს მოჰყვა, კითხვები არ აძლევდა მოსვენებას დასავლეთში მცხოვრებთა გონებას. როგორ იყო შესაძლებელი, რომ ამგვარი რამ, ასეთი მასშტაბით მომხდარიყო ამერიკაში? ვინ არიან ეს მტრები, და რატომ ვძულვართ მათ? ვართ ჩვენ უსაფრთხოდ? სად და როდის იქნება შემდეგი თავდასხმა? ვართ მზად იმისათვის, რომ გავუძელოთ შემდეგნაირად 9/11-ს?

ახალი სააგენტოები ავსებენ თავიანთ მონაცემებს იმის მცდელობაში, რომ უპასუხონ ამ კითხვებს და აზრი გამოიტანონ აქედან, ხოლო მთავრობის ლიდერები ცდილობენ დაარწმუნონ თავიანთი მოქალაქეები იმაში, რომ ისინი დაცულები იქნებიან. შიში თანმდევი პროდუქტი იყო 11 სექტემბრისა, ისევე როგორც ტყულების ჩამოშლა იყო მიმანიშნებელი ჩვენი ხელშესახები უსაფრთხოების ჩამოშლისა.

გვერდს დე ბეკერმა ასე შეაჯამა ეს ყოველივე:

ჩვენ დიდ ყურადღებას ვაქცევთ იმას, რასაც ვხედავთ ტელევიზორში, თუმცა თითოეულ ჩვენგანში ასევე რაღაც ხდება. ადამიანის ტვინი... არასოდეს არის უფრო ეფექტური, ვიდრე მაშინ, როცა მისი პატრონი რისკის წინაშე დგას. ამ დროს, ყველა შინაგანი რესურსი მოდის მოქმედებაში: გამოცდილება, წარმოსახვა, მოქმედება, ინტელექტი, კრეატიულობა, მახსოვრობა. ინტუიციის შესანიშნავ ჯარისკაცებს ეძლევათ მკაცრი ბრძანებები დაიცვან გასასვლელები: ვერავინ აარიდებს თავს მოვალეობას, სანამ თქვენ არ მიიღებთ პასუხებს იმ კითხვებზე, რომლებიც დასმულია თქვენი სხეულის თითოეული უჯრედისგან: რას ნიშნავს ეს მოვლენა უსაფრთხოებისთვის? ვიქნები ამის შემდეგ კარგად? ვიქნებით ჩვენ ყველანი კარგად?²⁷

ქრისტიანებიც არ არიან იმუნიტეტის მქონენი ამ შიშისგან, რომელმაც გამსჭვალა მთელი ერი, ვინაიდან ისინიც იბრძვიან, რათა გაიზარდონ ძალადობის ეს ახალი ფორმა, რამაც მოიცვა ჩვენი ცხოვრება. მაგალითად, იმ ეკლესიაში, სადაც მე დავდივარ, ჩვენი ხუცესიც შეეცადა გაეაზრებინა ის მოვლენები, რომლებიც 11 სექტემბერს მოხდა. შემდეგ მიმართა წერილს,

²⁷ გვერდს დე ბეკერი, უშიშარი: ნამდვილი სიმართლე რისკისა და უსაფრთხოების შესახებ ტერორიზმის დროს, *Fear Less: Real Truth About Risk, Safety, and Security in a Time of Terrorism* (New York: Little, Brown and Company, 2002), 8.

რათა დავერწმუნებინეთ შემდეგში: მიუხედავად იმისა, რომ შფოთი და წუხილი იზრდება მსოფლიოში, ჩვენ მივეცებით იმას, ვინც სძლია ქვეყნიერებას. შემდეგ მან დაასკვნა, ჩვენ, როგორც იესოს მიმდევრები, ვიმყოფებით უნიკალურ პოზიციაში, რომ ღმერთისაგან მომდინარე იმედის ნათელი მივიტანოთ ასეთ სიბნელეში.

იმ კვირა დილის უწყების შემდეგ, ჩვენმა ხუცესმა გადაწყვიტა ჩვენი კრებულის წევრების მიერ დასმულ კითხვებზე ეპასუხა. იმ დღეს ბევრმა მისცა გამოსავალი თავის გრძნობებსა და შიშებს. ძალიან კარგი იყო, რომ შევძელით შევკრებილიყავით, როგორც სხეული, რათა გამოგვეჩატა ჩვენი ფიქრები და ეჭვები, თუმცა ამავე დროს ნუგეშიც გვუპოვა, რომელიც ქრისტესგან მოდის.

ერთი კითხვა, რომელიც დაისვა საკრებულოსგან და რომელიც დღესაც ხშირად ჩემს გონებაში იყო შემდეგი: „ფიქრობთ თქვენ, რომ ეს დასაწყისია გასაჭირის ჟამისა?“ შეიძლება ეს კითხვა ჩვენი ხუცესის მიერ გაცემული პასუხის გამო მახსოვს. მან ასე უპასუხა, „ნუ დაუსვამთ ამ კითხვას შუა აღმოსავლეთის, აფრიკის ან აზიის გარკვეული ქვეყნების ქრისტიანებს, სადაც ისინი ამაზე უარეს ძალადობას ათწლეულების მანძილზე ხვდებიან. ისინი თავდასხმისა და ძალადობის მუდმივი სფეროების ქვეშ ცხოვრობენ მათი მხრიდან, რომლებსაც სძულთ ქრისტეს მიმდევრები.“ ამ ქრისტიანებისათვის მათი ყოველდღიურობა სავსეა გასაჭირით. მათთვის არ არის ეს მოულოდნელი და ისინი არც კითხულობენ ქრისტეს დაბრუნების დროს. მათ ქრისტეს მიყოლის ფასი ჯერ კიდევ თავიანთ მოქცევამდე იცოდნენ. ისინი გეტყვიან შემდეგს: მიუხედავად იმისა, რომ დევნა მოსდევს მათ გადაწყვეტილებას, იესო ღირს ამაღ.

როდესაც ეხებოდა ტანჯვის საკითხს, აჯიზ ფერნანდომ ასეთი დაკვირვება შემოგვთავაზა დასავლეთის ეკლესიის შესახებ:

მე ვფიქრობ, რომ ერთ-ერთი ყველაზე სერიოზული თეოლოგიური ბრმა წერტილი დასავლეთის ეკლესიაში არის ტანჯვის დეფექტური გაგება. ჩანს, რომ ბევრნაირად

არის გააზრებული ის, თუ როგორ ავარიდოთ თავი ტანჯვას და რა გავაკეთოთ იმ დროს, როცა ჩვენ ზიანი გვადგება. ჩვენ მრავალი სწავლებები გვაქვს იმის შესახებ, თუ როგორ ავარიდოთ თავი ტანჯვას და თერაპიაც მისი შედეგების გასაუმჯობესებლად, თუმცა ეს არაადექვატური სწავლებაა ტანჯვის თეოლოგიასთან მიმართებით. ქრისტიანებს არ ასწავლიან, რატომ უნდა მოელოდნენ ისინი ტანჯვას, როგორც ქრისტეს მიმდევრები და რატომ არის ტანჯვა ასე მნიშვნელოვანი ქრისტიანის ჯანსაღი ზრდისათვის. ასე რომ ტანჯვა მხოლოდ ნეგატიური კუთხით არის დანახული.²⁸

დევნა არ არის „პრობლემა“

მე მჯერა, რომ მტკიცებულება, რომლის შესახებაც ახლა ვისაუბრებ ნამდვილად ის წარმოდგენაა, რომელზეც დგანან დასავლეთში მცხოვრები ქრისტიანები მაშინ, როდესაც საქმე ქრისტესთვის ტანჯვას ეხება. აი, ეს მტკიცებულებაც: დევნა ის პრობლემაა, რომელიც უნდა შევამსუბუქოთ (შევაკავოთ). ამგვარი შეხედულებების გამო, დასავლელი ქრისტიანები ფიქრობენ, რომ მათ მტკიცე პოზიცია უნდა დაიკავონ პოლიტიკურად და უნდა ეცადონ, რომ დაასრულონ იმ ქრისტიანების ტანჯვა, რომლებსაც თავს დაესხნენ ან რომლებსაც მზარდი აგრესიის პირობებში უწყევთ ცხოვრება. მიუხედავად იმისა, რომ ეს შეხედულება საფუძვლიანია, ჩვენ, როგორც ქრისტიანებმა, მხოლოდ ადამიანის უფლებების და რელიგიური თავისუფლების საკითხებზე არ უნდა ვიფიქროთ. მსგავსი შეზღუდული თვალსაზრისი მომდინარეობს აზროვნების იმ წესიდან, რომელშიც პერსონალური უფლებები გამოდევნის ღმერთის ნებას. როდესაც დევნა მხოლოდ ადამიანის უფლებათა

²⁸ აჯიბ ფერნანდო, *სიხარულისა და ტკივილის ძახილი*, *The Call to Joy and Pain* (Wheaton, IL: Crossway Books, 2007), 51–52.

ჩარჩოში და რელიგიური თავისუფლების დარღვევის კუთხით არის დანახული, ღმერთის გაცილებით მაღალი მიზნები ადვილად შეიძლება დავამცროთ. ძალზე ხშირად, ქრისტიანები ჩანს, რომ უფრო მეტად ზრუნავენ თავიანთი ქრისტიანული ფასეულობების დასაცავად, ვიდრე ამ ფასეულობების მიხედვით ნებაყოფლობით ცხოვრებაზე და იმ შედეგების ატანაზე, რომლებიც ამგვარი ცხოვრების შედეგად ღვება.

ქრისტიანებს დღეს უფრო მეტად სჭირდებათ ვიდრე ოდესმე, იცოდნენ ის საკითხები, რომლებთანაც უწყევთ შეხება და ის კლიმატი, რომელშიც ისინი მსახურობენ. მათ არ შეუძლიათ თავიანთი გონება ნეიტრალურ პოზიციაში ამყოფონ და იფიქრონ, რომ ისინი ავტომატურად მივლენ სასურველ ადგილას და მიაღწევენ ღმერთის მიზნებს წინააღმდეგობის გარეშე.

როდესაც საქმე ეხება ქრისტიანების დევნას, ჩვენ პირველ რიგში უნდა გავიგოთ ფუნდამენტალური შეხედულება, რომ დევნა არ არის ის „პრობლემა“ რომლის მოსაგვარებლადაც ჰუმანიტური გადაწყვეტილება უნდა ვეძებოთ. იგი არ გვარდება იმავე გზით, რომელ გზასაც ვიყენებთ ისეთი კრიტიკული ჰუმანიტარული საკითხების მოსაგვარებლად, როგორებიცაა: სიღატაკე, შიმშილი, მონობა მის სხვადასხვა ფორმებში, სნეულება და ა. შ. დევნის აღქმა იმ პრობლემად, რომელიც უნდა გადაიჭრას არ არის ის, რასაც ბიბლია გვასწავლის გავაკეთოთ. როცა ბიბლია გვაწვდის შესაბამის მითითებებს დღევანდელი მის ჰუმანიტარულ საკითხებთან საბრძოლველად, მითითებები დევნასთან დაკავშირებით გაცილებით განსხვავებულია.

შეხედეთ ამაღილსმათეს სახარებიდან, სადაც მოთხრობილია იმის შესახებ, როცა იესო აგზავნის თავის მოწაფეებს იზრუნონ ისრაელის სახლის დაკარგულ ცხვრებზე:

„აჰა, მივაგვლენოთ თქვენ, როგორც ცხვრებს მგლებს შორის. მაშ იყავით გონიერნი, როგორც გველები და უმანკონი, როგორც მტრელები. მოერიდეთ ადამიანებს, რადგან ისინი გადაცემენ სინედრიონს და თავიანთ

სინაგოგებში გაგამათრახებენ თქვენ. და წაგიყვანენ გამგებლებთან და მეფეებთან ჩემს გამო, მათთვის და წარმართთათვის დასამოწმებლად. ხოლო როცა გადაგცემენ თქვენ, ნუ იზრუნებთ, რა თქვათ, ან როგორ თქვათ, რადგან მაშინ მოგეცემათ, რაც უნდა თქვათ. რადგან თქვენ კი არ ილაპარაკებთ, არამედ თქვენი მამის სული ილაპარაკებს თქვენში. ძმა ძმას გასცემს სასიკვდილოდ და მამა – შვილს. აღდგებიან შვილები მშობლების წინააღმდეგ და დახოცავენ მათ. და ყველა მოგიბულებთ ჩემი სახელის გამო. ხოლო ბოლომდე მომთმენი გადარჩება.“ (მათე 10:19-23)

ეს სტრატეგია არ ყოფილა ტრადიციული მიდგომა მრავალი ქრისტიანისთვის დასავლეთში, როდესაც ვტკბებოდით ისეთ საზოგადოებაში ცხოვრებით, რომელიც მხარს უჭერს თავისუფლებასა და რელიგიურ ჰარმონიას. დევნას უსამართლობის სუნი ასდის, და ჩვენი პირველი მიდრეკილებაა ყველა საშუალება გამოვიყენოთ იმისათვის, რომ დავეუპირისპირდეთ ამგვარ უსამართლობას, სადაც არ უნდა იყოს ეს. თუმცა, ბიბლია გვასწავლის, რომ ქრისტიანული დევნა პირველ რიგში აღქმული უნდა იქნას, როგორც ჭეშმარიტი მოწაფეობის ნორმატიული შედეგი.

ამიტომ კმაყოფილი ვარ უძღურებაში, შეურაცხყოფაში, გაჭირვებაში, დევნაში და შევიწროებაში ქრისტეს გულისათვის. რადგან როცა უძღური ვარ, მაშინ ვარ ძლიერი. (2 კორინთელთა 12:10)

დევნილი ეკლესია არ ეყრდნობა თავის საკუთარ უნარს იცხოვროს რწმენით რთულ გარემოებებში. არა, ის ეყრდნობა იმ ძალას, რომელიც მოდის მხოლოდ ქრისტესგან, რომელიც აშენებს თავის ეკლესიას ამ ქვეყნიერებაზე, რათა მან გამოასხივოს მისი ღიდება, წინააღმდეგობის მიუხედავად.

სწორედ ამ პოზიციიდან შეგვიძლია დავიწყოთ იმისი გაგება, თუ როგორ არის გამოყენებული დევნა ღმერთისგან, რათა მიგვიყვანოს იმ საგნებთან, რომლებიც მან დაგეგმა წინასწარ ჩვენი დროისათვის.

თავის ცნობილ წიგნში *წამებული ქრისტესთვის*, ზუცესი რიჩარდ ვურმბრანდი წერს:

მკაცრად გვქონდა აკრძალული გვექადაგა სხვა პატიმრებისთვის... ჩვენ ვიცოდით, რომ ვისაც „შენიშნავდნენ“ ამ საქმეზე, მას სასტიკი ცემა ელოდა. რამდენიმე ჩვენთანაა გადამწვევითა და დაგვებად ფასი ჩვენთვის მოცემული ქადაგების პრივილეგიისთვის, ამიტომაც ჩვენ მივიღეთ მათი [კომუნისტების] პირობები. ეს შეთანხმებასავით იყო: ჩვენ ვქადაგებდით, ისინი კი გვცემდნენ. ჩვენ ბედნიერები ვიყავით, რომ ვქადაგებდით; ისინი ბედნიერები იყვნენ, რომ გვცემდნენ – ასე რომ ყველა ბედნიერი იყო.²⁹

შედეგი ის იყო, რომ ქრისტიანი პატიმრები გაბედულად ცხოვრობდნენ თავიანთი რწმენის მიხედვით იმ კომუნისტური ციხის საკნებში. მრავალი ადამიანი – მათ შორის, ის მცველებიც, რომლებიც მონაწილეობდნენ მათ ცემაში – მოდიოდა, რათა ენახათ ღმერთის ძალა, რომელიც წარმოიჩინა იქნა დევნილი ქრისტიანების მოწმობითა და სიყვარულით, რომლებიც ერთგულები დარჩნენ მიუხედავად მათი ტანჯვისა. ეს მოწმობა იმ ძალაზე, რომელიც იმყოფება იმ მორწმუნეში, რომელმაც სრულად დაუმორჩილა თავი ღმერთის ნებას.

ამით, მე არ ვგულისხმობ, რომ ქრისტიანებმა ხმა არ უნდა აღიმადლონ დევნისა და უსამართლობის დროს. არსებობს დროები, როდესაც ჩვენ ხმა უნდა ავიმადლოთ ჩვენი ტანჯული ძმების და დების გამო. თუმცა, ჩვენი პირველი რეაქცია არ უნდა იყოს ქუჩებში გამოსვლა პროტესტით, პლაკატებით,

²⁹ რიჩარდ ვურმბრანდი, *ქრისტესთვის წამებული*, *Tortured for Christ* (Bartlesville, OK: VOM Books, 1998), 41.

და ცვლილებების მოთხოვნით. ჩვენი პირველი რეაქცია არის და ყოველთვის იყო, და ეს თავად დევნილების მხრიდან მომდინარეობს: „ილოცეთ ჩვენთან ერთად. ილოცეთ, რომ ღმერთის ერთგულები დავრჩეთ დევნის დროს.“

ინდოეთში ვიზიტის დროს, სადაც მე მეტის გაგებას ვცდილობდი იმ პროექტების შესახებ, რომლებიც ზორციელდებოდა კანადის წამებულთა ხმის პარტნიორების მიერ, შესაძლებლობა მქონდა შევხვედროდი ხუცეს ბაბუს, რომელმაც მომიყვია თავისი თავგადასავალი იმ დამით, როდესაც მას თავს დაესხნენ. მიუხედავად მრავალი მუქარის მიღებისა, ის არ ელოდა მათ, ვინც ეწინააღმდეგებოდა მას ამ მუქარების მეშვეობით.

„ეს იმდენად მოულოდნელად მოხდა, რომ ვერაფერს მივხვდი,“ მითხრა ხუცესმა ბაბუმ. „ეკლესიიდან სახლისკენ მივდიოდი, როდესაც უეცრად გარს შემომერტყნენ კაცები და დამიწყეს ცემა. მხოლოდ ის მოვახერხე, რომ შევეცადე თავი დამეცვა დარტყმებისგან, მაგრამ წარუმატებლად. მახსოვს გავიფიქრე, რომ ჩემი დრო დამთავრდა. მხოლოდ ის გავაკეთე, რაც შემეძლო — ვილოცე, შემდეგ კი ყველაფერი ბურუსმა დაფარა.“

ხუცესმა ბაბუმ ერთი ისეთი დარტყმა მიიღო, რომელმაც მას გონება დააკარგვინა. თავდამსხმელებს განზრახვა ჰქონდათ დაემორჩილებინათ ხუცესი ბაბუ, შეეკრათ, ჩაესვათ დიდ ტომარაში და გადაეგდოთ მდინარეში. თუმცა, როდესაც დაინახეს და დაიჯერეს, რომ ის უკვე მკვდარი იყო ამდენი დარტყმებისგან, მიატოვეს გზაზე დაგდებული მკვდარი ცხოველის მსგავსად. ხუცესმა ბაბუმ არა მხოლოდ გაუძლო ამ თავდასხმას, არამედ გამოკეთდა კიდევ. დღეს ის კვლავ ხუცესია და აგრძელებს მსახურებას იმავე ეკლესიაში.

ისეთი თავდასხმები, როგორიც ხუცესმა ბაბუმ გამოსცადა, ყოველთვის ხდება მრავალადგილას მთელ მსოფლიოში. როგორც იესოს მიმდევრები, ეს მორწმუნეები არ ითხოვენ უსაფრთხოებას, როდესაც ზეციერი მამის ნებისადმი მორჩილებას ეხება საქმე, რადგან მათ იციან, რომ იესოს სახელით მსახურებას წინააღმდეგობა მოსდევს ქვეყნიერების მხრიდან.

თეოლოგი ჟან კალვინი აღწერს, როგორია ასეთი ქრისტეს მიმდევარი:

...ღვთისმოსავია კაცი, ვინც იცის, რომ მისი სიცოცხლე ბეწვზე ჰკიდია, და ყველგან სიკვდილი უდარაჯებს. ვინც მზად არის გადაიტანოს ყოველგვარი სახის ტანჯვა, რომელიც შეიძლება თავს დაატყდეს ამ ქვეყნიერებაზე ცხოვრების განმავლობაში. ქვეყნიერებაზე, რომელში ყოფნაც თითქოსდა ბობოქარ და სახიფათო ზღვაზე ცურვას ჰგავს, მაგრამ, ამისდა მიუხედავად მოთმინებით იტანს ყველა სიძნელესა და მწუხარებას. ის ნუგეშცემულია ამ ტანჯვაში, ვინაიდან მხოლოდ ღმერთის მადლზეა დამოკიდებული, და სრულად ენდობა მას.³⁰

ჩვენ, როგორც ქრისტიანებს, არ უნდა გაგვიკვირდეს, როდესაც ტანჯვა, რა ფორმითაც არ უნდა იყოს ის, გვატყდება თავს. ჩვენ არა მხოლოდ არ უნდა გავექცეთ, არამედ მზად უნდა ვიყოთ ამ ტანჯვის მისაღებად. ჩვენ უნდა მივიღოთ ის ფაქტიც, რომ ასეთი რამ უეჭველად მოხდება დაცემულ ქვეყნიერებაზე. ეს გარდაუვალია. ამას ვერსად გაექცევი. ამისი გაგება საშუალებას გვაძლევს სრულად მივენდოთ ჩვენს სარწმუნო ღმერთს, ვინც რა თქმა უნდა მოქმედებს თავისი დიდი გეგმების განსახორციელებლად – მათ შორის იმ აღთქმულ მომავალზეც, რომელსაც ჩვენთვის ინახავს.

ავტორი დევიდ პლატი განმარტავს:

მედარწმუნებულივარ, რომ როდესაც ჩვენს სერიოზულად გავიაზრებთ იმას, რასაც იესო გულისხმობდა, როდესაც თქვა, „გამომეყვი მე,“ აღმოვაჩენთ, რომ არსებობს გაცილებით მეტი სიამოვნება, რომელიც შეგვიძლია

³⁰ ჟან კალვინი, *მეზნებარე გული: კალვინის ყოველდღიური საკითხავი ფსალმუნებზე*, *Heart Aflame: Daily Readings from Calvin on the Psalms* (Phillipsburg, NJ: P&R Publishing, 1999), 21.

გამოვცადოთ მასთან ერთად, გაცილებით დიდი ძალა, რომელიც შეიძლება მივიღოთ მასთან ერთად, და გაცილებით მაღალი მიზანი, რომელსაც უნდა მივადწიოთ მისთვის, ვიდრე რაიმე, რაც ამ ქვეყნიერებას შეუძლია შემოგვთავაზოს. შედეგი კი ის იქნება, რომ ჩვენ ყველამ — თითოეულმა ცალკეულმა ქრისტიანმა — მგზნებარედ, ნებით და სიხარულით გავიღოთ საკუთარი სიცოცხლე, რათა შევიცნოთ და დავამოწმოთ ქრისტეზე, რადგან სწორედ ამას ნიშნავს სიტყვები გამომცემი მე.³¹

თავდასხმა იესოს ცხოვრებაში

არსებობს ცნობილი სცენა ბიბლიაში, სადაც აღწერილია იესოს მისვლა მდინარე იორდანეზე, რათა მონათლულიყო იოანე ნათლისმცემლის მიერ. იოანემ მოამზადა გზა იესოსთვის, როდესაც მოუწოდებდა ხალხს მონათლულიყვნენ სინანულის ნათლისღებით ცოდვათა მისატყვევლად. იესო მივიდა და დაუქვემდებარა თავი იოანეს ნათლისღებას, რაც იყო წინასწარმეტყველება ჯვრისა, რომელიც იესოს შემდგომში უნდა გადაეტანა. შემდეგ, როცა ის წყლიდან ამოვიდა, იესო აღივსო სულიწმიდით და გაისმა მამის ხმა:

როდესაც მთელი ხალხი ინათლებოდა და იესოც მოინათლა და ღოცულობდა, გაიხსნა ცა და გადმოვიდა მასზე სულიწმიდა ხორციელი სახით, როგორც მტრედი, და გაისმა ზეციდან ხმა: „შენ ხარ ძე ჩემი საყვარელი, შენში არის ჩემი სათნოება.“ (ლუკა. 3:21, 22)

იესო წავიდა იმ ადგილიდან და სულიწმიდის მიერ გაყვანილ იქნა უდაბნოში ორმოცი დღის მანძილზე, სადაც ეშმაკი

³¹ დავით პლატი, *გამომცემი მე, Follow Me* (Carol Streams, IL: Tyndale House Pub-lishers, 2013), 5.

სცდიდა მას. როცა სატანა მივიდა იესოსთან საცდუნებლად, მან გამოწვევა ესროლა მის ძეობასა და ხელმწიფებას. იესომ უარყო სატანის შეტევები ღმერთის სიტყვის ზუსტი მოშველიებით. როდესაც სატანამ დაასრულა მაცდუნებელი წინადადებები, იესო დაბრუნდა გალილეაში სულის ძალით და დაიწყო სწავლება სინაგოგებში, სადაც ის ხალხს მონანიებისაკენ მოუწოდებდა.

იმდენად, რამდენადაც ხმები იესოს შესახებ ეფინებოდა ახლომდებარე ადგილებს, მისი პოპულარობა იზრდებოდა, და ჩანდა რომ მის მსახურებას არაჩვეულებრივი დასაწყისი ჰქონდა. ასეც იყო, სანამ ის არ ჩავიდა თავის მშობლიურ ქალაქ ნაზარეთში. იესო შევიდა იქ არსებულ სინაგოგაში შაბათ დღეს და დადგა წერილის წასაკითხად. იესოს მიაწოდეს ესაია წინასწარმეტყველის გრაგნილი და მან წაიკითხა შემდეგი ღვთივშთაგონებული განცხადება:

„უფლის სულია ჩემზე, რადგან მან მცხოვლახაკთა სახარებლად, მომავლინა გულგატეხილთა განსაკურნებლად, ტყვეთათვის თავისუფლების საუწყებლად და ბრძათათვის თვალის ასახელად, ჩაგრულთა გასათავისუფლებლად, უფლის სამადლო წლის გამოსაცხადებლად.“ (ლუკა 4:18, 19)

წაკითხვის შემდეგ, იესომ გადასცა მსახურს გრაგნილი და დაჯდა. სინაგოგაში მყოფთა თვალები შეჰყურებდნენ მას და იესომ ყველას გასაგონად განაცხადა, „დღეს აღსრულდა ეს წერილი, სწორედ ახლა, თქვენ რომ ისმენდით“ (ლუკა 4:21).

ხალხი გაოცებული იყო იესოს თამამი სწავლებით და შეაქეს ის. შეიძლება სწორედ ეს არის მესია? ამ ფიქრისა და ერთმანეთში ლაპარაკის დროს, მათ გაუჩნდათ კითხვა, „განა ეს იოსების ძე არ არის?“

იესომ იცოდა რასაც ისინი ფიქრობდნენ და უსაყვედურა მათ. მას ესმოდა, რომ მათ გულში არსებული კითხვების უკან მტკიცებულების საჭიროება იკვეთებოდა. მათ უნდოდათ

ეხილათ ნიშნები, რომ იესო იყო ის, ვისზედაც ამტკიცებდა, რომ არის. მაგრამ ნიშნები ვერ დაარწმუნებს იმ ადამიანებს, რომელთა გულებიც გაქვავებულია. იესომ მიუგო ხალხს, „ჭეშმარიტად გეუბნებით თქვენ: არც ერთი წინასწარმეტყველი არ არის დაფასებული თავის სამშობლოში“ (ლუკა 4:24). შემდეგ გააგრძელა ლაპარაკი წინასწარმეტყველებზე, რომლებიც მოვიდნენ მის წინ, როგორც ღმერთის მაცნეები და უარყოფილნი იქნენ ხალხის მიერ. გამოიყენა რა მაგალითებად ელია და ელისე, იესომ შემდეგ გააფრთხილა ხალხი და უთხრა, რომ წინასწარმეტყველების უარყოფას მოჰყვება ის, რომ ღმერთი თავის მსახურებს გაგზავნის ყველგან, უცხო ქვეყნებშიც კი, სადაც ადამიანები მოუსმენენ მათ, გამოეხმაურებიან ღვთის სულს და ზურგს აქცევენ თავიანთ უკეთურ გზებს.

თავიდან ხალხმა იესო კარგად და სიხარულით მიიღო, მაგრამ ამგვარი მიღება სწრაფად გადაიქცა მოკვლის ჟინით სავსე ტალღად, რომელმაც მოიცვა აღგზნებული და თავშეუკავებელი ბრბო. მათ გამოიყვანეს იესო სინაგოგიდან, გადაკეთეს ქალაქი და მიიყვანეს ის მთის კონცხთან, რათა გადაეგდოთ ძირს. ამ ქაოსითა და სიშმაგით სავსე სიტუაციაში (რაც ტიპიურია ბრბოთა უმრავლესობისთვის), იესომ სასწაულებრივად გაიარა მათ შუაში და დატოვა ისინი.

მას შემდეგ რაც გამოიყენა ღმერთის სიტყვა და მოიგერია სატანის შეტევები, მან საფრთხეშიც ჩაიგდო თავი ღია სიტყვითა და ჭეშმარიტების ქადაგებით. ჯვრის ჩრდილი ადგა იესოს შობისას და ეს უფრო თვალსაჩინო გახდა მაშინ, როცა მან თავისი მიწიური მსახურება დაიწყო. იესომ გამოაცხადა თავისი მიზანი და ხალხის რეაქციამ, რომელსაც ის შეხვდა დაადასტურა, რომ იგი ჯვრისთვის იყო განკუთვნილი. წერილის ის ნაწილი, რომელიც იესომ წაიკითხა ესაიას 61 თავიდან, და რამაც გამოაცხადა მისი წინასწარმეტყველური მსახურება, მხოლოდ ჯვარზე ასვლით განხორციელდებოდა.

ამ თავდასხმას არ შეუშინებია იესო, მას არც თავისი მსახურების განახლებისაგან შეუკავებია თავი. მოგვიანებით,

ჩვენ ვხედავთ, რომ ის კურნავს ადამიანებს, განდევნის ეშმაკებს, და კიდევ უფრო ბევრ სინაგოგებში ასწავლის მთელ ისრაელში.

ჩვენც, როგორც იესოს მიმდევრები, დევნილები ვიქნებით იმის გამო, რომ ჭეშმარიტებას ვამოწმებთ. თუმცა, ის ჭეშმარიტება, რომელზეც ჩვენ ვდგევართ, არ არის ჩვენს შესახებ, როგორც ზოგიერთებმა შეიძლება თქვან, არამედ მასზეა, ვინც არის „გზა, ჭეშმარიტება და სიცოცხლე.“ გარდა ამისა, როცა დევნა გვხვდება გზაზე, ჩვენ არ უნდა დავიხიოთ უკან და უნდა ვაღიაროთ, რომ სატანა, ახლაც კი, ცდილობს დაანგრეოს ქრისტეს ჭეშმარიტება როგორც ქვეყნიერებაზე, ასევე ჩვენშიც.

ამიტის ამბავი გრძელდება

ამიტი ყურადღებით უსმენდა, როდესაც ელიასი უყვებოდა თავის ამბავს. ამიტისთვის ელიასი იყო უადრესად თავმდაბალი და ამავე დროს გაბედული კაცი ღმერთისთვის. მას შემდეგ, რაც ის თავდასხმის შემდეგ გამოძვობინდა, ელიასმა მიზნად დაისახა კიდევ უფრო ბევრი ადამიანებისთვის ეთქვა იესოს შესახებ თავის სოფელში. აღჭურვილი თავისი ბიბლიითა და პირადი დამოწმებით, მან ახლომანლო სოფლებშიც დაიწყო ხალხთან შეხვედრები. მის მოწმობას მოჰქონდა დიდი ნაყოფი, როდესაც ის ეკლესიების დაფუძნებაში ეხმარებოდა ხუცეს ჯოშუას. როდესაც ამიტმა ჰკითხა ელიასს როგორ ახერხებდა ამ ყოველივეს თავდასხმის შემდეგ, მასხარებელმა უთხრა, რომ მისი ნდობა იესოს მიმართ უფრო განმტკიცდა, რამაც გააძლიერა რწმენა მის გულში. „ღმერთმა გადამარჩინა იმ დღეს,“ აუხსნა ელიასმა ამიტს, „მაგრამ მან გადამარჩინა გარკვეული მიზნისთვის. არ შეიძლება გავჩუმდე, მიუხედავად იმისა, რომ შეიძლება უფრო დიდი ტანჯვა მელოდეს გზაზე.“

დევნისა და შემდეგი თავდასხმების საფრთხის მიუხედავად, ელიასს განუმტკიცდა რწმენა, რომ უნდა დარჩენილიყო თავის სოფელში და დახმარებოდა მისიონერებსა და ხუცეს ჯოშუას,

რათა ისინი სხვა სოფლებსაც მისწვდომოდნენ ქრისტესთვის. იმ არჩევანის გამო, რომ უფრო მეტი მგზნებარებით გაჰყოლოდა იესოს, და იმ ფაქტის მიუხედავად, რომ მის ხალხს ახლა სძულდა ის, ელიასს გაუძლიერა რწმენა და ნდობა უფლისადმი, და შესძინა გაბედულება მდგარიყო მტკიცედ.

მიუხედავად იმისა, რომ ამიტი ჯერ არ ყოფილა თავდასხმის მსხვერპლი და არც ნაცემი, შეიძლებოდა მისი დაკავშირება ელიასთან. ელიასი იყო იმ სახარების ძალის მაგალითი, რომელიც ცვლის ადამიანების ცხოვრებას, შემდეგ კი ეხმარება მათ, რომლებმაც განიცადეს ეს რადიკალური ცვლილება ნებაყოფლობით მიიღონ ის შედეგები, რომელიც მოსდევს იესოს მიმდევრად ყოფნას. ელიასის მაგალითმა კიდევ უფრო მეტად შთააგონა ამიტი და მწველმა სურვილმა დაიწყო დამოწაფებული ქრისტიანის გულში ზრდა. ის ფიქრობდა, რომ ერთ დღეს, ისიც გახდებოდა მახარებელი თავისი ძმის მსგავსად უფალში.

მისიონერებისა და ევანგელისტების საქმიანობის გამო, ქრისტიანობამ დაიწყო გამრავლება იმ რეგიონში, სადაც ამიტი და მისი ოჯახი ცხოვრობდა. მიუხედავად იმისა, რომ ეს იყო მიზეზი ზეიმისთვის, ეს პრობლემასაც ქმნიდა: ნაკლებობა ბიბლიურად განსწავლული წინამძღოლებისა, რომლებსაც შეეძლოთ ემწყემსათ და დაემოწაფებინათ ახალმოქცეულები. ხუცესი ჯოშუა მოწოდებულ იქნა დამატებითი დატვირთვა მიეღო, გასძლიოდა და ზედამხედველობა გაეწია ოთხი დამატებითი ეკლესიისთვის. ამიტმა ძალიან ბევრი რამ ისწავლა ხუცესი ჯოშუასგან, რომელიც, მიუხედავად თავისი დატვირთული განრიგისა, ყოველთვის პოულობდა დროს ეპასუხა ამიტის კითხვებისთვის ბიბლიის შესახებ. იმ დროს კი, როდესაც ხუცესი ჯოშუას არ ჰქონდა დრო, ელიასი ეხმარებოდა ამიტსა და სხვა მორწმუნეებს ეკლესიაში გაზრდილიყვნენ ღვთის სიტყვის შემეცნებაში.

ამიტი ემადლიერებოდა ღმერთს ხუცესების ჯოშუას და ელიასის მოვლინებისთვის, რომლებიც აღიარებული სულიერი წინამძღოლები იყვნენ, და რომლებიც ამიტს ძალიან

უყვარდა და პატივს სცემდა. თუმცა მისი გული უფრო მეტად მიიღრეკა ელიასისკენ, ვინაიდან მათ ბევრი რამ ჰქონდათ საერთო. ამიტვის მსგავსად, ელიასიც, სანამ ის მოიქცეოდა ქრისტიანობაზე, წინაპრების ღმერთების მიმდევარი იყო თავის სოფელში და გახლდათ აღიარებული ლიდერი ადგილობრივ ტაძარში. ორივეს, ელიასსაც და ამიტსაც ახლა შეეძლოთ ელიარებიანთ, რომ ერთადერთმა ჭეშმარიტმა ღმერთმა გამოგზავნა მისიონერები მათ სოფელში, რათა დაემოწმებინათ მათთვის იესო, აღთქმული მესია, რომელიც მოვიდა ტყვეთა გასათავისუფლებლად. მიუხედავად იმისა, რომ ამ სულიერ თავისუფლებას შეეძლო ეს ორი ძმა ტანჯვის ღრმა წყლებისაკენ მიემართა თავიანთი უფლისა და მხსნელის გამო, მათ ისიც აღმოაჩინეს, რომ ღიღების იმედს შეეძლო ყოფილიყო მათი სულების საყრდენი და დაეხმარებოდა მათ ერთგულად გადაეტანათ ყველაფერი.

ცოტათი უფრო ღრმად

მათეს 10:16-ში, იესო ამბობს, „აჰა, მიგავლენთ თქვენ, როგორც ცხვრებს მგლებს შორის. მაშ იყავით გონიერნი, როგორც გველები, და უძანკონი, როგორც მტრელები.“ ის დამატებით უხსნის მათ, რომ როგორც მისი მოწაფენი, რომლებიც დაკისრებული მისიის შესასრულებლად არიან მოწოდებულნი, ყოველგვარი სახის გასაჭირს შეხვდებიან გზაზე. ამ ტანჯვის გავლით, რომელიც შეიძლება მოიცავდეს თავდასხმასაც და ცემასაც, მათ ერთგულად უნდა იმსახურონ, როგორც მისმა მოწმეებმა მათ შორის, რომლებიც ჯერაც ქვეყნიერებას განეკუთვნებიან. მიუხედავად იმისა, რომ ფიქრებმა იმ ძალადობაზე, რომელიც ამ გზაზე შეიძლება შეგვხვდეს, შესაძლოა გააჩინოს ჩვენში შიში, ამ წინათგრძნობამ იმდენად არ უნდა მოგვიცვას ჩვენ, რომ მარცხი განვიცადოთ ღმერთის მცნებებისა და დავალებების შესრულებისას.

ხუცესი ბაბუ უნდა გამკლავებოდა დაცინვას, ცილისწამებასა და დისკრიმინაციას. მან იცოდა, რომ ყოველ მომენტში შეიძლება თავს დასხმოდნენ მას. თავდასხმის მუდმივი საფრთხის ქვეშ ცხოვრება გახდა მიზეზი მისი ფიზიკური ტანჯვისა და სტრესისა — შედეგი, რომელიც შეიძლება აღმოცენდეს მაშინ, როდესაც გიწევს გაუძლო დევნის ამ და სხვა ფორმებს. ამ შემთხვევაში, ეს იყო მუდმივი დაცინვის, ცილისწამებისა და დისკრიმინაციის კულმინაცია, რამაც გამოიწვია ხუცესი ბაბუს ინტენსიური ტანჯვა, დამატებით იმ შიშისა, რომ შეიძლება ის მოეკლათ.

ქრისტიანებმა, რომლებიც აშკარა და პირდაპირი დევნის რეგიონებში ცხოვრობენ, ძალიან კარგად იციან იესოს მოწაფეობის ფასი. დასავლეთის ქრისტიანებს შეიძლება არც აფიქრებთ ცხვრებთან შედარების იდეა — ასეთი დაუცველი, მოწყვლადი და მატყლიანი ქმნილებებისა — განსაკუთრებით მაშინ, როცა მათ ისეთ მიწაზე უწევთ ცხოვრება, სადაც „მშიერი მგლები“ ბატონობენ. არადა ეს არის ის სურათი, რომელიც იესომ მისცა თავის მოწაფეებს, როდესაც გაგზავნა ისინი მისიის აღსასრულებლად. კეით მაკკორდი, ამერიკელი მისიონერი, რომელიც ავღანეთში მსახურობდა, ამას ამგვარად ხსნის:

როდესაც ჩვენ ქრისტესთან ერთად ქვეყნიერებაზე გავდივართ, ჩვენ გავდივართ როგორც კრავები მგლებს შორის. ჰო, ჩვენ მცირენი და მოწყვლადები ვართ, ისევე როგორც იესო შემოვიდა ქვეყნიერებაზე მარტო და მოწყვლადი. ჩვენ მივეყვებით მას ყველანაირად, როგორც შეგვიძლია, ვიცით, რა რომ ის არასოდეს გაგვიძღვება იქით, სადაც თავად არ წავა პირველად. და ჩვენ ჩვენი ადამიანური ხელებით და გულებით მიგვაქვს მოწვევა — ღმერთის მოწვევა ადამიანთა მოღვმის თითოეული წევრის მიმართ.³²

³² კეით მაკკორდი, *რატომ მოგვიწოდებს ღმერთი საშიში ადგილებისაკენ*, Why God Calls Us to Dangerous Places (Chicago, IL: Moody Publishers, 2015), 70–71.

გამოყენება

არავის მოსწონს ტანჯვა და, ნამდვილად, არავის სურს თავს რომ დაესხან. თუმცა, ჩვენ უნდა მივიღეთ იმის გაგება, რომ არსებობს დიდი შესაძლებლობა იმისა, რომ დევნა, თავდასხმის ფორმით, შეიძლება მოხდეს ჩვენს მიერ სავალ გზაზე. კარგი იქნება თუ გავიგებთ, თუ რას ნიშნავს ვიყო „გონიერნი როგორც გველები და უმანკონი, როგორც მტრელები.“ თუმცა, როდესაც ამას გავაკეთებთ, ასევე უნდა ვიფიქროთ იესოს ღვაწლის სიტყვებზე:

„განა ერთ ასარად არ იყიდება ორი ბელურა? მაგრამ არც ერთი მათგანი არ დაეცემა მიწაზე თქვენი მამის გარეშე. ხოლო თქვენს თავზე თმებიც კი დათვლილია. ნუ გეშინიათ: თქვენ ამ ბედურებზე ბევრად უფრო ძვირფასნი ხართ. ყველას, ვინც მე მადიარებს ადამიანთა წინაშე, მეც ვადიარებ ჩემი ზეციერი მამის წინაშე. ხოლო ვინც უარმყოფს მე ადამიანთა წინაშე, მას მეც უარყოფ ჩემი ზეციერი მამის წინაშე.“ (მათე 10:29-33)

რას ნიშნავს იესოს მიყოლა? როგორ გეხებათ ეს თქვენ პერსონალურად? რას ნიშნავს თქვენთვის ის, რომ იტანჯოთ მასთან ერთად?

მე მყავს მეგობარი, რომელმაც შექმნა იმ საკითხების სია, რომლებიც გამოწვევა იქნებოდა მისთვის – ისეთი გამოცდილებები, რომლებიც დაეხმარება მას მოემზადოს მტრობის უფრო ძალადობრივი ფორმებისთვის, თუ უფალი დაუშვებს მსგავს დევნას მის ცხოვრებაში. მაგალითად, დრო და დრო უარს ამბობს თავის მოხერხებულ, თბილ საწოლზე და რბილ ბალიშზე, რათა დაიძინოს პირდაპირ მაგარ იატაკზე. სისულელეა? არა, თუ თქვენ გესმით, რომ ეს ახალგაზრდა კაცი მიძღვნილია ემსახუროს ღმერთს მისი მოწოდების შესაბამისად, ანუ წავიდეს მისიაში მსოფლიოს ისეთ ადგილზე, სადაც ჩვენი

უმრავლესობა ვერ გაბედავს მარტო წავიდეს მსახურებისათვის. ბოლოს რაც შევიტყვე მის შესახებ არის ის, რომ დაახლოებით ასამდე მოსამზადებელი აქტიურობა ჩართო თავის სიაში.

რა შეგიძლიათ გააკეთოთ ახლა, სადაც თქვენ ცხოვრობთ, რათა მოემზადოთ პოტენციური ქნელბელობისთვის, რაც შეიძლება შეგხვდეთ გზაზე?

რჩევა: ისწავლეთ ჩვენი ქრისტიანი ძმებისა და დებისგან, რომლებიც მიჰყვებიან იესოს დევნის მიუხედავად. წაიკითხეთ მათი დამოწმებები მტკიცე რწმენის შესახებ და შეუერთდით მათ ღმერთის განდიდებაში მათ ცხოვრებაში გამოვლენილი მისი სახიერებისათვის. კანადის წამებულთა ხმას ბევრი სასარგებლო რესურსი აქვს ამ მიზნისათვის (vomcanada.com).

თავი მეშვიდე

დაპატიმრება გზაზე

*„თქვენ კი მიხედეთ თქვენს თავს: გადაგცემენ
სამსჯავროებზე, გცემენ სინაგოგებში,
განმგებელთა და მეფეთა წინაშე წარსდგებით ჩემს
გამო, მათ წინაშე დასამოწმებლად.“*

— მარკოზი 13:9

*ჩვენი მამები, დატყვევებულნი საპყრობილეებში,
თავისუფლები იყვნენ კვლავაც
გულით და სინდისით;
და კურთხეული იქნება მათი შვილების ხვედრი,
თუ ისინიც, მათ მსგავსად მოკვდებიან
უზენაესისთვის:
ჩვენი მამების რწმენა! წმიდა რწმენა!
ჩვენც ერთგულნი ვიქნებით უზენაესისა
სიკვდილამდე!*

— ფედერიკ უილიამ ფაბერი, ჩვენი მამების რწმენა

რამდენიმე წელი გავიდა მას შემდეგ, რაც ამიტმა იესო თავისი ცხოვრების უფლად აღიარა და მაინც ის ჯერაც ბევრ რამეში თავს ახალ მორწმუნედ თვლიდა. ამიტმა ისწავლა კითხვა, მისიონერების დახმარებით და დაიწყო ბიბლიის შესწავლა ხუცეების ჯოშუას და ელიასის მიძღვნილი წინამძღოლობით. ევა მისი ერთგული მხარდამჭერი იყო და ამიტო სიხარულით უზიარებდა ცოლს ყველაფერს, რასაც სწავლობდა. შედეგად,

ეკაც ასევე იზრდებოდა სიმტკიცესა და რწმენაში და მოშურნედ უზიარებდა სახარებას მის სოფელში მცხოვრებ სხვა ქალებს. ამიტი განსაკუთრებით განიცდიდა მღელვარებას, როდესაც ხედავდა ბიბლიის შესახებ საუბრებით დაინტერესებულ რაფის, რომელიც ხშირად სთხოვდა ამიტს ხმამაღლა წაეკითხა ღმერთის სიტყვა. ხედავდა რა, რომ მისი ძე ასე სწრაფად იზრდებოდა, შესაბამისად ფიქრობდა კიდევ, რომ მალე მისი ბიჭი კაცად იქცეოდა.

გარკვეული დროის შემდეგ ამიტი თავისი ეკლესიის მიერ არჩეულ იქნა ევანგელისტად და ის მეზობელ სოფლებში მიაგვლინეს სახარებლად. ის სიამოვნებით დაეთანხმა ამ დამატებითი პასუხისმგებლობის აღებას, მიუხედავად იმ საქმეებისა, რომლებიც მას ელოდა თავის სადალაქოში და მინდვრებში. ხუცესმა ჯოშუამ მასთან ერთად გაგზავნა ომარი, გაბედული ახალგაზრდა კაცი, რომელსაც ქადაგების არაჩვეულებრივი და ისეთი ნიჭი ჰქონდა, რომ მრავალი ადამიანი ადვილად იგებდა მის ნალაპარაკებს. ისინი ერთად მსახურების კარგ გუნდს წარმოადგენდნენ და ასევე კარგ ურთიერთობას ამყარებდნენ იმ ადამიანებთან, რომლებიც ესწრებოდნენ მათ მიერ ორგანიზებულ შეხვედრებს ღია ცის ქვეშ. როცა ომარი ლაპარაკობდა, ამიტი ხშირად პირისპირ საუბრობდა ადამიანებთან და ლოცულობდა მათთვის მათი საჭიროებების შესაბამისად.

წინააღმდეგობა და შესაძლებლობა

ერთხელაც, როდესაც ისინი მსახურობდნენ, ახალგაზრდა კაცების ჯგუფი მოვიდა და ხმაურის გამოწვევას შეეცადნენ. ისინი ლანძღავდნენ შეკრებილებს და ითხოვდნენ პასუხს, თუ რატომ უსმენდნენ ამ სულელ მოამბეებს. „ღმერთები არ არიან

კმაცოფილები იმით, რომ თქვენ აქ ხართ. ახლავე უნდა დატოვოთ აქაურობა.“ როდესაც დამსწრეებმა წინააღმდეგობა გაუწიეს, ახალგაზრდები გამძვინვარდნენ. მათ დაიწყეს ქადაგების მსმენელთა ცემა, შემდეგ კი იქიდან მათ გაგდებას ეცადნენ.

ომარი, რომელიც ხვდებოდა, რომ ადგილობრივი სოფლის უხუცესებმა გამოგზავნეს ეს ახალგაზრდა კაცები შეხვედრის ჩასაშლელად, მიუახლოვდა მათ, დაჰკითხა, რატომ ცდილობდნენ ამ მშვიდობიანი შეხვედრის ჩაშლას. ახალგაზრდები გარს შემოერთყვნენ ომარს და ხელს კრავდნენ. „შენ ამ ხალხს სიცრუეს ასწავლი!“ გაჰყვიროდნენ ისინი. „საჭიროა შენი და შენს მიერ მოყოლილი სიცრუეების დასრულება.“

ომარმა ხელები ასწია და წყნარად თქვა, „გთხოვთ, მეგობრებო, მე არ ვლაპარაკობ სიცრუეს. ჩვენ გვაქვს ფილმი, რომელიც მინდა გაჩვენოთ. ხომ მოგწონთ ფილმები? გთხოვთ, დასხდეთ და უყუროთ. შემდეგ, როცა ფილმი დამთავრდება, თუ თქვენ კვლავ იმ აზრზე იქნებით, რომ ჩვენ არაგულწრფელები ვართ, წავალთ აქედან. შეგიძლიათ დაეთანხმოდით ამას?“

ახალგაზრდა კაცები დაწყნარდნენ და უხალისოდ დათანხმდნენ ფილმის ნახვას. ომარმა მათ საუკეთესო ადგილები მოუძებნა და დაიწყო ფილმ იესოს ჩვენება. ფილმის მსვლელობისას, ომარი და ამიტი ლოცულობდნენ, რომ უფალს ემოქმედა ამ ახალგაზრდების გულებში და რომ ისინი მისუღიყვნენ აღმდგარი ქრისტეს შემეცნებამდე. როდესაც ფილმი დასრულდა, ახალგაზრდები წამოდგნენ, გვერდი აუარეს ომარსა და ამიტს და აქაურობა ხმის ამოუღებლად დატოვეს.

იმ საღამოს, როცა ომარმა და ამიტმა სახლისაკენ გასწიეს, ორი ჩრდილი გამოჩნდა მათ წინ სავალ ბილიკზე. ომარი და ამიტი ერთ ადგილზე გახევდნენ, როდესაც ამ ჩრდილებმა დაიწყეს მათთან მოახლოება. ამიტმა პირველმა ამოიცნო, რომ ისინი იმ ახალგაზრდებიდან იყვნენ, რომლებიც ცდილობდნენ მათთვის ხელის შეშლას შეხვედრაზე. როდესაც ისინი ახლოს მოვიდნენ, ახალგაზრდები მეგობრულად დაელაპარაკნენ მათ და დაუსვეს კითხვები იესოს შესახებ. ასე რომ, ამ ურთიერთობის

შედგად დაიწყო ნაყოფიერი საქმიანობა ამ სოფელში. ორივე, ომარიც და ამიტიც დიდ სიხარულს გრძნობდნენ, რომ შეეძლოთ გაეგრძელებინათ შეხვედრები ამახალგაზრდებთან დამოუკლოთ მათთვის ამბავი ღმერთის საოცარი სიყვარულის შესახებ. სწორედ ამ ახალგაზრდა კაცებმა სთხოვეს ომარსა და ამიტს კვლავ დაბრუნებულიყვნენ მათ სოფელში და კვლავ ეჩვენებინათ ფილმი იესო. უფრო მეტი ესწავლებინათ მათთვის იესოს შესახებ და იმის შესახებ, თუ როგორ შეიძლებოდა ყოფილიყო მისი მიმდევარი. ომარი და ამიტი აღფრთოვანებული იყვნენ ამ შესაძლებლობით და დათანხმდნენ მისვლაზე.

იმ დღის წინა დღეს, როდესაც ისინი გეგმავდნენ იმ სოფელში ჩასვლას, ომარის გოგონა ავად გახდა. იმის გამო, რომ ომარს აღარ შეეძლო წასვლა, მან გაამხნევა ამიტი, რომ სოფელში მის გარეშე წასულიყო. ამიტი გარკვეულ შიშს გრძნობდა იმის გამო, რომ იქ მარტო უნდა წასულიყო. ხუცესი ჯოშუა ყოველთვის ამტკიცებდა, რომ მის მახარებლებს ორ-ორს ევლოთ. იმის გამო, რომ იესომ ასე გააგზავნა თავისი მოწაფეები, ხუცესსაც მიაჩნდა, რომ მათაც ეს სტრატეგია უნდა გადაეღოთ. ამიტი ფიქრობდა იმ შეხვედრაზე, რომელიც სოფელში უნდა გამართულიყო და სურდა, რომ ომარიც მასთან ერთად წასულიყო, თუმცა ეს არ გამოდიოდა და ვერც ვერავინ იპოვა, ვინც მას ჩაანაცვლებდა. ამიტმა უთხრა ევას, რომ გრძნობდა, რომ საჭირო იყო იქ წასვლა. იქ ბევრი ისეთი ადამიანი ცხოვრობდა, რომელთაც არასოდეს მოესმინათ სახარება, და მათ აუცილებლად სჭირდებოდათ გაეგოთ უწყება ქრისტეს შესახებ. მარტო წასვლა რისკთან იყო დაკავშირებული, მაგრამ მან იცოდა, რომ ყოველი მოცემული შესაძლებლობა ქრისტეს საქადაგებლად ღირდა გარისკვად.

ამიტმა ის ორი ახალი მეგობარი სოფლისაკენ მიმავალ მთავარ გზაზე იპოვა. ისინი ელოდნენ მას. ისინი ენთუზიაზმით იყვნენ სავსენი და დაიწყეს სოფლის იმ მცხოვრებლებზე ლაპარაკი, რომლებიც გეგმავდნენ იმ საღამოს შეხვედრაზე დასწრებას. ბევრ მათგანს არასოდეს ჰქონდა შესაძლებლობა

ენახა ფილმი სზვანაირად, ასე რომ ეს სასიხარულო იყო მათთვის, მიუხედავად იმისა, რომ მათ ჯერაც არ იცოდნენ რის შესახებ იყო ფილმი.

ისინი მივიდნენ იმ ადგილას, სადაც ამიტს უნდა ეჩვენებინა ფილმი იესო. ამ ადგილზე იმის შესაძლებლობაც ექნებოდა, რომ ადამიანების ახალი ჯგუფისათვის ეამბა ქრისტეს შესახებ. ყველანი შეიკრიბებოდნენ ღია ცის ქვეშ, სადაც ფილმს აჩვენებდნენ შენობის კედელზე. ამიტმა მიიღო გადასატანი პროექტორი ხმის მოწყობილობასთან ერთად მისიონერებისგან. მრავალი ევანგელისტი, რომლებიც დადიოდნენ ახლო-მახლო სოფლებში, ამ მოწყობილობებთან ერთად გადაადგილდებოდნენ ხოლმე ფილმის საჩვენებლად. ეს შესანიშნავი საშუალება იყო სახარებისთვის ადამიანების გულის გასახსნელად. ღვთის მადლით იმ საღამოსაც ასე უნდა ყოფილიყო.

მართლაც საღამო ხანს ხალხმა დაიწყო თავმოყრა. ამიტმა კი ამ დროს ალაგებდა და ამოწმებდა მოწყობილობას. მისი მეგობრები მართლები გამოდგნენ — ისე ჩანდა, რომ ეს გაცილებით დიდი შეკრება იქნებოდა. *იმედი მაქვს რომ შევძლებ ყველას დაველაპარაკო, ფიქრობდა ამიტმა. იქნებ საჭიროც იყოს, რომ რამდენიმე დღით დავრჩე კიდევ აქ, შევზედო და ვილოცო იმ ადამიანებთან ერთად, ვინც მოისურვებს უპასუხოს ფილმის უწყებას.*

მაღე საკმაოდ ჩამოხვედრა და შესაძლებელი გახდა ფილმის გაშვება. ამიტმა წამოიღა, რათა დაეწყო შეხვედრა. მიმოიხედა. მის წინ იმდენი ხალხი იყო შეკრებილი, რომელიც მანამდე, არცერთ შეხვედრაზე არ ენახა. ამიტმა მიესალმა ყველას და მადლობა გადაუხადა მოსვლისათვის. მან წარადგინა ფილმი და უთხრა შეკრებილებს რომ ისინი ნახავდნენ და მოისმენდნენ უდიდეს ამბავს, რომელიც ოდესმე მომხდარა. ყველაზე კარგი კი ის არის, რომ ეს ყოველივე ჭეშმარიტებაა, დაასრულა მან. შემდეგ მან დაიწყო ფილმის ჩვენება. ფილმის მსვლელობისას ამიტმა მიდგა გვერდზე და დაიწყო ლოცვა, რომ სულიწმიდა შეხებოდა იქ შეკრებილების გულებს. ამ დროს მან შეამჩნია

პოლიციის რამდენიმე ოფიცერი, რომლებიც აკვირდებოდნენ ყველაფერს და აკეთებდნენ ჩანაწერებს. ამიტომ გულმა უგრძნო, რომ გაჩნდებოდა პოტენციური პრობლემები, ამიტომაც სთხოვა უფალს სიბრძნე, მაღლი და გაბედულება, რომ მხნედ ყოფილიყო და თამამად ელაპარაკა ფილმის შემდეგ.

როდესაც ფილმი დამთავრდა, ბევრი ადამიანის თვალები ცრემლებით იყო სავსე. მათ სურდათ მეტი რამ მოესმინათ იესოს შესახებ. ამიტმა იცოდა, რომ დრო არ ეყოფოდა ელაპარაკა ყველაფერზე რაც საჭირო იყო, და რომ ჰქონდა შესაძლებლობა პირადად შეხვედროდა ადამიანებს შემდეგ. ამიტომ წამოდგა და დაიწყო თავისი დამოწმების გაზიარება იქ შეკრებილებისთვის. ერთ დროს ისიც შორს იყო ღმერთისგან და რომ იესოს მეშვეობით, გაიხსნა კარი მისთვის ღმერთის შესამეცნებლად. მან ილაპარაკა, რომ მისი ცოდნა ღმერთის შესახებ და მისი სიყვარული ღმერთის მიმართ ყოველდღიურად იზრდებოდა, რაც იმისი ნიშანი იყო, რომ სამყაროს შემოქმედს ჰქონდა სურვილი ადამიანებს შეეცნოთ და ყვარებოდათ ის.

„სიჩუმე!“ გაისმა ხმა ღამის სიბნელეში. ამიტს სიტყვები გაუწყდა ყელში, როდესაც ის მობრუნდა, რათა ენახა თუ ვინ გასცა ბრძანება. პოლიციის ოფიცერი ჩანდა ხალხის გუნდის უკან, რომელიც დაიძრამისკენ. მას წინ მოუძლოდა ადგილობრივი კულტმსახური. ამიტი დარწმუნებული იყო, რომ სწორედ მან წამოიყვირა ის სიტყვა.

„ვისი ავტორიტეტით მოხვედი აქ სალაპარაკოდ?“ იკითხა კულტმსახურმა.

„მე აქ მოვედი, რომ ხალხს კეთილი ამბავი ვახარო,“ გამოაცხადა ამიტმა. „იესო ქრისტეს, ცოცხალი ღმერთის ძის, ავტორიტეტით მოვედი აქ სალაპარაკოდ დღეს.“

„მე არ ვაღიარებ მის ავტორიტეტს აქ,“ უპასუხა კულტმსახურმა. „შენ არა გაქვს სოფლის უხუცესთა დასტური, რათა ილაპარაკო და აჩვენო შენი ფილმი. რატომ მოხვედი აქ, იმისათვის რომ დაარღვიო მშვიდობა და დაძაბულობა შემოიტანო ჩვენს სოფელში?“ წარმოთქვა მან.

„მე არ ვიგულისხმე, რომ შფოთი უნდა მოვიტანო აქ. მოვედი რათა ხალხს ველაპარაკო ღმერთის ძეზე,“ უპასუხა ამიტმა. „მე მახარებელი ვარ. ამიტომ მიწევს ამის მსგავს ბევრ სოფელში მოგზაურობა მხოლოდ იმიტომ, რომ ხალხს სახარების კეთილი ამბავი გაუზიარო.“

„შენს სახარებას ვერ მივესალმებით აქ,“ გამოაცხადა კულტმსახურმა. „და იმის გამო, რომ შენ არა გაქვს ნებართვა და ანგრევ მშვიდობას შენი ცრუ სწავლებით, მე მოვიყვანე პოლიცია შენს დასაპატიმრებლად.“

პატიმრობა (დაკავება)

*დაკავება, რომ აღარ გააგრძელო საქმიანობა; შეჩერება;
შენელება; დაცვის ქვეშ აყვანა, ციხეში ჩასმა*

რამდენიმე წლის წინ, VOM კანადას (კანადის წამებულთა ხმა) ჰქონდა პრივილეგია ემასპინძლა გლობალური მსახურების რამდენიმე ღიადერისთვის, რომლებიც შეიკრიბნენ სტრატეგიული შეხვედრებისათვის ასევე ადგილობრივი კონფერენციისათვის, სადაც მათ ერთმანეთს გაუზიარეს ინფორმაცია ქრისტიანთა დევნის შესახებ მათ რეგიონებში. ვინაიდან ისინი მისიის სტუმრები იყვნენ, მქონდა პატივი ვახშამზე წამეყვანა ისინი. ეს იყო ქარიშხლიანი ღამე და, როცა ვახშამი დამთავრდა, ეს კაცები მივიყვანე სასტუმროსთან, რომელიც სულ ახლოს იყო რესტორანთან. შემდეგ გავემართე სახლისკენ. ჩემი სახლი სასტუმროდან ხუთი წუთის სავალზე იყო მანქანით.

როდესაც დავბარი ჩემი მიკროავტობუსი სასტუმროს პარკინგიდან, შევნიშნე მანქანა, რომელიც ასევე დაიდრა და მომყვებოდა უკან – უფრო ახლოს, ვიდრე ეს სასურველი იყო. ამიტომ მოვუმატე სიჩქარეს, მხოლოდ იმიტომ რომ დამენახა ჩემს უკან მომავალი მანქანაც თუ მოუმატებდა სიჩქარეს.

როდესაც დავიწყე იმაზე ფიქრი, რა გამეკეთებინა შემდეგ, ლურჯი, წითელი და თეთრი ციმციმები გამოჩნდა უკანა ხედვის სარკეში. აღმოჩნდა, რომ ეს იყო პოლიციის არასპეციალური მანქანა, და რომ მე უნდა გავჩერებულიყავი.

პოლიციის ოფიცერი მოუახლოვდა ჩემს მიკროავტობუსს და მომთხოვა მართვის მოწმობა, დაზღვევის ფურცელი და ავტომანქანის რეგისტრაციის საბუთი. შემდეგ დაბრუნდა თავის მანქანასთან, რათა გადაემოწმებინა ჩემი საბუთები. გარკვეული დროის შემდეგ, იგი დაბრუნდა უკან და დამიბრუნა საბუთები, მაგრამ გააგრძელა ჩემთვის კითხვების დასმა. მკითხა, რატომ ვიყავი სასტუმროში. მე ავუსხენი, რომ ვახშამი მქონდა კოლეგებთან და ამის შემდეგ ისინი დავტოვე იმ სასტუმროში, რომელშიც გაჩერდნენ. ოფიცერმა კიდევ რამდენიმე კითხვა დამისვა, შემდეგ დაკმაყოფილებულმა იმით, რომ სიმართლეს ვეუბნებოდი, მითხრა რომ ამ რაიონის ნარკოტიკების გამსაღებლები ამ სასტუმროს შეხვედრის ადგილად იყენებენ ხოლმე... ამიტომაც მან საეჭვოდ ჩათვალა ის, რომ ამდენი ადამიანი ჩამოვსვი მანქანიდან. შემდეგ გამოძევა უკან, ცდილობდა წაეკითხა ჩემი მანქანის ნომერი. როდესაც მე სიჩქარეს მოვუმატე მისი მოახლოვებისას, ამან გააძლიერა მისი ეჭვები, ამიტომაც გადაწყვიტა ჩემი გაჩერება. კმაყოფილმა იმით, რომ არანაირ კრიმინალურ საქმიანობაში არ ვიყავი ჩართული, პოლიციის ოფიცერმა ნება მომცა წავსულიყავი. თუმცა სულ ბოლოს, ისიც მითხრა, რომ მე საკმაოდ სწრაფად ვმართავდი მანქანას, რაც შეუსაბამო იყო ახლანდელი ამინდის პირობებთან და უკეთესი იყო თუ შევანელებდი სიჩქარეს.

როდესაც ვფიქრობდი ამ შეხვედრაზე, და სხვა შეხვედრებზეც, რომლებიც პოლიციასთან მქონია (ასეა, მე სხვა დროსაც გავუჩერებივარ პოლიციას, გარდა ამ ერთი შემთხვევისა), ვფიქრობდი იმ განცდის შესახებ, რომელიც მოდის შენთან, როდესაც გიბრძანებენ გვერდზე გადააყენო მანქანა და შენ ელოდები პოლიციის ოფიცერს, რომელიც მოდის შენთან სალაპარაკოდ. თუ ოდესმე გაუჩერებიხართ პოლიციას, თქვენ გაიგებთ, რაზედაც

ვლასარაკობ. ეს „ო, არა“ განცდა, რომელიც მოდის იმ შიშთან ერთად, რაც ღირს მოძრაობის წესების დარღვევა, განსაკუთრებით მაშინ, როდესაც იცი, რომ რაღაც მართლაც დაარღვიე.

მეორე დღეს მე გავეცანი ბოზ ფუს, ჩინეთის დახმარების ფონდის დამფუძნებელსა და პრეზიდენტს. ეს ორგანიზაცია ეხმარება ღვენილ ქრისტიანებს ჩინეთში. გაცნობისას, მე მოეუყევი მას იმის შესახებ, რაც წინა ღამეს მოხდა, როდესაც პოლიციის ოფიცრებმა გამაჩერეს. შემდეგ ვთქვი, „თქვენ იცით, რომ მსოფლიოს ბევრ სხვა ნაწილში, პოლიციისაგან გაჩერება გაცილებით განსხვავებული გამოცდილება და გაცილებით მეტად არის შიშის მომგვრელი. სადაც ჩვენ ვცხოვრობთ, ძირითადად გადასახდელი ჯარიმის რაოდენობა გვაშინებს. მაგრამ ისეთ ადგილებზე, როგორიცაა ჩინეთი, პოლიციასთან შეხვედრა შეიძლება თავისუფლების ფასად, შესაძლო წამებად და შესაძლოა სიკვდილის ფასადაც დაუჯდეს ადამიანს. წარმოიდგინეთ გაგაჩერათ პოლიციის ოფიცერმა თქვენი ვინაობის, ანუ ქრისტიანობის გამო და ისეთი ცხოვრების გამო, რომელიც აირეკლავს თქვენს რწმენას.“

ღვენის აგენტები

ეს გამომაფხიზლებელი აზრია. ქრისტიანები მსოფლიოს სხვა ნაწილებში არ უყურებენ პოლიციას, როგორც საზოგადოების მსახურსა და დამცველს, არამედ მათ აღიქვამენ მთავრობის აგენტებად, რათა მათ ცხოვრებაში დანერგონ ის კანონები, რომელთა მიხედვითაც ყველა, ვინც აღიარებს რომელიმე სხვა რელიგიას, იქნენ დაპატიმრებულნი, არაკანონიერი მოქმედებებისთვის. პოლიცია, როგორც წესი ცდილობს დააშინოს ხუცესები და ეკლესიის წევრები, როდესაც ღვთისმსახურებებს შლიან. პოლიციელები აჩერებენ მათ, რომლებიც ეკლესიაში მიდიან ღვთისმსახურებაზე დასასწრებად. ისინი აკავებენ ლიდერებს იმისათვის, რომ კითხვებით შეუშალონ ხელი. ამუშავებენ — მათ,

რომლებიც ეკლესიაში დადიან. ზედამხედველობენ ბიბლიებისა და საგალობლების კონფისკაციას, და ასევე ეკლესიის შენობების დანგრევას, რომლებსაც ისინი თავგანისცემის არაკანონიერადგილებად მიიჩნევენ.

China Aid-s მიმდინარე ანგარიში აღნიშნავს პოლიციის საქმიანობის იმ სახეობებს, რომლებსაც ქრისტიანები ყოველდღიურად აწყდებიან:

პატარა სახლის ეკლესიაში, ჩინეთში, სამხრეთ გუანდონგის პროვინციაში, შუა ღვთისმსახურების დროს პოლიცია შეიჭრა და დააკავა ხუცესი ხუანგ ხაიონინგი და სამი სხვა დამსწრე.

ხუანგი ქადაგებდა, როდესაც ადგილობრივი პოლიციის სადგურის ოფიციალური პირები და მეზობლად მყოფი კურატორი შეიჭრნენ ბიბლიის რეფორმირებულ ეკლესიაში, რომელიც გუანგზშოუში, გუანდონგის პროვინციაში, მდებარეობდა და მოითხოვეს, რომ მას შეეწყვიტა შეკრება. პასუხად, ხუანგმა თქვა, რომ მათ არცერთი კანონი არ დაურღვევიათ.

ხელისუფლებმა ვიდუო გადაუღეს ეკლესიის წევრებს, გადაიღეს მათი ფოტოებიც, შემდეგ დააკავეს ხუანგი, ქრისტიანი, რომელსაც ვანგ ჩუანჯინი ერქვა და კიდევ ორი სხვა, რომლებიც ეკლესიის სამზარეულოში მუშაობდნენ. საპატიმროში ყოფნისას, მათ მოუწიათ ხანგრძლივი დაკითხვის გავლა, სანამ გაათავისუფლებდნენ იმ ღამით.

ქრისტიანი ქალის, რომლის გვარია ლი, მონათხრობის მიხედვით, ეკლესია ადრეც ბევრჯერ იქნა მათ მიერ დარბეული.

გუანგზშოუს სხვა ქრისტიანები გადმოგვცემენ, რომ მრავალ ეკლესიას უბრძანეს ან გაუქმებინათ ღვთისმსახურებები ანდა გადასულიყვნენ თავიანთი შენობებიდან, მაგრამ ვინაიდან ქალაქში მრავალი ეკლესია და ქრისტიანია, პოლიციამ არჩია არ გამოეყენებინა

ძალადობრივი ზომები და ამის ნაცვლად პატარა ეკლესიები გაიხადა სამიზნედ.³³

როდესაც ხუცეს ხუანგს ჰკითხეს თუ ეშინოდა ციხეში ყოფნისა, პასუხად თქვა, „მე არასოდეს მშინებია ციხეში ჩასმისა, ვინაიდან სიკვდილისაც არასოდეს მშინებია.“

უნდა ითქვას, რომ მხოლოდ პოლიცია არაკავებს ქრისტიანებს. სამხედრო მოსამსახურეები, რელიგიური ექსტრემისტები, ტერორისტული ჯგუფები, რელიგიური წინამძღოლები, ოჯახის წევრები და მეზობლებიც კი ცუდად ექცევიან მათ, ვინც ჩვენი ძმები და დები არიან ქრისტეში. მრავალ შემთხვევაში, ეს ქმედებები მოფიქრებული და განხორციელებულია კანონიერი საფუძვლების გარეშე.

დაპატიმრება მოიცავს დაკავებას, მოტაცებას, შეზღუდვას, დაკითხვას, შინაპატიმრობას, ან ციხეში ჩასმას. დაპატიმრება შეიძლება მოხდეს ფარულადაც და საჯაროდაც – პიროვნების სახლში, თავყვანისცემის ადგილზე თუ პოლიციის შენობაში ან სამთავრობო დაწესებულებაში.

დაპატიმრება არის საშუალება ვინმეს შესაჩერებლად, პიროვნების გადაადგილების ან თავისუფლების შეზღუდვისათვის. ამგვარი ტიპის მოქმედებისთვის შეიძლება არსებობდეს სხვადასხვაგვარი მიზეზები, როგორიცაა მაგალითად სპეციფიკური აქტიურობის შეწყვეტა ან ინდივიდუუმის მომზადება დაკითხვისთვის. ახლახან მოყვანილი პოლიციის ქმედების შემთხვევაში, როგორც ეს იყო ნახსენები ჩჰინა აიდის მაგალითში, ხუცესი და სამი სხვა პიროვნება მიყვანილ იქნენ დაკავების ადგილზე დაკითხვისთვის, მაგრამ შემდეგ გაათავისუფლეს.

სხვა სიტუაციების დროს, დაკავება შეიძლება მომდინარეობდეს ნათესავისგან, როდესაც პიროვნება ოჯახში მოიქცევა ქრისტიანობაზე. ხანდახან, რელიგიური წინამძღოლები,

³³ „ოთხი დაკავებული ქრისტიანი გუანგზოუს ეკლესიაში რეიდის დროს,“ „Four Christians detained in Guangzhou church raid,“ ChinaAid, June 14, 2018 <chinaaid.org/2018/06/four-christians-detained-in-guangzhou.html>.

აპატიმრებენ ქრისტიანობაზე მოქცეულებს იგივე მიზნებით, თუმცა ამავე დროს იყენებენ ტაქტიკას და ცდილობენ ამ ადამიანების ხელახლა მოქცევას თავიანთ რელიგიაზე. მსგავსი დაკავება ზოგადად არ არის ხანგრძლივი, და პიროვნებას საბოლოო ჯამში ათავისუფლებენ. თუმცა, არ არსებობს იმისი გარანტია, რომ პიროვნება გადაურჩება დაკავებას ან, რომ ეს ერთჯერადი მოვლენა იქნება.

დაკითხვა ამძიძებს პატიმრობას. ამ შემთხვევაში მომტაცებლის მოტივები უფრო მკვეთრი ხდება. პოლიციის მოქმედების შემთხვევაში, ოფიცრები შეიძლება ცდილობდნენ ინფორმაციის მოძიებას სხვა ქრისტიანების, ქსელების, მმართველობის სტრუქტურის შესახებ, და ასევე მონიტორინგის განხორციელებას. ხოლო იმ გამტაცებლებმა, რომლებიც პოლიციას არ განეკუთვნებიან, შეიძლება ჩაატარონ მოტაცებულის დაკითხვა და შეიძლება ჰქონდეთ უფრო ბოროტი მოტივი კითხვების დასმისას, სახელდობრ ინფორმაციის მოპოვება მომავალი თავდასხმებისა და ეკლესიის ნაგებობების განადგურებისთვის, ან სხვა ქრისტიანების დევნისთვის.

მოტაცება მოიცავს ადამიანის ძალისმიერ წაყვანას ან მის დაკავებას მისი ნების საწინააღმდეგოდ. მეორე ტერმინი ამისათვის არის ქიღნაპინგი.

1948 წლის 29 თებერვალს, ხუცესი ვურმბრანდი მოტაცებულ იქნა რუმინეთის საილუმლო პოლიციის მიერ, შემდეგ ის მოათავსეს ცალკე საკანში და აღნიშნეს როგორც „პატიმარი ნომერი პირველი.“ რვა წელი გავიდა მას შემდეგ, სანამ მას გაათავისუფლებდნენ და ის დაუბრუნდებოდა თავის ოჯახს.

დღევანელი მაგალითები

დღეს, ადამიანის მოტაცებები გახშირდა და სანამ ხელისუფალნი ამ ქვეყნებში იტყვიან იმას, რომ ქიღნაპინგი არაკანონიერია, ბევრი არაფერი კეთდება მის შესაჩერებლად ან დამნაშავეთა დასასჯელად.

ეგვიპტეში, ახალგაზრდა ქრისტიანი ქალი მოიტაცეს ქუჩიდან, შემდეგ მისი ნების საწინააღმდეგოდ ის აიძულეს ექორწინა. ეს დაუცველი ახალგაზრდა ქალი გააუპატიურეს და შედეგად, ავტომატურად ჩათვალეს ქორწინებაში მყოფად მის მუსლიმ გამტაცებელთან. ის იძულებული გახადეს თავი მუსლიმად ჩაეთვალა.

უმრავლეს შემთხვევებში, იტაცებენ ერთ, მსხვერპლად მიჩნეულ პიროვნებას, თუმცა ეს ქმედება შეიძლება ერთდროულად ერთ პიროვნებაზე მეტსაც შეეხო. ქრისტიანი მუშებისა და მისიონერების ჯგუფები იქნენ მოტაცებულნი ისეთ ქვეყნებში, როგორებიცაა: ნიგერია, იემენი, პაკისტანი, სირია, სუდანი. ადამიანების მასიური გატაცების ერთი განსაკუთრებული ინციდენტი, რომელმაც საყოველთაო ყურადღება მიიპყრო მოხდა ნიგერიაში 2014 წლის 14 აპრილს, როცა ჩიბოკის 276 მოსწავლე გოგონა, რომელთა შორის ბევრი ქრისტიანი იყო, მოტაცებულ იქნენ ბოკო ჰარამის ტერორისტული ჯგუფის მიერ.

მოტაცებები, იქნება ეს ცალკეული მორწმუნისა თუ ქრისტიანული ჯგუფისა შიშისმომგვრელი გამოცდაა; და მაინც, მრავალ შემთხვევაში, ამ ამბებს ასევე თან ახლავს ასე ვთქვათ `ცეცხლოვან განსაცდელში გამოვლენილი რწმენის – გასაოცარი დამოწმებები. ქრისტიანებს, რომლებმაც მხნედ გაუძლეს თავიანთ ტყვეობას, გააჩნდათ თავიანთი ზეციერი მამის გვერდით ყოფნის ღრმა განცდა და სულიწმიდისმიერი გაძლიერება, რათა ნუგეში მხოლოდ ქრისტეში ეპოვათ.

შინაპატიმრობა ერთ-ერთი სახეა დაკავებისა ადგილობრივი ხელისუფლების მიერ. ამ დროს პიროვნებას მის საკუთარ სახლში ამყოფებენ. მიუხედავად იმისა, რომ ეს მორწმუნეები არ იმყოფებიან ციხის საკნებში, მათ არ შეუძლიათ დატოვონ თავიანთი სახლები და არ შეუძლიათ დაუბრუნდნენ სამუშაოს. ამას შედეგად მოსდევს სერიოზული ეკონომიკური გასაჭირი, რომ არაფერი ვთქვათ ამგვარი დაკავების სოციალურ, ემოციონალურ, და სულიერ შედეგებზე.

როდესც ვიეტნამში ქრისტიანულ მსახურებათა წინამძღოლებს ვსტუმრობდი, შევხვდი ქალების ჯგუფს, რომელთა ქმრები დააპატიმრეს და ციხეში ჩასვეს იმის გამო, რომ ისინი ხუცესები იყვნენ. ეს ქალბატონებისათვის სერიოზული გამოწვევა გახლდათ, ვინაიდან ახლა მათ დაეკისრათ ოჯახის გამოკვების როლი დამატებით სხვა პასუხისმგებლობებთან ერთად. ამ ყოველივეს კი აგვირგვინებდა ის, რომ მათ ხშირად უწევდათ ციხეში მისვლა, სადაც მათი ქმრები ისხდნენ, რათა დარწმუნებულიყვნენ იმაში, რომ მათ საყვარელ ადამიანებს ჰქონდათ საძოვო, საკვები და წამლები.

მას შემდეგ, რაც მათი მონათხრობი გაიშალა, მე გავიგე, რომ ბევრ შემთხვევაში, ხუცესები გაათავისუფლეს ციხიდან და დააბრუნეს სახლებში, თუმცა მხოლოდ იმიტომ, რომ შინაპატიმრობაში ყოფილიყვნენ. ვიფიქრე რა, რომ ეს უკეთესი იყო ოჯახისთვის, ვთქვი, რომ ძალიან კარგია, რომ ახლა ქმრები სახლებში დაბრუნდნენ. ჩემს ამ ნათქვამს ღუმილი მოჰყვა, შემდეგ კი ერთ-ერთმა ცოლმა მიპასუხა, „მინდა, რომ ის კვლავ ციხეში იყოს და არა სახლში.“

გამოცა ასეთმა პასუხმა, მაგრამ მივხვდი, რომ რაღაც მნიშვნელოვანი არ ვიცოდი. როდესაც თავაზიანად, თუმცა დაჟინებით ჩავეკითხე ამ ქალს გაემხილა, რას გულისხმობდა, აღმოვაჩინე, რომ თითქმის ყველა შემთხვევაში, ქმრები სახლებში დასნეულებულები დაბრუნდნენ. ბევრ მათგანს ნაწლავების სენი აწუხებდა ციხის ცუდი საკვების გამო, და ისინი ძალიან იყვნენ დასუსტებულები. მათ ასევე პოსტ ტრამპული სტრესი და აშლილობა (PTSD) წამოიღეს ციხიდან, და ახლა შინაპატიმრობაში იყვნენ, რაც ხელს უშლიდა მათ საკუთარი ფინანსური წვლილი შეეტანათ ოჯახის კეთილდღეობაში. ეს კიდევ უფრო თრგუნავდა მათ. გრძნობდნენ რა თავს გამოუსადეგარად და იმედგაცრუებულად, ეს ტრამპირებული მორწმუნეები ნებსით თუ უნებლიეთ დამატებით ტვირთად იქცნენ ოჯახებისთვის. ამიტომაც ამ ქალებიდან ბევრს კიდევ უფრო დაუძმძიდა უღელი, ვიდრე მაშინ, როდესაც ქმრები ციხეში იყვნენ.

ეს არის მაგალითი იმ სატანური გეგმისა, რომელსაც ახორციელებენ მღვწეულები, რომლებიც ანგრევენ არა მხოლოდ

ქრისტიანთა ცხოვრებას, არამედ მათ ოჯახებსაც, მსახურებასაც და არსებობის საშუალებებსაც. მიუხედავად იმისა, რომ ეს სცენარი შესაძლოა ასეთივენაირად არ განხორციელდეს სხვა ქვეყნებში, სადაც ქრისტიანებს შინაპატიმრობას უსჯიან, გასაგებია, რომ არსებობს ათასგვარი სახის დამატებითი წნეხები, რასაც უნდა გაუძლონ ოჯახებმა ამგვარ სიტუაციებში.

ციხეში ჩასმანიშნავს პიროვნებისთვის თავისუფლების აღკვეთას დროის გაურკვეველი მონაკვეთის მანძილზე. მოციქულებისა და ადრეული ეკლესიის სხვა დევნილი მორწმუნეების დროიდან თანამედროვეობამდე, მრავალი ჩვენი და-ძმა ქრისტეში იტანჯება ციხეში თავისი რწმენისთვის. დაწყებული ჩრდილოეთი კორეიდან ერიტრეამდე, რუსეთიდან შრილანკამდე და ბევრ სხვა ადგილას. ეს არის ის რეალობა, რომელთან დაპირისპირებაც უწევთ მათ, რომლებიც ისწრაფვიან უერთგულონ ქრისტეს.

ერიტრეა თანამედროვე მაგალითია ისეთი ადგილისა, სადაც მრავალი ქრისტიანი იქნა დაპატიმრებული და ციხეში ჩასმული თავისი რწმენისა და მოწმობისთვის. ეს ქვეყანა მდებარეობს წითელი ზღვის სამხრეთ მხარეს, ეთიოპიის ზემოთ. ამ პატარა აფრიკულ ერს უწოდეს აფრიკის ჩრდილოეთი კორეა. — კანადის წამებულთა ხმის ანგარიშში წერია, რომ 2002 წლიდან 2010-მდე, მთავრობამ ციხეში ჩასვა, აწამა და მოკლა მრავალი ერიტრიელი პოლიტიკური და რელიგიური მიზეზებით. ბევრი მათგანი წამებული და მოკლული იქნა სასამართლოს გარეშე. დღეს, გამოთვლილია, რომ 300-დან 3000-მდე ქრისტიანი იმყოფება ერიტრეის ციხეებში. ამ მორწმუნეებს საშინელ პირობებში უწევთ ყოფნა. მათ ხშირად აწამებენ. ბევრი მათგანი მეტალის ჩვეულებრივ კონტეინერში იხდის სასჯელს, რომელშიც არც კენტილაციაა და არც ტუალეტი.

ასევე, პაკისტანში, ბევრი ქრისტიანია დაპატიმრებული ამ ქვეყნის სამარცხვინო ე. წ. ღვთისმგმობი კანონების გამო. ციხეში მყოფებს ან სამუდამო პატიმრობა ელით ან სიკვდილით დასჯა, თუ რომელიმე მათგანს დაადანაშაულებენ წინასწარმეტყველ მუჰამედის ან ყურანის შეურაცხყოფაში.

ციხეში ჩასმა ჩვეულებრივი მოვლენაა ქრისტიანებისათვის ისეთ ქვეყნებში, რომლებიც მტრულად არიან განწყობილნი სახარების მიმართ. დაკავება არ არის ახალი ტაქტიკა, რომელსაც იყენებენ მღვწელები და ქრისტიანებსაც არ უნდა გაუკვირდეთ თუ მათ დააპატიმრებენ და ციხეში ჩასვამენ ქრისტეს გულისათვის.

ამიტომ ღმერთის ნებისამებრ ტანჯულებმა მიანდონ თავიანთი სიცოცხლე სარწმუნო შემოქმედს იმით, რომ აკეთონ სიკეთე. (1 პეტრე 4:19).

დაპატიმრება იესოს ცხოვრებაში

იესომ გაიარა რიგი ქარიშხლიანი, სიცოცხლისათვის საშიში სიტუაციები. როდესაც წერილში ვკითხულობთ იმ დაცინვასა და მტრობაზე, რაც იესომ გადაიტანა, დაუჯერებელია, რომ შფოთვა და ღელვა არ დაუფლებია ამ ყოველივეს გამო. ცნობისმოყვარე დამკვირვებელმა შეიძლება იფიქროს, რა იქნებოდა გარდამტეხი მომენტი იესოსთვის. რა დროს ასწევდა ის ხელს და იტყოდა, „კმარა! აღარ ღირს ეს ამაღ!“ თუმცა, წერილიდან ვხედავთ, რომ იესოს არ აკვირვებდა მსგავსი წინააღმდეგობა და დაბრკოლებები თავის მსახურებაში, არამედ ის ელოდა მათ.

სამუღველი იყო, კაცთაგან ათვალწუნებული, გატანჯული და დასნეულებული. სახეს ვარიდებდით მას, შესაზიზღი იყო და არაფრად ვაგდებდით. (ესაია 53:3)

თავის მიწიურ მსახურებაში, რაც მისთვის უმთავრესი იყო, იესოს ესმოდა, რომ დიდი ტანჯვა შეხვდებოდა სწორედ იმ ადამიანების მხრიდან, რომელთა გადასარჩენადაც მოვიდა, რომელთა ცოდვებიც გამოისყიდა მან. როდესაც ჯვარცმის

დრო ახლოვდებოდა, ჩვენ ვხედავთ, რომ იესომ მოუხმო თავის მოწაფეებს, რომ მასთან ერთად ეჭამათ პასექი:

და როდესაც მოაწია ჟამმა, დაჯდა იგი და მოციქულებიც მასთან ერთად. უთხრა მათ: „ძალიან მინდოდა თქვენთან ერთად მეჭამა ეს პასექი ჩემი ტანჯვის წინ. (ლუკა 22:14, 15)

იესომ, იცოდა რა, რომ მოახლოვდა ჟამი, დაიწყო თავისი მოწაფეების მომზადება თავისი ჯვარცმისთვის. მან პარალელი გაავლო პასექთან, და გამოუცხადა მოწაფეებს, რომ ის იყო საპასექო კრავი, რომელიც უნდა დაკლულიყო – არამხოლოდ ბრძალებისთვის, არამედ ყველა ტომის, ენისა და ერის ხალხებისთვის. ყოველი პასექის აღნიშვნისას ამ მომენტიდან და შემდგომ, ჩვენთვის ის იყო ნაგულისხმევი, რომ ყურადღება მიგვემართა არა მხოლოდ ღმერთის მიერ თავისი ხალხის სასწაულებრივ გამოყვანაზე ძველი აღთქმის დროს, არამედ მის კიდევ უფრო დიდ სასწაულზე: საუკუნო ხსნაზე, რომელიც მან უზრუნველყო ღმერთის სამსხვერპლო კრავის მეშვეობით. იესოს სიკვდილმა ჯვარზე სრულად გადაიხადა ცოდვის მძიმე ტვირთის სასჯელი, რომელიც წელში ხრიდა ადამიანთა მოდემას ათასწლეულების მანძილზე.

და აიღო სასმისი, მადლი შესწირა და უთხრა მათ: „მიიღეთ და გაინაწილეთ ერთმანეთში! რადგან გეუბნებით თქვენ: ამიერიდან აღარ შევსვამ ვაზის ნაყოფისაგან, ვიდრე არ მოვა ღმერთის სასუფეველი.“ და აიღო პური, მადლი შესწირა, დატეხა, მისცა მათ და უთხრა: „ეს ჩემი ხორცია, რომელიც თქვენთვის მიეცემა. ეს გააკეთეთ ჩემს მოსაგონებლად.“ ასევე – თასიც სერობის შემდეგ და თქვა: „ეს თასი ახალი აღთქმაა ჩემს სისხლში, თქვენთვის რომ იღვრება.“ (ლუკა 22:17-20)

იმ სიმბოლური პასექის დროს, იესოს სიტყვებს როგორც ჩანს გაცილებით ღრმა მნიშვნელობა ჰქონდა მოწაფეებისთვის, მას

შემდეგ რაც ის ამაღლდა ზეცად და ისინი აღივსნენ სულიწმიდით ორმოცდაათობის დღეს. ეჭვს გარეშეა, რომ მოწაფეები სწორედ იმ მომენტიდან შეეცადნენ გაეგოთ ის, რასაც იესო ასწავლიდა მათ. ასევე, სწორედ იმ დამაბულობის დროს იყო, რომ იესომ გააკვირვა ოთახში მყოფნი, როდესაც გამოაცხადა, რომ ერთ-ერთი მათგანი გასცემდა მას. გაკვირვებულ მოწაფეებს მან ისიც უთხრა: რომ ისინი მიატოვებდნენ მას. (ამ უახლოესი წრიდან, პეტრე, მას სამჯერაც უარყოფდა.) წარმოიდგინეთ რას გრძნობდნენ მოწაფეები. ისინი მასთან ერთად იყვნენ ყოველთვის, ყველანაირ გარემოებაში. მათ მიატოვეს ყველაფერი, რომ მისი მოწაფეები გამხდარიყვნენ. ისინი ერთგულად მოგზაურობდნენ მასთან ერთად, ემსახურებოდნენ და გვერდიდან არ სცილდებოდნენ. და ამ ყოველივეს შემდეგ, იესო წინასწარმეტყველებდა ღალატს, უარყოფას და მიტოვებას. ოჰ, რა ძალიან უნდა დამძიმებულიყო მათი გულები.

პასექის სუფრის გასრულების შემდეგ, იესო და მისი მოწაფეები წავიდნენ გეთსემანიის ბაღში სალოცავად. სწორედ ამ დროს იყო, რომ იუდაამ, იესოს გამცემმა, მოიყვანა ჯარისკაცების რაზმი და მღვდელმთავრის განკარგულებაში მყოფი ტაძრის მცველები მის შესაპყრობად. ეს მნიშვნელოვანი მომენტი და იოანეს სახარების მე-18 თავი დეტალურად მოგვითხრობს იესოს დაპატიმრებას. (მომდევნო სტრიქონები ამ მოვლენის პერიფრაზირებული გადმოცემაა.)

იესომ, იცოდა რა, რომ მისმა ჟამმა მოაწია, ნაბიჯი გადადგა წინ და ჰკითხა მათ, რას ეძებდნენ. შეიძლება მათ ვერ იცნეს ის სიბნელეში, ამიტომაც უპასუხეს, რომ ეძებდნენ კაცს, რომელიც ცნობილია იესო ნაზარეტელის სახელით. როდესაც იესომ თავი გააიგივა იმ კაცთან, ვისაც ისინი ეძებდნენ, და თქვა: „მე ვარ,“ მისი სიტყვების ძალამ მომხდურები აიძულა უკან დაეხიათ და მიწაზე დამხობილიყვნენ.

შემიძლია წარმოვიდგინო მათი შეცბუნება, როდესაც ისინი ფეხზე წამოდგნენ და კიდევ ერთხელ მოისმინეს იესოს შეკითხვა, ვის ეძებდნენ. პასუხი იგივე იყო: ისინი ეძებდნენ იესო

ნაზარეველს. კიდევ ერთხელ უთხრა იესომ ამ შეიარაღებულ კაცებს, რომ ის იყო ის, ვისაც ისინი ეძებდნენ. შემდეგ უფალმა დაამატა, რომ მისი მოწაფეები არ უნდა დაეპატიმრებინათ მასთან ერთად, რომ ისინი უნდა გაეშვათ.

მოულოდნელად გაისმა განსხვავებული ხმა მახვილისა, რომელმაც გაჰკვეთა ჰაერი და რომელსაც მოჰყვა დაჭრილის ყვირილი. პეტრემ, იესოს ერთ-ერთმა უახლოესმა მოწაფემ — ვისაც იესომ უთხრა რომ სამჯერ უარყოფდა მას ახალი დღის დადგომამდე — შეუტია შეიარაღებული კაცების ჯგუფს და ერთ-ერთ მათგანს ყური ჩამოათალა. სანამ ამას არეულობა მოჰყვებოდა და სიტუაცია კონტროლსაღარ დაექვემდებარებოდა, იესო ჩაერია საქმეში, უსაყვედურა პეტრეს და უთხრა უკანვე ჩაეგო მახვილი. შემდეგ აიღო დაჭრილი კაცის ყური, გამოიჩინა წყალობა ამ უსამართლობის აღზევების დროს და განკურნა თავისი მღევნელი.

შემდეგ იესო შეიპყრეს, დააპატიმრეს და წაიყვანეს მღვდელმთავართან სამსჯავროზე. როდესაც ის მიჰყავდათ, მისი მოწაფეები გაიფანტნენ, და იესო მარტო დარჩა თავისი მტრების სიძულვილის წინაშე.

ამიტის ამბავი გრძელდება

ამიტი გაოცებული დარჩა, როდესაც დაინახა თუ რა სწრაფად შეიცვალა სიტუაცია. მანამდე ბევრნი მზად იყვნენ მიეღოთ ქრისტე, ახლა კი ისინი შიშით აივსნენ. პოლიციის მოსვლამ მათი გამოცოცხლება უცებ გააქარწყლა, თითქოსდა ცეცხლის ალი გაქრაო ჰაერში. ამიტს თავბრუ დაეხვა და იგრძნო, რომ შიში იპყრობდა. მას ელიასისგან მოსმენილი ჰქონდა ამბები პოლიციისაგან დაპატიმრებული ქრისტიანების შესახებ შეთითხნილი ბრალდებებით და შემდეგ მთელი ღამის მანძილზე გაგრძელებული დაკითხვები. მსგავსი დაკითხვა თითქმის ყოველთვის ცემასაც გულისხმობდა. შიშის კიდევ ერთმა ტალღამ

დაუარა ამიტს, როცა ორმა პოლიციელმა ხელბორკილები დაადო ზურგს უკან და ის ხალხის გუნდს გააცილეს. თითქოსდა ყველაფერი ისე ნელა ხდებოდა ამიტს ეგონა, რომ ეს სიზმარი იყო. მან გაიგონა კულტმსახურის ხმა, რომელიც უყვიროდა ხალხს დაშლილიყვნენ და სახლებში წასულიყვნენ, თუ არადა მათაც დააპატიმრებდნენ არაკანონიერ შეკრებაზე დასწრებისათვის.

„უფალო იესო, მიშველე,“ ილოცა ამიტმა სულმოუთქმელად.

ამ სიტყვების წარმოთქმისთანავე, მშვიდობა დაეუფლა ამიტს და იგრძნო, რომ უფალი ელაპარაკებოდა მის გულს. „ნუ გეშინია, ამიტ; შენ უფრო ფასეული ხარ ჩემთვის ვიდრე მრავალი ბელურა. მე არ მიგატოვებ. მენდე.“

ამიტი წაიყვანეს პოლიციის მანქანისკენ, რომელიც ქუჩის ნაპირზე იყო გაჩერებული. ერთ-ერთმა პოლიციელმა გახსნა კარი და ამიტი, ყოველგვარი თავაზიანობის გარეშე შეაგდეს შიგნით. ამიტი მანქანის მინის იქით ხედავდა იმ ადგილს, სადაც ქადაგებდა. მან დაინახა როგორ იფანტებოდა ხალხი, დაინახა ის კულტმსახურიც, რომელიც დაუპირისპირდა მას, და რომელიც ახლა ამტვრევდა პროექტორსა და სხვა აღჭურვილობას, რომელიც ამიტმა იქ მოიტანა.

როცა მანქანა დაიძრა, ამიტი გულში ფიქრობდა, თქვენ შეგიძლიათ დაამტვრიოთ ჩემი აღჭურვილობა, მაგრამ თქვენ არ შეგიძლიათ დაანგრियोთ ჭეშმარიტება. ჭეშმარიტება გაცხადებულ იქნა ამ დამეს, და ის აუცილებლად მოიტანდა მოსავალს. თუ ეს დაპატიმრება იყო ფასი, რომელიც ამ მოსავლისთვის უნდა გადახდილიყო, ამიტმა ჩათვალა, რომ ეს ღირდა ამ ფასად.

მან დახუჭა თვალები და ლოცულობდა ძალისა და მადლისათვის, რათა გაეძლო ყველაფრისთვის, რაც არ უნდა შეხვედროდა წინ. როდესაც მისი გონება წარმოიდგენდა რა საშინელი რამ შეიძლება ყოფილიყო ეს, ამიტი განზრახულად მიმართავდა თავის ფიქრებს იესოსკენ და შფოთი და შიში ქრებოდა.

პოლიციის მანქანა ხმაურით მიჰქროდა ღამეში და ნელ-ნელა ქრებოდა მათი მხედველობიდან, რომლებიც სოფელში დარჩნენ.

ცოტათი უფრო ღრმად

ძნელია ზუსტად დათვალო იმ ქრისტიანების რიცხვი, რომლებიც თავიანთი რწმენისთვის იღევენებიან. რამდენი ქრისტიანი ეწამა? რამდენი ქრისტიანი განიცდის ღვინის სხვა ფორმებს? მაგალითად, რამდენი ქრისტიანი ზის ციხეში? ეს ის კითხვებია, რომლებიც ხშირად დაისმის საკითხის მასშტაბის გამოსარკვევად, თუმცა საბოლოო რიცხვი, რომელიც დროის მოცემულ პერიოდშია წარმოდგენილი ადვილად არ არის მისაღწევი. მიუხედავად იმისა, რომ სასარგებლო იქნება სწორი საბოლოო მონაცემების განსაზღვრა ღვინასთან დაკავშირებულ კითხვებზე საპასუხოდ, ჩვენ არ შეგვიძლია უმთავრესი თვალსაზრისის გვერდის ავლა: ღვინა იყო და იქნება მოწაფეობის ნიშანი.

როგორც ერთმა ჩინელმა ქრისტიანმა, ვინც ათი წელი გაატარა შრომა-გასწორების კოლონიაში, თქვა: „თქვენ უნდა გახსოვდეთ რაღაც. ქრისტიანული რწმენა ყველაზე ძვირფასი მაშინ არის, როდესაც ჩვენ გამოცდის დროს ვინარჩუნებთ მას. ლოცვის ძირითადი მიზანი არ არის სიმდიდრისა და კომფორტის შეძენა ან მიწიური უსაფრთხოება. რწმენამ და ლოცვამ ჩვენ ჩვენი უფლის ჭეშმარიტ მიმდევრებად უნდა გვაქციოს; ჩვენი უფლისა, რომელიც დაიტანჯა როგორც ცხოვრებისეული მიზნის უდიდესი მაგალითი. ბევრი შავი დღე მინახავს, მაგრამ ისიც მინახავს, როგორი ბრწყინვალე შეიძლება იყოს ღმერთის ნათელი გაურკვევლობისა და შიშის დროს. მე დარწმუნებული ვარ, რომ უფალი გაცილებით ძვირფასია ჩემთვის ჩემი გამოცდილების გამო. ვის შეუძლია ითხოვოს უფრო მეტი?“³⁴

მართლაც, ვის შეუძლია ითხოვოს უფრო მეტი? განა ეს ის არ არის, რასაც ყველა ქრისტიანი ესწრაფვის — იცნობდეს ღმერთს

³⁴ კენ ანდერსონი, *უშიშარი, როგორც ლემბი: ხუცესი სამუელ ლემბი და ჩინეთის, Bold As a Lamb: Pastor Samuel Lamb and the Underground Church of China* (Grand Rapids, MI: Zondervan Publishing House, 1991), 16–17.

უფრო უშუალოდ, უფრო ღრმად? ბევრს სჯერა, რომ ცხოვრების ციხეში დასრულება ყველაზე უარესი რამ იქნება, რაც შეიძლება მათ დაემართოთ, მაგრამ დაპატიმრებული ქრისტიანებისათვის სწორედ ეს შეიძლება იყოს ის, რასაც ღმერთისთვის მეტი ღირება მოაქვს – მათ ცხოვრებაშიც და იმ ადამიანების ცხოვრებაშიც, რომლებსაც ისინი ემსახურებიან.

ჩემს დაფაზე გაკრული მაქვს ციტატა დევნილი ქრისტიანისგან, რომლის სახელსაც არ გავამჟღავნებ. აი ეს სიტყვები: „მხოლოდ ის, რომ ქრისტიანი დაპატიმრებულია, არ არის მიზეზი პროტესტისთვის. შეიძლება ღმერთმა ამ პიროვნებისთვის ეს ჩაიფიქრა, რომ ის ციხეში გაეგზავნა. შეიძლება ისინი იქ მიჰყვებიან იესოს.“

კილი აიღლმანი, ამერიკელი ქრისტიანი მწერალი და ხუცესი, აღწერს იესოს მიმდევარს, როგორც იმ ადამიანს, რომელიც მიდის იქ, სადაც იესო მიდის. ის განმარტავს, `მე არ ვარ დარწმუნებული, რომ შენ შეგიძლია იესოს მიმდევარი უწოლო თავს, თუ უარს ამბობ წახვიდე იქ, სადაც იესო მიდის. თუ თქვენ მიჰყვებით იესოს 'იქ, სადაც არ უნდა იყოს,'... შეიძლება იხილოთ, რომ უსამართლოდ დაგადანაშაულებს ან უსამართლოდ მოგექცნენ ისინი, რომლებიც ხელისუფლებაში არიან. საბოლოო ჯამში, თუ თქვენ მიჰყვებით იესოს „იქ, სადაც არ უნდა იყოს“, თქვენ არა მხოლოდ მისი მტკრით დაფარული დაასრულებთ [ცხოვრებას], არამედ შესაძლოა დაასრულოთ მისი სისხლით დაფარულმა.“³⁵

გამოყენება

იქნება ციხეში ჩასმა საკმარისი იმისათვის, რომ შეჩერდე და აღარ დაამოწმო იესოს შესახებ? დაგაშინებთ დაკავება, დაკითხვა და მუქარა, რომ აღარ გაჰყვით იესოს იქ, სადაც ის

³⁵ კილიე იღლმანი, არა ფანატისიკოსი: იესოს სრულად მიმდევნილი მოწაფე, *Not a Fan: Becoming a Completely Committed Follower of Jesus* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 2016), 185.

მოგიწოდებთ წასასვლელად? ხანდახან ძნელია ამ კითხვებზე პასუხი, როცა ისინი ჰიპოთეტიკურია, მაგრამ მომზადება მოითხოვს, რომ თქვენ იფიქროთ ხოლმე ამ საკითხებზე, რათა შეეძლოთ და მზად ვიყოთ იმ დროისთვის, რომელიც შეიძლება მოვიდეს. როგორ დაგეხმარებათ წერილის შემდეგი ტექსტების მომზადებაში?

მაშინ განრისხებულმა ნაბუქოდონოსორმა ბრძანა შადრაქის, მეშაქისა და ყაბედ-ნეგოს მოყვანა. და მოჰკვარეს მეფეს ეს კაცები. ნაბუქოდონოსორმა უთხრა მათ: „შადრაქ, მეშაქ და ყაბედ-ნეგო, ნუთუ განზრახ არ ემსახურებით ჩემს ღმერთებს და თაყვანს არ სცემთ იმ ოქროს კერპს, მე რომ აღვმართე? ახლა კი მოემზადეთ და საყვირის, სალამურის, ბობლნის, სამბუკის, ქნარის, სტვირისა და სხვა ყველანაირი საკრავის ხმის გაგონებაზე, დაემხეთ და თაყვანი ეცით იმ კერპს, მე რომ გავაკეთე, ხოლო თუ თაყვანი არ გიციათ, იმწამსვე ცეცხლით გავარვარებულ ღუმელში იქნებით ჩაყრილი. მაშინ ვნახოთ რომელი ღმერთი დაგვისნით ჩემი ხელიდან?“

შადრაქმა, მეშაქმა და ყაბედ-ნეგომ მიუგეს მეფეს: „ნაბუქოდონოსო, ჩვენ არ ვსაჭიროებთ, გიპასუხოთ მაგაზე. მეფეო, ჩვენს ღმერთს, რომელსაც ვემსახურებით, შესწევს ძალი, რომ ცეცხლით გავარვარებული ღუმლიდანაც კი გადაგვარჩინოს და შენი ხელიდანაც დაგვისნას. და თუ ასეც არ მოხდება, იცოდე, მეფეო, ჩვენ მაინც არ მოვემსახურებით შენს ღმერთებს და თაყვანს არა ვცემთ იმ ოქროს კერპს, შენ რომ აღმართე.“ (დანიელი 3:13-18).

„ხოლო როცა გადაგცემენ თქვენ, ნუ იზრუნებთ, რა თქვათ, ან როგორ თქვათ, რადგან მაშინ მოგეცემათ, რაც უნდა თქვათ. რადგან თქვენ კი არ ილაპარაკებთ,

არამელ თქვენი მამის სული ილაპარაკებს თქვენში.“
(მათე 10:19, 20)

რჩევა: წაიკითხეთ იმ ადამიანების შთაგონებული დამოწმებები, რომლებმაც ისწავლეს იესოს მიყოლა, მაშინაც კი, როცა ისინი ციხეში იყვნენ. ჯენე ედვარდსს აქვს საინტერესო წიგნი, რომელიც შეგიძლიათ წაიკითხოთ. წიგნის სათაურია პატიმარი მესამე საკნიდან. მე შეგაგონებთ იპოვოთ მისი ასლი, წაიკითხოთ ის ყურადღებით, და შემდეგ იფიქროთ ძირითად თემაზე.

თავი მერვე

წამება გზაზე

*„მოერიდეთ ადამიანებს, რადგან ისინი გადაგცემენ
სინედრიონს და თავიანთ სინაგოგებში
გაგამათრახებენ თქვენ.“*

— მათე 10:17

*როდესაც ცეცხლოვან განსაცდელში
ძევს შენი ბილიკი,
ჩემი მადლი, ყოვლადმკმარი, იქნება
შენი საყრდენი;
ცეცხლი ვერას გავნებს; მე, მხოლოდ
მე ჩავიფიქრე,
რომ გაქრეს შენი წიდა და
გაბრწყინდეს შენი ოქრო.*

— ჯორჯ კეიტი, რა მტკიცეა საძირკველი

„მსგავსი ტკივილის აღწერა ძნელია, ვინაიდან არ ვფიქრობ, რომ ვინმეს შეუძლია წამოიდგინოს ასეთი ტანჯვა. ხანდახან მეგონა, რომ ვერ გავეუძლებდი, და დარწმუნებული ვიყავი, რომ სიკვდილის პირას ვიყავი.“

რაფი ყურადღებით უსმენდა მამის მოგონებებს მისი პატიმრობისა და წამების შესახებ, რომელიც მან გადაიტანა. ხუთი წელი გავიდა მას შემდეგ, რაც ამიტი გათავისუფლებულ იქნა ციხიდან და ახლა რაფი, თექვსმეტი წლის ახალგაზრდა კაცი, ისწრაფოდა გაეგო სად მოუწოდებდა ღმერთი მსახურებისთვის.

მოზარდმა მამისაგან ისწავლა, როგორ უნდა გასძლოლოდა სადალაქოს და საკმაოდ უნარიანი გამოდგა ვაჭრობაშიც. ამიტს უკვირდა, რა სწრაფად აითვისა რაფიმე საქმის უნარ-ჩვევები, მაგრამ კიდევ უფრო გაკვირვებული იყო იმ გულისაობითა და ბუნებრივობით, რომლითაც გამოირჩეოდა მისი ძე. როდესაც კლიენტები ისხდნენ რაფის წინ სკამზე, ისინი სწრაფად შინაურდებოდნენ, ვინაიდან რაფი ისეელაპარაკებოდა თითოეულ მათგანს, თითქოს ისინი დიდი ხნის ნაცნობები იყვნენ. მას ჰქონდა ეს ნიჭი, მაგრამ სადალაქოდან მოშორებით, რაფი თავს შებოჭილად და მოუსვენრად გრძნობდა, რადგან ესწრაფოდა უფრო მაღალ მიზანს, ვიდრე სოფლის დალაქობა იყო.

„მამა, შენ ხშირად არ მელაპარაკები იმის შესახებ, რა ხდებოდა მაშინ, როცა ციხეში იყავი,“ ამბობდა რაფი. „მხოლოდ ის გაქვს ნათქვამი, რომ ეს იყო ტკივილიანი პერიოდი, თუმცა არ მიყვები დეტალებს, რაც იწვევდა მსგავს ტკივილს. მე ისიც მოვისმინე შენგან, რომ უფლის ყოფნას გვერდით იმდენად რეალურად გრძნობდი, რომ ამის გარეშე, შეიძლება ვერც გადარჩენილიყავი. მამა შეგიძლია მიაშბო უფრო მეტი რამ შენი ტანჯვის შესახებ და იმის შესახებაც, რაც ისწავლე მისი მეშვეობით?“

ამიტმა ამოიოხრა და თავი გააქნია. „მე ბევრი არაფერი მომიყოლია შენთვის ციხეში გატარებული დროის შესახებ,“ უპასუხა მან, „რადგან ძნელია იფიქრო იმაზე, რაც იქ ხდებოდა. თუმცა ახლა ვხედავ, რომ საკმაოდ დიდი ხარ და ვფიქრობ, რომ საჭიროა მოგიყვე ის, რაც თავს გადამხდა. საჭიროა იცოდე და მზად იყო მსგავსი ბრძოლისთვის, დაადგები რა უფლის გზას.“

ამიტი ყოველდღიურად ცხოვრობდა თავისი პატიმრობის შედეგებით. მიუხედავად გასული წლებისა, ბევრი ღამე იყო ისეთი, როდესაც ესიზმრებოდა, რომ კვლავ იქ, გადავსებულ საკანში იყო, კვლავ მეციხოვნეების ხელში, რომლებმაც მისი სიცოცხლე აუტანელი გახადეს, კვლავ იმ პირობებში, როდესაც ამიტს ეგონა, რომ ასეთი პირობები ძალე დაასრულებდა მის მიწიურ სიცოცხლეს. დაპატიმრებამდე, ის ფიქრობდა, რომ მზად

იყო მომკვდარიყო იესოსთვის, მაგრამ როდესაც წამება დაიწყო, ამიტს გადარჩენის ძლიერი სურვილი გაუჩნდა.

ამიტის ცხოვრება ციხეში

ამიტმა ღრმად ამოისუნთქა და დაიწყო თავის ამბის მოყოლა. შვილი იჯდა და ისმენდა იმას, რისი გადატანაც მოუწია მამას დაპატიმრების შემდეგ. „მე შემაგდეს პოლიციის მანქანაში. ჩვენ დავტოვეთ ის სოფელი, სადაც ვაჩვენებდი ფილმ იესოს და ვუქადაგებდი შეკრებილ ხალხს. ოფიცრებმა მიმიყვანეს პოლიციის განყოფილებაში და მომათავსეს საკანში, სადაც ჩემს გარდა თხუთმეტამდე სხვა ადამიანიც იყო. საკანი, რომელშიც ჩვენ ვიყავით გამოძწყვდეული მხოლოდ ხუთი ადამიანისთვის იყო განკუთვნილი, ასე რომ შეგიძლია წარმოიდგინო რა ძალიან იყო ის გადავსებული და რა სივიწროვე იყო იქ. ფეხზე სადგომი ადგილის მოძებნაც კი ჭირდა, რომ აღარაფერი ვთქვათ დაჯდომაზე ან წამოწოლაზე.“

რაფი გაუნძრევლად იჯდა და ისმენდა მამის მონაყოლს იმ საკნის შესახებ, რომელშიც ის ჩასვეს.

„რამდენ ხანს უნდა დავრჩე აქ, ვფიქრობდი მე. სად შემიძლია დავისვენო? ამის შემდეგ იყო, რომ მიმოვიხედე და დავინახე ერთადერთი დასაჯდომი ადგილი, რომელიც ტუალეტის გვერდით იყო. გასაგები მიზეზების გამო არავინ ჯდებოდა იქ და არჩევდნენ მდგარიყვნენ იქ. სადაც იდგნენ. რამდენ ხანს შემიძლია ვიდგე აქ, რამდენ ხანს ვაგძლებ, ალბათ მანამდე, სანამ ისე არ დავიღლები, რომ დამჭირდება დაჯდომა? სანამ შევძელი, ვიდექი, მაგრამ შემდეგ უკვე აღარ შემიძლო. იმ დღეს ღიბხანს ვიარე ფეხით, სანამ იმ სოფელში ჩავიდოდი, შემდეგ ისევ ფეხზე ვიდექი შეხვედრისა და ფილმის ჩვენების დროს. დაახლოებით ერთი საათის შემდეგ უკვე აღარ შემიძლო ფეხზე დგომა. ყოყმანით, გავიარე ხალხში და მივედი იმ ერთადერთ ადგილას, სადაც შეიძლებოდა ჯდომა. სუნი მოდიოდა ტუალეტიდან, რომელიც

ერეოდა გაოფლილი სხეულების სუნს. საკანი გაჯერებული იყო ამ სუნით და მაზიდებდა. ხალათი წამოვიწიე და დავიფარე სახე და ცხვირი, მაგრამ ეს ბევრს არაფერს მშველოდა იმ საშინელ სიმყრალეში.“

როდესაც რაფიმ გაიფიქრა, როგორი იქნებოდა ამისი მსგავსი ღია ტუალეტის გვერდით ჯდომა, იგრძნო, რომ მხოლოდ ფიქრი ამის შესახებაც კი, ცუდად ხდიდა მას.

„ო, უფალო, ვიძახდი უხმოდ, ნუთუ ეს ის არის, რასაც უნდა გავუძლო? მე გამახსენდა ერთ-ერთი ჩემი საყვარელი ადგილი წერილიდან, იაკობის 1:2-4, რომლიც ამბობს: ‘ყოველივე სიხარულად ჩათვალეთ, ჩემო ძმებო, როდესაც მრავალგვარ განსაცდელს შეხვდებით, რაკი იცით, რომ თქვენი რწმენის გამოცდა შობს მოთმინებას; მოთმინებას კი უნდა ჰქონდეს სრულმქმნელი მოქმედება, რათა იყოთ სრულყოფილნი, წუნდაუდებელნი და ყოველმხრივ უნაკლონი. ‘სიხარული? ამ ადგილზე? შესაძლებელია ეს? თუმცა, მიუხედავად სიმყრალისა და სიბინძურისა, მე დავეჯექი და თავი მუხლებში ჩავრგე, რათა სუნს არ დავეჯახნე. ამ პოზიციაში, დავიწყე თავყვანისცემა. სწორედ იქ იყო, რომ ვგრძნობდი უფლის მხარდაჭერას პირველად ჩემი დაპატიმრების შემდეგ, და ჩემი გული ივსებოდა სიხარულით. ამ მდგომარეობაში გარკვეული ხნის მანძილზე დავრჩი და, როდესაც ჩემი გული აივსო სიმშვიდით, ღრმად ჩამეძინა.“

„დარწმუნებული არ ვარ რამდენი ხანი გავიდა მას შემდეგ რაც ჩამეძინა. ვიგრძენი, რომ ვიღაც მაჭანჭყყარებდა. გამელვძია, კაცი იდგა ჩემს გვერდით. იქნებ ვიღაც მოვიდა ტუალეტში, სანამ მეძინა, თუმცა მე ეს არ გამიგია. ‘ისინი შენ გეძახიან,’ მითხრა ხანშიშესულმა კაცმა და მიმითითა საკნის შესასვლელისკენ. დრო დამჭირდა გამოსაფხიზლებლად და იმის გასააზრებლად, რასაც მეუბნებოდა ის კაცი. შემდეგ წამოვდექი და წავედი იმ მიმართულებით საითაც მითითებდა. საკნის კართან ორი მცველი იდგა და მელოდა.“

„ეი, შენ!“ დამიყვირა ერთ-ერთმა. ‘ახლავე მოდი აქ.’

„როდესაც საკნის კარს მიუახლოვდი, მცველებმა უხეშად მტაცეს ხელი და წამიყვანეს ოთახში, რომელიც ციხის კორიდორის ბოლოში იყო. მითხრეს, რომ დავმჯდარიყავი. ვიჯექი იქ და ველოდი დიდხანს, მომეჩვენა, რომ საათები გავიდა. თუმცა ეს არ მადარდებდა, ვინაიდან შორს ვიყავი იმ გადავსებული და მყრალი საკნიდან. ამ ოთახში იყო კაშკაშა ნათურა, გაცილებით კაშკაშა ვიდრე ამ პატარა ოთახისთვის იყო საჭირო. მე დავიწყე ოთახის თვალიერება, რომ მეპოვა რაიმე მინიშნება იმის შესახებ, თუ სად ვიმყოფებოდი. ვიფიქრე, რომ ეს იყო დაკითხვის ოთახი, თუმცა იქ ჯერ-ჯერობით სხვა არავინ იყო. დიდი ხნის ჯდომისაგან დაღლილობამ მძლია და მალევე ძილიც მომერია. როგორც კი თვალი დავხუჭე, კარი მოულოდნელად გაიღო და ერთ-ერთმა მცველმა ისეთი ძალით გამარტყა სახეში, რომ წამით გონება დავკარგე.

„გითხარი აქ მჯდარიყავი; მე არ მითქვამს რომ დაგეძინა.“ ამის თქმის შემდეგ მცველი გავიდა ოთახიდან და კვლავ მარტო დამტოვა.

ვგრძნობდი, რომ სისხლი ჩამომდიოდა პირიდან ნიკაპზე, და ჩემი ლოყაც გასივდა დარტყმისგან. თვალებიც მომიწყლიანდა და მწვავე ტკივილი გარკვეული ხნის მანძილზე გამყვა. ცხადია აღარ დამეძინებოდა ვინაიდან შეცბუნებული და გამოფხიზლებული ვიყავი. *რა მოხდება ჩემს თავს? ვლოცულობდი ჩუმად. რა მოხდება თუ ძილი კვლავ თავს წამართმევს? დარწმუნებული ვიყავი, რომ თუ ისინი დიდხანს დამტოვებდნენ აქ, კვლავ მომერეოდა ძილი. უფალო, გთხოვ მიშველე.*“

ამიტი წამით შეჩერდა სანამ გააგრძელებდა. „მოსმენილი მქონდა სხვებისგან, რომ დიდი გასაჭირისას, ღმერთი დაელაპარაკა მათ გულებს და განაახლა მათი იმედი. და ღმერთი მეც დამელაპარაკა, თავისი სულით და თავისი სიტყვით. იმ მომენტებში, როდესაც ვლოცულობდი, მახსენდებოდა უფლის სიტყვები, როდესაც ის მიმართავდა ისრაელის ძეებს: ‘გამავრდით და განმტკიცდით, ნუ შეგეშინდებათ და ნუ შეძრწუნდებით მათ წინაშე, რადგან თავად უფალი, თქვენი ღმერთი, მოდის თქვენთან

ერთად. ის არ დაგაგდებთ და არ მიგატოვებთ' (მეორე რჯული 31:6). კიდევ ერთხელ ვიგრძენი, რომ ღმერთი იყო ჩემთან და რომ ის არ მიმატოვებდა, რაც არ უნდა მომხდარიყო. მე არ ვიყავი მარტო.

საბედნიეროდ, სანამ კვლავ მომერეოდა ძილი და ეს აუცილებლად მოხდებოდა, კარი კვლავ გაიღო. ამჯერად, სხვა ფორმიანი კაცი შემოვიდა ოთახში. მან დაიწყო ჩემი დადანაშაულება იმაში, რომ მე დავარღვიე თემის სიმშვიდე და ჰარმონიული ცხოვრება და რაც უფრო სერიოზულია, ვცდილობდი ადამიანების მოქცევას ცრუ რელიგიაზე. ეს ყოველივე კი არაკანონიერი ქმედებებია. მან მითხრა გამეძახილა იმათი სახელები, ვინც ჩემთან ერთად იყო ჩართული ამ დანაშაულებრივ საქმიანობაში. შემდეგ ის დაინტერესდა იმით, რომ სოფლის უბრალო მაცხოვრებელს, საიდან მქონდა ფილმის საჩვენებელი აღჭურვილობა. მე ვთქვი, რომ ცხადია არ შემეძლო ამ აღჭურვილობის დაქირავებისთვის თანხის გადახდა, ამიტომ ის კვლავ შემეკითხა, მაშ როგორ აღმოჩნდა ეს აღჭურვილობა ჩემს ხელში? როდესაც ვუთხარი ოფიცერს, რომ ეს საგნები მე ჩემმა ეკლესიამ გადმომცა, ოფიცერი ძალიან გაბრაზდა. დაიწყო შეკითხვები, თუ რატომ ჩავედი მის სოფელში, იქნებ იმიტომ რომ პრობლემები შემექმნა ამ ტყუილებით. ან იქნებ იმას ცდილობ, რომ ეს სოფლები ერთმანეთს დაუპირისპირო და ქვეყანას ძირი გამოუთხარო. ახლა კი მითხარი სინამდვილეში ვინ ღვას შენი საქმიანობის უკან?

დავიწყე იმაზე ფიქრი თუ როგორ უნდა მეპასუხა ამ კითხვაზე. ისე ჩანდა, რომ ეს კაცი იმედოვნებდა, რომ მივეუთითებდი იმ მისიონერებზე, რომლებმაც გადმოგვცეს ეს აღჭურვილობა, რომელიც სახარების გასაზიარებლად გვჭირდებოდა. თუნდაც მიმენიშნებინა, რომ მათ გადმომცეს ეს საგნები, მათი მსახურება კომპრომენტირებული იქნებოდა. როდესაც პასუხი დავაგვიანე, ოფიცერი გადმომწვდა მაგიდის მეორე მხრიდან და იმავე ადგილას დამარტყა, რომელ ადგილზეც ადრე მომხვდა მუშტი. დარტყმისგან გაოგნებული კვლავ ჩუმად ვიჯექი, ოფიცერი კი

მაფრთხილებდა რომ არ მეცრუა. სისხლის გემოს ვგრძნობდი, რომელიც იმ ჭრილობებიდან მდიოდა, რომელი ჭრილობებიც ამ დარტყმების შემდეგ გაჩნდა ჩემს პირში.

„არასოდეს ვიცრუებ თქვენთან,“ წარმოვთქვი ენის ბორძიკით. მევეფირობდი, რომარმეთქვატყუილიდაამავედროსპრობლემები არ შემექმნა ჩემი თანამშრომლებისთვის, ეკლესიისთვის ან მისიონერი მეგობრებისთვის ამ ხელისუფლებთან. იესომ თქვა, ‘როდესაც მიგიყვანენ სინაგოგებში მთავართა და ხელისუფალთა წინაშე, ნუ იზრუნებთ იმაზე, როგორ, ან რა უპასუხოთ, ან რა თქვათ, რადგან სულიწმიდა გასწავლით მაშინ, რა უნდა თქვათ’ (ლუკა 12:11, 12). ამიტომაც, ვლოცულობდი, რომ სულიწმიდას წარემართა ჩემი პასუხები.

„კარგი,“ თქვა ოფიცერმა. ‘აბა მითხარი ახლა იმ ხალხის სახელები, რომლებთანაც მუშაობ და იმათი სახელებიც, რომლებმაც ეს მასალა და აღჭურვილობა გადმოგცეს.’ ‘მე გამაოცა საკუთარმა თავმა, როდესაც ვუპასუხე ოფიცერს, რომ არ ვუპასუხებდი იმ კითხვებს, რომლებიც ზიანს მოუტანდა ვინმეს. ამიტომ ისევ ველოდებოდი შემდგომ დარტყმას ოფიცრისგან, მაგრამ მან ავი ღიმილით შემომხედა, შემდეგ ადგა და კარისკენ წავიდა. სანამ გავიღოდა, მოტრიალდა ჩემსკენ და დაცინვით წარმოთქვა, ‘ჰო, მაგრამ სად წახვალ. ბოლოს და ბოლოს ყველაფერს მეტყვი, რაც მინდა, რომ ვიცოდე.’

„ორი მცველი დაბრუნდა და სხვა საკანში წამიყვანეს, რომელიც თითქმის ისეთივე ჭუჭყიანი და შესაზიზღი იყო, როგორც პირველი, მაგრამ იქ ცოტა ადამიანები იყვნენ. ამჯერად, მე ტუალეტისგან მოშორებით ვიპოვე სივრცე, სადაც შემეძლო დავმჯდარიყავი და გამეშალა მუხლები. მე ვემაღლობებოდი ღმერთს იმის გამო, რომ მან უკეთესი ადგილი გამოძებნა ჩემთვის ამ ჭუჭყიან საკანში, და რომ მომცა შესაძლებლობა დასვენებისათვის. ვინაიდან დარწმუნებული ვიყავი, რომ ეს მხოლოდ დასაწყისი იყო ჩემი გასაჭირისა ამ ციხეში.“

წამება

განსაკუთრებული ფიზიკური ტკივილის მიყენება;
ტანჯვის, უკიდურესი დისკომფორტის და ა. შ.
გამოწვევა

როდესაც დასავლეთის ქრისტიანებს ეკითხებით იმის შესახებ, თუ როგორია დევნა, ჩვეულებისამებრ წამება ერთ-ერთი პირველი რამ არის, რასაც ისინი აღწერენ. რატომ ფიქრობენ ისინი ამგვარად? იესოს მრავალი დევნილი მიმდევრის მოწმობა ადრეული ეკლესიის დღეებიდან თანამედროვეობამდე სავსეა იმათი მაგალითებით, რომლებმაც გადაიტანეს წამება და ტკივილი. ხუცესმა რიჩარდ ვურმბრანდმა, როდესაც აღწერა ზოგიერთი საშინელი წამება, რომელიც გადაიტანა, თქვა, რომ მას არ შეუძლია თქვას ყველაზე უარესი რამეები, რაც განიცადა:

ციხეები იყო სავსე, და რუმინეთშიც ისევე, როგორც სხვა კომუნისტურ ქვეყნებში, ციხეში ყოფნა ნიშნავდა წამებას. წამება ხანდახან საშინელი იყო. ვარჩევ არ ვილაპარაკო ბევრი რამ იმის შესახებ, რაც გადავიტანე; ეს ძალზე მტკივნეულია. გახსენების შემდეგ, ღამით ძილი მიკრთება.³⁶

დევნასთან დაკავშირებული ტკივილის გადატანის იდეის გააზრება ძალზე ძნელია, რომ არაფერი ვთქვათ მის მიღებაზე. საუბარი წამების შესახებ გონებაში აღძრავს ყოველგვარი სახის საშინელ სცენებს დაწყებული წამების შეასაუკუნოებრივი მეთოდებით ღრმა, ბნელ საპყრობილეებში დამთავრებული იმ საშინელებებამდე, რომელსაც მიმართავენ თანამედროვე აგრესიული ისლამისტები, რომელთა შესახებაც დღევანდელი

³⁶ რიჩარდ ვურმბრანდი, ქრისტესთვის წამებული, Tortured for Christ, 33–34.

საინფორმაციო საშუალებები გვატყობინებენ. ჩვენ ჟრჟოლა გვიპყრობს, როდესაც გვესმის ამბები ამგვარი წამების შესახებ და გვაოცებს, როგორ იტანენ, თავისი მსგავსი ადამიანების ხელში ჩავარდნილი მსხვერპლები ამგვარ ტკივილს, მხეცობასა და სისასტიკეს.

პოლმარშალიგანმარტავს, „ერიტრეა 29 წელი ბრძოლა თავისი დამოუკიდებლობისათვის ეთიოპიისგან. ამიტომ ერიტრეის მთავრობა დიდ მნიშვნელობას ანიჭებს ეროვნულ ერთიანობას, ქვეყნისადმი ერთგულებასა და ზოგადად საზოგადოების, განსაკუთრებით კი ახალგაზრდების მობილიზაციას. იონა ფიშერი, ბი-ბი-სის ყოფილი კორესპონდენტი ერიტრეაში, ამბობს, რომ რელიგიური რეპრესიები შედეგია იმისა, რომ ერიტრეის მთავრობას ეშინია, რომ ის ადამიანები, რომლებიც თავის უდიდეს ერთგულებას უცხადებენ ღმერთს, გარკვეულ მომენტში შესაძლოა აღარ იყვნენ პატრიოტები და აღარ დაემორჩილონ სახელმწიფოს მითითებებს. მთავრობის მარქსისტული იდეოლოგია ასევე ნათელს ჰფენს იმ პოზიციას, რომელიც უკავშირდება 1970-იან წლებში პოლიციისგან შედგენილ დოკუმენტებს. ამ ქაღალდებში, დასავლეთის 'ცდომილებაში შემყვანი ეკლესიები' დახასიათებულია, როგორც ის საშუალებები, რომლებიც გამოგზავნილია ერიტრეაში იმისათვის, რომ 'გაასუფელოს და უარი ათქმევინოს მუშათა კლასს ბრძოლაზე'.“³⁷

სჯერა რა, რომ ეკლესიები წარმოადგენენ დასავლეთის, კონკრეტულად კი შეერთებული შტატების აგენტებს, ჩია, ერიტრეის მთავრობა განსაკუთრებით ეჭვიანი გახდა მათ მიმართ. ეკლესიები სავსე იყო სიცოცხლით და ისინი ნაყოფიერად და აქტიურად ქადაგებდნენ სახარებას ყველგან. ამან შეაწუხა ერიტრეის მთავრობა და ხელისუფალნი. იმისათვის, რომ ჩაეხშოთ ევანგელიზმი და ეკლესიის ზრდა,

³⁷ პოლ ა. მარშალი, *რელიგიური თავისუფლება მსოფლიოში*, *Religious Freedom in the World* (Lanham, MD: Rowman & Littlefield Publishers, Inc., 2007), 162.

მათ ლეგალური შეზღუდვები დააწესეს ეკლესიებისა და მათი ღონისძიებების მიმართ.

თავის წიგნში, ახლოს ცეცხლთან, კანადის წამებულთა ხმის მსახურების სპეციალური წარმომადგენელი გრეგ მუსელმანი წერს:

ერიტრეაში ადრე არსებობდა რელიგიის ზოგადი თავისუფლება, მაგრამ 2002 წელს მთავრობამ გამოაცხადა, რომ ადარებდა მხოლოდ ოთხ რელიგიურ თემს: ერიტრეის მართლმადიდებლურ ეკლესიას, სუნიტურ ისლამს, რომის კათოლიკურ ეკლესიას და ერიტრეის ლუთერანულ ევანგელურ ეკლესიას. იმ დროის შემდეგ, ათასობით სახარებისეული ქრისტიანი იქნა დაპატიმრებული იმის გამო, რასაც ერიტრეის ხელისუფალნი „ახალ რელიგიას“ უწოდებდნენ. ქრისტეს ეს მიმდევრები ცხოვრობენ ძალიან ცუდ პირობებში და იტანენ წამებას ხელისუფალთა მხრიდან. მრავალი მორწმუნე პატიმრობას ატარებს ტვირთის გადასაზიდ მეტალის კონტეინერებში, სადაც [ან მცირედ] ან სულაც არ არის ვენტილაცია და ტუალეტის მოწყობილობა, სადაც დღისით ტემპერატურა შეიძლება 40 გრადუსს ასცდეს.³⁸

ხუცესი იონათანი არის ერიტრიელი მსახური, ვინც თანამშრომლობს წამებულთა ხმასთან. მან დააფუძნა ქრისტიანული რადიო გადაცემები ერიტრეაში ხმის მისაწვდენად. მან ძალიან კარგად იცის ის საშინელი მხეცობები, რაც მის ქვეყანაში ხდება და ცდილობს გაამხნევოს ქრისტიანები და ახალი მორწმუნეები ერიტრეაში თავისი რადიო პროგრამით. მრავალი ერიტრიელი მას თავის ხუცესად მიიჩნევს, ვინაიდან მათ არ შეუძლიათ დაესწრონ საეკლესიო მსახურებას,

³⁸ გრეგ მუსელმანი, *ცეცხლთან ახლოს: გაკვეთილები დევნილი ეკლესიიდან*, *Closer to the Fire: Lessons from the Persecuted Church* (Bartlesville, OK: Genesis Publishing Group, 2012), 89.

მაგრამ შეუძლიათ რადიოთი მოისმინონ მისი უწყებები. კონფერენციაზე, რომელსაც წამებულთა ხმა მასპინძლობდა, იონათანმა დამსწრეებს წარუდგინა ახალგაზრდა ერიტრიელი, რომელიც ახლახან გამოიქცა და ჩამოვიდა კანადაში თავშესაფრის საძებნელად. როდესაც ეს ახალგაზრდა კაცი ცდილობდა აღეწერა ის წამება, რომელიც მან გადაიტანა, იონათანმა გადაწყვიტა, რომ უკეთესი იქნებოდა ამის ხილული დემონსტრაცია მოეხდინათ.

ხუცესმა იონათანმა უთხრა ახალგაზრდა კაცს პირქვე დაწოლილიყო და ხელები ზურგს უკან დაეწყო. მან შეკრა ახალგაზრდა კაცის მკლავები იდაყვებთან თოკით, შემდეგ, იმავე თოკით, ერთად შეკრა მისი კოჭები. ხუცესმა იონათანმა ხელი ჩასჭიდა იმ თოკს, რომელიც იყო ახალგაზრდა კაცის იდაყვებსა და კოჭებს შორის და ასწია ის ყველას დასანახად. შემდეგ თქვა, რომ ერიტრეაში, ეს ყველაფერი ცნობილია „ვერტმფერენის პოზიციად“ რადგან მას, ვისაც აწამებენ, სწევენ ძაღლი და ასე ჰყავთ ჩამოკიდებული დიდი ხნის მანძილზე.

ტკივილი ინტენსიურია, ვინაიდან კიდურები სივდება და იმის გამო, რომ სისხლი თავისუფლად აღარ მოძრაობს მათი შეგრძნება იკარგება. ახალგაზრდა კაცმა ილაპარაკა იმის შესახებ, თუ როგორ აჩენდა თოკი მძიმე წყლულებს იქ, სადაც თოკი მაგრად ჰქონდა შემოხვეული. დამატებით ასეთ მდგომარეობაში ყოფნისა, მცველები დაუნდობლად ურტყავდნენ. იმ სახის წამების ჩვენებამ, რასაც ეს ახალგაზრდა კაცი იტანდა, ღრმა დაღი დაასვა მათ, რომლებიც კონფერენციას ესწრებოდნენ.

თუმცა, წამება მხოლოდ ფიზიკური არარის; ის ფსიქოლოგიურიც არის. წამება ტანჯავს სხეულსა და გონებას გარკვეული ტექნიკის გამოყენებით, რაც განკუთვნილია პიროვნების ნებისყოფის გატეხვისა და მისი იმ მდგომარეობამდე მიყვანისთვის, როცა ის ან აღიარებს დანაშაულს ანდა უსასოობაში ჩავარდება. ამ ახალგაზრდა კაცის შემთხვევაში, მცველების ინტერესი მხოლოდ ის კი არ იყო, რომ დაესახელებინა სხვა ქრისტიანი წინამძღოლების სახელები, არამედ რომ გაენადგურებინათ მისი მორალური სულისკვეთება.

ისინი ეუბნებოდნენ მას, რომ იმ ტკივილის, რომელსაც ის უძლებდა, გაძლიერება შეიძლებოდა იმით, რომ ან მოჭიმავდნენ თოკებს ან შეკვრის ადგილებზე წამახულ საგნებს ჩადებდნენ. ყოველივე ეს ჩაფიქრებული იყო იმისათვის, რომ მისთვის მეტი ფიზიკური ტკივილი მიეყენებინათ, ასევე გაეძლიერებინათ შინაგანი შფოთი ამ ახალგაზრდა კაცში. „თუ შენ ფიქრობ, რომ ჩვენ უკვე ამოვწურეთ ჩვენი საშუალებები,“ ამბობდნენ მცველები, „ცდები. ძალიან ბევრი რამის გაკეთება შეგვიძლია კიდევ. იფიქრე ამაზე.“

მომზადება ტკივილიანი ღევნისთვის

მეორე მსოფლიო ომის დროს ხუცესი რიჩარდ ვურმბრანდი, როგორც ებრაელი, იტანჯებოდა ნაცისტების მიერ რუმინეთის ოკუპაციისას. ის გვიყვება თავისი გამოცდილების შესახებ, როდესაც განაგრძობდა ეკლესიის წინამძღოლობას ასეთი ძლიერი წინააღმდეგობის მიუხედავად:

ნაცისტების დროს ჰქონდა ერთი დიდი უპირატესობა. მათ გვასწავლეს ჩვენ, რომ შეიძლება ფიზიკური ცემის ატანა, და რომ ადამიანის სულს ღმერთის შემწევობით შეუძლია გაუძლოს სასტიკ წამებას. მათ გვასწავლეს ჩვენ საიდუმლო ქრისტიანული საქმიანობის ტექნიკა, რაც იყო მომზადება გაცილებით უარესი გამოცდისთვის, რომელიც უნდა მოსულიყო — და ამ გამოცდამ არ დააყოვნა მოსვლა.³⁹

ის დრო, რომელიც წინ ელოდათ მათ იყო კომუნისტური მმართველობა. ხუცესი ვურმბრანდი ცდილობდა მოემზადებინა თავისი ქვეყნის ქრისტიანები იმ ღევნისთვის, რომელსაც ის

³⁹ რიჩარდ ვურმბრანდი, *ქრისტესთვის წამებული, Tortured for Christ*, 13.

წინასწარ ხედავდა. იგი გრძნობდა, რომ ეკლესია რუმინეთში ცუდად იყო მომზადებული ტანჯვისთვის. ამიტომაც, ის და მისი მეუღლე, საბინა, ხშირად ლოცულობდნენ იმის შესახებ, რომ ღმერთს არა მხოლოდ მოემზადებინა ისინი ტანჯვისთვის, არამედ ეს გაეკეთებინა იმგვარად, რომ ამ ყოველივეს დიდება მოეტანა ღმერთისთვის. ისინი ლოცულობდნენ, რომ მათ სიცოცხლეს დაემოწმებინა ღმერთის წარმოუდგენელი სიყვარული და მისი ძის მიერ გაღებული საოცარი მსხვერპლი მსოფლიოს გათავისუფლებისათვის ცოდვის მონობიდან. თუ შეძლებდნენ ფიზიკური ცემის გადატანას, ცხადია, ამის შემდეგ ღმერთს შეეძლო მათი გამოყენება დამოწმებების შესაძლებლობებისათვის.

როდესაც წამების შესახებ ლაპარაკობდა, ზუცესი ვურმბრანდი პირდაპირ აღნიშნავდა, რომ ეს შეიძლება ხანდახან მტანჯველიც იყოს და რომ ასეთ ტკივილთან დაპირისპირების საფრთხე მართლაც ძალის გამომცლელია. ამ გამოცდილებიდან გამომდინარე, ის ასწავლიდა, რომ ქრისტიანებს სჭირდებათ მოემზადონ ფიზიკურად, გონებრივად და რაც უფრო მნიშვნელოვანია, სულიერად, რათა გაუძლონ იმას, რასაც ის „წამების გამოცდას“ უწოდებდა.

ქრისტიანები, რომლებმაც გაუძლეს ციხეს, ამოწმებენ შემდეგ ფაქტს: საჭიროა მომზადება. თუმცა, ადამიანს ისიც ესმის, რომ მათ არ შეუძლიათ შესაფერისად მოემზადონ იმისათვის, რაც მათ სრულად არ ესმით.

ირანში, მარზიე ამირზადე დაპატიმრებული იქნა მეგობარ, მარიამ როსტანპურთან ერთად 2009 წლის 5 მარტს. მათ ოფიციალურად წარუდგინეს ბრალი მთავრობის საწინააღმდეგო საქმიანობაში. ეს „არაკანონიერი“ საქმიანობა ეხებოდა ბიბლიების გავრცელებას ირანში, რის გამოც ისინი გაგზავნეს ევინის ციხეში. ეს ციხე ცნობილი იყო იმით, რომ იქ პატიმრებს სასტიკად ეპყრობოდნენ. ისინი იქ 259 დღეს დარჩნენ. მათი ამბის დეტალები შეგიძლიათ წაიკითხოთ მათ მიერვე დაწერილ წიგნში, ტყვედ ირანში.

ინტერვიუს დროს სემ იეგნაზართან, რომელიც Elam Ministries-ს პრეზიდენტი, მარზიეს და მარიამს საინტერესო

კითხვა დაუსვეს. მუსლიმები, რომლებიც ქრისტიანობაზე მოიქცევიან შეიძლება დაადანაშაულონ განდგომაში, რასაც სიკვდილით დასჯა მოსდევს. კითხვაზე, ეშინოდათ თუ არა დასჯისა, მარზიეს პასუხი წარმოაჩენს შემდეგს: მიუხედავად იმისა, რომ ისინი მომზადებულები იყვნენ, შიში მძლავრი ემოციაა, როდესაც საფრთხე ძალზე რეალური ხდება:

ციხემდე ჩვენ კლაპარაკობდით დასჯაზე, მაგრამ როდესაც მიგვიყვანეს ციხეში და გამოვცადეთ შიში ამის გამო – ჩვენი საუბრის მანერა შეიცვალა. პირველივე ღამეს, როდესაც დაგვაპატიმრეს, როდესაც ისინი გვემუქრებოდნენ, მართლაც შევშინდით. ვერასოდეს წარმოვიდგენდით, რომ ასე შევშინდებოდით; ჩვენ ადრე ვსაუბრობდით ხოლმე ასეთ საფრთხეებზე. მაგრამ იქაურმა ატმოსფერომ და იმან, რაც დაგვემართა ძალიან შეგვაშინა ჩვენი მოლოდინების მიუხედავად. შეგვიყვანეს ბნელ და ჭუჭყიან ოთახში. შიშისაგან ძალაგამოცლილები ვიყავით. შიშს აშკარად ვხედავდით ერთმანეთის სახეზე. ჩვენ ვლოცულობდით და რაც გვაწყენარებდა იყო ის, რომ ვგრძნობდით ღმერთის ყოფნას ჩვენს გვერდით და მის მიერ მოცემულ მშვიდობას.⁴⁰

მარზიეს კომენტარი მიგვითითებს იმ ფუნდამენტალურ პრინციპზე, რომ წამების ატანა, არ არის დამოკიდებული ჩვენს საკუთარ უნარზე გავუძლოთ მას. ის არც ჩვენს სიმამაცესა და სიმტკიცეზეა დამოკიდებული უღმერთო წინააღმდეგობასთან დაპირისპირებისას. დევნილი ქრისტიანების რეალური ძალა ეფუძნება ღმერთის ერთგულ, მტკიცე სიყვარულს, ვინც თავისი შვილების გვერდით არის ჭირთათმენისას. ღმერთის ამ რეალურ ყოფნას ნუგეში მოაქვს ჩვენთვის დევნის დროს, და ეს წინასწარი

⁴⁰ „ირანელი პატიმრები მარიამ და მარზიე პირველი ინტერვიუ გათავისუფლების შემდეგ,“ *OpenDoors*, July 13, 2011 <tinyurl.com/t2sprwf>.

დაგეგმვებაა იმ დროისა, როდესაც ის ცრემლებს მოსწმენდს ჩვენს თვალებს და საუკუნოდ მასთან ვიქნებით.

კურთხეულია ღმერთი და მამა ჩვენი უფალი იესო ქრისტესი, მამა მოწყალებისა და ყოველი ნუგეშის ღმერთი, ჩვენი ნუგეშისმცემელი ჩვენს ყოველ გასაჭირში, რომ ჩვენც შევძლოთ ნუგეშისცემა ყოველგვარ გასაჭირში მყოფთათვის იმავე ნუგეშით, რომლითაც გვანუგეშებს ღმერთი. რადგან, როგორც ქრისტეს ტანჯვანი მრავლობს ჩვენში, ასევე მრავლობს ჩვენი ნუგეშისცემა ქრისტეს მიერ. (2 კორინთელთა 1:3-5)

თუ ჩვენ ვცდილობთ, რომ კმაყოფილება ვიპოვოთ სადმე სხვაგან, საბოლოო ჯამში იმედი გაგვიცრუვდება, რადგან ეს იქნება სახლის შენება ქვიშაზე და ჩვენ ვერ ვიპოვით შევებას იმ შიშებისგან, რაც დაეუფლება ჩვენს გონებას. როდესაც ეს ხდება, ე. ი. წამოვვებით ჩვენი მტრის ანკესზე და არ დავეყრდენით იმას, ვინც სძლია მას.

როდესაც ეუბირისპირდებით და ვგრძნობთ ღვინის შესაძლებლობას, ჩვენ არ უნდა დავუშვათ, რომ შიშმა მოგვტაცოს ის ნუგეში და იმედი, რომლიც გვაქვს ქრისტეში. კიდევ ერთხელ იფიქრეთ ღმერთის შეპირებებზე. ისინი ისევე რეალურია მშვიდობიანობის დროს, როგორც გასაჭირის დროს:

რა ჩამოგვაშორებს ქრისტეს სიყვარულს: ჭირი თუ შევიწროება, დევნა თუ შიმშილი, სიშიშველე თუ საფრთხე, თუ მახვილი? როგორც წერია:

‘რადგან შენს გამო გვზოცავენ ყოველდღე, დასაკლავ ცხვრებად ვართ შერაცხილნი.

მაგრამ ყოველივე ამას ვძლევათ ჩვენი მოყვარულის მეშვეობით. და მწამს, რომ ვერც სიკვდილი და ვერც

სიცოცხლე, ვერც ანგელოზები და ვერც მთავრობანი, ვერც ძალნი, ვერც აწმყო და ვერც მყოფადი, ვერც სიმაღლე და ვერც სიღრმე, ვერც ვერაფერი სხვა მთელს ქმნილებაში ვერ შეძლებს ჩვენს ჩამოშორებას ღმერთის სიყვარულისაგან ჩვენს უფალ ქრისტე იესოში. (რომაელთა 8:35-39)

წამება იესოს ცხოვრებაში

ახლა პასეჟი დგას, როცა ამ თავს ვწერ, დრო, როდესაც ქრისტეს ტანჯვის შესახებ ვფიქრობთ და წუხილი და მოწიწება გვმსჭვალავს, რადგან იესო იყო ის, ვინც გადაიხადა სასჯელი ჩვენი ცოდვებისათვის.

მაგრამ მან იტვირთა ჩვენი სნეულებანი და ჩვენი ტკივილებით გაიტანჯა, ჩვენ კი ვფიქრობდით, რომ ნაგვემი იყო, ღმერთის მიერ დასჯილი და დამცირებული. მაგრამ ის დაჭრილი იყო ჩვენი ცოდვების გამო, და ტანჯული ჩვენი უკეთურების გამო; ჩვენი სასჯელი მასზე იყო; და მისი წყლულებით ჩვენ განვიკურნეთ. ჩვენ ყველას გზა აგვებნა ცხვრებივით და თითოეული ჩვენგანი თავის გზას დაადგა. უფალმა მას დააკისრა ყველა ჩვენგანის ცოდვები. (ესაია 53:4-6)

ოთხი სახარებიდან თითოეულის თხრობა სპეციფიკურად აირეკლავს იმ მოვლენებს, რომლებიც წინ უსწრებდა იესოს ჯვარცმას. ამ თხრობების შეერთებისას ჩვენ ვიცი, რომ დაპატირების შემდეგ იესო მიიყვანეს პილატეს, რომელი განმგებლის, წინაშე. პილატემ სცადა შუამავალი ყოფილიყო იესოსა და მის ბრალმდებლებს შორის, მაგრამ მისი მცდელობები უშედეგოდ დასრულდა იესოს ღუმილისა და სისხლმოწყურებული ბრბოს გამო. განიცადა რა მარცხი დაეცვა იესო, პილატემ კიდევ ერთხელ სცადა გაეთავისუფლებინა ის

და ხალხს შესთავაზა არჩევანი გაეკეთებინათ ყველასათვის ცნობილ და საშიშ კრიმინალსა და იესოს შორის, ვინც დადანაშაულებული იყო ცრუ წინასწარმეტყველებასა და გმობაში. პილატეს გასაოცრად, ვერდიქტი გამოტანილ იქნა, როდესაც სისხლმოწყურებულმა ბრბომ მოითხოვა გაეთავისუფლებინათ ბარაბა და არა იესო.

ბარაბა, თავზეხელაღებული მკვლელი, იქნა გათავისუფლებული და ის დაუბრუნეს იქ შეკრებილებს, რომლებმაც არცთუ ისე დიდი ხნის წინ შევებით ამოისუნთქეს მისი დაპატიმრების შემდეგ. ნეტა რაზე ფიქრობდა ის ხალხი?

პილატე ცდილობდა გონდაკარგული ბრბოს დამშვიდებას და იესო გადასცა თავის მცველებს გასამათრახებლად.

პილატემ, რომელსაც სურდა ხალხის მომადლიერება, გაუთავისუფლა მათ ბარაბა, ხოლო იესო გამათრახების შემდეგ [რომაული სასამართლოს სასჯელი, რომელიც გულისხმობდა სასტიკ ცემას მათრახით, რომელშიც ჩაწნული იყო ძვლებისა და რკინის ნაჭრები] გადასცა, რათა ჯვარს ეცვათ.

ჯარისკაცებმა შეიყვანეს იგი ეზოს შიგნით, პრეტორიუმში (განმგებლის სამყოფელი), და შეკრიბეს მთელი რაზმი, შემოსეს იგი ძოწეულით და დაადგეს ეკლისაგან დაწნული გვირგვინი. და დაუწყეს მას მისალმება: 'გიხაროდეს, ებრაელთა მეფევ!' – და ურტყამდნენ თავში ლერწამს, აფურთხებდნენ და მუხლმოყრილნი სცემდნენ თავყვანს. და როდესაც შეურაცხვეს, გახადეს ძოწეული და მისივე ტანსაცმელი ჩააცვეს, და გამოიყვანეს, რომ ჯვარს ეცვათ. (მარკოზი 15:15-20)

ისტორიული გადმოცემებიდან ვიცით, რომ პილატე პატივს არ სცემდა ებრაელებსა და მათ რელიგიურ წინამძღოლებს; მაგრამ ბოლოს, რათა დაეშოშმინებინა აულაგმავი ბრბო და შეენარჩუნებინა მშვიდობა თავის რეგიონში, იესო გადასცა

მათ ჯვარცმისათვის. იესო წაიყვანეს და აიძულეს ეტარებინათ თავისი საკუთარი ჯვარი იმ ადგილამდე, სადაც ის უნდა დაესაჯათ. იყო რა სასტიკად ნაცემი, მან ველარ გაუძლო ჯვრის სიმძიმეს და დაეცა. ჯარისკაცებმა, რომლებსაც შეეშინდათ, რომ შესაძლოა იესო მომკვდარიყო მანამდე, სანამ ჯვარს აცვამდნენ, დაიჭირეს ერთი კაცი ხალხიდან, რათა მას ეტარებინათ იესოს ჯვარი.

მათ გაიარეს თავისი გზა ქალაქის განაპირამდე და მივიდნენ გოლგოთაზე, რომლის სახელი ნიშნავდა `თხემის ადგილს. — იქ მათ, იესო მიაღწერეს ჯვარზე, ორ ავაზაკს შორის, რომლებიც ასევე ჯვარს აცვეს იმავე დღეს. როდესაც იესო ეკიდა ჯვარზე ყველას დასანახად, შეურაცხყოფები გრძელდებოდა — დაცინვა, სიტყვიერი შეურაცხყოფა და ცილისწამება. ადამიანებს არ ყოფნიდათ ის, რაც დაუშავეს. ისინი აგრძელებდნენ მის გმობასა და დაცინვას.

იმ სულიერ სიბნელესა და სიკვდილის შავბნელ ადგილზე, და ეს არავის დაუნახავს, ვინც იქ იმყოფებოდა, ნათელი იჭრებოდა. ეს არ იყო ანგელოზების ლაშქარი, რომელიც თავისი უფლის გადასარჩენად მოდიოდა; არა, ეს ნათელი გამოდიოდა ერთ-ერთი ავაზაკის გულიდან. იქაც კი, ყველაზე დებრესიულ სიტუაციაში, ამდენი დაცინვის, უხეშობის, ტკივილისა და ტანჯვის დროს, დამნაშავემ, რომელიც იესოს გვერდით იყო ჯვარცმული, ასწია თავი და პირველად იხილა იმედის ნაპერწკალი. იმასთან ერთად, რაც შეიძლება ყოფილიყო მისი ბოლო ამოხუნთქვა, დასჯილი ავაზაკი შებრუნდა იესოსკენ და ჭეშმარიტი სინანულით სთხოვა უფალს გაეხსენებინათ ის, როდესაც თავის სამეფოში მივიდოდა. ეს სულთმობრძავი კაცი, რომელიც ერთ დროს ცოდვაში იყო ჩაფლული და ახლა იხდიდა ფასს თავისი დანაშაულებრივი ცხოვრებისთვის, მისწვდა „ნათელს, რომელიც ბნელში ანათებს,“ და იქნა დახსნილი.

„რადგან ისე შეიყვარა ღმერთმა ქვეყანა, რომ მისცა თავისი მხოლოდშობილი ძე, რათა ყოველი, ვინც მას

ირწმუნებს, არ დაიღუპოს, არამედ საუკუნო სიცოცხლე ჰქონდეს. რადგან იმისთვის კი არ მოავლინა ღმერთმა თავისი ძე ქვეყანაზე, რომ დასაჯოს ეს ქვეყანა, არამედ, რათა იხსნას ქვეყანა მისი მეშვეობით. ვისაც ის სწამს, არ დაიჯება, ხოლო ვისაც არ სწამს, უკვე დასჯილია, რადგან არ ირწმუნა ღმერთის მხოლოდშობილი ძის სახელი. სასჯელი კი ის არის, რომ ნათელი მოვიდა ქვეყანაზე და ადამიანებმა ნათელზე მეტად შეიყვარეს ბნელი, რადგან ბოროტი იყო მათი საქმეები. რადგან ყველას, ვინც ბოროტებას სჩადის, სძულს ნათელი და არ მიდის ნათლისაკენ, რათა არ იქნას მხილებული მისი საქმეები. ხოლო ჭეშმარიტების მოქმედი ნათლისკენ მიდის, რათა ცხადი გახდეს მისი საქმეები, რადგან ღმერთშია ქმნილი.“ (იოანე 3:16-21)

ამიტის ამბავი გრძელდება

„მამა,“ შეაწყვეტინა რაფიმ, „ალბათ ძნელი უნდა ყოფილიყო რომ სიმშვიდე შეგენარჩუნებინა, როდესაც არ იცი, რა გადაგხდება თავს შემდეგში, ანდა როდესაც იმაზე ფიქრობ, როგორ ვახერხებდით თავის გატანას დედა და მე, სანამ შენ ციხეში იყავი.“

„ჰო, რაფი, შენ სწორი ხარ. მე ვწუხდი შენზე და დედაშენზე, და ვცდილობდი სიმშვიდის შენარჩუნებას, როდესაც ვფიქრობდი ამ ყველაფერზე,“ დაუდასტურა ამიტმა. „ციხეში დრო სხვანაირად მიედინება, იქ ძნელია გაიგო თუ როგორ გადის საათები, ამიტომაც მისი გაზომვა ჭირს. ხანდახან პანიკა მიპყრობდა, როდესაც უკვე აღარ ვიცოდი, რამდენი ხანი გავიდა მას შემდეგ, რაც ჩემს საკანში ვიჯექი. ძალიან გაღიზიანებული და გამოფიტული ვიყავი მუდმივი სტრესითა და ემოციური აღმასვლებითა და დაღმასვლებით, ვფიქრობდი, როდის ვიხილავ ჩემს ოჯახს კვლავ. ვინ ეტყვის

ევას, სად ვარ? იმას მაინც გაიგებს რაც მოხდა? ვინმე მოვა ჩემს მოსაძებნად? მხოლოდ იმას ვაკეთებდი, რისი ვაკეთებაც ვიცოდი – ვლოცულობდი. ვზრიდი თავს, ვზუჭავდი თვალებს, და ყურადღებას მივაპყრობდი მხოლოდ მას, ვისაც შეეძლო ჩემი შველა ამ დროს.“

ციხის სამისიონერო ველი

„ჩემმა განვრცობილმა ლოცვითმა დრომ ისეთი მშვიდობა მომგვარა, რომ ძილად მივეშვი. გაღვიძებისას, როდესაც თვალი გავახილე, პირველად მივაქციე ყურადღება სხვა კაცებს, რომლებიც ჩემთან ერთად იყვნენ საკანში; ისინი ხუთნი იყვნენ. რატომ ისხდნენ ციხეში არ ვიცოდი; მაგრამ ხუთივეს მეგობრულად ვექცეოდი. ჭეშმარიტების სული იყო ჩემთან და ის დამეხმარებოდა დამემოწმებინა ქრისტეზე, ვისაც მე ვემსახურებოდი. ბოლოს და ბოლოს, მე ხომ ევანგელისტი ვიყავი, ციხეში ვიქნებოდი თუ გარეთ. ციხის კარიბჭის აქეთ მხარეს ყოფნა არ ცვლიდა ამას. ასეთი ფიქრები მიტრიალებდა თავში და გადაუდებელი სურვილი მწიფდებოდა ჩემში. არ ვიცოდი, რამდენ ხანს იქნებოდნენ ეს პატიმრები ჩემს გვერდით საკანში, ამიტომაც დავიწყე მათთან იმ იმედის მიზეზის შესახებ ლაპარაკი, რომელიც მქონდა, თუნდაც ამ საშინელ ადგილზე.“

„ორი მათგანი მაშინვე გაბრაზდა ჩემზე და უნდოდათ ჩემი ცემა. მაგრამ ისინი გააჩერეს დანარჩენებმა, რომლებსაც სურდათ მოესმინათ ის, რასაც მე ვიტყოდი. ‘სხვა რა უნდა ვაკეთოთ ამ ადგილზე?’ შეიგინეს მათ. ‘დაე ილაპარაკოს.’ როდესაც ველაპარაკებოდი, უკვე ვეღარ ვამჩნევდი იმ საკანს სადაც ვიყავი და ვერც იმ პირობებს, რომლებიც გარს მერტყა. როცა საჭმელი მოიტანეს, იმდენად დაკავებული ვიყავი საუბრით, რომ სხვებს ვუთხარი წასულიყვნენ და შეეჭამათ ჩემი წილი.“

„კაცებმა ბევრი კითხვები დამისვეს. ყველა კითხვა არ ეხებოდა ბიბლიას,“ განმარტავდა ამიტი. „მათ აინტერესებდათ ჩემი ამბავი

და ის, თუ რა გავაკეთე ისეთი, რომ ციხეში მოვხვდი. რა იყო ჩემი დანაშაული? მე ვუთხარი მათ: ჩემი დანაშაული ის არის, რასაც ახლა ვაკეთებ თქვენთან – როდესაც გელაპარაკებით სიყვარულის ღმერთის შესახებ, რომელსაც სურს, რომ აღამიანები მივიდნენ მასთან.

„ერთ-ერთმა კაცმა გააჩნია თავი, ფიქრობდა, რომ ალბათ მე რაღაც სხვა დანაშაულიც მაქვს ჩადენილი. მისთვის წარმოუდგენელი იყო, რომ მე ციხეში ჩამსვამდნენ მხოლოდ იმის გამო, რომ ვეყვებოდი ისტორიებს იმ წიგნიდან, რომელსაც ბიბლია ერქვა.

„თუმცა, აქ ვარ,“ ვთქვი მე. ‘მაგრამ მაღლიერი ვარ, რადგან, რაც სატანამ ბოროტებისთვის ჩაიფიქრა, ღმერთმა სიკეთედ მოაქცია.’ მეორემ მკითხა, რა სიკეთე შეიძლება გამოსულიყო აქედან? და ვუთხარი, ‘მე მომეცა საშუალება გამეზიარებინა ღმერთის სიტყვა შენთვის.’

„მრავალი კვირის მანძილზე ველოდი, სანამ გამიყვანდნენ საკნიდან იმისათვის, რაც ჩემის აზრით მეორე დაკითხვა იქნებოდა. ამ დროის მანძილზე, შვიდი სხვა კაცი შემოვიდა და დარჩა ჩემს საკანში, სანამ სხვაგან გადაიყვანდნენ. მე მქონდა შესაძლებლობა თითოეულისათვის იესოს მშვენიერი ამბავი გამეზიარებინა. როდესაც ისინი მიდიოდნენ, მე არ ვიცოდი იწამეს თუ არა მათ მათდამი მიმართული ღმერთის სიყვარულის უწყება, მაგრამ თითქმის ყველა მათგანი, რომელიც საკნიდან მიდიოდა ცოტათი განსხვავებული ჩანდა. ‘მე დავეთესე თესლი, მამათ. ვლოცულობ, რომ შენ მორწყა და გაზარდო დათესილი, და რომ თითოეულმა მათგანმა ნაყოფიერი ნიადაგი ჰპოვოს.’

„რაფი,“ ამიტმა თვალეში ჩახედა თავის შვილს. „ის, რაც მე გადავიტანე ამ ადგილზე, არასოდეს არავის უნდა გადახდეს თავს. იმ ოფიცერმა მითხრა მე, რომ ყველაფერს გააკეთებდა იმისათვის, რომ მიმეცა ის ინფორმაცია, რომელიც მას სჭირდებოდა. მე ვიცოდი, რასაც ნიშნავდა ეს, რომ კიდევ მომიწევდა მეტი ტკივილის გადატანა და ყოველთვის ვლოცულობდი, რომ უფალი

დამხმარებოდა, რათა არცერთი მათგანი არ გამეცა, ვინც მის საქმეს აკეთებდა.

საშინლად მცემდნენ და ეს ხშირად ღამით ხდებოდა. ისინი მოდიოდნენ, მალვებიდნენ, მივყავი ე. წ. 'ცემის ოთახში,' სადაც ისინი დაუნდობლად მცემდნენ მათგანით; მეუბნებოდნენ თუ დავასახელებდი იმ ადამიანების სახელებს, რომლებიც მათ სურდათ, წამება მაშინვე დასრულდებოდა.

„და თუ თქვენ ფიქრობთ, რომ ცემა იყო ყველაზე ცუდი რამ, მოიცადეთ, სანამ საკვებზე გადავალთ. მე დარწმუნებული ვიყავი, რომ ისინი რაღაცას უშვებოდნენ საკვებს, ვინაიდან თავს ცუდად ვგრძნობდი ჭამის შემდეგ. ბევრ ჩვენგანს სჯეროდა, რომ საკვები მოწამლული იყო, და ზოგიერთებმა ისიც კი მოისმინეს, რომ დაფქვილ მინას ურევდნენ ბრინჯში. ჩვენ ყველას გვქონდა კუჭის პრობლემები ციხეში, თუმცა ციხეში მომუშავე მოსამსახურეები უფლებას არ გვაძლევდნენ მივსულიყავით ექიმთან. ერთ-ერთმა მათგანმა მითხრა, მე შევძლებდი სამედიცინო დახმარების მიღებას თუ ვითანამშრომლებდი და მივაწვდიდი მათ იმ ინფორმაციას, რომელსაც ჩემგან მოითხოვდნენ.“

„ამ ოფიცრებმა იცოდნენ, რომ უიმედობის დათესვა ჩვენში უფრო ადვილი წამება იყო, რომელსაც ყოველთვის გამოიყენებდნენ. ისინი მეუბნებოდნენ, რომ არავის ვედარებოდი და არც არავინ მოსულა ჩემს სანახავად.“

„არა. ეს არ არის მართალი,“ წამოიძახა რაფი. „ჩვენ ბევრჯერ ვეცადეთ შენთან მოსვლას, როდესაც შევითვით რაც მოხდა. მაგრამ ყოველთვის ისინი ან უარს გვეუბნებოდნენ, ან ამბობდნენ, რომ შენ იქ არ იყავი. ისინი ამგვარად ჩვენც გვაწამებდნენ.“

ამიტომ დახუჭა თვალები და თავი გააქნია. „მცველებს არასოდეს უთქვიათ ჩემთვის, რომ თქვენ მოხვედით. დებრესია, ყველა პატიმრის უბოროტესი მტერი, მეჩურჩულებოდა ყურში, მეუბნებოდა, რომ ჩამექნია ხელი ყველაფერზე და მოვკვდარიყავი, ვინაიდან არავინ ფიქრობდა ჩემზე. ამგვარი ფიქრები მომეძალებოდა ხოლმე ხანდახან ღამით, მეღვიძებოდა

და არ ვიცოდი, როგორ მოვექცეულიყავი, მხოლოდ იესოს ვუხმობდი. ყველაფერი, რისი თქმაც შემიძლია შენთვის რაფი, არის ის, რომ იგი ერთგულია. როდესაც მეგონა, რომ უკვე აღარ შემეძლო ატანა, ვპოულობდი საკმარის მადლს იმისათვის, რომ კიდევ ერთი დღე გამეძლო. ხშირად, ვიღაც ახალი შემოდიოდა საკანში, ვინც არ იცნობდა მხსნელს. მე ვემაღლობლებოდი უფალს დამოწმების ახალი შესაძლებლობისათვის მაგრამ, რაც უფრო მნიშვნელოვანია, ვიცოდი რომ მქონდა მიზანი. ღმერთი კვლავ მიყენებდა მე.

„წამება ტკივილის ყოველგვარ ზღვარს სცილდებოდა, რაც მე შემეძლო წარმომედგინა და ახლაც, როდესაც ვფიქრობ ამაზე, მაკანკალებს. თუმცა, ასეთ მომენტებში ღმერთის ყოფნა ჩემს გვერდით იმდენად რეალური იყო, რომ ტკივილი ფერმკრთალდებოდა მასთან შედარებით. მე ვიცოდი, რომ რა მიზეზითაც არ უნდა ყოფილიყო ეს, მე ზუსტად იქ ვიყავი, სადაც საჭირო იყო რომ ვყოფილიყავი. როდესაც ფიქრებით ვუბრუნდებოდი ჩემს დაპატიმრებას და ვფიქრობდი, რა შემეძლო გამეკეთებინა სხვანაირად, ვხვდებოდი, რომ ჩემი დაპატიმრება მთლიანად ღმერთის გეგმის ნაწილს წარმოადგენდა. მე ჩემი როლი მქონდა მასში და მისი გადატანის მეშვეობით, გავიგე შემდეგი: მიუხედავად იმისა, რომ მძულდა ის საშინელი რამეები, რასაც ჩემი სხეული იტანდა, ჩემს სულს შეეძლო კვლავ თავისუფალი ყოფილიყო.“

რაფიმ შეხედა მამას, რომელსაც ძალიან დაეტყო გარეგნულად ციხეში ყოფნა, და ცრემლმორეული გადაეხვია მას. „ვალღირებ, რომ გაბრაზებული ვიყავი ღმერთზე, როდესაც გავიგე შენი დაპატიმრების შესახებ,“ გამოტყდა ის. „მე არ მესმოდა თუ რატომ დაუშვა ღმერთმა, რომ მამა მოეშორებინათ ჩემთვის ამდენი წლების მანძილზე. ბოლოს და ბოლოს მამაჩენი ხომ ღმერთს ემსახურებოდა, ამიტომ, რატომ არ იზრუნა ღმერთმა მასზე და რატომ არ გაათავისუფლა ციხიდან? შემდეგ დედამ ამიხსნა, რომ ღმერთი იზრუნებდა ჩვენზე და თუნდაც ციხეში მოეკალით შენ, ქრისტიანები სინამდვილეში არასოდეს

კვდებიან. ისინი ტოვებენ ამ დედამიწას, რათა ქრისტესთან იყვნენ. დედამ მითხრა მე, რომ მერწმუნა უფლის უზენაესობა. მაშინ იყო, რომ მაჩვენა მე ბარათები და წერილები. ეს ბარათები და წერილები მოვიდა შორეული ადგილებიდან, სადაც სხვა ქრისტიანებმა შეიტყვეს, რომ ციხეში იყავი და ისინი ლოცულობდნენ შენთვის და ჩვენთვის. მე ვათვალისწინებდი ამ წერილებსა და ბარათებს. ვერ ვხვდებოდი რა ეწერა მათში, ვინაიდან ისინი სხვადასხვა ენებზე იყო დაწერილი, მაგრამ რაღაცნაირად ვგრძნობდი, რომ ეს წერილები თავად ღმერთისგან იყო გამოგზავნილი.“

„მე ვგრძნობდი ამ ლოცვებს, ამ ადამიანებისგან, რაფი,“ მიუგო ამიტმა. „მე მწამს, რომ ჩემთვის ყველაზე ძნელ წუთებში, სწორედ ამ ლოცვების წყალობით ვძლებდი. მე არ შემძლია ამისი ახსნა, მაგრამ ზუსტად ვიცოდი, რომ ჩემთვის უცნობი მორწმუნეები ლოცულობდნენ ჩემთვის ამ დროის მანძილზე.“

ცრემლმორეული ამიტი და რაფი ერთმანეთს მიეყრდნენ და მადლობდნენ ღმერთს მისი ერთგულებისა და ზრუნვისათვის დიდი გასაჭირის ჟამს. ის ნამდვილად იყო ერთგული და სარწმუნო.

ცოტათი უფრო ღრმად

ხუცესმა რიჩარდ ვურმბრანდმა შექმნა დოკუმენტი სათაურით „მომზადება იატაკქვეშა ეკლესიისათვის,“ რომელიც მნიშვნელოვანი საბრძოლო სახელმძღვანელოა ყველა ქრისტიანისთვის, ვისაც სწყურია მოემზადოს ღვთისმოსავი მსახურებისა და წინააღმდეგობისათვის შემდგომი ცხოვრების მანძილზე.

ამ დოკუმენტში, რიჩარდმა განმარტა, რომ შეუძლებელია თავიდან აირიდო ტანჯვა იატაკქვეშა ეკლესიაში, მაგრამ ასეთი ტკივილი შეიძლება მინიმუმამდე იქნას დაყვანილი თუ სწორად ვიქნებით მომზადებულნი. დამატებით ის ამბობს, რომ

ეკლესია რუმინეთში არ იყო მომზადებული ისეთი მოცულობის ტანჯვისათვის, როგორც მან განიცადა და შესაბამისად ეკლესია არ იყო ისეთი ნაყოფიერი (ქმედითი), როგორც შეიძლებოდა ყოფილიყო კომუნისტური მმართველობის პირობებში. არსებითად, მათ ისწავლეს ის, რაც საჭირო იყო, როდესაც იტანდნენ და უძლებდნენ ამ ყოველივეს, თუმცა ეკლესია გაცილებით უკეთ მოახერხებდა ამას, თუ ის უკეთ იქნებოდა მომზადებული.

მაგრამ როგორ შეუძლია ადამიანს მოემზადოს? ბევრი ქრისტიანი, რომელთაც მე ვხვდები დასავლეთის ქვეყნებში, ამბობს, რომ მათ არა აქვთ იმ თავსატეხის ამოსახსნელი გასაღები, მხედველობაშია ის ტანჯვა, რომელსაც მათი ძმები და დები იტანენ მტრულ და შეზღუდულ გარემოში. როგორ შეუძლია ადამიანს გაიგოს მომზადების პრინციპები, როდესაც ისინი არ ცხოვრობენ დევნის საფრთხის გარემოში?

შესაძლოა ამ მომენტიდან თქვენ უკვე გესმით ის, რომ არცერთი ქრისტიანი არ არის თავისუფალი დევნიდან, და რომ ეს ნიშნავს შემდეგს: ქრისტეს ყოველი მიმდევარი ცხოვრობს ზეწოლის გარემოში. რაშიც ბევრი ჩვენგანი მარცხს განიცდის არის იმ ინდიკატორების ვერ დანახვა, რომ ჩვენ შესაძლოა არც ვართ ისე თავისუფლები, როგორც ვფიქრობთ. დაპატიმრება, ციხეში ჩასმა, ცემა ან წამება შეიძლება არ არის ის საფრთხეები, რომელთაც ჩვენ ვაწყდებით ჩვენს საკუთარ ქვეყნებში, მაგრამ იქნებ დაქვეითებული გაქვთ მგრძნობელობა ზეწოლის სხვა სახეების მიმართ, რასაც უკვე ვეღარ აცნობიერებთ. იქნებ მინიმუმამდეა დაყვანილი თქვენი უნარი ემსახუროთ დიდი დავალების აღსრულებას? როგორია თქვენი რეაქცია ამ ზეწოლების მიმართ? ხართ დათმობაზე წასული, და ნორმალურად მიიჩნევთ ამას, ანუ ფარულ ქრისტიანულ ცხოვრებას ეწევით? აღიარებთ დევნის ფაქტორს თქვენს ცხოვრებაში და თუ აღიარებთ, ცდილობთ გაიგოთ როგორ უნდა მოემზადოთ, სულიწმიდის წინამძღოლობით, დაუპირისპირდეთ მას არაორაზროვნად?

მიმაჩნია, რომ ჩვენ, დასავლეთში მცხოვრებმა ქრისტიანებმა მარცხი განვიცადეთ არა მხოლოდ იმაში, რომ ვერ ვისწავლეთ მტრის სტრატეგიის წინასწარი ამოცნობა, როდესაც ის ჩვენს რწმენას უპირისპირდება, არამედ მოვტყუვდით და ისიც დავიჯერეთ, რომ ჩვენს კულტურაში ქვეყნიერება მეგობრულად არის განწყობილი ქრისტიანების მიმართ. ამიტომაც არ არის გასაკვირი, რომ იმაზე ფიქრიც კი შიშს გვგვრის, რომ შეიძლება გვაწამონ ან გვცემონ მოსიყვარულე იესოს გამო. მივეცით ჩვენ ტანჯვისადმი შიშს იმისი ნება, რომ ჩვენი შიშები შეუცნობლისადმი იმ ზომამდე გამოკვებოს, რომ აზრმაც კი ტკივილთან დაპირისპირების ან მისი გადატანის შესახებ, გადაწონოს ჩვენი სიყვარული იესოსადმი?

წიგნში, *რწმენა რომელიც ძლებს*, რონალდ ბოიდ-მაკმილანი წერს შემდეგს: „დევნილი ქრისტიანები არ ვარდებიან იმ ილუზიაში, რომ ქვეყნიერება ფაქტიურად მეგობრული ადგილია, რომელსაც არ ანალვლებს ჩვენი იდენტიფიცირება ქრისტესთან. ქვეყნიერება მათთვის ნილაბჩამოხსნილია თავის მტრობაში ქრისტეს მიმართ.“⁴¹

როგორც უკვე ვნახეთ, მტრობა ქრისტეს მიმართ შეიძლება ისეთივე შეუნილბავი იყოს, როგორც მუშტი სახეში ან ისეთივე ძნელად ამოსაცნობი, როგორც ღალატის ამბორი.

ერთხელ შევხვდი ზუცესს, რომელიც კანადაში გადმოვიდა ეგვიპტიდან. მან მითხრა რომ, როდესაც ჩამოვიდა კანადაში აღტაცებული იყო იმისი შესაძლებლობით, რომ შეეძლო ღიად ექადაგა სახარება. ცხადია მან იცოდა, რომ კანადელებს არა მხოლოდ იმისი უფლება აქვთ თავისუფლად სცენ თავყვანი, არამედ მათ შეუძლიათ თავისი რწმენა საჯაროდ გაუზიარონ სხვებს და არ ჰქონდეთ იმისი შიში, რომ ამის გამო ციხეში მოხვდებიან ანდა ვინმე აწამებს მათ. მისი თვალები ბრწყინავდა, როდესაც მომიყვა თავისი დიდი გეგმის შესახებ, დაეკაკუნებინა ყველა კარზე თავის ახალ სამეზობლოში და გაეზიარებინა

⁴¹ ბოიდ მაკმილანი, *რწმენა, რომელიც ძლებს*, *Faith that Endures*, 323.

სახარება მათთვის, შემდეგ კი, როდესაც იქ დაასრულებდა, გადასულიყო სხვა ადგილზე. ეს კაცი მზად იყო ყველა კარზე დაეკაკუნებინა ტორონტოში!

თავისი გადმოსვლიდან კანადაში მან მალევე იპოვა ეკლესია და მალევე შეხვდა ხუცესსაც, რომელსაც გაუმხილა თავისი სწრაფვა მისწვდომოდა დაკარგულებს და ასევე გამოხატა თავისი სურვილიც ემუშავა ეკლესიასთან ერთად და ეხარებინა გარშემო მყოფებისთვის. უფლის დახმარებით, მას უნდოდა მრავალი ახალი მორწმუნე მოეყვანა საკრებულოში. მისი კითხვა ხუცესის მიმართ შემდეგში მდგომარეობდა, იყო თუ არა ეკლესია მზად იმისათვის, რომ მიეღო ახლად მოქცეულები.

მისი ოპტიმიზი შესაძლოა გადაჭარბებულიც ჩანდეს, მაგრამ ამ ახალ კანადელს, ვინც მრავალი ადამიანი მიიყვანა უფალთან ეგვიპტეში, რა გააჩერებს, რომ ეს გააკეთოს კანადაში, სადაც გაცილებით მეტი თავისუფლებაა იმისათვის, რომ ადამიანმა რელიგია შეიცვალოს სასჯელის შიშის გარეშე?

მისდა გასაკვირად, ხუცესი საკმაოდ ცივად შეხვდა ამ აზრს, რომ მისწვდომოდნენ საზოგადოებას ქრისტესთვის და ურჩია მას არ აჩქარებულყო თავისი გეგმების განხორციელებაში. მიზეზი, რომელიც ხუცესმა დაუსახელა მას იყო შემდეგი: როგორც ახალმა მოქალაქემ მან დრო უნდა დაუთმოს საზოგადოებაში ინტეგრაციას, უნდა გაეცნოს ახალ კულტურასა და გარემოს, სადაც ახლა იცხოვრებს, ასევე კანადელების აზროვნების წესს. თუ ამ ყოველივეზე ერთი წელი მაინც იმუშავებს, თქვა ხუცესმა, შემდეგ რა თქმა უნდა, მას შეუძლია შეუდგეს ამ გეგმის განხორციელებას და დაიმოწაფოს ადამიანები.

ყოფილმა ხუცესმა ეგვიპტიდან თვალცრემლიანმა შემომხედა და წარმოთქვა, „ეს ხუთი წლის წინ იყო და იცი რა? მე ჯერაც არ დამიკაკუნებია არცერთ კარზე.“

როგორ შეიძლება იყოს, რომ ხუცესი, რომელსაც ხარების დიდი სურვილი აქვს, რომელიც რისკავდა თავის სიცოცხლეს ეგვიპტეში სახარების გულისათვის, მოდის ისეთ ქვეყანაში, როგორიც კანადაა, და ჩუმად უნდა იყოს ისეთ ადგილზე, სადაც არაფერია გასარისკი?

დევნა ეგვიპტეში აშკარა იყო და ასეთ მდგომარეობაში მყოფს, მას უნდა მოეფიქრებინა სტრატეგია, რომელიც დაეხმარებოდა ევანგელიზმში, ამავე დროს მომზადებულიყო იმ დღისთვის, როცა დაიჭერდნენ. მისი ეკლესია ეგვიპტეში ხშირად ლაპარაკობდა სამახარებლო საქმიანობაზე, ასევე ამ საქმიანობის შედეგებზე. კანადაში ჩამოსვლისას ის არ იყო მზად დაპირისპირებოდა კანადური კულტურის დახვეწილ და ამავე დროს ძალის გამოძლეულ წინეს, რომელიც ხელს უშლის ევანგელიზმს. კიდევ უფრო უცნაური ის არის, რომ ის არ იყო მზად ისეთი ეკლესიისთვის, რომელიც არ ახალისებს და არ გზავნის თავის წევრებს მისწვდნენ ადამიანებს იმ ყველაზე დიდი უწყებით, რომელიც ოდესმე გაცხადებულა. ის თავს ძალიან მარტოსულად გრძნობდა.

„ქრისტიანები აქ კანადაში,“ მითხრა მან, „ხარობენ იმით, რომ აკეთებენ კეთილ საქმეებს საზოგადოებაში მაგრამ ყოყმანობენ სახარების გაზიარებაში. მათ სჯერათ, რომ მათი ‘ქადაგება’ ის კეთილი საქმეებია, რომელსაც ისინი აკეთებენ სხვებისთვის, რომ ეს კეთილი საქმეები ილაპარაკებენ მათზე. ისინი ცდებიან. მათ ორივე უნდა გააკეთონ.“

თუ ჩვენ ყურადღებას მხოლოდ დევნის ასპექტებს მივაპყრობთ, რომლებიც შიშს იწვევს, არ გვეჩენება წინსვლა ღმერთის მაღალი მიზნების განხორციელების საქმეში, რადგანაც დაგვაფრთხილებს ტანჯვა. ამის ნაცვლად ვეცდებით ჩვენი ქრისტიანული ცხოვრება დავიცვათ საფრთხეებისგან, რეალური იქნება ისინი თუ წარმოსახვითი.

ამიტს შეეძლო უსაფრთხოდ ყოფილიყო თავისი მოქცევის შემდეგ. მას შეეძლო ფარული ქრისტიანის ცხოვრება აერჩია იმ გარემოში სადაც ცხოვრობდა. ცხოვრება ჩვეულებრივ გაეგრძელებინა, და შეეძლო წყნარად ეცა თავყვანი ღმერთისთვის იზოლირებულ ადგილზე. თუმცა, ამიტმა შინაგანად იცოდა, რომ როდესაც იესომ მოუწოდა მას გაჰყოლოდა, წინ არსებული გზა აუცილებლად უსაფრთხო არ იქნებოდა. ამ გზამ, საბოლოო ჯამში ის, როგორც ჩვენი მხსნელი, მიიყვანა ციხის საკანში, სადაც ის ცემასა და წამებას იტანდა. როდესაც ის ფიქრობს

თავის გზაზე, ძალზე მკაფიოდ ხედავს ღმერთის ხელს, რომელიც წინ უძღოდა მას საშიშ ადგილებში. მიუხედავად იმ შიშისა, რომელიც არ ტოვებდა მას, ამიტი სავსე იყო იმ ძალით, რომელიც სულიწმიდისგან მოდის, რომელიც ძლევს ამ შიშს და რომელიც ეხმარება მორწმუნეს უერთგულოს თავის მხსნელს.

თუ ჩვენ მოწოდებულნი ვართ ვიტანჯოთ, შეგვიძლია სრულად დარწმუნებულნი ვიყოთ იმაში, რომ პატივი მოგვეგება ყოველი ტკივილისთვის და კურთხევას მივიღებთ ყოველი ცრემლისთვის. დაცულნი ვიქნებით საუკუნო მკლავით და ღრმად დარწმუნებულნი ჩვენ სულთა კეთილდღეობაში. ვერაფერი ჩამოგვაშორებს ღმერთის სიყვარულს — ვერც სიკვდილი, ვერც სიცოცხლე, ვერც სიმაღლე, ვერც სიღრმე, ვერც ვერაფერი სხვა ქმნილება.

ეს დიდი და ბებური მსოფლიოა და ის სავსეა ისეთი დასახლებებით, სადაც ძალიან ბნელა. თუმცა არსად მთელ ამ სიფართოვეში, არ არსებობს თუნდაც ერთი რამ, რისიც უნდა ეშინოდეს ნამდვილ ქრისტიანს. შიშით მოცულ ქრისტიანს, ალბათ არასოდეს უნახავს თავისი დამცველი.

შიშით მოცულ ეკლესიას არ შეუძლია დაეხმაროს შეშინებულ მსოფლიოს. ჩვენ, რომლებიც ვიმყოფებით უსაფრთხოების ილუზიულ ადგილას, უნდა დავიწყოთ საუბარი და მოქმედება ამის მსგავსად. დედამიწაზე მცხოვრებთა შორის, ჩვენ უნდა ვიყოთ ყველაზე მშვიდები, იმედით, მხნეობითა და სიცოცხლით სავსენი. ჩვენ ვერასოდეს დავარწმუნებთ შეშინებულ მსოფლიოს, რომ არის მშვიდობა ჯვართან, თუ ასე გავაგრძელებთ და ისევე ვიქნებით შეშინებულნი, როგორც არიან ისინი, რომლებიც არ აღიარებენ ქრისტიანობას.⁴²

— ა. ვ. ტოზერი

⁴² ტოზერი, *ეს ქვეყნიერება: სათამაშო მიწაა თუ ბრძოლის მიწა? This World: Playground or Battleground?*, 8.

გამოყენება

როგორ შეუძლია ადამიანს დაიწყოს მომზადება იმისათვის, რომ გაუძლოს წამებას? პიროვნება ემზადება წამებისთვის, როგორც ადამიანი ემზადება ღვეწისთვის. ჩემი ურთიერთობის დროს მრავალ ღვეწილ ქრისტიანთან, როდესაც ვეკითხებოდი მათ იმის შესახებ, თუ როგორ იტანდნენ ცემასა და ტანჯვას, ისინი გააქნევდნენ ხოლმე თავს და ამბობდნენ, რომ ვერ შეძლებდნენ ამის ატანას თავიანთი საკუთარი ძალებით.

თუმცა, მაინც არის რაღაცეები, რისი გაკეთებაც შეგვიძლია დღეს მოსამზადებლად. *წამებულთა წიგნი Foxe's Book of Martyrs* შესაფერისი წყაროა, საიდანაც შეიძლება დავიწყოთ სწავლა; სწავლა იმ ადამიანების გამოცდილებიდან, რომლებმაც გაუძლეს და დაძლიეს ანალოგიური კრიზისები. ბევრს შეიძლება არ მოეწონოს ეს წიგნი, რადგან ფიქრობენ, რომ ის მხოლოდ ტანჯვასა და უაზრო სიკვდილზე ლაპარაკობს. მე გირჩევთ, რომ თითოეული ამბავი ახალი კუთხით აღიქვას – ისეთი კუთხით, რომელიც დაგეხმარებათ იმის გააზრებაში, რომ გამარჯვება ძლევით მიიღწევა.

რჩევა: იკითხეთ ფსალმუნები და ჩართეთ ისინი თქვენს ლოცვით ცხოვრებაში.

თავი მეცხრე

მონამეობა გზაზე

რა ჩამოგვაშორებს ქრისტეს სიყვარულს: ჭირი თუ შევიწროება, დევნა თუ შიმშილი, სიშიშველე თუ საფრთხე, თუ მახვილი? როგორც წერია: `რადგან შენს გამო გვზოცავენ ყოველდღე, დასაკლავ ცხვრებად ვართ შერაცხილნი. — მაგრამ ყოველივე ამას კძლევეთ ჩვენი მოყვარულის მეშვეობით.

— რომაელთა 8:35-37

როდესაც ცხოვრების მდინარება
დასრულდება და სიკვდილის
სუსხი თვალებს დანისლავს, მომკიდე
ხელი, იყავი ჩემთან.
კურთხეულია მხსნელი, მისი სიყვარულით
შიში და ეჭვი გაიფანტება.
და სული ჩემი ზეცისაკენ აიძვრება,
გამოსყიდული და თავისუფალი!

— რეი პალმერი, ჩემი რწმენა უზენაესს შესცქერის

ამიტის ციხიდან გამოსვლის მომდევნო წლებში, ეკლესია წარმოუდგენლად გაიზარდა. ამიტის დაპატიმრება ჩაფიქრებული იყო იმისათვის, რომ შეეკავებინა მისი სამახარებლო აქტიურობა, ამან უკუ შედეგი მოიტანა. ამიტი თავს მოციქულების პეტრეს და იოანეს მსგავსად გრძნობდა, რომლებიც იღვნენ მმართველების, უხუცესებისა და მწიგნობრების წინაშე და გაბედულად

აცხადებდნენ, რომ მათ არ შეეძლოთ გაჩუმებულიყვნენ და არ გაეცხადებინათ ყოველივე, რაც იხილეს და მოისმინეს, როდესაც იესოს გვერდით იყვნენ. გაიზარდა გაბედულება ამიტვის ეკლესიის მორწმუნეებში და ისინი განაგრძობდნენ გარეშეებისათვის იესოს შესახებ საუბარს. თუმცა, ეკლესიის ზრდის კვალობაზე, სხვადასხვა სახის სიძნელეები ხვდებოდა მას გზად, ეს კი დაუყოვნებლივ ყურადღებას მოითხოვდა.

დამწყებებისთვის, ბიბლიურად გაწვრთნილი საეკლესიო ლიდერების შეფარდება ახალმოქცეულთა რიცხვთან შედარებით ძალიან დაბალი იყო. ახალი მოქცეულების დამოძღვრა იესოს სწავლებაში გადაუღებელ საჭიროებას წარმოადგენდა, ვინაიდან ახალმოქცეულების გარკვეული რიცხვი ცრუ მოძღვრების ფილოსოფიურ სწავლებათა ხაფანგში გაება. ისინი ამტკიცებდნენ, რომ იყვნენ ქრისტიანები, თუმცა სინამდვილეში კულტების ლიდერებს წარმოადგენდნენ და ცდილობდნენ მორწმუნეებით მანიპულირებას ფინანსური მოგების მიზნით. ვინაიდან არსებობდა ბიბლიური ლიტერატურის ნაკლებობა, ზოგიერთი ახალმოქცეული ადვილად უზვევდა გზიდან. ყველა ეკლესია, რომლებიც ამიტმა იცოდა, მთელი მონდომებით შრომობდა იმისათვის, რომ უზრუნველყო დამოწაფების შემსწავლელი წვრთნა და აღეჭურვა ახალი ლიდერები, რათა მათ სხვები დაემოწაფებინათ. ეს ძალიან დიდ შრომასთან იყო დაკავშირებული, მაგრამ ასევე დიდი სიხარულის მომტანიც, როდესაც საქმე კარგად მიდიოდა.

ამიტმა ასევე ზრუნავდა იმ უთანხმოებებისა და კამათის მოგვარებაზე, რომლებიც, როგორც მან გაიგო დაიწყო ეკლესიის შიგნით. ერთიანობა, რომელიც ასეთი ბუნებრივი იყო მაშინ, როდესაც ეკლესიამ დაიწყო ზრდა მის სოფელში, ახლა საჭიროებდა შრომას, რომ შენარჩუნებულიყო. იმ ვითარებაში, როცა იზრდებოდა სხვა დენომინაციების საეკლესიო აქტიურობა მის რეგიონში, ამიტს მოუწია ჩართულიყო დისკუსიაში საეკლესიო სტრუქტურებისა და დოქტრინალური პოზიციების შესახებ. ამის გამო ნაკლები დრო რჩებოდა დაკარგულთა მისაწვდომად. თვით პირველი უცხოელი მისიონერებიც,

რომლებიც მოვლინებულ იქნენ ამ რეგიონში, ჩაერთნენ ამ დებატებში და თავიანთ მიერ დაფუძნებული ეკლესიის წინამძღოლებს ასწავლიდნენ იმ თეოლოგიის სხვადასხვა ასპექტებს, რომელზეც ისინი იდგნენ. ამიტომ ესმოდა ჯანსაღი თეოლოგიის საჭიროება და ისიც, რომ ეკლესიებს ექნებოდათ განსხვავებული შეხედულებები, მაგრამ განა უნდა დაეშუქროს ეს განსხვავებული შეხედულებები ეკლესიის ერთიანობას? ამიტი ცდილობდა გაეგო როგორ დაებალანსებინა ეს ორი რამ და ლოცულობდა, რომ უფალს ეწინამძღოლა თავისი ეკლესიისათვის ამ საკითხების მოგვარებისას. მას ეჩვენებოდა, რომ ეკლესიის ზრდასთან ერთად ის სიხარულით სავსე უბრალო დღეები, როდესაც მან პირველად ირწმუნა, წარსულს ჩაბარდა.

თუმცა მთავარი მაინც დევნა იყო, რომელიც იზრდებოდა, რადგან ეკლესია იზრდებოდა. ერთის მხრივ ეს აძლევდა ამიტს იმის იმედს, რომ ეკლესია კვლავაც მოწმობდა იესოს შესახებ და ადამიანები ეხმიანებოდნენ ამ მოწმობას. მეორეს მხრივ, არსებობდა გაძლიერებული საფრთხე ეკლესიის, მისი წინამძღოლებისა და მისი წევრების მიმართ. უფრო მეტი ხუცესი და ევანგელისტი იქნა დაპატიმრებული და ზოგიერთი მათგანი მოწამეობრივად აღესრულა კიდევ ეკლესიის მისიისადმი თავისი ერთგულებისათვის.

ამ ბრძოლათა მიუხედავად, ამიტის გულს იმედი და მხნეობა ავსებდა, ვინაიდან ეკლესია ახალი საქმიანობებით იყო დაკავებული საზოგადოებაში. ერთ-ერთი წვდომა, რომელიც მათ განავითარეს იყო გუნდის გაგზავნა ისეთ ადგილებში, რომლებიც ძლიერ დაზიანდა წყალდიდობისგან. ეს იყო შესანიშნავი შესაძლებლობა მისი ეკლესიისათვის, რათა წარმოეჩინა მოწყალების მსახურება და ნუგეში ეცა მათთვის, რომლებიც იტანჯებოდნენ. ისინი ფიზიკური საჭიროებების მოგვარებაში დახმარების გაწევის დროს, სახარებასაც ქადაგებდნენ. ხუცესი ჯოშუა ძალიან გახარებული იყო იმ შესაძლებლობით, რომ დახმარება აღმოეჩინა იმ სოფლისთვის, რომელიც იმ რამოდენიმე ადამიანის მშობლიური საცხოვრებელი იყო, რომლებმაც ადრე ბევრი დაბრკოლება

შეუქმნეს მის ევანგელისტებს. ეს სოფელი სახარებას ძალიან ეწინააღმდეგებოდა, მაგრამ, როდესაც წყალდიდობა დაატყდათ თავს, მათ ხუცესს ჯოშუას მიმართეს დახმარებისთვის.

ამიტმა დაგვემა შეხვედრა ხუცესს ჯოშუასთან, რათა ელაპარაკა მასთან იმის შესახებ, თუ როგორ იქნებოდა უკეთესი გუნდების მომზადება ამ შესაძლებლობის შესასრულებლად. თუმცა ხუცესი ჯოშუა იგვიანებდა. რაც უფრო დიდხანს ელოდებოდა ამითი, მით უფრო მეტად ფიქრობდა იმის შესახებ, რომ ხუცესს არ სჩვეოდა დაგვიანება. ხუცესი ჯოშუა ზოგადად ძალზე პუნქტუალური იყო; და როდესაც დაგვიანება უწევდა, ყოველთვის ურეკავდა ამის სათქმელად მათ, ვინც ელოდა მას, აფრთხილებდა და მოსვლის სავარაუდო დროს უნიშნავდა. ამიტმა კიდევ ერთხელ შეამოწმა თავისი მობილური ტელეფონი, რათა დარწმუნებულიყო, რომ არ გამორჩენია ჯოშუას ზარი ან მესიჯი. არაფერი ამისი მსგავსი, არაფერი იყო გამოტოვებული.

ამიტს აღარ შეეძლო მეტი ლოდინი. მისი საღალაქო ძალე უნდა გახსნილიყო მუშაობის დასაწყებად, და რადგან რაფი უნდა შეერთებოდა იმ გუნდს, რომელიც იგზავნებოდა წყალდიდობისაგან დაზარალებულთა დასახმარებლად, მას მარტო უნდა ემუშავა თავის სამსახურში. ამითი შეეცადა დაერეკა ხუცესს ჯოშუასთან, მაგრამ მისი ზარი პირდაპირ საინფორმაციოში შედიოდა. მან ტექსტური შეტყობინება გაუგზავნა მას, რომელშიც ატყობინებდა, რომ ის თავის სამუშაო ადგილზე უნდა წასულიყო, თუმცა კვლავ ეცლებოდა საღამო ხანს, თუ ჯოშუა მოიწადინებდა ამ შეხვედრის დროის შეცვლას.

იმ საღამოს, სახლში, ამიტმა უთხრა ევას ხუცესს ჯოშუასთან გაუქმებული შეხვედრის შესახებ. ევა დაეთანხმა, რომ ეს უჩვეულო იყო, მითუმეტეს, რომ ჯოშუამ არ უპასუხა ამითის ზარს. მათი შეშფოთება გაიზარდა, როდესაც მან კვლავ არ უპასუხა მათ ზარს ბინდის ჩამოწოლის შემდეგ.

როდესაც ამითი ცდილობდა კვლავ დაერეკა თავისი ხუცესისთვის, კარზე კაკუნი გაისმა. ამიტმა და ევამ შვებით ამოისუნთქეს, იფიქრეს, რომ ეს ხუცესი ჯოშუა უნდა ყოფილიყო,

რომელიც ალბათ იმისათვის მოვიდა, რომ აეხსნა ყველაფერი. როცა ამიტმა კარი გააღო, ის გაოცდა, რომ იქ იღგა არა ხუცესი ჯოშუა, არამედ ომარი. ამიტი და ევა შეაშინა ომარის ტკივილიანმა სახემ. ისინი მაშინვე მიხვდნენ, რომ რაღაც საშინელი მოხდა. ევამ სწრაფად სთხოვა ომარს შემოსულიყო შიგნით, ამიტმა კი მას სკამი მიაწოდა. ომარი იჯდა და ეტყობოდა, რომ საშინელ მდგომარეობაში იმყოფებოდა, ამის გამო ევა წავიდა და წყალი მოუტანა მას.

ამიტი გვერდით მიუჯდა ომარს და ფრთხილად დაელაპარაკა, „გვითხარი, სად არის ხუცესი ჯოშუა და რატომ დაიგვიანა მან. რატომ არ პასუხობდა ჩემს ზარებს? რა იცი? გვითხარი გეთაყვა.“

ომარმა ჭერს მიაპყრო თვალები. „ის... მოკვდა,“ ამოთქვა ენის ბორძიკით, სანამ ქვითინი წასკდებოდა.

„რაა? ვინ მოკვდა, ომარ?“ ჩაეკითხა ღონემიხდილი ამიტი.

ომარი გახევებული იყო და ვერაფერს პასუხობდა, ის კვლავაც ემოციით იყო სავსე. ევამ ცახცახი დაიწყო, ცრემლები ჩამოუგორდა სახეზე. ამიტმა კი მზრებში ჩაავლო ხელები ომარს და აჭანჭყარებდა.

„ომარ, გთხოვ გვითხარი რა მოხდა,“ ეხვეწებოდა ამიტი.

„ხუცესი ჯოშუა და ელიასი მკვდრები არიან,“ თქვა ომარმა. ამიტი და ევა ერთმანეთს უყურებდნენ და არ სჯეროდათ, სანამ ბოლოს და ბოლოს ცხადი არ გახდა მათთვის, რომ ეს სიმართლე იყო და მათი ხუცესი და მოძღვარი უკვე აღარ იყვნენ მათთან ერთად ამ დედამიწაზე.

მონამეობა

*ტანჯვა, მსხვერპლად შეწირვა და სიკვდილი
პრინციპისთვის ან მიზნისთვის*

თუ იარაღი გაქვს მიდებული თავზე და გეუბნებიან უარყავი ქრისტე, გააკეთებ ამას?

მე მსმენია დასავლეთში მცხოვრები ქრისტიანების მიერ წამოყენებული ეს სცენარი, როცა მიმდინარეობს დისკუსია ღვინისა და მოწამეობის საკითხებზე. მე მესმის, რომ ეს კითხვა განზრახულია მსმენელების გამოსაწვევად, რათა მათ თავიანთი ერთგულების მნიშვნელობა იესოს მიმართ შეაპირაპირონ იმ ყველაფერთან, რასაც ქვეყნიერება გვთავაზობს. ბოლოს და ბოლოს, ის ქრისტიანები, რომლებიც ცხოვრობენ ისეთ ქვეყნებში, რომლებშიც დაცულია რელიგიური თავისუფლება, ჩვეულებისამებრ არ ფიქრობენ ასეთ რაღაცეებზე, ამიტომაც თითქოსდა კარგია მათი გამოწვევა მსგავსი კითხვებით, არა?

აღამიანის გადაწყვეტილების საკითხს, მოკვდეს იესოსთვის ჩვეულებისამებრ მოსდევს იმ აღამიანების მაგალითები, რომლებმაც მოწამეობრივი სიკვდილი ამჯობინეს უარმყოფელის სიცოცხლეს. ჩვენ შეგვიძლია ზოგიერთი ასეთი ამბავი წავიკითხოთ ისეთ წიგნებში, როგორებიცაა *FOXES-ის წამებულთა წიგნი* ან მარკ ვატერიის *ქრისტიან მოწამეთა ახალი ენციკლოპედია* და ვიყოთ შთაგონებული ან შეწუხებული იმით, რასაც ისტორია მოგვითხრობს ამ ფურცლებზე. ნება მომეცით ავხსნა ეს იმ მოწამეობრივი ამბის მაგალითზე დაყრდნობით, რომელიც ჩემთვის რაღაცნაირად უფრო გამოსარჩევია და ჩემი აზრთა მდინარეა იმ დროს, როცა ის პირველად წავიკითხე და გაგიაზრე.

ვენეციის მოქალაქე, ანტონი რისეტი, დაკავებული იქნა როგორც პროტესტანტი და მიესაჯა დახრჩობა იმგვარად, რომელიც ჩვენ უკვე აღვწერეთ. [პატიმარს მობმული ჰქონდა რკინის ჯაჭვი, რომელიც გადიოდა მის სხეულზე მიმაგრებული დიდი ლოდის შუაში. შემდეგ მას აწვედნენ დაფაზე, სახით ზემოთ, ამ დაფას დებდნენ ნაგებზე და შეჰყავდათ ის ზღვაში გარკვეულ დისტანციაზე. როცა ნაგები ერთმანეთს შორდებოდნენ პატიმარი იძირებოდა წყალში ამ ლოდის სიმძიმის გამო.] მისი დასჯის წინ, რამდენიმე დღით ადრე, მისი ვაჟი მივიდა მის სანახავად, და ემუდარებოდა უარი ეთქვა რწმენაზე, რომ თავად ცოცხალი გადარჩენილიყო,

ის კი უმამოდ არ დარჩენილიყო. ამაზე მამამისმა უპასუხა, კარგი ქრისტიანი ვალდებულია უარი თქვას არა მხოლოდ სიკეთეებზე და შვილებზე, არამედ სიცოცხლეზეც, თავისი გამომსყიდველის დიდებისთვის: ამიტომაც მტკიცედ მაქვს გადაწყვეტილი მსხვერპლად გავიღო ყველაფერი ამ წუთისოფლად, იმ ხსნის გულისათვის, რომელსაც მივიღებ იმ სოფლად, რომელიც საუკუნოდ გაგრძელდება.

ვენეციის ხელისუფლებმა ასევე შესთავაზეს, რომ თუ ის აირჩევდა რომის კათოლიკურ რელიგიას, ისინი არა მხოლოდ შეუნარჩუნებდნენ სიცოცხლეს, არამედ გამოისყიდინენ მისთვის იმ მამულს, რომელიც დაგირავებული ჰქონდა და საჩუქრად გადასცემდნენ. მან სრულიად უარყო მათი მოთხოვნის შესრულება, და თავის მხრივ გადასცა მათ, რომ ის თავის სულს უფრო მეტად აფასებს, ვიდრე ყველაფერს სხვას; ხოლო იმაზე, როდესაც უთხრეს, რომ მასთან ერთად დაპატიმრებულმა ფრენსის სეგამ, უარყო თავისი რწმენა, მან უპასუხა: თუ მან მიატოვა ღმერთი, მე ვწუხვარ მის გამო; მაგრამ მე მტკიცე უნდა დავრჩე ჩემს მოვალეობაში. როდესაც დაინახეს, რომ მისი გადარწმუნების ყველა მცდელობა უშედეგო აღმოჩნდა, ის დასაჯეს გამოტანილი განაჩენის მიხედვით. ანტონი რისეტი მშვიდად მოკვდა და თავისი სული ყოვლისშემძლეს ჩააბარა.

ის, რაც რისეტის უთხრეს ფრენსის სეგას განდგომის შესახებ, იყო სრული სიცრუე. მისთვის არასოდეს შეუთავაზებიათ უარყო თავისი რწმენა. იგი მტკიცე იყო და რამდენიმე დღის შემდეგ ისევე დასაჯეს, როგორც რისეტი.⁴³

ანტონის ამბავი არ არის მხოლოდ ერთი მაგალითი ქრისტიან მოწამეთა რიგიდან. ყველა მათგანი თავისებურად შთამაგონებელია. ის რაც შთამაგონებს მე ანტონის დამოწმებიდან

⁴³ ჯონ ფოქსი, *Foxe's წამებულთა წიგნი*, *Foxe's Book of Martyrs* (Pantianos Classics, orig. pub. 1563), 59.

არის მისი სიმტკიცე, ურყევი ყოფილიყო თავის რწმენასა და სიყვარულში უფლისადმი ყველაფერზე და თვით სიცოცხლეზე მეტად. მას შეეძლო ამ წუთისოფლის ხიბლთა მიღმა დაენახა ის დიდება, რომელიც ელოდა მას. იგი რწმენის თვალთ ხედავდა

ხოლო რწმენა არის დაჯერება იმაში, რისი იმედიც გვაქვს, დასტური იმისა, რასაც ვერ ვხედავთ.
(ებრაელთა 11:1)

ის, რამაც ამაღელვა მე, როდესაც კვითხულობდი ანტონი რისეტის მოწამეობის ამბავს გახლდათ საფუძველში არსებული და ამავე დროს უცვლელი კითხვა: ვისთვის ვცხოვრობ მე? ჩემთვის ეს ამაღელვებელი კითხვაა, ვინაიდან მაიძულებს სერიოზულად შევაფასო ის, რაც ძვირფასია ჩემთვის ამ ცხოვრებაში, ასევე გავიაზრო ის შინაგანი მოტივები, რომლებიც გავლენას ახდენენ ჩემი ცხოვრების სტილზე. მე გეტყვით თქვენ, რომ ანტონი რისეტი არ ელოდა იმ დროს, სანამ აწამებდნენ მას, რომ ეს ყველაფერი იმ მომენტში გაეაზრებინა. იგი მზად იყო მიეღო მოწამის სიკვდილი, თუ მოვიდოდა მის ცხოვრებაში.

მონამეობის გააზრება

ეს ამბავი შთამაგონებელიც არის და შემაშფოთებელიც, რადგან მე მჯერა, რომ თითოეულ ქრისტიანს აქვს სურვილი ჰქონდეს მოწამის გაბედულება, თუმცა ასეთი სიცოცხლე მოდის იმ ფასად, რომელიც უფრო მეტს მოითხოვს ვიდრე სიკვდილია. თითოეული ქრისტიანი მზად უნდა იყოს ახსნა-განმარტება ჩააბაროს იმ იმედისთვის, რომელიც მას აქვს (1 პეტრე 3:14-17) და დაუპირისპირდეს თავისი რწმენის გაცხადებისათვის დამდგარ შესაძლო შედეგებს. ასე რომ, ჩვენ ვუბრუნდებით კითხვას, „თუ იარაღი გექნებათ მიღებული თავზე და გეტყვიან უარყავი ქრისტე, უარყოფთ?“

ჩვენ დასავლეთში მცხოვრებ ქრისტიანებს არ გვაქვს პირველი ხელიდან მიღებული გამოცდილება ტანჯვის ისეთ სახესთან დაკავშირებით, რომელიც წამოსწევს ამ კითხვას, ამიტომაც ძნელია მასზე პასუხი. ჩვენ გვინდა გვქონდეს უნარი ამისი თქმისა, „მე გაბედულად მივიღებ ტყვეობას ქრისტესთვის,“ თუმცა მაინც გარკვეული ეჭვები გვაქვს იმასთან დაკავშირებით, თუ შევძლებთ ამას, როდესაც დავდგებით არჩევანის პირისპირ. მოწამეობა ის კონცეფციაა, რომლის გაგებას და თავისი რწმენის გზა-სავალისთვის მის მისადაგებას, მრავალი დასავლეთში მცხოვრები ქრისტიანი ცდილობს. მე მიმაჩნია, რომ პრობლემა შემდეგში მდგომარეობს: მოწამეობის ჩვენეული თვალსაზრისი ძალზე ვიწროა თავისი მოცულობით. ჩვენ მოწამეობას აღვიქვამთ ძალადობრივი, სისხლიანი სიკვდილის კუთხით. ჰკითხეთ ვინმეს თქვენს წრეში, რა არის მოწამე? მე დარწმუნებული ვარ, რომ ხშირად გამოყენებულ სიტყვებსა და თემებს მოისმენთ, რომლებიც ასოცირდება ვინმესთან, ვინც ძალადობრივად მოკვდა თავისი რელიგიური რწმენა-წარმოდგენების გამო.

ქრისტიანულ წრეებსა და მისიებში ბევრი სჯა-ბაასი ჩატარდა იმასთან დაკავშირებით, თუ როგორი განსაზღვრება უნდა მიეცეს წამებულს. ეს დისკუსიები სასარგებლოც იყო და შემაცბუნებელიც, ვინაიდან სხვადასხვა თეოლოგებმა და მისიოლოგებმა წარმოადგინეს თავიანთი თვალსაზრისები იმის შესახებ, თუ რა წარმოქმნის მოწამეს. სხვა რელიგიებსა და კულტურებს აქვთ თავიანთი საკუთარი დეფინიციები, რაც კიდევ უფრო მეტ შეცბუნებას იწვევს, როდესაც არის მცდელობა რომ ამ ტერმინს ზუსტი მნიშვნელობა მივანიჭოთ. აშკარაა, რომ არსებობს ფუნდამენტალური ცდომილებები იმასთან დაკავშირებით, თუ რა წარმოქმნის მოწამეს, და ეს გავლენას ახდენს მის თანამედროვე განსაზღვრებაზე.

მაგალითად, ჩვენ ხშირად გვესმის იმის შესახებ, რომ ისლამისტ ექსტრემისტებს, ე. წ. ჯიჰადისტებს, აკუთვნებენ მოწამის სტატუსს; ისინი წარმოადგენენ ცოცხალ ბომბებს, რომლებიც იფეთქებენ თავს რომელიმე კონკრეტულ ადგილას და შედეგად

ქლავენ მრავალ „უღმერთოს.“ ამ შემთხვევაში მოთხოვნა მოწამის სტატუსის მისაღებად არის იმისი ნებელობა, რომ ადამიანმა თავისი სიცოცხლე გაიღოს და მოკვდეს როგორც ჯარისკაცი წმიდა ომში.

რა თქმა უნდა მოწამის ასეთი განსაზღვრება არ შეესაბამება ქრისტიანულ გაგებას იმის შესახებ, რასაც მოწამე ნიშნავს. გერალდ სიტსერი, ვითვორტის უნივერსიტეტის პროფესორი, განმარტავს:

მოწამეები, რომელთა შესახებაც ვკითხულობთ დღეს, განსაკუთრებით კი ისინი, რომლებიც ცოცხალ ბომბებს წარმოადგენენ, სრულიად საწინააღმდეგოა იმ მოწამეობისა, რაც გადაიტანეს ქრისტიანებმა პირველი რამდენიმე საუკუნის მანძილზე. ეს თანამედროვე „მოწამეები“ – თუნდაც გავბედოთ და ეს სიტყვა გამოვიყენოთ ამ საშინელი ქმედებების აღსაწერად – ატარებს მოწმობას შურისძიების, სიძულვილისა და მკვლელობის ღმერთზე და არა სიყვარულის ღმერთზე. ადრეული ქრისტიანი მოწამეები იყვნენ ასეთი სიძულვილის მსხვერპლნი და არა განმზრახველნი. ისინი იტანდნენ ძალადობას და არ იწვევდნენ მას. ისინი მოწოდებულნი იყვნენ მოწამეობისთვის; ისინი არ ეპყრობოდნენ ასე უდანაშაულო ადამიანებს, რაც არის ის, რასაც თვითმკვლელი ბომბები აკეთებენ დღეს.⁴⁴

კანადის მოწამეთა ხმა გვთავაზობს სიტყვა „მოწამის“ შემდეგ განსაზღვრებებს. ეს სიტყვა თავდაპირველად წამოვიდა ბერძნული სიტყვა *martus*-იდან, რომელიც ნიშნავს „მოწმეს.“ ტერმინი „მოწმე“ პირდაპირაც და ირიბადაც ნახსენებია ახალი აღთქმის სხვადასხვა მუხლებში:

⁴⁴ ჰერალდ ლ. სიტსერი, წყალი ღრმა ჭიდან: ქრისტიანული სულიერება ადრეული მოწამეებიდან თანამედროვე მისიონერებამდე, *Water from a Deep Well: Christian Spirituality from Early Martyrs to Modern Missionaries* (Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 2007), 30–31.

- ადამიანი, რომელიც მოწმობს სამსჯავროზე (სასამართლოზე) (მათე 18:16; 26:65; საქმეები 6:13; 7:58; ებრაელთა 10:28; 1 ტიმოთე 5:19)
- ადამიანი, რომელიც მოწმობს ჭეშმარიტების შესახებ, რაც იხილა და იცის (ლუკა 24:48; საქმეები 1:8, 22; რომაელთა 1:9; 1 თესლონიკელთა 2:5, 10; 1 იოანე 1:2)
- ადამიანი, რომელიც მოწმობს ჭეშმარიტებას და იღებს ტანჯვას თვით სიკვდილამდე, ქრისტეს გულისთვის (საქმეები 22:20; გამოცხადება 2:13; 17:6)

ისაუკუნისბოლოს, ესტერმინიალნიშნავდა, იმადამიანს, რომელიც ამოწმებდა ღმერთის ერთგულებას და თავის მოვალეობას მის მიმართ და ირჩევდა მომკვდარიყო ვიდრე უარი ეთქვა ქრისტეზე და მის საქმეზე. ისინი მსხვერპლად ეწირებოდნენ, რათა ხელი შეეწყოთ ღმერთის სამეფოს (სასუფეველის) წინსვლისათვის და აეტანათ დიდი ტანჯვა თავიანთი ქრისტიანული მოწმობისა და ვინაობისთვის.⁴⁵

ამ გადმოსახედიდან, ჩვენ ვაცნობიერებთ, რომ გაცილებით ბევრი რამ არის საჭირო მოწამის სახელის მისაღებად, ვიდრე მხოლოდ ადამიანის სიკვდილია. სიტყური განმარტავს: „ადრეულ ქრისტიანობაში მოწამეობა მხოლოდ ერთ-ერთი იყო იმ ბევრი გზებიდან, რომ ყოფილიყავი სახარების ჭეშმარიტების მოწმე. ყველა ქრისტიანი არ ყოფილა — და არ არის — პირდაპირი გაგებით მოწამე; თუმცა, ყველა ქრისტიანი მოწოდებულია თავისი სიცოცხლე ღმერთს გადასცეს.“⁴⁶

მოწამეობა ქრისტიანული მსოფლმხედველობის მოუცილებელი ნაწილია. ქრისტიანებს სჭირდებათ გაიგონ თუ რას ნიშნავს იყო მოწამე დღეს და ამ თაობაში და როგორ შეგვიძლია ჩვენ დავინახოთ ქრისტესთვის ადამიანის სიცოცხლის გაღების

⁴⁵ „რა არის წამებული?“ “What is a martyr?” FAQ, Voice of the Martyrs Canada <vom-canada.com/whats-a-martyr.htm>.

⁴⁶ სიტყური, წყალი ღრმა ჭიდან, *Water from a Deep Well*, 31.

ბიბლიური დეფინიცია. თუ ქრისტიანებს ექნებათ მოწამეობისა და მასში ღმერთის მიზნის მკაფიო ბიბლიური სურათი, ეს დაეხმარება მათ, იცხოვრონ თავიანთი მოწოდების მიხედვით, იყვნენ ქრისტეს დარწმუნებული და გაბედული მიმდევრები და მისი დიდების მოწმეები. დევნისა და მოწამეობის ჯანსაღი გაგება ქრისტიანულ მსოფლმხედველობაში, მიუხედავად იმისა, რომ შეიძლება გადავიტანოთ ტკივილი და ტანჯვა, შესაძლებლობას მოგვცემს დავინახოთ შემდეგი: ღმერთი ნამდვილად შრომობს იმისათვის, რომ ყველაფერი მოაქციოს სასიკეთოდ.

ამ თავის დასაწყისში, მე დავსვი კითხვა: „თუ იარაღს მოგადებენ თავზე და გეტყვიან უარყავი ქრისტე, მიიღებ ტყვიას თუ უარყოფ შენს რწმენას?“ მოისურვებ, რომ იყო მოწამე ქრისტესთვის? არსებითად, მე ვკითხულობ შემდეგს: მზად ხარ მოკვდე ქრისტესთვის. თუმცა, თუ შენ, როგორც ქრისტიანმა, უკვე გადაეცი სიცოცხლე ქრისტეს, ეს არასწორად დასმული კითხვაა, რადგან ამ კითხვას პასუხი გაცეა მაშინ, როდესაც ხსნა მიიღე, როდესაც აიღე მისი ჯვარი და გაჰყევი მას:

ნუთუ არ იცით, რომ ყველანი, ვინც მოვინათლეთ ქრისტე იესოში, მის სიკვდილში მოვინათლეთ? ჩვენ მასთან ერთად დავიმარხეთ სიკვდილით ნათლისღებით, რათა, როგორც ქრისტე აღდგა მამის დიდებით მკვდრეთით, ჩვენც ვიაროთ სიცოცხლის განახლებით.

რადგან, თუ სიკვდილისმსგავსებით შევუვისხლხორცდით მას, ასევე ვიქნებით მისი აღდგომისას. რადგან ვიცით, რომ მასთან ერთად ჯვარს ეცვა ჩვენი ძველი ადამიანი, რათა გაუქმდეს ცოდვის სხეული და აღარ ვიყოთ ცოდვის მონები. რადგან, ვინც მოკვდა, ცოდვისაგან თავისუფალია. და თუ ჩვენ ქრისტესთან ერთად მოვკვდით, გვწამს, რომ მასთან ვიცოცხლებთ კიდევ, რადგან ვიცით, რომ მკვდრეთით აღმდგარი ქრისტე აღარ კვდება და სიკვდილი აღარ ბატონობს მასზე. რადგან, ის რომ მოკვდა, ცოდვისათვის მოკვდა ერთხელ, ხოლო რომ ცოცხლობს, ღმერთისათვის

ცოცხლობს. თქვენც ასევე შერაცხეთ თქვენი თავი ცოდვისათვის მკვდრებად და ღმერთისათვის ცოცხლებად ქრისტე იესოში. (რომაელთა 6:3-11)

დავიმარხეთ რა ქრისტესთან ერთად, ჩვენ აღვდექით ახალი სიცოცხლისთვის ქრისტეში. ისევ ვნახოთ, რას წერს სიტყვით:

ჩვენ ვერასოდეს გავიგებთ ქრისტიანულ სულიერებას – რა არის ის და რა ხდის მას უნიკალურად – სანამ არ გავიგებთ მოწამეობის მნიშვნელობას. ადრეული ქრისტიანები კვდებოდნენ იმის გამო, რომ ისინი იესო ქრისტეს უფლად აღიარებდნენ. მისი უფლობა გამოწვევა იყო ყველა სხვა მოთხოვნისათვის მათ ცხოვრებაში – სიმდიდრე, სტატუსი, ძალა და თავად რომიც. მათ სწამდათ, რომ იესო მეტოქეებს ვერ აიტანდა. როდესაც იძულებულნი იყვნენ აერჩიათ, ისინი ირჩევდნენ იესოს მოწაფეობას ფასის მიუხედავად. ადრეული მოწამეები იხდიდნენ განსაკუთრებულ ფასს, საკუთარ სიცოცხლეს.

თუმცა მათი მაგალითის ფასეულობა თავად მოწამეობაში კი არ მდგომარეობდა, რა შთამბეჭდავი და მამაცურიც არ უნდა ყოფილიყო ეს, არამედ მათ მოვალეობაში (ერთგულებაში) ქრისტეს უფლობისადმი. ამიტომაც მნიშვნელობა აქვს არა იმას, რომ ჩვენ შეიძლება მოგვიწიოს ქრისტესთვის სიკვდილი, არამედ იმას, *ვცხოვრობთ თუ არა ჩვენ ქრისტესთვის*.⁴⁷

ასე რომ, როგორც ჩანს, რეალური კითხვა, რომელიც უნდა დავსვათ ეხება არა ჩვენს ნება-სურვილს *მოგვკდეთ ქრისტესთვის*, არამედ ჩვენს მზადყოფნას *ვიცხოვრობთ მისთვის*, რაც გვაძლევს სრულიად ახალ პერსპექტივას იმასთან დაკავშირებით, თუ როგორ უნდა დავინახოთ ჩვენი სიცოცხლე.

⁴⁷ იგივე., Ibid., 28.

ნამებულის ცხოვრება

ღირსი დოქ. ერიკ ფოლეი, კორეის წამებულთა ხმის თანადამფუძნებელი და აღმასრულებელი დირექტორი, განმარტავს, თუ რას ნიშნავს იცხოვრო როგორც მსხვერპლმა: „ჩვენს მიერ ჯვრის აღება ნიშნავს ყოველდღიურად სიკვდილს, რადგან ვემსახურებით ქრისტეს ტანჯვით სავსე სიყვარულს მისი მტრებისადმი. ჩვენ ნებაყოფლობით კვკვებით ჩვენი ოცნებებისთვის, სურვილებისთვის, გეგმებისთვის და იმედებისთვის. და ეს უფრო მეტს ნიშნავს ვიდრე თავის უარყოფაა. ქრისტესთან ერთად ჩვენ უნდა ვთქვათ, ‘არა ჩემი ნება, არამედ იყოს შენი ნება.’ და უკვე ჩვენ კი აღარ ვცხოვრობთ, არამედ ქრისტე ცხოვრობს ჩვენში. ყურადღება მიაქციეთ: ნება უნდა აღსრულდეს, და ცხოვრება განვლილი უნდა იქნას. ეს უკვე აღარ არის ჩვენი კონტროლის ქვეშ. ჭეშმარიტად ეს არის ცხოვრება შეზღუდვების გარეშე. ეს ასევე მოწამეობის ძალზე რეალური ფორმაა: სიკვდილი, რომელსაც მოაქვს ახალი სიცოცხლე ქრისტეს დამოწმებით. ვინმემ შეიძლება იფიქროს, რომ ეს მოწამეობის უფრო დაბალი ფორმა, ვიდრე ჩვენთვის კარგად ცნობილი სახე (ანუ, ძალადობრივი სიკვდილი მყისიერად), მაგრამ რომელია უფრო ძნელი: სიკვდილი მყისიერად თუ სიკვდილი ყოველდღიურად? თითოეულს თავისი გამოწვევა აქვს.“⁴⁸

მოწამის მნიშვნელობის ამგვარ გაგებას, სრულიად უნიკალური თვალსაზრისი მოაქვს მოწამეობის შესახებ. როდესაც ვათავსებთ დევნის შკალაზე, მოწამეები არსებითად არიან ისინი, რომლებიც თავისი ნებით, ერთგულად მიჰყვებიან ქრისტეს და უგულვებელყოფენ ტანჯვის, დევნის, თუნდაც სიკვდილის საფრთხეებს, დამოწმებისა და მისიის თავიანთ გზაზე. ეს არ არის დევნის ან სიკვდილის გაუზრებელი ძიება; ეს არ არის

⁴⁸ ერიკ ფოლეი, „წითელი, თეთრი და მწვანე მოწამეობა: პროტესტანტული გამოცემა, “Red, White, and Green Martyrdom: Protestant Edition,” Do the Word, April 10, 2016 <tinyurl.com/wtt98xj>.

ქრისტიანული მისიის მიზანი. არა, მიზანი არის იესოს გაცხადება, რომ ის ყველაფრის უფალია (მათე 28:18-20; 2 ტიმოთე 4:1-2), წარმოიჩინა მისი სახარებისა და ამგვარი ქმედებით მოწაფეების შეძენა. ეს მოითხოვს ისეთ ცხოვრებას, რომელიც მთლიანად ემორჩილება ქრისტეს, რათა გაცხადდეს მისი ღიძება, ცოცხალი ღმერთი თუ მოკვდები. მოციქული პავლე ამას ამგვარად აჯამებს:

მიხარია ეს და კვლავაც გავიხარებ, რადგან ვიცი, რომ ეს მე ხსნამდე მიმიყვანს თქვენი ღოცვითა და იესო ქრისტეს სულის შეწევნით, თანახმად მოლოდინისა და სასოებისა, რომ არაფერში არ შევრცხვები, არამედ მთელი სიცხადით, როგორც ყოველთვის, ისე ახლაც განდიდება ქრისტე ჩემს სხეულში – სიცოცხლით იქნება თუ სიკვდილით, რადგან ჩემთვის სიცოცხლე ქრისტეა და სიკვდილი – მონაგები. (ფილიპელთა 1:18-21)

მეწილად მხვდა სიხარული მეშუავე ერიკ ფოლესთან ერთად იმ ერთობლივ პროექტებში, რომელთა ფარგლებშიც ხდებოდა ჩრდილო კორეელი გადმოსულების (გადმოხვეწილების) დამოწაფება და მათი აღჭურვა, რომ ისინი გამხდარიყვნენ მისიონერები. შემდეგ მათ შეეძლოთ უკან დაბრუნება და შრომა ჩრდილო კორეის მოსახლეობაში. დამოწაფების იმ სკოლას, რომელიც ერიკმა და მისმა მეუღლემ, დოქტორმა ჰიუნ სუკ ფოლემ, დააფუძნეს ერეკა იატაკქვეშა უნივერსიტეტი (UU).⁴⁹ მათ ასევე შეიმუშავეს სასწავლო კურსი, რომელიც ეხმარებოდა (UU)-ს სტუდენტებს გადაეღათ ნაბიჯები საკუთარ ხალხთან შეერთებისათვის და ჩრდილოეთ კორეაში მცხოვრები იმ ადამიანების მსახურებისათვის, რომლებიც გამოიქცნენ იქიდან, ან გახდნენ სექს-ტრეფიკინგის მსხვერპლი, ან რომლებიც გაგზავნეს მსოფლიოს სხვა ქვეყნებში ფულის გამოსამუშავებლად ჩრდილოეთ კორეის რეჟიმისთვის.

⁴⁹ ისწავლეთ მეტი იატაკქვეშა უნივერსიტეტის შესახებ at vomkorea.com/en/project/northkorea/uu-school.

ერეკი ასწავლის, რომ არა მხოლოდ ბიბლია გვიყვება ბერის იმის შესახებ, თუ რას ნიშნავს მოწამე, არამედ ადრეული ეკლესიის წინამძღოლებიც გაძლიერებულად ასწავლიდნენ ამას. (ბერმა დღევანელმა დასავლეთში მცხოვრებმა ქრისტიანმა არ იცის ეს ფაქტი). ადრეული ეკლესიის წინამძღოლები ასწავლიდნენ, რომ არსებობს მოწამეობის სამი ფერი, — თითოეულ ფერს აქვს განსხვავებული მნიშვნელობა და არსებითი მაჩვენებელი იმასთან დაკავშირებით, თუ როგორ უნდა განახორციელონ ქრისტიანებმა თავიანთი მოწოდება დედამიწაზე. მოწამეობის სამი ფერი, როგორც ეს არის გაგებული ეკლესიის მამების მიერ, როგორებიც იყვნენ: იერონიმე და გრეგორი, იყო წითელი, მწვანე და თეთრი. ერეკ ფოლვი განმარტავს:

- წითელი წარმოადგენს იმ ქრისტიანებს, რომლებიც ეწამნენ მყისიერი, ძალადობრივი სიკვდილით, თუმცა ასხივებდნენ სიყვარულს ღვთისა და თავისი მტრების მიმართ.
- მწვანე წარმოადგენს იმ ქრისტიანებს, რომლებიც ემორჩილებიან იესოს მცნებას აიღონ თავისი ჯვარი ყოველდღიურად, და წარმოაჩინონ ღმერთის სიყვარული საკუთარი თავის უარყოფით.
- თეთრი წარმოადგენს იმ ქრისტიანებს, რომლებიც „მოუკვდნენ (ჩამოშორდნენ) ქვეყნიერებას“ დროებითი ან ხანგრძლივი სულიერი განმარტობისათვის. დღევანდელი დასამოწაფებელი პუნქტები, ლოცვითი ჯგუფები და თავშესაფარი ცენტრები თეთრი მოწამეობის მაგალითებია.⁵⁰

იგი თავის სტატეიას ამთავრებს მოწამეობის ფერებზე საუბრით და ამბობს, „ყველა ქრისტიანი მოწოდებულია იყოს მოწამე იმ მომენტიდან, როდესაც გახდა ქრისტიანი; ვინაობა

⁵⁰ ფოლვი, „წითელი, თეთრი და მწვანე მოწამეობა.“ “Red, White, and Green Martyrdom.”

ერთდროულია. ყველა ვინც არის ქრისტეს მიმდევარი მზად უნდა იყოს, რომ იყოს მწვანე, თეთრი ან წითელი მოწამე, როგორც თავად ქრისტე დაუშვებს.“

ბევრი რამ არის, რაც შეიძლება დაიწეროს მოწამეობის საკითხზე, თუმცა ოდინდელი კითხვა, რომელიც ჩემის აზრით კვლავაც საჭიროებს დაფიქრებას ასეთია: აქვს ღმერთის მიზანი იმაში, რომ ქრისტიანები იყვნენ მოწამეები? პასუხი, როგორც ამას ვიგებთ წერილის ფურცლებიდან და ქრისტიანი მოწამეებისგან – ძველები იქნებიან ისინი თუ ახლები – არის „ღიახ.“ ამ პასუხმა ჩვენ დიდი იმედი უნდა მოგვცეს.

ღევნა, თუ ის მოწამეობასაც მოიცავს, მნიშვნელოვან როლს თამაშობს ღმერთის გეგმაში, იმ გეგმაში, რომ ღიდება მოუტანოს საკუთარ თავს, ღიდება „მე ვარ-ს“; და ისინი ვინც იტანენ ღევნას ან ეწამებიან, აჩვენებენ ქვეყნიერებას, თუ ვინ არის ის, ხსნიან კარს მასთან ურთიერთობისათვის. და რაც არ უნდა ძნელი იყოს ამის დაჯერება, ამის შემდეგ, სატანის გეგმები მიითვისოს ღმერთის ღიდება და დაანგრეოს უფლის ეკლესია ღეღამიწაზე საბოლოოდ მარცხდება.

კენეტ ჰაროდი ამას ამგვარად ამბობს: „ჩვენ ვიმარჯვებთ ბოროტზე იმ ყველაფრით, რასაც ქრისტემ უკვე მიაღწია ჩვენთვის ჯვარზე. და ეს შენარჩუნებული და ცხოვრებაში დანერგილია სახარების ერთგული მოწმობით – იმ წერტილამდეც კი, რომ მზად იყო სახარებისათვის ტანჯვის მისაღებად; რადგან ქრისტემ გაიარა ტანჯვის ის გზა, რომელიც ღიდება მდის – ის თავის ხალხსაც მოუწოდებს იგივე გააკეთონ.“⁵¹

როდესაც ამბები ღევნის შესახებ მოდის და მოდის ჩემს ელექტრონულ ფოსტაზე, ვაკვირდები და ვხედავ, რომ ამ წლებში მსოფლიოს სხვა ქვეყნებთან შედარებით ყველაზე მეტი ქრისტიანის სისხლი ნიგერიაში დაიღვარა. ქრისტიანებზე თავდასხმები ჩრდილოეთ და ცენტრალურ

⁵¹ კენეტ ჰაროდი. *აღთქმა და ღევნა: ქრისტესთვის ტანჯვის ბიბლიური თეოლოგია*, *Promise and Persecution: A Biblical Theology of Suffering for Christ* (Orpington, UK: Release International, 2018), 89.

ნიგერიაში შეიარაღებული ჯგუფების მიერ, როგორებიც არიან *Boko Haram* და *Fulani herdsmen* თითქმის ყოველდღიურად ხდება. როცა კითხულობ ეკლესიის წინააღმდეგ გამოჩენილი სისასტიკისა და მხეცობის ამ ამბებს ამ რეგიონში, ადამიანმა შეიძლება ვერ დაინახოს ღმერთის მიზანი ამ სიძულვილით სავსე მოვლენებში. თუმცა, ეს თავდასხმები მხოლოდ ნაწილია დიდი ამბისა.

ჩემი კოლეგა შეხვდა დევნილ ქრისტიანებს ნიგერიაში, რათა ჩაეწერა მათი დამოწმებები. მას ასევე სურდა გაეგო ის სისტემური მიზეზები, რის გამოც ეკლესიას ნიგერიაში უწევდა დაპირისპირებოდა ამ მასშტაბის დევნას. თავის გამოკითხვებში, იგი შეხვდა კაცს, რომელიც ამტკიცებდა, რომ ადრე იგი *Boko Haram*-ს აქტიური წევრი იყო და აქედან გამომდინარე, მოკლა რამდენიმე ქრისტიანი. იქ, იმ ეკლესიაში, სადაც ჩემი კოლეგა შეხვდა ამ ცნობილ ისლამისტ მკვლელს, იგი იჯდა ქრისტიანებს შორის, რომლებიც მას ისე ექცეოდნენ, როგორც ერთ-ერთ თავისიანს. ჩემმა გაოცებულმა კოლეგამ ჰკითხა, „აბა, რა მოხდა შენს თავს, რომ ახლა აქ ხარ, ეკლესიაში, და მხვდები ამ ძმებთან და დებთან ერთად?“

როცა მან დაიწყო თხრობა, ჩემი კოლეგა მიხვდა, რომ *Boko Haram*-ს ეს ყოფილი მეთაური თავის შეიარაღებულ ისლამისტ მებრძოლებთან ერთად ხშირად ესხმოდა თავს ქრისტიანულ თემებს. მათი პირველი სამიზნე იყო ეკლესიები და მათი ხუცეები. „მრავალი მუხლებზე მდგარი ხუცესის წინ ვმდგარვარ მათთვის თავზე იარაღმიდებული და ყოველთვის ვაძლევდი შანსს გამხდარიყვნენ მუსლიმები. ყველა უარს ამბობდა და ამიტომაც ვკლავდი. ერთ დღეს რაღაც შეიცვალა. ის-ის იყო მოკვალი კიდევ ერთი ხუცესი, თუმცა ვეღარ შევძელი მისი მკვდარი სხეულისთვის თვალი მომეშორებინა. იმაში, როგორც ეს კაცი მოკვდა და დანარჩენებიც მის წინ, იყო რაღაც ისეთი, რამაც ჩემში სიცივე და შიში დატოვა. ამის შემდეგ მივხვდი, რომ აღარ შემეძლო სხვა ადამიანის მოკვლა.“

ხუცესების სიკვდილმა ეს ყოფილი ისლამისტი მებრძოლი აიძულა მოეძებნა იესო და ეპოვა პასუხები თავისი ცხოვრებისთვის. ეს რადიკალურად შეცვლილი ნიგერიელი კაცი ახლა ცრემლებით მიაგებს პატივს იმ ხუცესებს, რომლებმაც ნებაყოფლობით გაიღეს საკუთარი სიცოცხლე მისთვის, ვინც ახლა უყვარს მას და ემსახურება.

როდესაც ქრისტიანები იგიველებიან ქრისტესთან და აცხადებენ მის სახარებას, ქვეყნიერებაზე მცხოვრები ადამიანები ამაზე ორგვარად პასუხობენ. ისინი ან ისმენენ და სიხარულით იღებენ უწყებას ხსნის შესახებ ქრისტეს რწმენის მეშვეობით, ან ისმენენ და უარყოფენ ამ უწყებას, როგორც სახარების მოწინააღმდეგეები.

დღეს ქრისტიანებს სჭირდებათ ჯანსაღი ბიბლიური თეოლოგია, რომელიც ქრისტესთვის ტანჯვას მიიჩნევს იმ არხად, რომელსაც ღმერთი იყენებს, რათა განუცხადოს თავი და კარგულ ადამიანებს და დაამარცხოვოს სატანის გეგმები მათ ცხოვრებაში. ამიტომაც, დევნის გადატანა არის არა ქრისტიანების სულის სიმტკიცე, არამედ ღმერთის მაღლი, რომელიც ავსებს მათ გასაჭირის ჟამს.

ერიკ ფოლვი, როდესაც წერს ეკლესიის შესახებ ამ კონტექსტში, აცხადებს:

ის არ იმალება. ის ასრულებს თავის საქმეს და სრულად აქვს გაცნობიერებული ქვეყნიერების წინააღმდეგობა, და შესაბამისად აგებს თავის სტრატეგიას. ის ყოველთვის ემსახურება, თავის მტრებსაც კი, მაგრამ ყოველთვის უფლის სადიდებლად, ანუ, ის ემსახურება ქვეყნიერებას და არ ემსგავსება მას. ის სიხარულით იხდის ფასს იმისათვის, რომ კომპრომისზე არ წავიდეს ქვეყნიერებასთან და ასევე სიხარულით იტანჯება, რადგან სახელისათვის ტანჯვა ღირსებად მიაჩნია. ყოველთვის მზად არის პასუხი გასცეს ქვეყნიერებას იმ იმედისთვის, რომელიც მას აქვს. თუმცა ამას აკეთებს

„სიმშვიდით და მოწიწებით, ...კეთილი სინდისით, რათა, რისთვისაც [აძაგებენ], როგორც ბოროტმოქმედებს, იმაში შერცხვენ [მათი] ქრისტესმიერი კეთილი ქცევის შეურაცხყოფელნი.“⁵²

მონამეოზა იესოს ცხოვრებაში

ჩვენს უმეტესობას უნახავს ფილმები, რომლებშიც გამოსახულია ჯვარცმული იესო, გარშემორტყმული ხალხით, რომლებიც ესწრებიან მის დასჯას. სახარებები წარმოგვიდგენს მისი ჯვარცმის სპეციფიკურ დეტალებს, და ჯვრიდან იესოს ბოლო სიტყვებსაც გადმოგვცემს. შეგიძლიათ წარმოიდგინოთ სცენა? წარმოიდგინეთ დგახართ გოლგოთაზე სხვებთან ერთად, თვალები მიპყრობილი გაქვთ უდანაშაულო კაცზე, რომელიც ორ დამნაშავეს შორის ჰკიდა და კვდება ჯვარზე.

ამხალხში, თქვენხედავთ სხვადასხვა დამანებებს. ზოგიერთები იესოს მიმდევრები არიან, რომლებიც განადგურებულნი ღვანან, სხვები კი, მისი მოწინააღმდეგენი, ღიად დასცინიან იესოს:

გამველეები კი თვს აქნევდნენ და გმობდნენ მას. და ამბობდნენ: „ტადრის დამანგრეველო და სამ დღეში ამშენებელო, იხსენი შენი თავი. თუ ღმერთის ძე ხარ, გადმოდი ჯვრიდან.“ ასევე მღვდელმთავარნი მწიგნობრებთან და უხუცესებთან ერთად დასცინოდნენ და ამბობდნენ: „სხვებს იხსნიდა, საკუთარი თავის ხსნა კი არ შეუძლია. თუ ისრაელის მეფეა, გადმოვიდეს ჯვრიდან და ვიწამებთ მას.“ ღმერთს იყო მინდობილი და იხსნას იგი ახლა, თუ ნებაჲს, რადგან ამბობდა, ღმერთის ძე ვარო. (მათე 27:39-43)

⁵² ერიკ ფოლეი, *მომზადება იატაკქვეშა ეკლესიისთვის*, *Preparing for the Underground Church* (Seoul, South Korea: The Voice of the Martyrs Korea, 2017), 61–62.

თქვენ ისიც კი შეგიძლიათ გაიგონოთ, რომ იესოს გვერდით ჯვარცმული ავაზაკებიც დასცინოდნენ მას. მაგრამ შემდეგ, მსგავსად ცივი ნიავისა დღის პაპანაქებაში, სიცხადე შემოიჭრა იქ, როდესაც ერთ-ერთმა ჯვარცმულმა ავაზაკმა გაკიცხა თავისი ამხანაგი.

„გაანებე ამ კაცს თავი,“ თქვა მან. „ნუთუ ვერ ხედავ, რომ ის უდანაშაულოა? ჩვენ დავიმსახურეთ ეს ხვედრი, მაგრამ ამ კაცს არაფერი ცუდი არ გაუკეთებია.“ შემდეგ იესოსკენ მიბრუნებული, იგი ითხოვს წყალობას სიკვდილისას, რაც ვერ იპოვა თავისი სამსჯავროს დროს. „გამიხსენე, როდესაც შენს სამეფოში მიხვალ,“ ევედრება ის.

დაუჯერებელია, რომ სიტუაციას, რომელიც შეიძლება უიმედო ჩანდეს, შეუძლია თავისთან ერთად მოიტანოს შესაძლებლობის ფანჯარა — ერთ წამში, როდესაც ყველაფერი მკაფიო ხდება და გამოცხადება ხსნის შენს მზერას სრულიად ახალი პარადიგმის დასანახად. საგნები ისეთი არ არის, როგორიც ჩანს და ფაქტია, რომ არ არის აუცილებელი, რომ საგნები ისეთივე დარჩეს.

მაღლი, რომელსაც ეს დამნაშავე ეძებდა, აღმოჩენილ იქნა ყველაზე ნაკლებად სავარაუდო დროს და ყველაზე ნაკლებად სავარაუდო ადგილას — იმ ადგილას, რომელიც ყველას აზრით, იყო სიკვდილის ადგილი. მეტიც, სწორედ ამ დროს, სავარაუდოდ გზის ბოლოს, მოხდა ის, რომ იესომ უპასუხა ამ მონანულ მორწმუნეს, „ჭეშმარიტად გეუბნები შენ: დღესვე ჩემთან ერთად იქნები სამოთხეში“ (ლუკა 23:43).

იქ დგომისას, ალბათ ისიც შეამჩნიეთ, რომ იესო თანდათან სუსტდებოდა? რამდენადაც მისი ფიზიკური ძალა ილეოდა და სიკვდილი ახლოვდებოდა, მთელი ის იმედი, რომელიც მის მიმდევრებს ჰქონდათ, იმდენადვე ქრებოდა. ნუთუ ასე უნდა დამთავრებულიყო ყველაფერი? მთელი ის სიკეთე, რაც იესომ გააკეთა — ყველა განკურნება, მისი სწავლება, მთელი შთაგონება და იმედი უკეთესისა ამ ცხოვრებაში — მართლა აქ არის ამ ყოველივეს დასასრული, ამ ჯვარზე?

მოულოდნელად განათებული დღე ბნელდება, იესოს ძმა იჭრება თქვენს ფიქრებში და გაბრუნებთ არსებულ რეალობაში. დაახლოებით მეცხრე საათზე თქვენ გესმით იესოს ხმამაღალი შეძახილი, „ელი, ელი, ლამა საბაქთანო?“ რაც ნიშნავს: „ღმერთო ჩემო, ღმერთო ჩემო, რად მიმატოვე?“ (მათე 27:46). ამ სიტყვებით ბაგეებზე, იესო კვდება.

შემდეგ მისი სხეული ჯვრიდან ერთ-ერთმა მისმა მიმდევარმა ჩამოხსნა და დადო სამარხში, რომლის შესასვლელსაც დიდი ლოდი მიაფარეს. თქვენ გახდით იესოს სიკვდილის, მისი მოწამეობის მოწმე. თითქოსდა გაიმარჯვა გველის მოღვაძე (3:15). იესოს მიმდევრები ნელ-ნელა გაიკრიფნენ — გახევებულები, შეცბუნებულები, გულშემუსრულები. ზოგნი დაუბრუნდნენ იმ ხელობას, რომელსაც მისდევდნენ, ზოგნი ერთად შეიკრიბნენ და დაიმალნენ, სხვებმა კი სახლში წასვლა გადაწყვიტეს და ემაუსისკენ მიმავალ გზას დაადგნენ.

ამიტი ამბავი გრძელდება

ცრემლები თავისთავად მოდიოდა, როდესაც ევა და ამიტი გადაეხვივნენ და თავიანთ ქრისტიან ძმა ომართან ერთად ქვითინებდნენ. გარკვეული დროის შემდეგ, ომარმა ძალა მოიკრიბა და ანიშნა, რომ მზად იყო მოეყოლა მეგობრების მოწამეობის ამბავი. ხუცესი ჯოშუა და ელიასი წასულები იყვნენ შეხვედრაზე ბატონ გლენტან ერთად, რათა მიეღოთ ევანგელისტური მასალა იმ დახმარების პროგრამისთვის, რომელსაც ისინი გეგმავდნენ. როდესაც მათ დაამთავრეს შეხვედრა, ხუცესი ჯოშუა უკან შემოუჯდა ელიასს მოტოციკლზე და ისინი გამოემართნენ იმ ეკლესიისკენ, სადაც ამიტი ელოდა მათ და სადამდეც ორი საათის სავალი იყო.

ისინი შორს აღარ იყვნენ აქედან, როდესაც მიუახლოვდნენ მოსახვევს და დაინახეს, რომ გზა გადაკეტილი იყო. გზაზე აგრესიულად განწყობილი ადამიანები იდგნენ. იმ დროს,

როდესაც მათ დაინახეს, რომ გზა იყო გადაკეტილი, უკვე გვიან იყო უკან შეტრიალება და ისინი ამ აგრესიულად განწყობილი ბრბოს შუაგულში აღმოჩნდნენ. ორივე ცდილობდა წყნარად დალაპარაკებოდნენ მათ და გაერკვიათ რაში იყო პრობლემა. ისინი არ უსმენდნენ ელიასს, არც ხუცეს ჯოშუას, არამედ მოითხოვდნენ, რომ ელიასი და ჯოშუა ჩამოსულიყვნენ მოტოციკლიდან.

შემდეგ უბრძანეს მათთვის გადაეცათ ზურგჩანთების სანახავად. როდესაც იქ მყოფებმა დაინახეს ბიბლიები და ქრისტიანული ტრაქტატები ელიასის ზურგჩანთაში, ჰკითხეს იყო თუ არა ის ქრისტიანი. ელიასმა უთხრა, რომ იყო, და როგორც კი მან აღიარა თავისი ვინაობა, ერთი კაცი მიუახლოვდა ზურგის მხრიდან და კეფაში ჩაარტყა. ელიასი დაეცა მიწაზე ხუცეს ჯოშუას წინ, მას მაჩეტეთი გამოჭრეს ყელი და ადგილზე მოკლეს. ხუცეს ჯოშუას თითქმის არ ჰქონდა დრო იმისათვის, რომ გაეაზრებინა ის, რაც დაემართა მის საყვარელ ძმას ქრისტეში, და მასაც ჰკითხეს იყო თუ არა ის ქრისტიანი. შოკირებულმა ხუცესმა დახედა ელიასის სხეულს, რომელიც მის ფეხით იწვა, შემდეგ კვლავ შეხედა იმ კაცს, ვინც ეკითხებოდა. თავი დაიქნია და თქვა, რომ ის ხუცესი იყო თავის სოფელში და ის კაცი, რომელიც მათ ახლახან მოკლეს მისი კარგი მეგობარი იყო.

„ახლა შენ კარგად ხედავ, რომ ჩვენ სერიოზულად ვართ განწყობილები,“ გამოაცხადა იმ კაცმა და თან გასისხლიანებულ მაჩეტეს ატრიალებდა ხუცეს ჯოშუას სახესთან, „ჩვენ მოგცემთ შანსს, რომ აქედან ცოცხალი წახვიდე. უარყავი შენი ქრისტე და თავისუფალი იქნები, რომ წახვიდე. თუ ამას არ გააკეთებ შენი მეგობარით დაამთავრებ, განსხვავება ის იქნება, რომ ჩვენ ამას ნელა გავაკეთებთ.“

ხუცესი ჯოშუა დაეცა მუხლებზე და ხმამაღლა ილოცა, „მამა, დამეხმარე, რომ ამასაც გაუძლო შენი სახელის დიდებისა და პატივისთვის.“

ომარამა სინანულით გააქნია თავი. „ახალგაზრდა ბიჭმა მათი ეკლესიიდან, რომელიც შორიახლოს ცხოვრობდა შეამჩნია ის კაცები, რომლებმაც გზა გადაკეტეს. ის დაიძალა ხეებს

შორის, რათა დაენახა რა მოხდებოდა. სამწუხაროდ მან ამ ყველაფერს ბოლომდე უყურა. შეშინებული მოვიდა ჩემთან ამის სათქმელად, მას შემდეგ რაც ის კაცები წავიდნენ. მან მიაბო, რომ ხუცესს ჯოშუას თითქმის ორმოცდაათჯერ დაარტყეს დანა, სანამ ბოლოს, გულში არ ჩაარტყეს. ღმერთის ეს მსახური ერთგული დარჩა, თვით სიკვდილამდე, და ახლა ელიასი და ის უფალთან არიან.“

სამივენი ღრმად დამწუხრებულები ისხდნენ ორი ძვირფასი ძმის დაკარგვის გამო უფალში. შემდეგ დღეებში, ახლომდებარე სოფლების მორწმუნეები შეიკრიბნენ და საყვარელი ძმების ცხედრები დამარხეს ეკლესიის მიწაზე ამიტის სოფელში.

ამიტმა, რომელიც შეკრებილების წინ იდგა სამძიმარის დროს, მიმართა იქ მყოფებს. „როდესაც ეს ორი ძმა ჩემს სოფელში მოვიდნენ სახარების საქადაგებლად, მე გაბრაზებული ვიყავი მათზე და ვფიქრობდი, რომ თუ ისინი გააგრძელებდნენ თავიანთი ტყუილების ლაპარაკს, საფლავი საუკეთესო ადგილი იქნებოდა მათ გასაგზავნად. თუმცა, ისინი მოდიოდნენ გაბედულად, და უკან არ დაუხევიათ. ისინი არ შეუშინდნენ ჩემს მუქარას. მათ ვუყვარდი მე და ამას შედეგად მოჰყვა ის, რომ შეძლეს ჩემთვის იესოს სიყვარული ეჩვენებინათ. და ახლა ჩვენ ვხედავთ მათ მიერ გაღებულ მსხვერპლს, ვხედავთ, რომ ისინი მზად იყვნენ გამოეყენებულნი ყოფილიყვნენ ღმერთის მიერ მისი სახარების გასაცხადებლად. ბევრი თქვენგანიც აქ მათი ერთგული მსახურების გამოა. თქვენ მიწათმოქმედები ხართ და ძალიან კარგად იცით, რომ თესლი უნდა მოკვდეს, სანამ ნაყოფს გამოიღებს. დღეს, ვმარხავთ რა ჩვენს ძმებს, ჩვენს წინაშეა ახალი დასაწყისი და ახალი შესაძლებლობა ვიცხოვროთ ღვთის დიდებისათვის. ხვალ, მე წავალ იმ ადგილზე სადაც ჩვენი ძმები დახოცეს და მოვებნენ მათ მკვლელებს. იმ მაღლით, რომელიც ღმერთისგან მოდის, მე ვიქადაგებ იესოს სახარებას და პასუხს გავცემ მათ იმ იმედის გამო, რომელიც მე მაქვს. ვიცი, რომ ხუცესი ჯოშუას და ელიასის სიკვდილი ტყუილუბრალოდ არ ჩაივლის და ღმერთი გამოიყენებს ამას თავისი სიკეთისათვის.“

ამიტი მიუახლოვდა ევას, რომელიც თვალცრემლიანი და თავდახრილი იდგა. მან ხელი მოჰკიდა ამიტს და თავი დაუქნია იმის ნიშნად, რომ იწონებდა ქმრის სურვილს სახარება ექადაგა მათთვის, რომლებმაც ასეთი ტკივილი მიაყენეს მორწმუნეებს. მათ უკან მდგარი რაფი აკვირდებოდა თავის მშობლებს და იხსენებდა იმ დღეს, როცა, ის ნანობდა, რომ მამამ ისინი იესოსთან მიიყვანა. ეს იმ დროს იყო, როცა ცხოვრება გართულდა და ისე ჩანდა, რომ არასოდეს დაიღუოდა სიძნელები და გასაჭირი, რომელიც მათ ელოდათ. იგი იბრძოდა იმისათვის, რომ მიეღო ახალი რწმენა და ისე ნელ-ნელა, როგორც მზე აშრობს მუსონებისგან დაღუბილ მიწას, რაფის გულმაც დაიწყო შეცვლა.

„ჰო,“ თქვა რაფიმ, „დღეს ახალი დასაწყისის დღეა. მეც გავყვები ზვალ მამას, რათა ყველას, ვინც ჩვენ შეგვხვდება გაკუზიარო და ვახარო იესოს კეთილი ამბავი და ერთადერთი ჭეშმარიტი ღმერთის სიყვარული.“

„ჭეშმარიტად, ჭეშმარიტად გეუბნებით თქვენ: თუ მიწაში ჩავარდნილი ხორბლის მარცვალი არ მოკვდა, მართო დარჩება; და თუ მოკვდა, ბევრ ნაყოფს გამოიღებს.“
(იოანე 12:24)

ცოტათი უფრო ღრმად

ბიბლიური რწმენა არის იმისი დაჯერება, რომ ღმერთს შეუძლია და გააკეთებს იმას, რაც თქვა, რომ გააკეთებს და ეს ეფუძნება იმ ფაქტს, ვინც არის ის და რაც აქვს გაკეთებული წარსულში. ამას შემდეგ შესაბამისი მოქმედება მოსდევს. არსებობს მტკიცებულება ღმერთის სარწმუნოებისა. ჭეშმარიტი ბიბლიური რწმენა არ არის ბრმა, და არც ნახტომია სიბნელეში, მიუხედავად იმისა, რაც სულელურიც არ უნდა ერვენებოდეს ის სხვებს.

ა. ვ. ტოზერი წერს, „სწორი წარმოდგენა ღმერთზე და მომავალ ქვეყნიერებაზე მოითხოვს, რომ სწორი თვალსაზრისი გვქონდეს ამ ქვეყნიერებაზე, რომელშიც ჩვენ ვცხოვრობთ და ჩვენს ურთიერთობაზე მასთან. იმდენი რამ არის დამოკიდებული ამაზე, რომ ჩვენ არ შეგვიძლია თავს უფლება მივცეთ და დაუდევრები ვიყოთ მასთან მიმართებით.“⁵³

ჩვენმა ქრისტიანულმა რწმენამ და წარმოდგენამ თავისი გამოხატულება უნდა იპოვოს ჩვენს ყოველდღიურ ცხოვრებაში. ჩვენი ურთიერთობა სხვებთან, ჩვენი ქცევის მანერა სტრესულ სიტუაციებში, ჩვენი დამოკიდებულება მათ მიმართ, რომელთაც არ ვეთანხმებით, და ჩვენი ნებელობა გვიყვარდეს თავგანწირულად, ეს ყოველივე მოწმობს იმაზე, თუ რამდენად შეცვალა ღმერთის სიყვარულმა ჩვენი ცხოვრება ქრისტეს მიერ გაღებული მსხვერპლის მეშვეობით და სულიწმიდის შინაგანი მოქმედებით.

ამრიგად, ჩემო ძმებო, თქვენც რჯულისათვის მოკვდით ქრისტეს სხეულით, რომ ეკუთვნოდეთ სხვას, მკვდრებით აღმდგარს, რათა ნაყოფი მიეუტანოთ ღმერთს. რადგან, როცა ხორცში ვიყავით, რჯულის მიერ ცოდვის ვნებანი მოქმედებდნენ ჩვენს ასოებში, სიკვდილის ნაყოფის გამოსაღებად. ახლა კი, რჯულისათვის მკვდრები, გავთავისუფლდით მისგან, რითაც შეპყრობილნი ვიყავით, რათა ვემსახუროთ ღმერთს განახლებული სულით და არა ძველად დაწერილით. (რომაელთა 7:4-6)

ერიკ ფოლეი ხშირად უსვამს ხაზს იმას, რომ ადამიანები არ ქმნიან წამებულებს, ღმერთი ქმნის. ჩვენი სიცოცხლე არ არის მათ ხელში, ვინც დგება ჩვენს წინააღმდეგ, არსებითად ის არც ჩვენს ხელშია. ქრისტიანები მზად უნდა იყვნენ იქადაგონ, ილოცონ, ან მოკვდნენ ყოველ მომენტში.

⁵³ ტოზერი, *ეს ქვეყნიერება: სათამაშო მიწაა თუ ბრძოლის მიწაა? This World: Playground or Battleground?*, 6.

გამოყენება

მოდით დაუბრუნდეთ იმ კითხვას, რომელიც დავაყენეთ ადრე ამ თავში: „იარაღი რომ მოგადონ თავზე და გითხრან უარყავი ქრისტე, უარყოფ?“

მე აღმოვაჩინე, რომ ეს შეუძლებელი კითხვაა საპასუხოდ. მე ასე ვიტყვოდი, „ჰო! მე მივიღებდი ტყვიას იესოსთვის.“ თუმცა, თუ ეს მომენტი დადგება, შევძლებ ამის თქმას? ხუცესმა გურმბრანდმა თქვა, მას რომ სცოდნოდა წინასწარ, რა ელოდა ციხეში, ის ვერ შეძლებდა ამის გადატანას. უდიდესი გასაჭირის ჟამს, ღმერთის მაღლი მოდის და გაძლევს საჭირო ძალას იმისათვის, რომ თავაწეული შეხვდე სიძნელეს.

მას შემდეგ გავაცნობიერე იმისი საჭიროება, რომ გამოვიკვლიო ჩემი გული სხვადასხვა კითხვების გამოყენებით, რომლებსაც ახლა ჩამოგიყალიბებთ თქვენ. ნაცვლად იმისა, რომ იფიქროთ მიიღებთ თუ არა ტყვიას ქრისტესთვის, ჰკითხეთ საკუთარ თავს, გსურთ თუ არა იცხოვროთ ქრისტესთვის — სწორედ აქ, სწორედ ახლა, ზუსტად ამ მომენტში, როცა მან კვლავ გაგიგრძელათ სიცოცხლე. თითოეულ ჩვენგანს აქვს შესაძლებლობა დაამოწმოს ქრისტეზე ან უარყოს ის იმ ყოველდღიური შესაძლებლობების დროს, რომლებიც გვხვდება ცხოვრებაში. თუ ჩვენ ვცხოვრობთ, როგორც მოწამეები, მაშინ მუდამ ვეცდებით მოვძებნოთ შესაძლებლობები უარვეთი საკუთარი თავი, ავიღოთ ჩვენი ჯვარი და მივყვეთ მას.

ჩემმა კარგმა მეგობარმა საკუთარ თავს დაუწესა გააკეთოს რაღაც ახალი ყოველდღიურად, როდესაც საქმე მისი რწმენის გამოვლინებას ეხება. ეს შეიძლება იყოს უბრალო გაღიმება უცხო ადამიანისთვის ან ყურსასმენების მოცილება ყურებიდან და გვერდით მჯდარ ადამიანთან საუბარი, ან რაღაც ისეთის გაკეთება, რაც შეიძლება მოითხოვდეს უფრო სერიოზულ ქმედებას. მან თქვა, თუ შენ ამას ყოველდღიურად აკეთებ, არა მხოლოდ იწყებ შენი გარემოს შეცვლას, არამედ შენი საკუთარი თავის გაუმჯობესებასაც.

რა შესაძლებლობები გაქვს იმისათვის, რომ ადამიანებს აუწყო ქრისტეს შესახებ? მიუძღვენი საკუთარი თავი – სხეული და სული – სახარების საქმეს ისე, როგორც ეს ამიტმა გადაწყვიტა? „საქმეა ის, და არა ტანჯვა, რაც წარმოშობს მოწამეს,“ თქვა ავგუსტინემ.

შეიძლება თქვენ არ გაწამონ ან მოგკლან ამისათვის, მაგრამ, როგორც ავგუსტინე აღნიშნავს, სწორედ სხეულისა და სულის მიძღვნაა ის, და არა წამება, რაც წარმოშობს მოწამეს.

ხოლო თქვენ, საყვარელო, აღაშენეთ თქვენი თავი უწმიდეს რწმენაზე, ილოცეთ სულიწმიდით, შეინახეთ თქვენი თავი ღმერთის სიყვარულში და დაელოდეთ წყალობას ჩვენი უფალი იესო ქრისტესაგან საუკუნო სიცოცხლისათვის. ერთნი, დაეჭვებულნი, დაარწმუნეთ, სხვანი იხსენით? ცეცხლიდან გამოტაცებით, სხვანი შეიწყალეთ შიშით, შეიზიზღეთ ხორცისაგან შებილწული მათი სამოსიც კი.

ხოლო მას, ვისაც ძალუძს დაგიცვათ დაცემისაგან და უბიწონი დაგადგინოთ სიხარულში მისი დიდების წინაშე, ერთადერთ ღმერთს, ჩვენს მაცხოვარს, ჩვენი უფლის იესო ქრისტეს მიერ დიდება, სიდიადე, ძალა და ხელმწიფება ყოველთა საუკუნეთა უწინარეს, აწ და ყოველთა საუკუნეთა მიმართ. ამინ. (იუდა 1:20-25)

რჩევა: წაიკითხეთ ეფესელთა 6:10-20 და აღწერეთ, როგორ მოგამზადებთ უკეთ ამ ადგილის გაგება, რომ იცხოვროთ როგორც მოწამემ ქრისტესთვის.

დასკვნა

სხვა გზა არ არსებობს

დაე, შენმა თვალებმა წინ იყურონ, და შენი
წამწამები არ დახარო. სწორად წარმართე შენი
ნაბიჯები და ყველა შენი გზა უსაფრთხო იქნება.

— იგავები 4:25, 26

როცა უფალთან ერთად დავდივართ მისი
სიტყვის სინათლეში,
დიდებას მოჰყვანს იგი ჩვენს გზას!
როცა ვასრულებთ მის კეთილ ნებას ის
ჩვენთან არის მუდამ,
და არის ყველასთან, ვისაც სწამს და
ემორჩილება მას.
ირწმუნე და იყავი მორჩილი, რადგან არ
არსებობს სხვა გზა
რომ ბედნიერი იყო იესოში, მხოლოდ ირწმუნე და
იყავი მორჩილი.

— ჯონ ჰ. სამისი, ირწმუნე და იყავი მორჩილი

მიუხედავად იმისა, რომ ამიტი, მისი ოჯახი და მეგობრები
მოგონილი პერსონაჟები არიან, მათი ამბავი ფაქტიურ
მოვლენებს ეფუძნება. მათ მონათხრობში წარმოდგენილი
შემთხვევები ამორჩეულია იმ საუბრებიდან, რომლებიც მე
მქონდა ღვენილ ქრისტიანებთან კანადის წამებულთა ხმაში
ჩემი მუშაობის დროს. როდესაც ვფიქრობდი იმაზე, როგორ

შემდეგ უკეთ მომეთხრო დევნილი ქრისტიანების ამბები დღეს, შევძელი დამენახა ხასიათების ის მშვენიერი სურათი, რომელიც მოგვითხრობს სიმტკიცეზე და ღმერთის საუკუნო აღთქმების კურთხეულ იმედზე. ეს არის ჩვეულებრივი ადამიანების ამბავი. თითოეულმა მათგანმა განვლო რწმენის განსაკუთრებული გზა, რომელიც გადის „სიკვდილის აჩრდილთა ველზე“ და მივა ხასხასა მოლზე. მათგან ვისწავლე, რასაც ნიშნავს იყო ქრისტეს მიმდევარი.

სათაური ბნელბედობა გზაზე მე იმიტომ ავირჩიე, რომ იესო, მთელ წერილში ღიად აცხადებს, „მე ვარ გზა“, ამიტომაც მისი მიმდევრები არიან ისინი, რომლებიც დგანან ამ „გზაზე“ (საქმეების 9:2). იესო ასევე გვაფრთხილებს იმაზეც, რომ მისი მიყოლა მოითხოვს ნებელობას; იმ ნებელობას რომ იტანჯო მასთან ერთად. ბნელბედობა გზაზე გვამზადებს იმ ბრძოლისთვის, რომელსაც შევხვდებით ჩვენი მოგზაურობის დროს.

ჩემთვის ძალიან მიმზიდველია გაშლილი გზა. მომეცით მანქანა, დანიშნულების პუნქტი, რუკა და ლაღად ვიგრძნობ თავს. ცხოვრებას ყოველთვის მოგზაურობად აღვიქვამდი — განსაზღვრულ მიმართულებად რომლისთვისაც ვარ გამზადებული. ეს მიდრეკილება ჩემში დაიბადა მაშინ, როდესაც, სიყმაწვილისას, დედამ იესო გამაცნო. იმ დროს, ჩემი ღვთის მოშიშიმშობლები დამეხმარნენ მეპასუხა და ჩემი გული გადამეცა იესოსთვის. ისინი ასევე დამეხმარნენ იმის გააზრებაში, რომ ცხოვრება მისი ღიდებისათვის მიმედგნა. როდესაც ვიხსენებ იმ დროს, მუდამ მაკვირვებს შემდეგი: ჩემი ცხოვრებისეული გზის ყოველ მონაკვეთზე ღმერთი ხელს მომიკიდებდა ხოლმე და ასე ნაბიჯ-ნაბიჯ მიყავდი წინ.

როგორც გითხარი ამ წიგნის დასაწყისში, მე არასოდეს მიფიქრია მეშუავე კანადის წამებულთა ხმაში. საკმარისად ბედნიერი ვიქნებოდი იმიტაც, თუ ეს გზა სხვა მიმართულებით წამიყვანდა. ან ვიქნებოდი? საბოლოო ჯამში კი, თუ მე მწამს, რომ ღმერთს აქვს გეგმა და მიზანი ჩემი ცხოვრებისთვის, მაშინ ის ბილიკი, რომელზე სვლასაც მე ვცდილობ დამოკიდებულია

არა ჩემზე, არამედ მასზე, ვინც ის დასახა ჩემთვის; და თუ ეს სიმართლეა, მაშინ უნდა დავასკვნა, რომ არასოდეს არსებულა სხვა გზა.

ამ წიგნში, ჩვენ განვიხილეთ ქრისტიანთა ღვინის სხვადასხვა ფორმები, რომლებსაც ისინი შეიძლება დაუპირისპირდნენ, როდესაც იღებენ თავიანთ ჯვარს და მიჰყვებიან ქრისტეს:

- დაცინვა
- შევიწროება
- დისკრიმინაცია
- ცილისწამება
- თავდასხმა
- დაპატიმრება
- წამება
- მოწამეობა

როდესაც ვაკვირდები ღვინის ამ შკალას, ვფიქრობ გასაჭირის რომელ ფორმებს შეიძლება შევხვდე ჩემს გზაზე. რამდენი გასაჭირის ასატანად ვარ მზად ქრისტესთვის? შესაძლოა თქვენც, ჩემს მსგავსად, უყურებთ ღღევანდელობას და ფიქრობთ, რა წინააღმდეგობას გაუძლებთ და სადამდე შეძლებთ სვლას. თუ თქვენ ფიქრის ამ ეტაპზე იმყოფებით, ემაუსის გზაზე (ლუკა 24:13-35), ამ შემთხვევაში შეგაგონებთ სთხოვით ღმერთს, რომ მოგცეთ „რწმენის თვალები“, რათა ამ გასაჭირთა მიღმა, რომლებიც თქვენ გეშუქრებათ, დაინახოთ ის, ვინც ღვთაებრივად მიგიძღვით თავისი მაღალი მიზნებისა და ღიღებისაკენ.

საბინა ვურმბრანდმა ძალიან კარგად იცოდა, რასაც ნიშნავდა ქრისტესთვის ტანჯვა, მაგრამ ამას არ გაუჩერებია ის მიჰყოლოდა თავის მხსნელს. იგი ტანჯვასა და ჭირს ელოდა, სანამ იმყოფებოდა ამქვეყნად, მაგრამ ამას არ გაუქარწყლებია მისი მოლოდინი იმასთან დაკავშირებით, რომ ზეციერი მამა იზრუნებდა მასზე თუკი ის არ შეწყვეტდა მის მსახურებას. საბინამ თავისი წიგნი, ხუცესის ცოლი, ამ სიტყვებით დაასრულა:

ეს საქმე ყოველდღიურად იზრდება. ახლა მთელ მსოფლიოშია ცნობილი წამებულთა სახელები და ბავშვები ძილის წინ თავიანთ ლოცვებში იხსენიებენ მათ. განა არ იქნება შესძენილი ეს ლოცვები?

მე, როგორც ხუცესის ცოლს, ხშირად მომიყოლია ყმაწვილებისთვის იმ ბიჭის ამბავი, რომელიც იდგა სანაპიროზე და ხელს უქნევდა ზღვაში მყოფ გემს. ბიჭის უკან მდგარმა კაცმა უთხრა მას, „ნუ იქნები სულელი. გემი არ შეიცვლის თავის კურსს იმის გამო, რომ შენ ხელს უქნევ.“ თუმცა გემი მობრუნდა, მოადგა სანაპიროს და აიყვანა ბიჭი. გემბანიდან ბიჭმა დაიყვირა ამ კაცს, „ბატონო, მე არ ვარ სულელი. ამ გემის კაპიტანი მამაჩემია!“

და ჩვენც ვიცით, რომ ის, ვინც მართავს სამყაროს, ჩვენი მამაა და მას ესმის ჩვენი ლოცვები.⁵⁴

ქრისტესმიერო ძმაო ან დაო, გული გაიმაგრე. შენ არ ხარ მოწოდებული იმისათვის, რომ მარტომ იარო. სხვებიც დადიან იმ გზაზე, რომელსაც შენ ადგახარ. ებრაელთა 12:1 შეგვახსენებს, რომ ჩვენ გარშემორტყმულნი ვართ მოწმეთა (მოწამეთა) დიდი ღრუბლით, რომლებმაც ასევე იმოგზაურეს და გამოსცადეს ქნელბედობა გზაზე. მოუსმინე, როგორ მთავრდება ეს მუხლი და ნება მიეცი მას აავსოს შენი გული `მშვიდობით, რომელიც ყოველგვარ გაგებას აღემატება – და გვჩუქნის მტკიცე სიხარულს:

...ჩამოვიშორეთ ყოველი ტვირთი და შემბოჭველი ცოდვა, და მოთმინებით გავირბინოთ ჩვენს წინ მდებარე სარბიელი. შევხედოთ რწმენის წინამძღვარსა და სრულმყოფელს – იესოს, რომელმაც იმ სიხარულისათვის, რომელიც მოელოდა, დაითმინა ჯვარი, უგულუბელყო შერცხვენა და ღმერთის ტახტის მარჯვნივ დაჯდა.

⁵⁴ საბინა ვურმბრანდი, *ხუცესის ცოლი*, *The Pastor's Wife*, 251.

იფიქრეთ იმაზე, ვინც მოითმინა ესოდენი მტრობა ცოდვილთაგან, რათა თქვენ არ დაძაბუნდეთ და სულით არ დაეცეთ. (ებრაელთა 12:1-3)

დგეხართ რა ამ გზაზე, მე ვლოცულობ, რომ მიიღოთ ნუგეში სულიწმიდისა, გამოსცადოთ ქრისტეს მხარში დგომა და დაამდეთ მამის უკიდევანო სიყვარულით.

მადლიერება

აფრიკული იგავი ამბობს: ბავშვის აღსაზრდელად საჭიროა სოფელი. აზრი ის არის რომ, ბავშვის აღსაზრდელად, სანამ ის მოწიფული გახდება, საჭიროა მთელი საზოგადოების ძალისხმევა და ეს ამოცანა მხოლოდ მშობლებს არ უნდა დაუტოვოთ. ეს იგავი გამოსაყენებელია ასევე წიგნის დაწერის დროსაც, ამიტომაც მე დიდად მადლიერი ვარ იმ ადამიანებისა, ვინც დამეხმარნენ და არსებითი წვლილი შეიტანეს ამ საქმეში:

გავიხსენებ ერიკს, აარონსა და ვანესას: როდესაც წიგნზე მუშაობა უნდა დამეწყო, ვიფიქრე, რომ ეს ამოცანა ძალზე დიდი იყო. ეჭვი შემეპარა ჩემს კომპეტენციაში, რომ რაიმე ღირებულს შევქმნიდი წასაკითხად, მაგრამ ამ მეგობრებმა არა მხოლოდ გამამხნევეს, არამედ გამომიწვიეს კიდეც, რათა გამოძევენებინა სულიწმიდის შთაგონება და მივნიდნოდა მას ამ პროცესში. ჩემი ერთადერთი საქმე ისლა იქნებოდა, რომ ვყოფილიყავი მორჩილი უფლის მოწოდებისა, მეშრომა და საბოლოო ჯამში დამესრულებინა წიგნი. მე მადლიერი ვარ ამ მეგობრებისა.

მადლიერი ვარ ჩემი დევნილი ოჯახისა, რომელიც დამეხმარა უკეთ გამეგო, თუ რას ნიშნავს ცხოვრება ქრისტესთვის: თავს ვხრი ამ ძვირფასი ადამიანების, წმიდების, წინაშე, რომელთაგან ბევრს შევხვდი იმ პერიოდში, როდესაც ვმსახურობდი წამებულთა ხმაში. ისინი იღიმოდნენ, როცა ვეუბნებოდი, რომ დასავლეთში მცხოვრები ძმები და დები ხშირად მათ „სუპერ“ ქრისტიანებს ეძახიან, ვინაიდან იტანენ დევნას და წინ მიიწევენ ქრისტეს გზაზე. „ჩვენც ისეთები ვართ, როგორიც თქვენ“, ამბობდნენ ისინი. „თუმცა, მიუხედავად ჩვენი ნაკლოვანებებისა და არსებული წინააღმდეგობისა, ვისწავლეთ მხსნელთან ახლოს ყოფნა.“

მადლიერი ვარ ჩემი ოჯახისა, რომელიც ჩემთან ერთად მოგზაურობს რწმენის გზაზე და მაინც ვუყვარვარ ჩემი

აღმასვლებისა და დაღმასვლების მიუხედავად: ვინაიდან თქვენ გჯერათ ჩემი, ვინაიდან დარწმუნებულები ხართ, რომ ღმერთი შრომობს ჩემში თავისი მიზნის აღსასრულებლად, ვმხნევდები და კვლავაც მსურს ვიარო მის გზაზე მთელი ჩემი ცხოვრების მანძილზე.

მადლიერი ვარ ჩემი თანამშრომლებისა წამებულთა ხმაში, როგორც კანადაში ასევე მთელ მსოფლიოში: თქვენთან ერთად მსახურება პრივილეგია და სიხარულია. თქვენს მიერ გაღებულმა მსხვერპლმა ჩვენი დევნილი ოჯახის დასახმარებლად, საშუალება მისცა მათ გაეგოთ, რომ მარტონი არ არიან ამ ტანჯვაში. ამან მეც დიდად გამამხნევა და მეამაყება, რომ ოჯახი გიწოდოთ. ჩვენ ერთად ვშრომობთ იმისათვის, რომ შევასრულოთ დიდი დავალება მტრულად განწყობილ ქვეყნიერებაზე.

მადლობა ღირს კოპელანსა და კარენ სტოველს: რა მართალია ის, რომ – რედაქტორი მწერლის საუკეთესო მეგობარია. მადლობა თქვენს მიერ მოცემული სასარგებლო რჩევებისა და რეკომენდაციებისათვის, ფასეული შენიშვნებისა და მხარდაჭერისთვის.

ახლა მოდის ის მომენტი, რომელიც გარკვეულწილად მაშინებს – მე ვასრულებ მადლიერებების გამოხატვას და ვფიქრობ, ხომ არ მაგიწყდება ვინმე, ვინც იმსახურებს მას? მოგმართავთ თქვენ, გთხოვთ პატიებას და ვიმედოვნებ, რომ შევებას ჰპოვებთ იმ ფაქტში, რომ ჩვენმა ზეციერმა მამამ იცის თქვენი კეთილი საქმეები და მოგაგებთ გაცილებით უხვად, ვიდრე მე შევძლებდი აქ, ამ სტრიქონებში.

და რაც ყველაზე მნიშვნელოვანია, ჩემს უფალსა და მხსნელს იესო ქრისტეს, ვისადმიც მუდამ მადლიერი ვიქნები: მან გამომიცხადა თავი, როდესაც ყმაწვილი ვიყავი და მომიწოდა გავყოლოდი მას. ხელი მომკიდა და მატარა იმ გზებით, რომლებსაც ვერც კი წარმოვიდგენდი. ქება და ღიღება ეკუთვნის მხოლოდ მას!

წამებულთა ხმის (VOM) შესახებ

წამებულთა ხმა დაფუძნდა 1967 წელს ხუცეს რიჩარდ ვურმბრანდის მიერ, რომელიც დაპატიმრებული და წამებული იქნა კომუნისტი ხელისუფლების მიერ თავის მშობლიურ რუმინეთში თოთხმეტი წლის მანძილზე. ციხეში ყოფნის დროს, ხუცესმა ვურმბრანდმა მოიფიქრა მსახურება, რომელიც ფოკუსირებას მოახდენდა დევნილი ეკლესიის მდგომარეობაზე, აიმაღლებდა ხმას მათი სახელით და უზრუნველყოფდა გამხსნეველასა და დახმარებას დევნილი მორწმუნეებისათვის.

1971 წელს, კლასს და ნელიე ბრობელეები წახალისებულნი იქნენ ხუცეს ვურმბრანდის მიერ დაეფუძნებინათ წამებულთა ხმა კანადაში (vomcanada.org).

რიჩარდ ვურმბრანდის წიგნი ქრისტესთვის წამებული წარმოადგენდა იმ სისასტიკისა და ტანჯვის პირველ მონათხრობს, რაც მან და სხვა ქრისტიანებმა განიცადეს კომუნისტი მჩაგვრელების მიერ. ამან თვალი აუხილა დასავლეთში მცხოვრებ ქრისტიანებს, რომლებმაც არ იცოდნენ იმ მხეცობის შესახებ რაც მორწმუნეების მიმართ ხორციელდებოდა კომუნისტურ ქვეყნებში.

თქვენ შეგიძლიათ მიიღოთ ქრისტესთვის წამებულის 50-ე საუბილეო გამოცემის ეგზემპლარი. თითქმის 10 მილიონზე მეტი წიგნი იქნა გამოცემული. ეს არის შთამაგონებელი სინამდვილე რწმენისათვის წამებულთა შესახებ და ის ქრისტეს ყველა მიმდევარმა უნდა წაიკითხო. წიგნთან ერთად თქვენ მიიღებთ წამებულთა ხმის ყოველთვიურ უფასო ჟურნალს, რომელიც შეგატყობინებთ დევნილი ქრისტიანების შესახებ მთელ მსოფლიოში და გაცნობებთ მათი დახმარების გზებს. თქვენ შეგიძლიათ ჩაეწეროთ vomcanada.com/newsletter-tfc.htm-ში ან დაგვეკონტაქტოთ ოფისში მისამართზე.

The Voice of the Martyrs Canada

P.O. Box 608

Streetsville, Ontario L5M 2C1

Phone: 905-670-9721

Toll-free in Canada: 1-888-29-VOICE (298-6423)

რამდენიმე ორგანიზაცია მსოფლიოს გარშემო თავიანთ ფესვებს რიჩარდ და საბინა ვურმბრანდების დამოწმებასა და მისიაში პოულობენ. ეს ორგანიზაციები განაგრძობენ ვურმბრანდების მისიას იღვწენ დევნილი ქრისტიანების გვერდით და სთხოვენ სხვა ქრისტიანებს ერთობაში იყვნენ დევნილებთან. თითოეული მისია ავტონომიურია თავისი დამოუკიდებელი ხელმძღვანელობით, თანამშრომელებით და დირექტორთა საბჭოთი, თუმცა ისინი კოოპერაციაში არიან ერთმანეთთან საერთაშორისო ქრისტიანული ასოციაციის (ICA)-ს მეშვეობით. მიუხედავად იმისა, რომ თითოეული ქვეყნის მისიას აქვს თავისი საკუთარი მიმართულება და მენეჯმენტი, (ICA)-ს მეშვეობით ისინი ერთმანეთს უზიარებენ ინფორმაციას და ერთობლივად აფინანსებენ საერთაშორისო პროექტებს. თითოეული ოფისი ფინანსდება შეწირულობებით. არ არსებობს მსოფლის სათავო ოფისი ან მთავარი ოფისი, რადგან თითოეული ორგანიზაცია დამოუკიდებელი ორგანიზაციაა.

თუ თქვენ ცხოვრობთ ქვემოთ ჩამოთვლილ რომელიმე ქვეყანაში, ჩვენ გთხოვთ შეხვიდეთ თქვენს ქვეყანაში არსებული ოფისის ვებ-გვერდზე უფრო მეტი ინფორმაციის მისაღებად დევნილ ქრისტიანებთან მათი მუშაობის შესახებ:

ავსტრალია: **vom.com.au**

ბელგია: **vervolging.be**

ჩეხეთის რესპუბლიკა: **hlas-mucedniku.cz**

ფინეთი: **marttyyrienaani.fi**

ნიდერლანდები: **sdok.nl**

ახალი ზელანდია: **vom.org.nz**

პოლონეთი: **gpch.pl**

პორტუგალია: **accaocrista.com**

სამხრეთი აფრიკა: **persecution.co.za**

სამხრეთი კორეა: **vomkorea.com**

გაერთიანებული სამეფო: **releaseinternational.org**

შვედეთი: **persecution.com**

შინაარსი

წინასიტყვაობა	13
შესავალი	17
თავი პირველი: მოგზაურობა იწყება	29
თავი მეორე: დაცინვა გზაზე	43
თავი მესამე: დაშინება და შევიწროება გზაზე	60
თავი მეოთხე: დისკრიმინაცია გზაზე	81
თავი მეხუთე: ცილისწამება გზაზე	105
თავი მეექვსე: თავდასხმა გზაზე	136
თავი მეშვიდე: დაპატიმრება გზაზე	167
თავი მერვე: წამება გზაზე	191
თავი მეცხრე: მოწამეობა გზაზე	221
დასკვნა: სხვა გზა არ არსებობს	249
მაღლიერება	254
წამებულთა ხმის (VOM) შესახებ	256

ძნელბედობა გზაზე

მოუხედავად იმისა, რომ ჩვენს უმრავლესობას სმენია რწმენისათვის ტანჯული ქრისტიანების შესახებ, ჩვენ მაინც მიდრეკილნი ვართ ვიფიქროთ, რომ „დევნას“ განიცდიდნენ ის ქრისტიანები, რომლებიც წარსულში ცხოვრობდნენ ან ახლა ცხოვრობენ ქრისტიანობის მიმართ მტრულად განწყობილ ხალხებში. ჩვენ მიდრეკილნი ვართ ვიფიქროთ, რომ დევნა შორს არის ჩვენი ყოველდღიურობისაგან. მაგრამ ეს წიგნი, რომელიც ღრმა შთაბეჭდილებას ახდენს მკითხველზე, აღწერს დევნის სხვადასხვა ფორმებს და ცხადყოფს, რომ დევნა არის ის, რასაც ყველა გზაზე მდგარი ქრისტიანი შეიძლება გადააწყდეს ამ დაცემულ ქვეყნიერებაზე. ძნელბედობა გზაზე არა მხოლოდ დაენძარება მკითხველს ამოიცნოს სხვადასხვა ფორმით წარმოდგენილი დევნა, არამედ ძალა მისცეს მათ მტკიცედ აღუდგნენ მას. წიგნის კითხვისას თქვენ არ შეგექმნებათ შთაბეჭდილება, რომ ქრისტიანობა სუსტი და უნიათოა, პირიქით — თქვენ დაინახავთ რომ რწმენა ის სიმაგრეა, რომელიც არა მხოლოდ ძლებს, არამედ იმარჯვებს და ძლევს ჯოჯოხეთის ბჭეებს.

ავტორი ფლოიდ ბრობელი, რომელიც გვიზიარებს დევნილ ქრისტიანებთან თავისი ურთიერთობის მრავალწლიან გამოცდილებას, მოგვიწოდებს, რათა:

- დავინახოთ ღმერთის მიზანი თავისი ეკლესიისთვის ქვეყნიერებაზე
- დავინახოთ, როგორ რეაგირებდა და პასუხობდა ქრისტე თავის მღვდნელებს
- დავინახოთ, როგორ ბაძავდნენ და ბაძვენ მისი მიმდევრები ქრისტეს მის ტანჯვაში
- დავინახოთ, როგორ უშლის ხელს დევნა ქრისტიანულ რწმენასა და მოწმობას
- ვისწავლოთ, რატომ უნდა ვუბასუხოთ ამა თუ იმ სახის დევნას სიყვარულით

ფლოიდ ბრობელი კანადის წამებულთა ხმის აღმასრულებელი დირექტორია. ეს არის მსახურება, რომლის მოწოდებაცაა ემსახუროს დევნილ ქრისტიანებს მსოფლიოს მასშტაბით. ფლოიდი ბევრს მოგზაურობს იმისათვის, რომ შეისწავლოს ქრისტიანების დევნასთან დაკავშირებული სიტუაციები, განავითაროს საერთაშორისო პარტნიორული ურთიერთობები და გვერდში დაუდგეს იმ ქრისტიანებს, რომლებიც იტანჯებიან თავიანთი რწმენისთვის. ის და მისი მეუღლე, ვანესა, ცხოვრობენ ონტარიოში, ნიაგარას რეგიონში (კანადა). მათ ჰყავთ სამი შვილი და ორი შვილიშვილი.